

DOMÁCNOST BOŽÍ díl 3. svazek 1.

JAKOB LORBER

Kapitola 1.

**Purista rádkyní Páně. Prosba člověka jako zbožná rada
Pánem žádaná. Otcova milost a láska k Jeho dětem.**

27. března 1843

1. Když se však nyní také vzýváním Boha začali všichni – až na Henocha a čtyři ženské bytosti, které se nacházely zcela v dobré náladě u Otce – velmi obávat Muže dlícího na travnatém pozemku, neboť se domnívali, že tento Muž zahubí poněmáhle každého podobně jako zahubil velkého Sehela, tu pravil Pán Puristé:

2. „Poslyš, Má milovaná kuchařko, co myslíš, co máme nyní učinit, abychom ty pošetilce zbavili bázně a pak také způsobili, aby Mne mohli bez újmy na své svobodě poznat jako jedině pravého Boha a Otce? Neboť dám-li se nyní náhle poznat, a to zejména ženám, pak je to bude státi život, ne-li některé z nich samo celé bytí! Pověz mi tedy a dej Mi radu, co tu dělat.“

3. Tato otázka přivedla nádhernou Puristu zcela z míry. Dala se do pláče, neboť se domnívala, že ji tím chce Otec trestat.

4. Pán však pohlédl nejvýš vlídně na plačící a řekl jí:

„Pohleď na Mne, Má dceruško, a řekni Mi pak ve svém srdci, zda ten, kdo chce trestat, vypadá také tak, jak nyní a povždy vypadám a věčně jsem vypadal Já před tváří těch, kteří Mne jako ty milovali a ještě milují a také Mne vždy tak budou milovat. Nuže, co Mně říkáš na tuto otázku, Má milovaná dceruško?“

5. Tu nabyla Purista opět odvahy mluvit a pravila ve zcela bázlivé důvěrnosti: „Ne, ne, nejmiřejší, nejlepší, svatý Otče, Ty se přece vůbec nemůžeš stát špatným anebo dokonce zlým. To již nyní zcela jasně poznávám; ale co se týká Tvé dřívější otázky, dané mně, nejslabší, je mi nad slunce jasné, že by bylo ode mne největší domýšlivostí, která by byla hodna nejpřísnějšího potrestání, kdybych měla Tobě, přenekonečné moudrosti dávat nějakou radu tím, že bych Ti předpisovala, co máš činit!“

6. Ach, nemohu, aniž bych se nezachvěla, vůbec ani myslet na to, abych Tobě, Bohu, všemohoucímu Stvořiteli nebes a Země, udělovala radu, a proto Tě prosím, můj nejlepší, nejmilejší svatý Otče, abys mne ušetřil takového nucení.“

7. Otec však řekl Puristé: „Poslyš, Má milovaná dceruško, ty mi ještě dobře nerozumíš. Proto dej nyní hodně pozor na to, co ti nyní řeknu.“

8. Hle, ty se nyní bojíš stát se přede Mnou trestnou, máš-li Mně nyní na Mé otcovské přání dát dětskou radu, neboť poznáváš, že Má božská nekonečná, věčná moudrost zajisté také věčně nikdy rady nepotřebuje, a že tedy také řídím vše k nejlepšímu, ať to vypadá jakkoli.

9. Je-li toto tedy nepopíratelně správné, jak to tedy přijde, že jsi Mne již o leccos prosila a Já jsem ti také poskytl a vždy dal, zač jsi Mne prosila? A co jiného je taková prosba než zbožnou radou v mravně zbožném způsobu, kterou Mně prosící oznamuje, co mám činiti?!

10. Cožpak prosící neví, že Já jsem nejvyšší moudrý a nejvyšší láskyplně dobrý? A ví-li to, jak Mne potom může o něco prosit?! Vždyť musí přece co nejnuteněji předpokládat, že Já jako nejvyšší moudrost a láska i bez jeho prosebné rady učiním to nelepší, to nejmoudřejší v nejhodnější době.

11. Jak velký, opovážlivý hříšník musí zajisté být podle toho ten, kdo Mne chce svou prosebnou radou pohnout k něčemu, co mám učinit proti Své nejvyšší božské moudrosti?!

12. Tu se Purista a také ostatní tři začaly bít v prsa a všechny pravily: „Pane, buď nám všem milosrdný; neboť takto jsme zajisté neošklivější hříšnice před Tebou!“

13. A Pán jim opět pravil: „Ano, poslyšte, Mé dcerušky, děláte-li to takto, pak zajisté rozmnožujete svůj hřích; neboť, ty, Puristo, jsi Mně právě udělila ve své prosbě opět jednu radu, podle níž mám vám být milosrdný.“

14. Tu vzkřikla Purista zcela velkou úzkostí a se smutkem pravila: „Co jsem ubohá pošetilka učinila?!“

15. A Ghemela pravila v žalostném pláči: „Jsme tedy všechny ztraceny!“

16. Také Naeme a Pura si nevěděly úzkostí a bolem rady.

17. Pán je však všechny objal a přitiskl na Svá nejsvětější prsa a poté jim řekl: „Dcerušky, co-pak jste na Mých prsou nešťastné a ztracené, jestliže vás Já, váš Tvůrce a Otec, vše miluji viditelně nosím na Svých rukou a laskám jako matka svého něžného nejmilovanějšího kojence?“

18. Tato otázka přivedla ony čtyři opět k vědomí, a Purista odpověděla v pláči i úsměvu: „Předobry Otče! Pak ovšem – nejsme – ztraceny! Ale – hříšnice – jsme – přece jen jistě – ještě – před – Tebou?“

19. Otec však jí odpověděl: „Kdybyste byly hříšnice, nemohly byste býti u Mne. Protože však hříšnice nejste, jste Mé nejmilejší dcerušky, které nyní nosím na rukou.“

20. Já však jako Otec Si chci dát od Svých milých dětiček radit, jako bych jejich rady potřeboval, a chci je také nechat činné, jako bych jejich činu a pomoci potřeboval.

21. Neboť toto vše konám jako Otec Svým dětičkám ze Své velké lásky, avšak potom jejich radu a jejich skutek řídím tak, abych tím přece jen vždy dosáhl Svého cíle.

22. Proto Mi také musíš, Má dceruško, tentokrát radit, co mám nyní činit, a Já nic dříve a nic jiného neučiním, než kdy a co ty Mně poradíš.“

23. Tu teprve nabyla Purista zase odvahy, padla Otci kolem krku, mírně Jej políbila a pravila: „Nech také všechny ženy z lásky k Tobě jít do mé kuchyně a pojd' nyní s námi všemi do kuchyně a dej Se podle Svého zalíbení námi všemi jako milý svatý Otec poznat, milovat a vzývat!“

24. Pán pravil: „Amen, tak se staň! A tak tedy půjdeme do chaty.“

25. Ghemela se však tázala Otce: „Otče, smíme se také v chatě k Tobě přiblížit?“

26. Pán pravil: „Dcerušky! Jako zde, tak také v chatě, neboť Já jsem všude a vždy týž dobrý Otec. A tak Mě směle následujte! Amen.“

* * *

Kapitola 2.

Pán s Puristou, Ghemelou, Purou a Naeme v chatě Puristině. Otázky a domněnky venku stojících zvědavců. Henochova hluboce duchovní objasňující řeč k pochybovačům a kritikům.

28. března 1843

1. Když přišel Pán s oněmi čtyřmi k Henochovi, pravil mu mimochodem: „Henocho, připrav všechny a přiveď je pak ke Mně do chaty; ženy však ať přijdou jen k prahu dveří a do chaty nevstupují, dokud v ní budu prodlévat, vyjma jedinou Evu a tyto zde, které Já vedu do chaty. Amen.“

2. Tu Se odebral Pán se Svými čtyřmi milovanými dceruškami do chaty a bavil je až do vstupu celé společnosti všelikými milostmi božských odhalení a ukazoval jim Své velké cesty, po kterých kráčí, aby uspořádal život Svým dětem a všem ostatním bytostem, a také jim co nejnázorněji odhalil velké určení lidí, ale také možné zlé zásahy satanovy.

3. Takto jednal Pán v chatě. Jak se dařilo Henochovi venku?

4. Nejprve přišli Hored a Lamech a tázali se ho: „Otče Henochu, nemohl bys nám sdělit, kdo je ten muž, jenž se proti pravidlu Pánem zcela dobromyslně odebral nyní do chaty zcela sám s oněmi čtyřmi ženskými bytostmi, totiž s našimi ženami, Puristou a krásnou Purou? Za tím mužem vězí jistě něco mimořádného; a jelikož s tebou mluví jako s nějakým již velmi dlouho dobrým známým, pak ho jistě asi znáš.

5. Nebylo-li proměnění Sehelovo klamem našich očí, pak ten muž přináleží jistě nějakému vyššímu světu, a proto by nám bylo velmi žádoucí zvědět jeho bližší stav.

6. Hádali jsme sice také již, že je to Pán Sám; ale s tím nesouhlasí výpověď Puristina, jíž Pán zjevil, že až budeme všichni v chatě shromážděni a budeme Ho tu v nejhlubším klidu mysli očekávat, že k nám na tom místě zcela dobře poznatelný přijde a nám všem sdělí, co vše se nyní přihodilo v nížině.

7. Tento muž však nepřišel podle toho zjevení, nýbrž zcela volně, a zatímco my jsme se připravovali v chatě na Pána, dělal venku s ženami jen trochu mrzutou podívanou a k svému zřejmému potěšení si jen vyhledal ty čtyři nejkrásnější.

8. Tyto čtyři jsou ovšem nyní na výšině nejčistší ženské hvězdy, a my se nemůžeme na ně nějak zvlášť hněvat přesto, že jsou do toho muže až po uši zamilovány, ale z toho přece nevyplývá, že proto je to Pán!

9. Pán je zajisté věrný ve Svých zaslíbeních; nemůže se tedy také objevovat jinak, než jak nám to dal všem skrze Puristu oznámit. Proto nám řekni, milý otče Henochu, kdo je tedy tento muž a odkud je.

10. Takto přistoupili také ostatní k Henochovi a tázali se ho rovněž tak.

11. Adam však byl ještě jiného mínění; proto také s velmi významnou tváří pravil: „Henochu, mně se zdá být tento muž poněkud podezřelý; neboť ta podívaná s těmi jinak tak cudnými a nejvyššími čestnými ženami se mně nezdá býti naprosto správná.

12. O zničení aneb vlastně o úplném vniveč uvedení syna Setova se může také souditi jakkoli; neboť Pán by mohl, aby nás důkladně zkoušel, dopustit, aby toto na nějakou dobu učinil nepřítel světla.

13. Ty sice, jak se zdá, toho muže znáš, ale to ještě nestačí, abys mne uklidnil, neboť já ho ještě neznám. Já jsem však již mnohokrát napálené dítě, a proto při podobných zjevech mám z ohně velký strach.

14. Proto nám podej bližší zprávu o tom muži a hled, abychom přišli do chaty, jinak bude Pán ještě dlouho meškat.

15. Tento muž nemůže však být podle všeho toho, co bylo již řečeno, právě tak Pánem, jako by jím nemohl být našinec. Neboť kdyby jím byl, pak by byla Purista obelhána. To zajisté musíš uznat právě tak jako my.

16. Že se ty čtyři toho muže tak drží, to zrovna mnoho nedokazuje, neboť ženy jsou lehkomyšlné a všechny vesměs slepé; a modlila-li se některá deset let, a přijde-li na ni v jedenáctém roce silné pokušení, vrhne se svůdci plně do náruče. Neboť také žena je svobodná a může dělat, co chce.

17. Mluv tedy, co víš; ale dlouhé řeči nedělej, abychom přišli brzy do chaty, očekávali tam Pána, a tím připravili onoho muže o příležitost dělat s oněmi čtyřmi mladými holubicemi podle svého zalíbení. V božských věcech nesmíme vůbec být tak vlažní, jinak nebude svět již ani přes tisíc let trvat, jak zajisté již trval mou vždy čilou horlivostí pro Boha.

18. Tu teprve přišel Henoch ke slovu a pravil: „Poslyšte všichni milí otcové, bratři a děti, vy jste sice uvedli svůj jazyk a myšlenky své duše ve velikou činnost, ale vaše srdce zůstala přitom zcela nečinná!

19. Zdá se, že jste na všechny mé sobotní řeči z Pána dočista zapomněli, nerozumíte-li zaslíbení učiněné Puristě.

20. Co je chata Puristy, v níž máme na Pána vždy čekat? Poslyšte: Naše srdce je ona chata Puristina a ohněm v ní je naše živá láska k Bohu.

21. Kdo z vás se však již odebral do této chaty a kdo přijal do této chaty své bratry a chtěl být poslední a nejnepatrnější mezi nimi?

22. Žádná žena mimo Evu a Puristu ať do chaty nevstupuje! To značí: Jsme-li v lásce k Bohu a spočíváme-li v našem srdci, pak nemáme myslet na ženy a láskou k ženám kalit lásku k Bohu - vyjma láskou k matce a k dětem / tahle láska však nekalí lásku k Bohu, nýbrž dává jen měřítko, jak máme Boha milovat/. Rozumíte tomu?

23. Svými těly jsme sice byli v chatě Puristině, ale naše srdce trčela v ženách a tázala se: Pročpak nesmějí všechny ženy do chaty? Jakýpak div, že nám ženy udělaly takovou podívanou a že nás nakonec z chaty vypudily?! Rozumíš tomu?

24. Jelikož však Pán je nekonečně milosrdnější a věrnější, než jsme my, přišel přesto podle Svého zaslíbení k nám; ale přišel podle toho, jakými jsme byli v srdci. V našich srdcích byly ženy, proto také přišel k ženám a přijal je, jelikož my jsme nebyli v naší Puristině chatě přítomni. Rozumíte tomu?

25. Ony čtyři čisté milovnice Páně očekávaly pána / převelice nás zahanbily v pravé, živoucí chatě Putistině/, a proto také přišel pán nejprve k nim a zatímco my jsme ještě mleli prázdnými jazyky, požívaly ony již nejvyšš blaženě nejživější výlevy jeho milosti, slitování a lásky. Rozumíte tomu?

26. Ještě nevíte nic z nížiny; oněm čtyřem nechává však Pán již dlouho co nejjasněji zřít Své nejvyšší divuplné cesty a Svá vedení. Rozumíte tomu?

27. Vy se ještě tážete: „Kdo je ten muž?“, ale ty čtyři čisté leží již dlouho v jeho náručí a těší se z láskynejplnějšího svatého Otce. Rozumíte tomu?

28. Já však vám neříkám, že ten Muž je Otec, nýbrž jděte k němu ve svých srdcích a poznáte, kdo je ten Muž. Rozumíte tomu?

29. Ano, nyní tomu musíte rozumět, nejste-li slepější než střed Země. Domluvil jsem. Jednejte podle toho a poznáte svou velkou slepotu ve jménu Páně. Amen.“

30. Tu se všem široce otevřely oči a všichni nyní poznali, kolik uhodilo, a bili se v prsa.

* * *

Kapitola 3.

Zaražení mužové. Žvást zvědavých žen. Dobrý názor sestry Aory.

29.března 1843

1. Teprve po době asi čtvrtiny obratu stínu se otcové a ostatní společnost z východní země vzpamatovali, leč nikdo nyní nevěděl, co si počít. Proto pohlédli také zcela zaraženě na sebe a tázali se jaksi mlčky: „Co je to; co je s námi, co jsme učinili?“ Ale na všechno toto němé dotazování nechtěla přijít odnikud žádná odpověď.

2. Avšak z jisté vzdálenosti pozorovaly také ženy, že se tu mezi muži přihodilo jistě asi něco důležitého, ježto si tak tajuplně počínali strkající hlavy dohromady. Proto ne snad slabá, nýbrž jen jejich příliš silná stránka zvaná „zvědavost“ je ihned vesměs pudila k mužům, aby tu vyzvěděly, co se asi stalo.

3. Jedna se však tázala cestou své susedky: „Co myslíš, co ti mužové asi mají?“

4. Sousedka odvětila s důležitou, ale jako obyčejně bezvýznamnou tváří: „Sestro, to je jistě něco strašně podivuhodného. Div to je na každý způsob! Jen kdyby nám někdo řekl, co je to!“

5. Jiná pravila: „To je jistě něco kvůli tomu velmi zvláštnímu muži.“

6. „Ano, ano,“ vpadla jí hned do toho čtvrtá, „ten ošklivý člověk šel, jak víte, předtím s oněmi čtyřmi falešnými cudnými dívkami do chaty zcela sám! Jelikož se venku před našima mravnýma očima přece jen poněkud obával provádět s oněmi čtyřmi svou věc, šel nyní do chaty!“

7. Pátá k tomu pravila: „Máš pravdu; tam to má nyní mnohem jistější a také mnohem pohodlnější. Já jsem to však také jednou Lamechovi a Horedovi – víš, jen tak mimochodem, jak to mnohdy bývá – řekla: „Nechci vám být špatnou prorokyní, ale buďte přísně na stráži; neboť taková krásná mladá horká krev nedělá žádným způsobem zcela dobře.“

8. A – tu to nyní máte, a tu to mají ti moudří muži, kteří chtějí nám, zkušeným ženám, vždy ucpávat ústa!

9. Ne, to je přímo na smrt k smíchu aneb na smrt k zlosti! Přimo před jejich vysoce moudrým nosem urve jim tento kouzelník z jihu, o němž jsem slyšela již leccos vyprávět, jejich ranní perly, jak je vždy nyní ještě nazývali!

10. A nyní jistě ze samého strachu a žárlivosti strkají hlavy dohromady a samou moudrostí si nevědí rady.

11. Nejsilnějšího muže mezi nimi začaroval, a kdyby na něho sáhli násilím, nedařilo by se jim také o nic lépe!“

12. Šestá poznamenala: „Ano, máš jistě pravdu; neboť já jsem viděla a slyšela, jak tam před tím Henoch šel, aby toho kouzelníka zahnal z tohoto posvátného místa. A kouzelník ho nechtěl uposlechnout. Henoch tam pak poslal Puristu, bezpochyby proto, aby tím kouzelníka obměkčila, a tím ho právě také protikouzelným způsobem dostala z toho místa; leč chyba lávky, pane Henochu! Kouzelník učaroval také ihned kněžku Puristu. Padla ihned rovněž do náruče kouzelníka.“

13. Jedna sousedka se zde ohlásila a opravila řečnicki slovy: „Sestro, já jsem to lépe viděla. Henoch chtěl Puristu poslat jen tam, ale sotva s ní v tomto ohledu promluvil několik slov, byla také již okouzlena, vzkřikla – bezpochyby jak byla tím kouzelnictvím napadena – a pádila pak ovšem již zcela nesmyslně slepě ke kouzelníkovi a padla mu pak také zcela podle jeho přání do náruče.“

14. Tu jí vpadla opět dřívější řečnice do řeči a poznamenala: „Ano, ano, máš pravdu, bylo tomu tak! Co však jsem chtěla říci? Ano, ano, už vím! Pak tam poslal moudrý Henoch silného Sehela. Když však Sehel chtěl z kouzel na pahorku násilím svou rukou odsunout, tu ho kouzelník ihned zcela začaroval bůhvíkam, a tu stojí nyní volové u hory a nevědí, co si mají, upřímně řečeno, se vší moudrostí počít.“

15. Jiná horlivá posluchačka těchto poznámek dodala k tomu zcela posměšně: „Ne, ale zasmála bych se z plna hrdla, kdyby tento velmi přijatelný kouzelník sebral těm moudrým pánům tyto čtyři ranní perly, tyto ranní věčnými červánky orosené jasné růže a bůhví jaké ještě jiné krásky! Já myslím, že páni by si nad tím oči vyperlili a vyrosili.“

16. Jiná k tomu pravila: „Kdyby však aspoň nyní přišel Jehova, jak jej Purista oznámila, pak bych ráda viděla ty malé rozpaky moudrých pánů.“

17. Opět jiná odvětila: „Máme jistotu, že se Pán nyní jistě asi hodně dlouho zdrží, neboť k takovému skandálu jistě na věky nepříjde, leč se žhavou metlou, která by nyní kouzelníkovi, oněm čtyřem nebeským očím a také těm přemoudrým pánům jistě velmi prospěla!

18. Stará, jinak nadmíru důstojná matka Eva je však také již zcela s muži srostlá! U ní si nesmí nikdo nikdy na muže stěžovat, tu je konec! Když si prve – je to přímo k smíchu – žena Uranionova u ní stěžovala, dostalo se jí krásného odmítnutí místo potěšujícího ospravedlnění. A my všechny jsme musely spravedlivý hněv spolknout a pak jako myš před kočkou mlčet! Ne, kdo to shledává správným, ten se nachlastal jistě moudrosti, ale nevím, z jakého pramene.“

19. Jiná k tomu všemu ještě poznamenala: „Co je to asi nyní u pánů? To já dobře vím! Jsou všichni až po uši zamilováni! Avšak ten kouzelník jim to překazil, proto dávají nyní tak zaražené hlavy dohromady.“

20. Jak je dlouho tomu, co prastarý otec Adam vzal do svého domu dokonce krásnou mladou Puru a dal se jí pak vždy vodit na výšinu, a dokonce bylo pozorováno, že ji políbil!“

21. Jedna sousedka pravila hned nato: „No, no, to bude přece jen něco nového, když jste to samy na vlastní oči viděly! Nejen políbil, nýbrž také laskal, a kdo ví, s jakými ovšem neproveditelnými myšlenkami! Ano, páni, ti páni, to jsou již ti praví! Těm nemá našinec dále důvěřovat.“

22. Jedna z východu, která byla nejmladší sestra Aory - ve věku 60 let, tedy na tehdejší dobu velmi mladá a ještě svobodná – vstoupila doprostřed a pravila: „Naše mluvení mně připadá právě tak, jako kdyby někdo mlátil prázdnou slámu, aby z ní obdržel zrní na chléb.“

23. Kdyby přišlo na mě, tu bych spíš tvrdila, že z vás mluví jen nejpalčivější žárlivost a že vy jste nejvíce vinny tím, čím pány obviňujete, než abych si to myslela o vždy moudrých pánech!

24. Já se odvažuji pevně tvrdit, že by se dala každá z nás tím nádherným mužem bez nejmenší odmluvy okouzlit, jen kdyby jí byl ten muž chtěl okouzlit.“

25. Ale protože to ten muž z dobrého důvodu neučinil, nýbrž jen vás od pahorku odkázal, pak je to nyní již také hanebný člověk! To shledávám velmi přirozeným

26. Také mně pokynul, abych k němu přišla. Kdybych se vás tak velice neobávala, byla bych to učinila jak má neteř Purist.!

27. Mne však nyní všechna bázeň opustila, a vím, co mluvím, a nejsem ani v nejmenším nesmyslná. Zapamatujte si však dobře, vy jinak vznešené matky a sestry: Přejde-li Pán, Jehova – jestliže již nepříšel – pak se vám špatně povede, a kdo ví, zda ty čtyři perly nejsou na tom lépe nežli my zde a všichni vámi hanění páni tam; neboť já jsem viděla za tímto mužem silný blesk, a kdo z nás ví, zda snad vámi vysmívaný muž není Pán Sám, a je-li tomu tak, co potom s vámi?!”

28. Tu zmlkly všechny ženy a ocitly se ve velké bázni.

* * *

Kapitola 4.

Rozmluva zkormoucené Miry s Henochem.

30. března 1843

1. Tato mladá řečnice, která se jmenovala Mira, zpozorovala velmi brzy, jaký rozruch vyvolalo jejich několik málo slov u žen a pomyslela si: „Co asi nyní bude z tohoto zjevu? Matky a sestry jsou nyní pojednou zcela zamklé, z tváře každé vyzívá velká úzkost a nevýslovná hrůza.

2. Musí se tedy něco stát, neboť v tak žalostném stavu nelze přece tyto jinak důstojné matky a milé sestry ponechat!

3. Už vím, co udělám! Půjdu přímo sama k Henochovi, jelikož se nyní matky a sestry dále neodvažují, a učiním se tu přímluvkyní. On ty nyní velmi poděšené ženy opět napraví. Ano, to je velmi moudrá myšlenka, proto ji také rychle uskutečním.

4. A jak myslet tak i jednat bylo u Miry již odjakživa dobrým zvykem; proto také ihned odešla a oznámila toto vše Henochovi.

5. Henocho jí však řekl, když ji takřka poháněl k odpovědnosti: „Ano, proč však jsi tak prostořece mluvila a tím uvedla matky a sestry do takové úzkosti?!

6. Hle, jako jsi nyní našla sama cestu ke mně, tak jsi ji měla dříve nalézt a ve jménu Páně mně sdělit myšlenku matek a sester. Pak bych byl tu věc urovnal sám cestou lásky, avšak nyní, ježto jsi svým poněkud příliš rychlým způsobem připravila matkám a sestrám soud, nejde to tak snadno, jak by ses snad domnívala.“

7. Když toto Mira od Henocha uslyšela, odpověděla mu bez bázně: „Otče Henocho, ty jsi ovšem sice mudřec, a k tomu ještě jediný a Pánem Samým pevně ustanovený velekněz, ale já myslím, že jsem tu zrovna nechybila; neboť práv Božích nutno si více vážit než práv lidských, jestliže tato práva s Božími nesouhlasí.

8. Matky a sestry se však ve slepé horlivosti zapoměly, jak to u žen bývá, a naproti právu božskému postavily mezi sebou falešné tvrzení; a jelikož mně to muselo nutně býti protivné a podle svého vnitřního právního pocitu jsem nemohla déle snášet, aby byl nejsvětější, předobry Otec ve Svých mužských nejdokonalejších obrazech ještě déle takto tupen, vystoupila jsem také a řekla jim pouze své mínění. Za to však nemohu, že má nemnohá slova tak velice zarmoutila matky a sestry.

9. Proto se nesmíš na mne, milý otče Henocho, hněvat, neboť já jsem to myslela jen dobře, ale ani v nejmenším snad ne zle!

10. Hle, že jsem matkám a sestrám jistě z celého srdce dobrá, můžeš poznat již z toho, že ač ten nádherný muž dal také mně pokyn, abych se jako ty ostatní čtyři odebrala k němu, a také jsem ihned pociťovala v sobě téměř neodolatelně puzení to učinit, přesto jsem z bázně a úcty zůstala u matek a sester

11. Avšak pravím tobě, milý otče Henocho, nyní také zcela určitě: Kdyby mně onen Muž ještě jednou pokynul, abych k Němu přišla, pak nejen že nechám na holičkách všechny matky a ženy, nýbrž i celý svět, a pospíším rovnou k Němu; neboť za tímto Mužem je víc než jen nějaký muž. To vím zcela určitě.“

12. Tu pravil Henocho k Miře: „Poslyš, ty jsi chytrá jako ne tak snadno nějaká tvého pohlaví! Nemělo by ti tudíž být tak příliš zatěžko, abys svou chytrostí pomohla matkám a sestrám, když je tak z celého srdce miluješ!?“

13. A Mira odvětila: „Ano, milý otče Henocho, soudím-li podle tvé vždy vyhýbavé řeči, nezbude mi nakonec beztoho nic jiného. Já jsem si také již cestou myslela, že u vás by se zrovna nejvyššího stupně slitování nedosáhlo. Jen kdybych mohla k tomu Muži přijít! Ten by mě jistě spíš vyslechl než ty.“

14. Henocho odpověděl: „Nuže, dobře; ten muž je v chatě a dveře jsou otevřeny. Nebudu ti bránit, abys vyhledala u Něho pomoc. Můžeš tedy jít k němu, myslíš-li, že tě spíš vyslechne než já.“

15. Mira pravila: „Ó, smím-li jen, pak mně není ani v nejmenším úzko!

16. Těšte se, ubohé matky a sestry, bude vám bez Henocha pomůženo!

17. Jen tedy odvalu! Ten nádherný muž má jistě lepší srdce než ty, milý otče Henocho, a nebude mne tak protřásat, budu-li mu svou nesnáz sdělovat, ale pomůže mi.“

18. Šla do chaty.

Kapitola 5.

Vstup Miry do chaty a její zkouška, očištění a přijetí Pánem.

31. března 1843

1. Když pak Mira došla zcela v dobré míře do chaty k Pánu jí ještě ne zcela známému, tu Pán povstal a poněkud vážným tónem jí řekl: „Jak to, že sem nyní, Miro, přicházíš, ač jsem ti nedal pokyn, a předtím jsi nechtěla přijít, ač jsem ti pokynul? Mimoto jsem dal také Henochovi příkaz, podle něhož žádná žena nesmí překročití práh chaty, a ty jsi přesto přišla! Jak se to stalo?!“

2. Toto oslovení a tento velmi ostrý tázavý tón přivedl naši Miru zpočátku poněkud z odvážného postoje, nicméně se hned vzpamatovala, když pomyslela u sebe takto: „Je-li to Pán, pak to přece nebude tak strašně vážně mínit a dá se mými srdečnými, vroucími, úpěnlivými prosbami jistě obměkčit, a je-li to jen nějaký velmi kovaný mudřec, pak v nehorším případě opět půjdu, jak jsem přišla.“

3. Teprve po této úvaze otevřela ústa a poněkud s ostýchavou srdnatostí pravila: „Je pravda, že jsem vcelku vzato chybila, ale povážím-li zase, že mne k tomu přinutila nesnáz mého srdce a že mi Henoch nic neřekl o příkazu, že se sem nesmí vstoupit, pak jsem přece zase nechybila.“

4. Neboť kdo by měl, kdo by mohl trpícímu zazlívát, když ve velké nesnázi volá o pomoc anebo jako trpící hledá pomoc, a to ještě zejména, když volá o pomoc a hledá pomoc slabá ženská bytost jako jsem já?!

5. A co zlého jsem vlastně provedla? Copak není správné, když také ženská bytost Boha více miluje a ctí než všichni lidé, kteří dohromady vůči Bohu nejsou nic jiného než pouhé a samé nic?!

6. Tak jsem také matkám a sestřím řekla své mínění, aniž bych věděla, že to u nich vyvolá tak alarmující účinek. Kdybych to byla věděla, pak bych byla ovšem mohla mlčet, ale co se stalo, stalo se. Nyní bych však chtěla svou chybu tisícronásobně opět napravit; a to přece nemůže být pochopené!

7. Toto jsem také řekla otci Henochovi, leč on neměl srdce pro mne a pro mou velkou nesnáz. Proto jsem tedy spěchala k tobě, neboť jsem se domnívala, že budeš milosrdnější nežli Henoch, ale podle tvého prvního přijetí se zdá, že z tebe nevyzírá více milosrdenství než z Henocha.

8. Musím se ti vůbec také přiznat a otevřeně dosvědčit, že od té doby, co Pán na výšině po několik dní neučil ničemu jinému než lásce, zdají se mi lidé – a také skutečně jsou – mnohem nemilosrdnější, než byli předtím; a to v mých očích není žádné dobré znamení.

9. Kdyby však přišlo na mě, ráda bych na místě celému světu pomohla, neřku-li teprve nějaké slabé ženské bytosti, která je beztoho jak od Boha, tak od přírody ve všem nepochopitelně nevýhodnější a žalostněji postavena než kterýkoli muž.

10. Hle, nyní jsem domluvila a mluvila jsem, jak jsem to měla na srdci. Není-li ti to vhod a já jsem tě snad nechtíc urazila, pak jsi zajisté dost mocný, abys mne buď vykázal anebo se mnou učinil, co jsi předtím učinil venku se Sehelem, neboť lépe je nebýt než být ve světě, kde mají lidé kamenná srdce, v nichž není slitování.“

11. Poté pravil Pán Miře: „Ale poslyš, Miro, to byla dlouhá odpověď na Mou krátkou otázku! Polovinu z toho sis mohla podržet u sebe – a druhou polovinu zamlčet, neboť Já vím lépe než ty, kde tě vlastně bota tlačí.“

12. Abys však mohla poznat, že mám pravdu, sdělím ti tvou zcela zvláštní nesnáz, a tak tedy poslyš:

13. „Hle, tvé matky a sestry jsou žárlivé – a ty jsi též! Tvé matky tupily Mne a Mé chování ze žárlivosti a ty jsi je pak ze samé žárlivosti naproti tomu napomínala, jelikož sis následkem Mého pokynu přisuzovala na Mne potají větší právo než přísluší ostatním, jimž jsem pokyn nedal.“

14. Následkem Mého pokynu tobě zahořela jsi ihned nejprudší láskou ke Mně. Když jsi však potom uslyšela matky a sestry Mne tupit, byla tím v tobě tvá láska uražena, a ty ses svým dobrým míněním na matkách a sestřích pomstila.

15. Ježto tvá msta dopadla poněkud účinněji, než jsi vlastně chtěla, tísní tě to a nyní bys ráda těmto trpícím pomohla; a ježto ti to není možné, hledáš pomoc.

16. Já ti však pravím, že pomoc již přijde, a to dřív, než bys čekala. Ale jdi zatím ven a přemýšlej o svém poklesku a přijď teprve potom, v sobě očistěna, ke Mně, a Já tě pak přijmu a požehnám ti jako těm čtyřem.“

17. Tu se Mira hanbou začervenala a pravila: „Kdybys nebyl Pán, nebylo by Ti mé srdce tak otevřené. Ty však jsi Pán, proto také není před tebou nic skrytého, a já nyní vyjdu směle z chaty, již nejsem hodna, neboť jsem Tě viděla a úplně poznala.“

18. Odpusť mi však mou vinu, jako já všem z celého srdce vše odpustím, co mne kdy od někoho nějak zarmoutilo.

19. Pán však pravil: „Ano, tobě bych nekonečně mnoho odpustil, kdybys byla hříšnicí, protože mne tak mocně miluješ. Ty však jsi čistá. Zůstaň tedy také zde u Mne podle svého srdce a Henoch spraví vše ostatní. Amen.“

* * *

Kapitola 6.

Mira umírá láskou a Pán ji znovuoživuje. Bouře ohnivě lásky a náhlé zmizení Pána. Návrat Páně a příprava snídaně.

1. dubna 1843

1. Tato slova by byla stála Miru – přesně vzato – téměř život, kdyby se byla nenacházela před Pánem života. Neboť její dávno skrývaná láska přišla nyní k úplnému výbuchu, a tento výbuch byl ještě příliš málo připraven; proto také naše Mira klesla ihned jako bezduchá na podlahu chaty.

2. Ale Pán se jí ihned dotkl prstem a nový život začal prouditi celou bytostí předtím téměř bezduchou.

3. Toto však bylo dobré a v Mém řádu, neboť takto musí každý napřed světu úplně odumřít, než bude moci v sobě přijmout a pak snést plnost živé síly a moci Mé lásky.

4. Když Mira takto nyní znovuzrozena z Mé lásky v sobě opět povstala, tu příliš velkou láskou ke Mně zaplakala a nebyla schopna mluvit ústy, neboť její celá bytost se stala j e d n í m Slovem, které v ní však pravilo více než všechny knihy světa, neboť toto nekonečně závažné Slovo sluje Lásku, to je čistá, pravá, živá láska k Bohu.

5. A právě do tohoto Slova, všeho slova a všech slov přešla celá bytost Miřina; proto z plnosti slova plakala a její nádherné jako diamanty se třpytící slzy, jimiž smáčela Mé nohy, byly obsažnější než největší knihovna světa.

6. Vpravdě, pravím, tak je také slza kajícího, Mne vši láskou uchopujícího hříšníka větším statkem pro něho, než kdyby obdržel darem tisíc Světů k věčnému používání.

7. Leč Mira nebyla nikdy hříšnicí, a proto také její láska byla jako žár Centrálního slunce a její slzy byly Slunci svítícími Planetami.

8. Tedy v takové lásce Mira povstala a pohlédla na Mně, svého, láskynejplnějšího svatého Otce očima, které by také nikdo mimo Mne v tomto okamžiku nesnesl, neboť dokonce Mé srdce bylo tímto pohledem nuceno poněkud se stáhnout a to z nejvyšší moudrého důvodu lásky.

9. Neboť kdybych Já Sám tu nechal Svému srdci zcela volné pole, pak by to uchvátilo Miru tak přemocným protiplamenem, že by ji jako uchvácený předmět nejmocnější lásky strávilo.

10. Proto jsem Se tedy také na krátký čas skryl a odebral se zatím k Henochovi. Byl jsem tu také jen jedině jemu viditelný a dal jsem mu, co má k ženám mluvit, aby Mne poznaly, nicméně však přílišnou láskou nevzplanuly.

11. Také kvůli otcům jsem Se poněkud vyhýbal jejich pohledům; neboť také v nich byla ještě poněkud nezralá, rovněž také poněkud příliš vzplanuvší láska, v jejímž plameni by byli Mou viditelnost nesnesli.

12. Poněvadž Mne však Mé prudké milenky náhle mezi sebou postrádaly, utišila se bouře jejich plamenů lásky a ony s udivením pohlížely na sebe a jedna se tázala druhé: „Co je to? Kdepak je? Proč tak nenadále zmizel? Ještě nám chtěl sdělit něco o Slunci a nyní, kdy se naše srdce rozpálila, nás opustil! Ne, to je přece jen zvláštní! Zatímco by Ho člověk chtěl náležitě uchopit, hleďte, tu je pryč!“

13. Mira však pravila: „Mé oko Ho také již nevidí; ale mé srdce je Jím naplněné, a to je nekonečněkrát víc, než jsem toho já, ubohá hříšnice před Ním, i jen v nejmenší části hodna!“

14. Mohu-li a smím-li Ho jen milovat, to mi již postačí; neboť beztoho vím, že Jeho viditelný zjev je od něho jen nutně řídká milost.

15. Neboť kdyby byl jako člověk stále mezi námi viditelný, pak bychom si samou stoupající láskou k němu nevěděli na konec jistě již vůbec rady anebo bychom si na něho konečně tak navykli, že by se nám pak zdál býti zcela takový jako jiný člověk.

16. Proto On již ví, co tu je dobré a správné, a chodí v pravý čas.“

17. Tu vstoupil Pán opět viditelně do chaty a pravil Miře: „Správně, úplně jsi to uhodla: On chodí a přijde vždy, je-li to dobré. Proto je také již opět zde, jak vidíte.“

18. Křikem nejhlasitější radosti bylo (provázeno) opětné přijetí a všichni Mu padli k nohám.

19. On je však všechny ihned opět pozdvihl a posadil Se s nimi opět ke stolu a řekl Puristě: „Podívej se na ohniště, co dělají hrnce, a prohrab více oheň, jinak bude na jednom místě příliš prudký a na druhém příliš slabý! Neboť až otcové vstoupí do chaty, musí být snídaně hotova. Proto jen si pospěš, Má milá dceró!“

20. Purista se odebrala ihned k ohništi a učinila podle příkazu Páně. Jelikož pak plody byly již měkké, oznámila to Pánu.

21. Pán jí řekl: „Nuže dobře, připrav je a Mira ať jde říci otcům, že snídaně je připravena, a aby tedy vstoupili. Toto se tedy staň! Amen.“

* * *

Kapitola 7.

Miřino bezvýsledné nevlídné pozvání otců k snídani v chatě. Napomenutí Páně k pokoře. Opětovné pozvání otců Mirou a jeho výsledek.

3. dubna 1843

1. Toto vyzvání převelice rozveselilo naši Miru, a proto také vyšla se zcela veselou myslí ven a oznámila otcům, aby se odebrali, ježto snídaně je hotova, podle vůle Páně do chaty.

2. Ježto však Henoch nebyl přítomen, nýbrž měl ještě v jisté vzdálenosti dělat co se ženami, pravila Miře Lamech: „Hle, Henoch není ještě hotov a bez něho nemůžeme přece vstoupit do chaty, neboť on je náš starší duchovní.“

3. Mira odpověděla Lamechovi: „No, to je toho! Copak Henoch je více než Pán? Já myslím, že každý člověk je povinen více a spíše Pána poslouchat než člověka. Henoch jistě již bude vědět, co má dělat.“

4. Já jsem vám svůj vzkaz sdělila, a na tom je dost. Táhnout vás dovnitř však nemohu a Pán mně to také učinit neuložil. Čiňte tedy, co chcete. Jjá jsem volna a jdu nyní do chaty.“

5. Lamech jí však zavolal zpět a řekl jí: „Poslyš, mé nejkrásnější dítě východu, ty jsi trochu prostofeká. Když už máš naspěch, co kdybys místo toho, abys pádila ihned zpět do chaty, zaskočila k Henochovi a řekla mu také totéž, co jsi řekla nám?!“

6. Mira odvětila: „Aj, aj, co ty bys vše ode mne ještě žádala! Já ti však pravím: Nic dále! Není dobře dvěma pánům sloužit. Pán mne poslal jen sem.“

7. Záleží-li ti však na Henochovi více než na Pánu, pak jsou pro tento tvůj požadavek tvé nohy dobře ještě jednou tak dlouhé než mé, a můžeš tedy také být – o polovičku, pravím tobě! – dříve u Henocha než já.

8. Avšak naše rozmluva se mi zdá být prázdným mlácením slámy, z něhož nakonec nevyjde nic jiného než jen mlácení prázdné slámy místo zrn chlebových, proto půjdu, vy však můžete dělat, co chcete.“

9. Tu učinila Mira pohyb k chatě, ale Lamech jí v tom zabránil již zase novou otázkou. Zněla takto: „Ale, Miro, spanilá perlo východu, jestliže tě Pán poslal pro nás, pak přece nepoběžíš zpět k chatě bez nás?! Co řekne Pán, vrátíš-li se sama?“

10. Zda ti potom zcela závažně nepoznamená: „Ale Miro! Jak jsi vyřídila otcům Můj rozkaz, že se poté nikdo nechce objevit?!“

11. A kdyby ti toto Pán řekl, co Mu potom omlouvajíc se odvětiš?“

12. Mira odvětila zcela krátce: „Nevím nic o tom, že by mi byl Pán řekl, abych vás do chaty dovedla, nýbrž abych vás jen do ní vyzvala! A to jsem také učinila. Výsledek tohoto vyzvání nezáleží však již na mně, proto půjdu.“

13. A nyní přistoupil k Miře Adam a řekl jí: „Ano, mé milé děťátko, nepozvala-li jsi nás snad o své újmě, pak by bylo již vše správné.“

14. To Miru dokonce rozmrzelo. Pravila: „Ne, je jistě velkým hříchem pro vás všechny, když mne nyní, místo abyste následovali mými ústy vám zvěstovanou vůli Páně, jen dráždíte a notně protřepáváte. Ne, to je příliš zlé. To musím ihned říci Pánu!“

15. S těmito slovy skočila do chaty a chtěla si stěžovati Pánu na otce.

16. Ale Pán ji předešel a řekl jí: „Miro, jak to, že se vracíš sama? Kdepak jsou otcové?“

17. Mira, zpočátku poněkud rozpačitá, po malé chvíli pravila: „Ach, můj předobří láskeynejplnější svatý Otče, otcové venku jsou velmi zlí a neposlušní. Já jsem jim to vyřídila právě tak, jak jsi mi to udal, a oni však – ne, já to nechci říci!“

18. Pán pravil: „A co tedy mají?“

19. Mira však odpověděla: „Chceš-li to tedy již vůbec vědět, pak to můžeš vědět, aniž by bylo třeba, aby ses to dozvěděl ode mne.“

20. Pán jí však pravil: „Hle, ty jsi předtím napomínala otce k poslušnosti, a nyní chceš být před tváří Mou neposlušná?! Jak se to srovnává?“

21. Mira pravila: „Pane, Ty vidíš do mého srdce, v němž není neposlušnost vůči Tobě.“

22. Pán jí odvětil: „Hle, Já vím, že jsi nejčistší bytost! Nicméně jsi však mluvila s otci trochu drsně, a proto ti také dali na srozuměnou, že děvče nemá s nimi nikdy tak mluvit, nýbrž vždy v největší pokoře. Proto jdi ještě jednou ven a pozvi je. Pak tě budou následovat.“

23. Tu vyšla Mira opět ven a vyřídila toto (to je pozvání; vyd.orig.) otcům a otcové následovali pak ihned tohoto nového volání; jelikož Henoch napravil také ženy, byl již také v čele otců a vedl je všechny do chaty.

24. Adam padl Pánu k nohám a děkoval Mu za takové slitování; neboť jakmile vstoupili otcové do chaty, věděli také již, vše vidouce, jak to bylo v nížině, a ze vší své životní hloubi velebili za to Otce.

* * *

Kapitola 8.

Hostina v chatě Puristině. Řeč Páně o Jeho spolku lásky S dětmi země a viditelné společenství nebe a Země.

4. dubna 1843

1. Když všichni otcové, sedm poslů a ještě jiní otcové a děti z krajiny východní vzdali po nejjasnějším ohledání nížiny, z nejnvtřnějšího základu svého života, chválu a slávu Otcí vší lásky a svatosti, tu je Pán ihned všechny vyzval, aby povstali a oznámil jim, aby se nyní podle Jeho zaslíbení posadili v chatě Puristině ke stolu k prvé hostině a pojedli uvařené pokrmy.

2. Ihned všichni povstali a posadili se u náležitě velkého stolu Páně; neboť chata Puristina nebyla tak malá, jak je snad v dnešní době chata selská anebo horská, nýbrž byla tak prostranná, že by se do ní dobře vešlo asi sedm tisíc mužů. Přesto však byla ta chata malá, ale ne pro její prostrannost, nýbrž pro její pokoru.

3. Když se pak všichni otcové posadili v chatě u velkého stolu pro děti svatého Otce a také se všichni posílili chutně připravenou snídaní, tu pravil Pán všem: „Nyní je zřízen dobrý řád na celé Zemi; proto jsem opět mezi vámi a žehnám ve vás nyní Svou viditelnou osobní přítomností celý okrsek zemský!“

4. Neboť nyní je znovuzřízen svazek mezi Mnou, Mými anděly a Zemí, a proto jsem dal nyní připravit tuto radostnou hostinu vařených plodů na památku celé Zemi, že Já, věčný Otec dětí této Země jsem Se jim stal nyní Bohem, Pánem, a pravým Otcem a že jsem s nimi uzavřel svazek, aby podle toho svazku byly všechny tak pravými dětmi, jako Já vždy a věčně chci být jejich láskeynejplnějším a svatým Otcem.

5. Pravím vám nyní všem: Budete-li setrvávat v tomto svazku, jímž je Má láska k vám a vaše láska ke Mně, pak bude také viditelné společenství Země a nebe stále trvati.

6. Opustíte-li však tento svazek a roztrháte toto svaté pouto, sklesne Země opět do své první hlubiny a zahalí ji opět nejhustší mraky, jimiž nikdo již nebude mženo spatřovat ani Mne ani Má nebesa.

7. A bude-li Země v tomto stavu vždy víc a více klesat a padat, bude se řídit do svého vlastního soudu, a Já pak nebudu, jako nyní mluvit se Svými dětmi jako Otec plný lásky a něhy, nýbrž budu jí pak jako věčný Bůh Své soudy v hněvu ohně hřímat!

8. Kdo tu zbude, ten bude dlouho čekat, než bude nekrvavě vybudován nový svazek lásky, a Já Si při takovémto novém budování dám tolik času, že všichni národové spíše zchřadnou, než tento svazek obnovím.

9. Nebude-li však tento nyní úplně uzavřený svatý svazek vámi, nyní Mými pravými dětmi, roztrhán opětným přecházením k mrtvé vnějšnosti světa, pak budu zůstat u vás jako vy u Mne a na Zemi bude jako v nebesích a nebude také již smrti mezi vámi, nýbrž jako jste všichni viděli, že jsem vzal k Sobě Sehela a předtím Zuriela, ploditele Ghemely, tak vás vezmu všechny k Sobě a učiním vás potom v duchu převelice mocnými činovníky lásky všech bytostí a všeho stvoření ve Svých nekonečných oblastech stvoření.

10. Neboť kde vy vidíte svýma očima na obloze j e d n o, tam plují v Mé nekonečnosti nesčíslné Světy, všechny nositelé bytostí vašeho druhu; a za těmito Světy jsou nekonečné příbytky v duchu duchům, kde jeden příbytek obsahuje více než poskytuje celý vnější nekonečný viditelný prostor.

11. Nyní tedy také vidíte své věčné určení a snadnou cestu k němu, ale nikdo ho nemůže dříve dosáhnout, dokud k tomu úplně nedospěl – nedozrál z Mé lásky.

12. Jestliže však Já někoho povolám, pak ho to povolání odhalí; bude zproštěn těžkého břemene těla a vejde pak také ihned do veliké nádhery věčného nepomíjejícího života Ducha lásky.

13. Abyste však viděli, jak se v duchu žije, otevřu vám také úplně vnitřní zrak.

14. A tak tedy pohleďte na ony tři mezi námi, kteří přišli z onoho světa a sami si pohovořte s nimi, abyste z toho mohli vidět, že vašeho bytí ve Mně věčně nikdy konce nebude, a také, že drak je vždy velkým lhářem.

15. Pohovořte si tedy a dejte si sdělit, jak svobodně přebíhá žije, vládne a věčně panuje duch! Amen.“

* * *

Kapitola 9.

Zviditelnění duchů Ábela, Sehela a Zuriela. Set se Sehelem, Adam s Ábelem v rozmluvě.

5. dubna 1843

1. Tu se všichni otcové velice radovali. Adam a Eva pospíšili k Ábelovi, Set k Sehelovi a Ghemela k Zurielovi a hovořili o věcech ducha a o jeho nejdokonalejším a nejsvobodnějším a tím také nejbláženějším životě.

2. Set se otázal Sehela: „Synu, jak ti bylo, když tě Pán pro tento svět rozložil?“

3. Sehel odpověděl „Život v tobě, život v tvé otázce: V dechu jsem byl. Chvění s hrůzou obcházelo etherem, sluneční pás se roztrhl a já jsem svobodně stál. Život v nekonečnu.

4. Jako světlo pronikl jsem vesmír, a světlo odbytošnilo bytost; a odbytošnělé bytosti se staly novým bytím, a nový život jsem viděl v novém světle a Otec byl všude základem všeho světla a všeho života světla ze Života.

5. A nyní jsem dokonalé jedno a žiji svobodně věčný, nejvyšší světlý život ze Života všeho Života v Bohu.

6. Pohleď, otče Sete, tak tomu bylo, tak tomu je a tak tomu bude a zůstane na věky, neboť každá příští vteřina dýchá dokonalejším životem než předchozí.

7. Věř, otče Sete, co nyní vidíš a slyšíš, není zrakový klam, ani přehlušení tvého sluchu, nýbrž je to vše holá pravda a nejuplněnější skutečnost; ale to, co zříš ve vnějším světě, je jen kůra stromu, je to slupka pravdy a vzhledem ke skutečnosti je zemí, jejíž půda je pokryta hustými mlhami a černými mraky.

8. Tamto však – tu ukázal Sehel na Pána – otče Sete, je Život života a Světlo světla úplně.

9. Poslouchej ho, Jeho slovo je základem všeho bytí. Z Jeho slova jsem já i ty a všechno jsoucno pochází ze slova Otcova.

10. Mluví-li zde On, pak vznikají z každého Jeho slova bytostná vyplnění nekonečných hlubin, a nové spousty Sluncí a Světů si začínají razit svůj první věčný kruh.

11. Proto poslyšte, co mluví Otec, a uchovejte v sobě Jeho slovo a všichni se dozvíte, že každý, kdo v sobě má slovo Otcovo, má také v sobě věčný život!

12. Neboť Jeho slovo je bytostné a zvuk Jeho řeči je základem všech věcí.

13. Jemu budiž tedy věčně všechna čest, všechna chvála, všechna sláva a všechna láska! Amen.“

14. Tato Sehelova slova vyvolala velký účinek v celé společnosti a všichni chválili a velebili Otce života, že ve své milosti dal andělům tak velkou moudrost a takovou moc.

15. Adam se však tázal Abela: „Nejmilejší a dávno oželený synu, jsi také ty schopen takových slov, jaká se právě jako mocný proud valila z úst Sehelových?“

16. Ábel odpověděl: „Otče člověka Země, ani Sehel, ani já, nýbrž vše ve všem je Bůh, věčný svatý Otec; neboť naše slovo je Jeho slovo, jako je vždy Jeho svatá vůle vůlí naší.

17. Neboť pro ducha není jiného slova než jedině slovo Otcovo, jako není žádného života než jedině život Otcův.

18. Kdo však žije z Boha, ten také mluví z Boha; a tak může každý, kdo žije z Boha, hlásat slova života.

19. Povstane-li však někdo a řekne „Já jsem sbíral na vlastní půdě.“, ten je lhářem tak jako ten starý drak, který si osvojuje velké slitování Otcovo říká: „Já jsem muž Páně a mohu Jej bít, kdy chci! Zatímco jsem ze sebe a skrze sebe nejvíce bitou bytostí.“

20. Hle, otče, podle toho je čistému duchu zajisté zcela snadno možné mluvit a jednat ve vší síle a moci Otcově, protože miluje, žije a co nejsvobodněji dýchá v Otci. Jemu budiž proto všechna láska na věky! Amen.“

21. Tato řeč obměkčila zcela Adama a rozplakala Evu. Adam brzy hlasitě volal: „Bože, svatý Otče, já sice ještě rád žiji mezi Tvými dětmi na Zemi; ale raději bych chtěl být tam, kde je tvůj Ábel!“

22. Pán však pravil: „Ještě krátký čas a dojdeš klidu. Amen.“

23. Adam se tázal: „Co je klid?“

24. Pán pravil: „Klid je zmrtvýchvstání ducha k věčnému životu ze Mne.

25. Věřu, dokud v tobě nepovstanu Já, zůstaneš. Když však v tobě povstanu Já, pak také povstaneš ty k světlu života v těle lásky a slova ze Mne!

26. Proto buď klidný, a jez a pij, dokud tě Mé tělo a Má krev neprobudí! Amen.“

* * *

Kapitola 10.

Otázka Ghemely o životě na tomto a onom světě. Odpověď ducha Zuriela.

6. dubna 1843

1. Poté se také tázala Ghemela svého otce Zuriela, zda je velký rozdíl mezi životem tohoto světa a životem ducha a zda duchovní člověk může také vidět svět přirozený a svět lidí, kteří tu na něm dosud žijí v těle

2 Zuriel odpověděl: „Poslyš, dcero Páně, to je. trochu malicherná otázka. Život je všude jeden a týž, a nemůže býti o sobě rozdílu mezi životem a životem, je-li ten život životem z Pána. Není-li však ten život z Pána, pak to také ani život není, nýbrž naprostá smrt, která je si sama sebe sice také dobře vědoma, avšak toto vědomí je jen sbeklamem, v němž vše to, čeho je si mrtvý vědom, je utvářeno jako zlý, nicotný marnivý sen, ježto jeho svět nemá základu a všechno jeho vlastnictví je nicotnější než uvolněná pěna.

3. Nesmíš zde však považovat snad hmotu věcí za mrtvou proto, že pro tebe neprojevuje vědomí, neboť hmota není mrtvá, vládnou v ní velmi mocné síly a hmota sama o sobě není ničím jiným než jen výrazem všude se projevující Boží síly vůle a moci; nýbrž mrtvým si musíš představovat jen to, co se na základě svobody vůle od Pána obdržené svévolně snad od Pána oddělilo a chce pak bez Boha z vlastní síly dále trvati.

4. Trvá to sice následkem Boží lásky a slitování dále, ale jak strašně, to je zcela jiná otázka.

5. Z toho tedy můžeš, má dcero v Pánu, již posoudit, že vlastní život se projevuje všude a za všech okolností jedním a zcela týmž způsobem.

6. Nemůžeš-li toto ještě úplně pochopiti, pak pohleď jen na Pána. Hle, On je v Sobě nejdokonalější Život všeho života; z něho je všechnen náš život. Shledáváš rozdíl mezi Ním a mnou?

7. Ty pravíš: „Co do jevové podstaty – žádný!“

8. Dobrá, pravím tobě; v tom však právě spočívá úplná odpověď na tvou otázku. Zapamatuj si jen: Co jsme, z Pána Boha jsme. Vše naše je Jeho úplný obraz.

9. Je tedy také zcela jistě náš život jeho životem a můžeme žít, kdy a kde chceme. Jakmile uzříme a pochopíme základ života, jakmile své srdce k němu obrátíme, žijeme již dokonalým životem, zda v masitém těle, či v čistém duchu, v tom není rozdíl.

10. Zda čistý a svobodný duch může však také vidět přirozený svět a vše, co je na něm, hle, má milá dcero v Pánu, to je zajisté velmi zbytečná otázka! Je-li si vlastní život všude úplně rovný, pak tu zajisté zření nebude činit rozdíl.

11. Taž se však, zda zříš svět svým tělem, jež je o sobě jen zcela necitlivá hmota, anebo svým duchem za svého těla.

12. Hle, nyní ti vzbývá světlo! Nuže, jestliže tvůj hmotou obalený duch může zříti věci, pak je toto také schopen zajisté i čistý svobodný duch, chce-li to Pán.

13. Nechce-li to Pán, pak nemůže ani volný, ani spoutaný duch něco spatřovat; neboť jako může Pán vzít zrak tělu, tak jej může také vzít duchu.

14. Jako ty tedy nyní podle vůle Páně spatřuješ svět duchovní i přirozený, tak vidím já nyní, jako vždy, chce-li tomu Pán a je-li to nutné, též oba světy.

15. Jsme-li tedy my, duchové, určeni sloužit velkou mocí lásky z Pána Světům, pak mně řekni, jak by to bylo možné, kdybychom neměli viditelně před očima to, čemu máme sloužit!

16. Jako ty nyní vidíš skrz naskrz hmotu a můžeš spatřovat Mne, ducha, tak mohu také já spatřovat tebe, a tak není rozdíl mezi pravým životem a životem.

17. Je sice nyní rozdíl mezi mnou a tebou, a tento rozdíl spočívá v tvém těle, jež není schopné duchovního pohybu a nemůže tak rychle měnit místo; nicméně však spočívá v tvém duchu toto si myslit a živě cítit!

18. Hle, to je však také vše, čeho je ti zatím třeba. Budeš-li sama stále hlouběji vcházet do svého ducha, pak toto vše ve svém těle co nejživěji zakusíš. Toto ti také z celého srdce přeji v jménu Páně. Amen.“

* * *

Kapitola 11.

Ghemelin nadměrný dík a řeč Páně o velké ceně lásky. Zaslíbení Ghemele a Puře jako budoucí Marie. Puřino vytržení.

7. dubna 1843

1. Když toto Ghemela od Zuriela uslyšela, tu se nadmíru rozveselila a šla ihned k Pánu nebes a Země, děkovala, chválila a velebila. Jej ve svém planoucím srdci za tak velkou milost, že jí dal tak přeblaženě zvěděti, jak se život ducha úplně rovná životu dosud na Zemi v těle žijícího člověka, který je v plné lásce k Němu, svatému, vši lásky a všelikého slitování plnému Otci.

2. Pán se k ní obrátil: „Ano, tak je tomu u lidí. Ti, kteří mnoho dostávají, jsou nevděčnější než ti, kdo málo dostávají. Hle, milosti, které se dostalo tobě, dostalo se zde nadměrně všem. Jedli u Mého stolu, zatímco ty ses se svou malou společností nacházela na druhé straně u ohniště a dosud jsi z mého stolu neobdržela ani sousta, ale tak jako ty ještě nikdo – puzen láskou – ke Mně nepřišel.“

3. Já však pravím tobě: Mé srdce je zatím nejlepším stolem. I když jsi také u stolu nejedla, budeš však na mém srdci jíst a tato strava je pak zajisté neporovnatelně lepší a sytější než každá jiná sebelépe vařená strava.

4. Vpravdě, pravím tobě, Má milovaná dcero, láska dítěte v srdci ke Mně, k Otci, má větší cenu než všechna nejvznešenější moudrost a všechny možné vědomosti.

5. Neboť kdo má lásku, má vše; kdo však má lásku jedině kvůli moudrosti, vědění a síle, ať také má, co mít chce; ale Mé srdce jako ty nyní a povždy přece jen mít nebude!

6. Věř Mému slovu, lidské pokolení na zemi: Záleží-li ti víc na zkušenosti než na Mé otcovské lásce, pak se sice stane, že si svou mocnou moudrostí podmaníš chudobu, ale pak budeš také ty Mnou podmaněno a Já tě tu pak nebudu šetřit a nebudu tě hýčkat.

7. Ale tebe, Má Ghemelo, ušetřím a zachovám nadále. Ano, tvůj plod se stane novým Otcem lidí na Zemi a tvá krev naplní jednou celý okrsek zemský.“

8. Tu se vrhly ostatní ženské bytosti k Pánu a prosily Ho za odpuštění, že zmeškaly učinit, co učinila Ghemela.

9. Zejména ubohá Pura se dala do pláče a pro samou úzkost a smutek si nevěděla rady.

10. Pán se však ihned shýbl k zemi, všechny pozdvihl a vzal ubohou Puru na ruku a řekl jí: „Ó, neplač, Má dceruško, neboť máš k tomu nejméně příčiny! Já zcela dobře vím, jak Mne miluješ, proto buď veselá, neboť ty a Ghemela jste Mně tak blízké jako Mé věčně všemohoucí vlastní srdce!

11. Tobě, Ghemelo, dám nové pokolení, a tobě, Puro, dám Své živé slovo. Tak budeš trvat v duchu - živé tělo. V Čase časů nebudeš již v těle zplozena, nýbrž vzejdeš ze zplozeného těla (jako) nezplozené tělo a z tebe (vzejde) živé tělo, jež bude budoucím základem všeho života! Proto buď klidná a veselá; neboť Já tě mám konečně i nekonečně rád, neboť mimo Mne není nikdo ani v nebi ani na zemi nádhernější a krásnější než ty!

12. Pohled' však, tamto na prahu chaty tě někdo čeká. Je to tvůj pozemský bývalý ploditel. Jdi za ním. Jeho jméno je Gabriel. On tě přivede do mého nebeského příbytku, kde budeš stále kolem Mne až do Času časů. Co potom, to se dozvíš v Mému otcovském domě. Amen.

13. Pura objala svými rukama Pána a nechtěla odejít od Něho.

14. Pán však jí pravil: „Má dceruško, kam tě přinese Gabriel, tam na Mne nebudeš čekat, neboť ještě než ty tam budeš, budu tam Já a půjdu ti vstříc a Sám tě pak povedu do Svého domu. Jdi tedy jen směle; neboť Já Svému slovu jistě dostojím! Amen.“

15. Tu přitiskla Pura ještě jednou viditelně hlavu Páně na svá prsa a nebyla pak již viděna, neboť anděl Páně ji nesl do domu Páně s tělem zduchovnělým. Tento dům Páně je pak láska Otcova.

16. Také Mira, Purista a Naeme dosud stojící plakaly, ale Pán je nasýtil brzy Svou láskou a požehnal jim.

17. Tato řeč a jednání Páně vyvolaly však u otců velkou senzaci, proto tu také stáli všichni, vyjma Henocha, jako sochy bez života a nikdo se neodvažoval ani slůvko promluvit, neboť všichni se cítili velmi dotčeni, neboť při spatření nížiny začaly v nich vyvstávat všeliké tajné plány.

* * *

Kapitola 12.

Adamova omluva a prostá prosba k Pánu, aby vzal zpět důtku a hrozbu soudem. Pamětihodná odpověď Páně.

8. dubna 1843

1. Teprve po delší chvíli se vzchopil Adam a šel k Pánu a v hluboké úctě pravil Jemu: „Pane, láskynejplnější svatý Otče, pokud mohu mluvit o všech jako i o sobě samém, pak jsme Tě ještě povždy milovali a chválili, a vysoce velebili, což nelze popřít!

2. Nepřiběhli jsme ovšem k Tobě tak, jak to právě učinila vděčná milá Ghemela, ale činili jsme to – aspoň podle mého citu – ne snad z nějakého nevážení anebo z příliš nepatrného vážení si Tvé svaté velké milosti a slitování k nám, nýbrž jen z příliš velké úcty, vážnosti a lásky k Tobě.

3. Neboť dobře vidíme a cítíme, Kdo jsi. Toto však dívky pro jejich přirozenost nemohou poznávat; proto se Ti také musejí více vnějšně přibližovat, neboť ponenáhleho vnitřního duchovního přiblížení k Tobě jsou mnohem neschopnější než muž.

4. Jestliže tedy toto vše dobře uvážím a k tomu ještě Tvou nesmírně silnou důtku, danou nám všem až na Henocha, pak to bylo, věru, zcela otevřeně řečeno, trochu příliš silné.

5. Mluvím, jak to cítím. Musí to být pro mne tak dlouho pravdivé, dokud mne jiný pocit nepřesvědčí, že nemluvím pravdu.

6. Ty jsi Bůh Všemohoucí od věčnosti ze Sebe Samého, já však jsem jen časný tvor Tvé svaté, nade vše mocné vůle. Můžeš-li však se mnou jako můj Stvořitel mluvit, jak jsi mne také svobodně a otevřeně stvořil; a tak také otevřeně pak mluvím také já s Tebou a svobodně pravím: Stvořiteli, Otče, tentokrát jsi nám, Svým ubohým dětem, řekl Svou důtkou příliš mnoho; polovice by toho stačila, aby nás k smrti potlačila.

7. Proto Tě prosím, vezmi zpět tuto důtku, abychom Tě mohli jako láskynejplnějšího Otce milovat, neboť v Tvé velké přísnosti Tě nemůže nikdo milovat, jak jsi nás tomu všechny Sám učil na výšině.

8. Kdybych já k jednomu ze svých dětí řekl: „Poslyš, ty bezcenné dítě! Nebudeš-li mne nadevšecko milovat a zpozoruj-li i jen nejneopatrnější nedostatek tvé co možno největší lásky, pak tě ihned usmrtím!“, pak by přece jen bylo příliš silné se tázat, jak bude s to mne jako otce milovat dítě, kterému jsem takto hrozil.

9. Proto, ó Bože, Stvořiteli a Otče, vezmi také Ty Své hrozby zpět, ať Tě můžeme svobodně podle svého dětského pocitu v srdci milovat, a ne abychom museli milovat z bázně před Tvými velkými hrozbami.

10. Nehroz a neslibuj nic, nýbrž budiž nám dosti jedině jako Otec a k tomu život z Tebe, bychom Tě mohli jako věčně žijící děti jako věčně svatého Otce také věčně víc a více milovati.

11. Tobě je ovšem ponecháno na vůli činit, co chceš; neboť Ty jediný jsi Pán Bůh Cebaot a s nikým se nemusíš radit.

12. Ty máš život; v Tobě není smrt a nikdo Ti nemůže na věky ten nejvyš svobodný, nejvyš mocný, divuplně blažený život vzít.

13. Tebe nikdy bota netlačí, ale ne tak je to s námi, Tvými tvory. My závisíme každým dechem na Tobě a jsme tak nekonečně slabí vůči Tobě, že nás může všechny také již Tvůj nepříjemný j pohled zničit.

14. Ty nejsi žádné bolesti schopen; nás jsi však zařídil tak, že můžeme být zachvázeni nevěstnými bolestmi, ano, smrtí, ba i zničením! A přece bychom Tě chtěli nadevšecko milovat, a to i ve velkých bolestech.

15. Chceš-li nás však usmrtit anebo dokonce již usmrcuješ, pak Tě milovat nemůžeme; neboť kdo by Tě mohl v Tvém hněvu anebo dokonce v smrti milovat?!

16. Tu se Pán obrátil k Adamovi a řekl: „Ty zde mluvíš se Mnou, svým Tvůrcem, jako člověk a činíš dobře; neboť zdařilé dílo Mého mistrovství se osvědčuje na tobě totiž v tom, že můžeš takto se Mnou svobodně ze sebe mluvit.

17. Ale zcela pravé děti, které znají úplně svého Otce a vědí, jak je nekonečně dobrý, mluví s Ním pak také opět zcela jinak; neboť Ho milují, a proto se Ho také nebojí, nýbrž činí, jak to tyto dcery učinily a ještě činí!

18. Kdyby však Otec vymáhal na Svých dětech lásku k Sobě hrozbami, jak jsi to ukázal příkladem na sobě, pak by byl spíš vším jiným než Otcem.

19. Vidím-li však jako jedině pravý Otec, že je ve vás ještě titěrný pošetilý strach ze Mne, pak zajisté vím, jak jej musím uchopit, abych jej z vás dostal, to je, abych z vás, ještě vždy z dobré poloviny tvorů dostal to, co činí tvora tvorem a abych vás přeměnil v pravé děti!

20. Jestliže o tom poněkud uvažuješ, pak zajisté uznáš, že Já jako Tvůrce a Otec, i když Mně žádná bota netlačí, přece jen vím, kde tlačí bota vás, abych vám pomohl tam, kde je vám třeba přece všem pomoci nejvíce, a že si k tomu také jistě zvolím nejvhodnější prostředky!!

21. Upust' tedy od svého požadavku něco dělat a miluj Mne. Tak potom jistě poznáš, zda si vyprošuji od Svých dětí lásku smrtí, anebo beze smrti.

22. Neboť hle, tvůj požadavek na Mne je právě opačný Mému požadavku na vás. Toto nyní uvaž, a pak teprve mluv!

23. Já však vím, co mám jako Stvořitel a co jako Otec mluvit a co dělat. Také toto dobře uvaž. Amen.“

* * *

Kapitola 13.

Adamova prosba za odpuštění. Významná řeč Páně o člověku jako slepém tvůrci svého osudu a závěrečném kameni stvoření.

10. dubna 1843

1. Tato slova Páně přivedla Adama zase na lepší smýšlení; šel co nejpokorněji k Pánu a pravil: Milý, svatý Otče! Tvé slovo mne uvedlo opět do jiného světla, a v tomto světle poznávám, že jsem se před Tebou palčivě prohřešil; proto Tě prosím, milý svatý Otče, nezapočti mně příliš vyso-

ko tuto mou jistě nejposlednější chybu před tebou a veškerým Tvým stvořením, nýbrž odpusť mně, slabému starému kmetu tuto mou poslední pošetilost!“

2. Tu Se Pán obrátil k Adamovi a řekl mu, jakož i všem, kteří předtím byli jedné myslí s Adamem: „Poslyšte nyní všichni, a zejména ty, Můj synu Adame, nyní vám povím něco k Svě vlastní omluvě před vámi, všemi Svými dětmi, abyste věděli, kdybyste v budoucnu snad zapomněli na Mou radu, že ne Já, nýbrž vy sami jste pošetilí a slepí tvůrci svého soudu, a tedy také své záhuby a své smrti, nekráčíte-li, jak bylo poznamenáno, po cestách předepsaných Mnou, vaším nejmoudřejším Tvůrcem a láskynejplnějším svatým Otcem. A tak mne tedy poslyšte:

3. Vy a celé nekonečné stvoření, jste mnou již od věčnosti tak zařizení, že právě vy jste konečnými cíli, a tedy nejúplnějšími závěrečnými kameny celého viditelného a neviditelného světa. Podle toho musí tedy být také vše, jak v celku, tak i v jednotlivostech co nejpřesněji s vámi v nejvyš neodlučitelném vzájemném vztahu.

4. Je-li však tomu nejvyš nepopíratelně tak, pak z toho vyplývá sám sebou následující závěr, který zní takto: Je-li tu člověk jako konečný cíl všeho stvoření, a je-li s ním toto stvoření ve všem v nejintimnějším vztahu, pak je zajisté také rovněž nutně postaven jako Pán nad veškeré stvoření, z kterého stanoviska musí rovněž působit zpětně na celé stvoření, jako zase celé stvoření nutně působí na něho. Dejte nyní všichni velmi dobrý pozor na toto:

5. Veškeré stvoření před vámi nemá však naprosto žádnou svobodnou vůli, nýbrž vše je v něm nutně zařizené k prospěšnému cíli pro vás, tedy vše je úplný mus.

6. Jen Já jako velký Dílovedoucí všech Svých tvorů však vím, jak jsou v něm všechny pochody zařizeny a jak zasahuje jedno do druhého, a proto vám také mohu dát jediné nejvhodnější prostředky, abyste se chovali tak, abyste se mohli udržet svobodně na tomto nejvyšším stupni, na němž stojíte jako nejvznešenější konečné cíle všeho Mého stvoření.

7. Zůstanete-li v tomto řádu Mnou, Tvůrcem, vám předepsaném, zůstane také celé vás předcházející stvoření v nejkrásnějším řádu. Jestliže však v tomto řádu nezůstanete, nýbrž utvoříte a opatříte si o své újmě jiný řád, pak jsem Já jako Stvořitel a vás všech svatý Otec přece zcela beze vší viny, jestliže se celé vás předcházející stvoření ve svém souzeném převrátí, vás pak uchopí, do svého věčného nutného soudu strhne a konečně vás zcela usmrtí.

8. Zda nemusí být kámen těžký, aby zůstal pevným na zemi a v zemi?! Hledte, to je soud hmoty kamene.

9. Dokud chodíte podle řádu po kameni, dotud také jste pány nad kamenem; svalíte-li však těžký kámen na sebe, pak se kámen stane vašim pánem a dá vám svou tíhu, svůj soud a tedy také svou smrt.

10. A jako to ukazuje tento vztah, tak se to také má s celým viditelným a neviditelným stvořením.

11. Vy jediní mu můžete podle Mého řádu žehnat, ale také (je) mimo Můj řád k vašemu neštěstí hubit.

12. Láska ke Mně je však souhrn všeho Mého řádu. Proto se držte živě vždy této lásky, tak neklesnete nikdy zpět do soudu. Opustíte-li však tuto lásku, pak otevřete stavidla soudu a ten pak na vás nutně jako kámen dopadne a pohřbí vás v sobě.

13. Toto si tedy zapamatujte, povždy toho dbejte. Vězte však potom také, že Já, Otec, nikoho nesoudím. Pochopte to všichni! Amen.“

* * *

Kapitola 14.

Uranion se táže Pána, zda Ho mohou lidé urazit. Kladná odpověď Páně.

11. dubna 1843

1. Po této řeči Páně děkovali všichni Otcí za tak veliké osvícení; neboť nyní všichni až na Uraniona úplně pochopili, jak je tomu se vznešeným postavením člověka v nezměrné řadě stvoření nesčíslných bytostí a věcí Božích.

2. Ale, jak bylo poznamenáno, nebyl starý otec východu v jedné věci ještě zcela doma; proto také přišel v největší pokoře k Otcí a prosil Ho o dovolení, zda smí ještě dát otázku týkající se jedné jemu ještě poněkud temné věci.

3. Pán mu dal také ihned následujícími slovy, zač prosil: „Já jsem z lásky moudře chtěl tomu tak, aby ti toto zůstalo kvůli všem skryto; proto se můžeš nyní také kvůli všem tázat, jako bych předem nevěděl, nač se Mne tážeš.“

4. Po tomto obdrženém dovolení tázal se pak také Uranion brzy na to, co mu nyní tím více leželo na srdci, jelikož to poznával předurčeno od Pána k dobru všem.

5. Otázka pak zněla takto: „Ó, Pane, láskynejplnější svatý Otče všech lidí! Může-li tedy člověk proti Tvému do stvoření vloženému řádu hřešit jen tehdy, nežije-li přesně podle Tvé poznané svaté vůle, nýbrž jen podle pošetilé vlastní vůle, a hřeší-li tedy vlastně jen proti stvoření a proti sobě – jak je tedy potom možné Tebe urazit a Tvé láskynejplnější svaté otcovské srdce zarmoutit?“

6. Neboť shledává-li člověk v souzeném stvoření bytostí a věcí svůj nevyhnutelný soud, tedy svůj trest, pak se mi zdá, že nebereš vůbec již na vědomí, co člověk koná, a tak nemůžeš být také nikdy nějakým pošetile svévolně neposlušným dítětem urážen anebo zarmucován.

7. Dodatečná hlavní část otázky záleží tedy v tom, zda můžeš být, Otče, lidmi urážen, anebo ne. Ó, Otče, o tom rač nám dát ještě jiskérku Svého světla milosti a lásky. Tvá svatá vůle se staň.“

8. Pán odvětil Uranionovi: „Ty ses sice správně tázal; ale přesto za tvou otázkou nespočívá zrovna tak mnoho hluboce skrytého, jak se domníváš a nyní také leckdo jiný s tebou.“

9. Hle, také ty jsi otcem ploditelem svých dětí a udělal jsi ve své domácnosti leckteré užitečné a prospěšné věci, kterých se má podle tvého dobrého plánu řádně použít.

10. Jestliže však to či ono z tvých dětí nějaké takové tebou k určitému užitečnému používání věci buď zcela zvráceně používá, čímž ji dokonce zkazí anebo rozbije, anebo jestliže si tvé děti dobré věci vůbec neváží a shledávají ji jen hloupou a zbytečnou, a dokonce by za to tebe i tvé zřízení tupily, ano, i pohoršlivě nohama pošlapávaly anebo by ti tvé děti za nejlepší věc, kterou jsi z velké lásky k nim jen k jejich nejlepšímu dobru opatřil, dokonce klely a před tebou jako před morem prchaly, řekni mně jako otec svých dětí, jak přijmeš od nich takové chování, třebaže se přesně vzato neprohřešovaly na tobě, nýbrž jen na tvé věci?

11. Takovým dětem bys jistě velice klnul!

12. A co mám potom říci Já jako svatý Otec vám, jestliže neřádne, svéhlavě saháte na Můj svatý, věčný řád a přitom na Mne zcela zapomináte?!

13. Také Mně nemůže být zajisté zcela lhostejné, zda tak či onak jednáte!

14. Můžete Mne tedy také zajisté urážet; ale pak je na vás, abyste svou vinu uznali, a ke Mně se opět navrátili, při čemž Já jsem pak ovšem zajisté lepší než vy, lidé, neboť Já tehdy nikoho nezavrhnuji, nýbrž horlivě se pokouším přivést každého zbloudilého opět na pravou cestu a přijímám ihned opět každého, chce-li se jen ke Mně vrátit.

15. Hle, tak se mají věci, a proto zůstávejte všichni v Mé lásce. Tak se nebudete prohřešovat na Mých pro vás stvořených věcech.

16. Nyní má však ještě něco na srdci Kisehel; proto ať přijde a zhostí se přede mnou, Otcem, svého břemene. Amen.“

* * *

Kapitola 15.

Pán povolává satanu v podobě draka v přítomnosti Kisehelově, Henochově a Lamechově. Drzá řeč drakova a jeho předpověď týkající se ukřižování Páně.

12. dubna 1843

1. A když Kisehel uslyšel toto volání, povstal a co nejrychleji a co nejpokorněji se odebral k Pánu.

2. A když přišel k Pánu a chtěl přednést podobně jako dřív Uranion také on svou prosbu v hlasité otázce dané Pánu, tu mu Pán naznačil, aby mlčel, a vnitřně zcela skrytě mu řekl:

3. „Kiseheli, jdi a vezmi k sobě Henocho a Lamecha; neboť co tlačí tebe, to dosud ještě žádného jiného netlačí. Proto také není třeba, aby tvou prosbu znali všichni.“

4. Vám třem však nicméně rozváží tvůj uzel, ne však zde, nýbrž venku, aby nás nikdo neviděl. A tak tedy opustíme na krátký čas zdejší společnost. Řekni však napřed otcům, že se nás nikdo nesmí tázat, kam se nyní odebereme.“

5. Kisehel učinil ihned vše, co mu Pán přikázal.

6. Když bylo nyní vše uspořádáno, odebral se Pán s oněmi třemi ihned ven na zalesněné místo, které na severní straně bylo rovněž tak ohraničeno příkrou skalní stěnou, do níž vedla velká jeskyně, jako ono známé místo, na němž se objevil známý již drak poslům, ubírajícím se s Henochem domů z nížiny na výšinu.

7. Když se nyní nacházeli na tomto místě, pravil Pán Kisehelovi: „He, Já jsem byl před tebou Mým velkým nepřítelem zle obžalován. Kdybych Se proto omlouval před tebou bez žalobce, pak bys v sobě potají ještě vždy myslel a řekl: „Může tomu být tak a spíš tomu bude tak, jak nám to zjevil Pán, ale přesto tvrzení drakovo zůstává přece jen vždy velmi pozoruhodné a jeho přiznání nelze nechat zcela bez povšimnutí.“

8. Proto jsem vás tedy zavedl sem a vyřídíme tuto věc v úplné přítomnosti drakově.“

9. Poté zvolal Pán tak silně, že se tím zachvěl celý okrsek zemský.

10. A toto zvolání znělo: „Satano! Tvůj Bůh a věčný Pán chce, abys předstoupila před Jeho tvář!“

11. Ihned po tomto všemocném zvolání, které by bylo málem stálo existenci celého stvoření, se objevil před všemohoucím Pánem všech věčností drak, mocně se chvějící zlostí, a tázal se Pána:

12. „Co chceš ode mne, můj věčný mučitel? Mám ti snad pomoci, abys mohl celé své stvoření obrátit zase vniveč? Či snad máš dokonce již opět v plánu nové stvoření, k němuž Ti mám vytýčit příznivé místo?

13. Pravím Tobě, k tomu mne věčně nikdy nedostaneš; neboť znám Tvou velkou vrtkavost a vím, že v Tobě není stálosti a že všechna Tvá zalíbení nejsou ničím jiným než prázdnými, neudržitelnými slovy. Proto jsem si také pevně umínila proti Tobě se vzepřít a věčně Tě pronásledovat.

14. Věřu, i když jsi Bůh, ovládající dosud celou nekonečnost, přece jen Ti nebude na věky možné, aby Ses přede mnou zcela opatrně někde v nějakém koutě nekonečnosti skryl tak, že bych Tě nemohla nalézt. Mně neujdeš!

15. Vyhrožuj si mně stále, jak jen můžeš a chceš; však se velmi brzo ukáže, kdo z nás obou je vlastním pánem všeho světa a všeho stvoření!

16. Než mne k něčemu přinutíš, přísahám Ti při veškerém svém životě, že napřed zničím sebe, a pak uvidíš, jak to bude vypadat s Tvou věčnou existencí!

17. Rozumíš mně, Ty starý světový podvodníku, ty hráči s všemohoucností na můj účet! Rozumíš mně?!

18. Ty jsi sem přišel, abys mne vyzval, bych těmto třem vyvrátila to, co jsem jim předtím v dobrém mínění sdělila! Ó, to se hezky dlouho načekáš, než se Ti zasvětim k nějakému hanebnému nástroji!

19. Na, provrtej vši Svou všemohoucností tento můj pancíř, dovedeš-li a můžeš-li!

20. Avšak já Ti přísahám: Ne já, nýbrž moji nejslabší sluhové Tě zajmou, svážou jako starého zločince a přibijí na dřevo, z něhož marně budeš na věky o pomoc volat. Rozumíš tomu?!

21. Nyní jsem Ti učinila zaslíbení; chceš-li snad však ještě více ode mne, pak mluv, a stane se, co nechceš! Amen ze Mne, Tvého pána! Rozuměj mi: Amen ze mne!“

* * *

Kapitola 16.

**Kisehel horlí pro pomstu a Pán ho uklidňuje.
Pán se táže satany a satana se zdráhá odpovědět.
Kisehel potrestá a pokoří rozzuřeného draka.**

13. dubna 1843

1. Když však poněkud prudký Kisehel uslyšel toto rouhání drakovo, vzplanul a žhoucí pomstychtivost naplnila celou jeho bytost, takže hlasitě vzkřikl a prudkými slovy pravil:

2. „Ale Pane, všemohoucí Bože od věčnosti, láskynejplnější svatý Otče! Jak můžeš takové rouhání poslouchati?!

3. Ponech Mně sílu, kterou jsem z tebe měl v nížině, a já tomuto satanovi učiním konec, o němž budou vypravovat celé věčnosti!“

4. Pán však pravil Kisehelovi: „Ó, synu ohně a hromu! Copak se drakovo rouhání týká více tebe než Mne? K tobě přece mluví dobrotivě a jen ke Mně mluví tak rouhavě!

5. Či myslíš, že Já bych bez tebe snad tohoto odpadlého ducha nezvládl? Ó, buď úplně bez starosti; Já jej mohu nejslabším dechem na věky odvád.

6. Kdybych však toto učinil, co bys potom získal ty a co Já?!

7. Hle, kdyby Mně tento drak mohl nějak uškodit anebo nějak Mne zajmout, pak by to byl již dávno učinil; neboť v říši mého stvoření není to již žádný mladík! Leč on v sobě až příliš správně poznává, že proti Mně na věky nic nezmuže; proto tedy brousí svůj zobák a snaží se Mně pomstít slovy, jelikož ve skutku mu to bude na věky nemožné!

8. Nechme jej tedy jen mluvit, jak může a dovede; a teprve, až se úplně vymluví, řeknu mu něco také Já.

9. Proto ustup do svého klidného stavu. A ty, satano, mluv dále; neboť Já, tvůj Bůh a Pán chci, aby ses před těmito svědky úplně odhalila, jaká jsi, aby tě skrze ně mohl jednou poznat celý svět!

10. Řekni Mně však nejprve, kolik stvoření jsem podle tvého tvrzení již zničil!“

11. Tu se drak zarazil a nechtěl mluvit.

12. Ale Pán mu přikázal, aby mluvil.

13. A drak se začal svíjet a tvářil se, jako by chtěl všechny ty čtyři pohltnit.

14. Pán však pravil: „Nebudeš-li Mi odpovídati, pak tě k tomu Svým hněvem přinutím!“

15. Drak však vychrlil oheň a zařval na Pána: „Čím je mi Tvůj hněv?! Ten již dávno znám; vždyť já sám jsem Tvůj hněv!

16. Ne já Tebe, nýbrž Ty mne se musíš bát, abych tě nenapadl, a učiním-li, bude asi po tvé lásce, a Ty Sám co nejmilosrdněji vyhladiš ze Země miliony Svých dětí a nemnoha zbylým moučám podáš prvý důkaz, jak velice Ti záleží na udržení Tvých tvorů.

17. Proto se moudře drž jen hezky daleko ode Mne, jinak za to neručím, zda Tě ještě dnes nenapadne zahalit zemi až nad hory do smrtelných vln, o čemž již beztoho stále potají sníš!“

18. Tu pravil poněkud prudce Pán: „Satano, nežeň Mou trpělivost a shovívavost do krajnosti! Dej Mi odpověď, jakou Já chci od tebe mít a žádnou jinou, jinak se ti velmi brzy zle povede!“

19. Tu se drak otočil a chtěl svým mocným ohonem ty čtyři uhodit..

20. Ale Pán dal Kisehelovi hůl a řekl mu: „Jdi a potrestej ho!“

21. Kisehel vzal hůl, šel a draka mocně udeřil.

22. Tu se drak brzy opět otočil, zavyl a zařval, odložil ihned svou ošklivou podobu a bylo ho vidět jako každého jiného člověka. Jako takový padl ihned před Pánem na kolena a pravil:

23. „Pane, všemohoucí, věčný Bože! Chceš-li mne již trestat, pak mne za mou svévolnou velkou zlomyslnost vůči Tobě netrestej bez lásky; neboť rány Tvého hněvu jsou nesnesitelně palčivé a nesmírně bolestné!“

24. Tu pravil Pán: „Jak Mne můžeš ty, Můj domnělý pán, o něco prosit?! Ty jsi Mně přece sám hrozil potrestáním, a jak to tedy nyní přijde, že se necháváš trestat ode Mne?“

25. Satan však pravil: „Ó, Pane, netýrej mne až příliš nekonečně. Vždyť víš, že jsem lhářem ze sebe, protože jsem chtěl být pánem bez Tebe!

26. Dej mi raději novou lhůtu a já se k Tobě vrátím. Ale vezmi mi všechnu velkou moc, abych nebyl sebou samým pokoušen vzpírat se proti Tobě!“

27. A Pán pravil: „Vypověz jen všechnu svou lež před těmito svědky a uvidím, co ti pak učiním. Nepodrž však nic v pozadí, jinak ti všechno tvé úpěnlivé prošení málo prospěje! Amen.“

* * *

Kapitola 17.

Satan doznává své lži a přiznává zlomyslnost své tvrdošijnosti.

14. dubna 1843

1. Tu satana chvějíc se povstala a pravila Kisehelovi, jenž držel ještě v ruce svou hůl Pánem mu podanou:

2. „Poslyš, můj trestateli z moci svého Boha, který je také na věky Bůh hněvu nade mnou a nechce nikdy přestat mne bít Svou strašnou metlou!

3. Předešle jsem ti ve své děsné, hrozně ochranné podobě řekla leccos o Pánu, všemohoucím Stvořiteli všech věcí, duchů a lidí, což nyní v této své tobě podobné podobě úplně odvolávám jako naprostou lež!

4. Řekla jsem ti sice ovšem věci pravdivé – ale poněvadž jsem to v sobě převrátila, byla to lež; neboť vše, co jsem vypověděla o Pánu, vypověděla jsem jen o sobě, a tak není Pán, nýbrž jediné já sama, již dosti starý zlý světový podvodník a herec, i když zrovna ne všemohoucnosti, tedy silné velmoci.

5. Ne Pán, nýbrž já jsem zničila již velmi mnohé sluneční oblasti, a byly by mnou klesly ve své věčné nic, kdyby se byl Pán nad nimi neslitoval a nadal je Svými mocnými posly dopravit na takové místo nekonečnosti, kde jdou po nových, klidných drahách, kterých můj morový dech nemůže nikdy dosáhnout.

6. Hle, kdyby přišlo na mě, bylo by tu každým okamžikem jiné stvoření a žádná bytost by neměla trvání; neboť já bych tvořila jen proto, abych měla co k ničení, a vytvářela bych a živě plodila všelike působné nejkrásnější lidi proto, abych je pak podle své zlé chuti trýznila, a kdybych se jich dosyta natrýznila, abych je pak ihned zcela zničila.

7. Hle, já jsem byla vždy lhářka a také nyní bych tě raději tisíckrát obelhala, než abych ti řekla plnou pravdu. Bojím se však tvé hole, než abych se odvažovala znovu tě obelhávat.

8. Leč se mnou nebude lépe, že snad jsem ti doznala pravdu, dokud mně bude ponechána velká moc, dokud mně, co do hmoty, musí zůstat úplně podrobený viditelný svět, to je Země, Slunce, Měsíc a všechny ty nekonečně mnohé Hvězdy, jakož i nesčíslná Slunce a bytosti všeho nekonečného druhu a dokud musím jejich pánem, být já.

9. Neboť musím jím být proto, že jsem jako stvořený bůh a jsem nyní v tomto hmotném veškerenství úplně zajat tak, že se z něho nebudu moci věčně po tak dlouho vymotat, dokud bude trvat i jen poslední hmotný prášek nejposlednějšího Světa. Z tohoto důvodu působím také jen na ustavičném ničení věcí, které Všemohoucí buduje, abych podle svého vládychtivého mínění tím spíše dospěla k své samovládě a domněle svrhla Pána nádhery z Jeho věčného trůnu, neboť On se stále a stále staví proti mým ničivým plánům od té doby, co jsem byla z něho povolána do své nadmíru mocné a téměř nekonečně velké existence za tím účelem, abych byla vedle Něho a vládla s Ním jako druhý bůh, ale nicméně abych Jej nadevšecko ze vši své hloubi duše milovala, abych jemu byla, čím je muži věrná žena navěky.

10. Vpravdě, jako velká a nádherná jsem byla postavena! Co jsem chtěla, bylo také již tu a Pán mně v mém chtění a tvoření nebránil.

11. Ale když jsem chtěla něco stvořeného zničit, tu mně Pán zabraňoval. Tím jsem se však spatřovala omezována ve své moci vůči Bohu.

12. Lstí jsem Jej chtěla přivést a svou stranu a učinila jsem se co nejkrásnější. Za tím účelem jsem se rozžehla ve svém všem světle, abych Pána oslnila.

13. Ale Pán mne v mém světle náhle zajal, utvořil pak z mého světla hmotu a vedle mě nesčíslné řady velmi nádherných bytostí a miloval je více než mne, Svou prvostvořenou ženu

14. Tu jsem teprve přešla slepě do nejvyšší šílené zuřivosti a klnu nyní již po věky Pánu, jenž mne sice chtěl již častěji zachránit, ale má zloba je příliš velká, než aby mně bylo možno dát se Pánem zachránit, ježto mne nechtěl nechat vládnout.

15. Nyní satana domluvila a nevypovídala lež, nýbrž pravdu. Proto vezmi jí, Pane, onu velkou moc, aby ti již nemohla vzdorovat a aby za to byla vždy hůře a hůře trestána.

16. Dej mi novou lhůtu, a já se v této lhůtě k Tobě obrátím.

17. Kdyby mne však má velká žárlivost na Tebe měla opět rozzuřiti, ježto obracíš Své srdce úplně k nově stvořeným, a já bych tě proto musela pronásledovati, pak mně vezmi veškerou moc, a zavrhní mne na věky, anebo učiň se mnou, co chceš!

18. Pověz mě mezi nebe a Zemi, aby mne strávil můj hněv v tváři vši Tvé nádhery a všech těch, které miluješ a kteří smějí a mohou milovati tebe! Tvá vůle!“

* * *

Kapitola 18.

Lež o věčném trestání satany. Ženská krása původní podoby sataniny. Smrt Páně na kříži a satanina lhůta svobody.

1. Tu Se Pán obrátil opět k sataně a pravil: „Satano, ty pravíš, že já jsem ti jen nesmiřitelným všemohoucím Bohem hněvu a že tě již od věčnosti stále a stále nejvyšš nevýslovně nepopsatelně, přeukrutně trestám. Proto ti nyní prikazuji, abys těmto svědkům ukázala rány, které jsi již ode Mne obdržela.

2. Tu se velká nevěstka zarazila a nevěděla, co by Pánu nádhery odpověděla. S předstíraným trestáním to mělo svůj háček, neboť Pán jí ještě nikdy nevzal přemocnou svobodu vůle, nýbrž tu jí ponechal k svobodnému mocnému působení v nekonečném prostoru stvoření.

3. Co však chtěla satana označit jako nejstrašnější trestání, to nebylo nic jiného než stálé zabraňování Páně, jež se týká vždy chytře zamýšleného ničení všech věcí se strany satany.

4. A proč? Protože satana má tu stálou ideu; že odejme-li se Bohu všechen podklad a nenechá se Mu již žádný opěrný bod, bude pak konec vši Jeho všemohoucnosti a sataně jako úhlavnímu nepříteli bude pak převelice snadné Boha porazit a sebe pak na trůn všemohoucnosti vyšinout a druhdy všemohoucího, nyní oslabeného, ale nicméně nezničitelného Boha dostat pod pantofel, aby pak musel tancovat, jak by se jí jako mrzkému vítězi zalíbilo.

5. Ježto však Pán tyto zlovlné a vši lásky prosté plány od věčnosti prohlédal, a proto vždy zcela neočekávaně všemohoucně vystupoval Svým protipůsobením tam, kde Ho chytrý nepřítel co nejméně očekával, rozmnožovalo to stále jeho zuřivou nenávist proti Bohu a v tomto nyní sděleném postavení přivedlo to nepřitele tam, že nazval Pána nejukrutnějším trestatelem.

6. Protože po tomto předběžném sdělení neměla satana nic, čím by mohla Pána nádhery z takovéto viny oproti ní usvědčit, a musela tedy na toto vyzvání Páně nutně mlčet, i když také ze skryté zloby skřípala poněkud zuby. Pán se jí otázel:

7. „Proč nečiníš, co prikazuji, a neukážeš svědkům na sobě jizvy Mého věčného trestání v hněvu, abych tím byl usvědčen z velké viny na tobě a abych tě pak odškodnil za všechny křivdy co nejkrutěji na tobě páchané?!

8. Ty jsi ještě před námi oblečena a mimo tvůj vlas nevidí svědkové žádnou část tvé bytosti. Proto budiž svlečena a ukaž se celá, aby tě svědkové viděli, jak jsem tě dosud přes veškerou tvou nekonečnou zlomyslnost uchoval!“

9. Tu stála satana před svědky náhle obnažena a všichni s největším obdivem před světem dosvědčovali, že ještě tak nesmírně krásnou, dokonalou, ve všech částech zaoblenou, zdravou a silnou ženu ještě nikdy neviděli.

10. Lamech k tomu ještě dodal: „Pane a Otče, tu by byly naše Ghemela, Naeme, Purista a Pura, kterou jsi vzal k Sobě – co do vnější krásy – jako nejvyšš hrubý kus hlíny naproti nejnádhernějšímu, nejčistšímu diamantu, je-li ranním Sluncem co nejvýhodněji osvětlen! A při tomto vzhledu mluví tato bytost o nejukrutnějším trestání z Tvé strany, ó, Pane, ve vši Tvé věčné svatosti, dobrotivosti, lásce a takového slitování?!”

11. Pán pravil: „Ano, až na rány Kisehelovy nezažila ještě nikdy potrestání ode Mne, svého Tvůrce, Boha, Otce a Muže, a přece Mne, věčnou, nejčistší Lásku nenávidí a chce usmrtit Mé srdce, protože nechci být jako ona ničitelem!

12. Dosud se domnívá, že Mne přece jen jednou vyklestí, místo aby se ke Mně vrátila a byla Mně na věky milou dcerou, milou ženou, ze Mne nadevšecko mocnou, a aby Mne přijala jako Mých sedm duchů moci.

13. Všechny hvězdy, slunce a světy ukazují, co vše jsem již pro ni učinil, abych ji přivedl na správnou cestu, ale dosud to vše nic u ní nepomohlo. Zůstala starou, zlobou naplněnou, nesmiřitelnou nepřítelkou Mé lásky.

14. Proto učiním nyní na této zemi to nejkrásnější. Dám se jí zajmout až k smrti a ponechám jí na této Zemi všechnu moc, i všechny hvězdy jí budou poddány.

15. Bude Mne moci podle své vůle dokonce usmrtit. Já však potom ze své moci bez nějakého vnějšího opěrného bodu opět co nejživěji a nejmocněji povstanu, a tak jí potom ukáži veškerou její malomoc a velkou slepotu a potom jí teprve vezmu moc nad hvězdami a ponechám jí jen v poloviční moci země a pak jí dám ještě celou, polovici a čtvrtinu lhůty.

16. Běda jí však potom, zůstane-li vše to u ní ještě bez úspěchu. Teprve pak ji začnu trestat.

17. Až do Mého zajetí ať má nejúplnější svobodu, aby konala, co chce.

18. Blaze jí, jestliže této nové lhůty dobře využije! Bude-li však jednat podle své staré zloby, pak v ní také jednou nalezne svou dávno již zaslouženou odměnu.

19. Toto však podržte u sebe až do doby její hanby. Amen.

* * *

Kapitola 19.

Kisehelova obava z moci satany a uklidňující slova Páně. Zlomená moc satany, odpadlé boží ženy.

18. dubna 1843

1. Po této nejvyšší mocné odpovědi Páně pravil Kisehel Pánu: „Láskynejplnější svatý Otče, já, jako i jistě také Henoch a Lamech, poznávám ze základu tvou nekonečnou dobrotu a slitování; ale povážím-li nyní, jak strašnou moc nad celým stvořením. – a tedy také nad námi – jsi dal Svému nepříteli, tu mám velký strach a úzkost o celé lidstvo této země.

2. Neboť škodil-li tento nepřítel od počátku ve své zlomené moci tolik Tobě, Zemi a nám všem, co teprve bude činit v tak plné moci, jakou jsi mu nyní poskytl?!

3. Proto bych Tě prosil, abys uvážil budoucnost a neposkytoval tomuto Svému nepříteli tak strašně velkou moc. Jinak nám všem velmi málo prospěje to svaté, jež jsi, láskynejplnější Otče, založil.

4. Neboť než se nadáš, způsobí Tvému domu největší škodu! A my nebudeme před ním jisti, i kdybys také stále zůstával, jako nyní, viditelně mezi námi. Proto, Pane a Otče, považ, co činíš!“

5. Tu pravil Pán poněkud vážně Kisehelovi. „Pravím tobě, dej svému jazyku pokoj, nemůžeš-li jím něco lepšího ze sebe vybavit; jinak Mně budeš pohoršlivější než satana!

6. Já vím, co činím; ty však nevíš, co mluvíš! Já se starám o udržení věčného řádu a všech bytostí z něho a v něm; ty se však staráš jen o udržení světa.

7. Copak ty myslíš, že já dám nepříteli víc než každému z vás? Jak bych potom byl svatým Bohem?!

8. Já však pravím vám: Ta největší moc nepřítelova ve hvězdách i na Zemi a ve vás není celkem vzato větší než moc každého jednotlivého z vás v lásce ke Mně!

9. Toto jsem ti oznámil holí, kterou jsi udeřil tohoto nepřitele! Tato hůl zůstane u vás až do velkého času časů, v němž zřídím jiné dřevo, které odejme nepříteli všechnu moc nad hvězdami a nad polovinou Země, a tu se mu stane podle jeho skutků!

10. A ať nyní slyší, že mu na konec ani všechny zajaté děti nic neprospějí; neboť nové dřevo (kříž na Golgotě, vyd. orig.) mu je opět vyrve a nezbude mu nic jiného než jeho vlastní velká malmoc a soud z ní.

11. Vy jste úplně svobodni a tuto svobodu vám nemůže nepřítel vzít a ani ji ve vás vázat, můžete mocně činit, co chcete, a on může činit, co on chce.

12. Ježto vy však můžete být a nyní také od základu jste mnohem mocnější, bude záležet na vás, abyste nepřitele porazili, anebo se dali v pošetilosti jím porazit.

13. Který muž, když je slabší než jeho žena, je pravý, moudrý muž?!

14. Jste-li však pány svých žen, které mohou kolem vás vždy být, pak se zajisté stanete také pány nad touto ženou, která je mnohem slabší než nejslabší žena ze všech vašich žen!

15. Kdybys trestal svou ženu, pak by se ti vzepřela. Mohla toto učinit také t a t o žena?!

16. Tak to však zůstane pro budoucnost a Má moc neustoupí nikdy od vás, budete-li zůstávat v lásce ke Mně.

17. Svazek mezi Mnou a vámi je zřízen a moc žádné ženy a žádného nepřitele nebude na věky nikdy s to úplně jej přetrhat.

18. Pochop to, a nemluv již pošetilosti přede Mnou! Amen.“

19. Tu byl Kisehel úplně uklidněn a prosil Otce za odpuštění své velké pošetilosti

20. Pán mu požeňal. Poté pravil: „Budte tedy opravdovými pány nad veškerým tělem žen, a vaše plození se nebudou díť na Zemi, nýbrž v nebesích, aby vaše plody byly plody milosti, síly a velmi mile vypadaly! Amen.“

21. Tu satana hluboce vzdychla a pravila: „Ó, Pane, jaké plody budou však ze mne plozeny? Mám věčně chřadnout, zůstat neplodnou jako uschlý trnitý keř?!“

22. Pán jí řekl: „Obrát se v srdci ke Mně, a poneseš Mně plody, jakých věčnost ještě nikdy neviděla. Jinak budeš však přinášet jen plody věčné smrti, které tě budou jednou soudit jako největší nevěstku.

23. Pochop to! Neboť od nynějška budu pohlížet jen na to, co je nepatrné a Svě věčné zalíbení budu mít na leskuprosté prostotě.

24. Proto se zařid sama podle toho, jen tak ujdeš Mému soudu. Amen.“

* * *

Kapitola 20.

Satana prosí Pána o znovu propůjčení srdce, aby mohla Boha milovat.

19. dubna 1843

1. Tu se obrátila satana k Pánu a řekla mu: „Pane, jak se mám k Tobě v srdci obrátit? Ty jsi mi vzal srdce a stvořil jsi z něho Adama, jeho ženu a všechny jeho potomky!

2. Hle, já tedy již nemám srdce, a proto Tě také nemohu do svého srdce přijmout anebo se ve svém srdci k Tobě obrátit. Stvoř tedy ve mně opět srdce a já učiním, co pravíš.

3. Ať by byly plody, které bych Ti mohla nosit sebekrásnější, zadržuješ-li mně však símě života, ježto mně nevracíš srdce Adamovo, jež je jedině schopné oplodnění, a jsem-li tedy v sobě úplně bez života, jaké jiné plody lze tu ode mne očekávat než plody smrti a soudu, které mne budou jednou soudit, a to jako největší poběhlici!

4. Tobě se to lehko řekne, neboť Ty jsi Pán a činíš, co Ty chceš, a nemusíš se nikoho tázat a nedáš Si také od nikoho něco radit.

5. Co Ty chceš, to se musí přece jen nakonec stát, a kdo tu chce něco jiného než Ty, toho můžeš zahubit anebo aspoň tak dlouho v nějakém soudu držet, dokud se nedá Tvou vůlí zcela pohlit, jak jsi také Sám dříve řekl, že se Ti od nynějška na věky bude líbit jen to, co je zcela nepatrné, tedy úplně lesku – úplná prostota.

6. To je Tobě, Pánu, ovšem nadmíru snadné, a kdo může Tvé smýšlení změnit?! Ale zcela jinak je tomu s tvorem. Prvým z Tebe jsem já! Ten není pánem a nemá žádnou moc, leč jen moc, kterou mu dáš Ty. S ní však nicméně nemůže dokázat nic významného, nýbrž jen skrze Tebe, to je, že jí musí používat podle vůle Tvé. Činí-li to někdy jen podle své vlastní, Tebou propůjčené, tak zvané svobodné vůle, pak hřeší, odpadá od Tebe a padá pak také ihned do soudu v každém ohledu Tebou stanoveného.

7. Tobě je snadné říci tvoru: „Sud se sám podle Mé vůle, pak ujdeš Mému soudu!“ To je však také správné, neboť vezme-li si někdo sám život, pak již ovšem nemusíš na něho posílat žádnou smrt.

8. Ty se sice cítíš jako Bůh a Stvořitel na věky nepřemožitelný, ale můžeš Se také cítit jako tvor?! Můžeš Ty jako v Sobě Samém věčně nezničitelný život kdy pociťovat, jak je umírajícímu anebo zanikajícímu tvoru v okamžiku, kdy umírá?!

9. Hle, tvor trpí nejstrašnější úzkostí a trýzní a má i v nejkrásnějším životě varovný pocit v sobě, který mu praví: „Těšíš se ze života nadarmo, neboť přijde brzy čas, v němž budeš muset zaplatit životem jako zločinec!“

10. Pak je však také beztoho jen nejvyšší mdlá radost ze života jakoby odříznuta, ježto po nynějším životě lze jen mdle před sebou nějaký budoucí život myslet, ale nikoli spatřovat, a i když se také dá jakž takž myslet, musí však pro tento případný budoucí život nicméně napřed poloviční tvor úplně zahynout, a to často nejbídnějším způsobem, jak jsem to již až příliš často viděla v nížině.

11. Proč tedy tak, a proč ne jinak? Protože Ty jsi Pán a můžeš činit, co chceš, a protože Ty jako Bůh a Tvůrce, nikdy nemůžeš v úplné živé plnosti pravdy pociťovat, jak se daří tvoru, musí-li následkem Tvé všemohoucí vůle zemřít.

12. Kdybys to jen aspoň nechal bezbolestně mjet, pak bych také nic neříkala; co však z toho máš, že tvor musí být za trpký dar života ještě trýzněn, a konečně při nejmenším více než z poloviny zničen, ač-li ne za jistých Tobě, všemohoucímu Pánu, nepřijemných poměrů zcela a dokonce na věky zničen?

13. Hle, v tom všem, jak jsem Ti nyní otevřeně vyložila, nemám srdce, a proto se v něm také nemohu k Tobě obrátit! Dej jen tedy se Sebou trochu jednat a já pojmu opět k Tobě srdce!

14. Ale za takovýchto poměrů Tě nemohu na věky milovat, neboť takto jsi na jedné straně sama láska, na druhé straně však naprostý tyran, který chce mít za velké úzkosti a trýzně usmrceno veškeré tělo a pak teprve chce dát duchu život, při čemž však nikomu nemá býti jasné, jaký tento život je.

15. Tělo je mým plodem. Jestliže Ty je však usmrcuješ, jak a zač bych Tě měla a mohla milovat?!

16. Proto nech se sebou jednat a já Tě budu milovat.“

* * *

Kapitola 21.

Odpověď Páně a poukázání na Jeho námahy a obrácení a získání satany.

20. dubna 1843

1. Když však Pán toto od satany uslyšel, tu se rozčlil a pravil: „Co to mluvíš za nehorázný nesmysl? Jaká to zlá pošetilost hrozně lživě vychází z tvých úst!?

2. Kdyby tomu bylo tak, jak pravíš, hle, pak by nebylo ani Země; žádný Adam by po ní nemohl kráčet, Slunce by na obloze nesvítilo a Měsíc a žádná jiná hvězda by před tváří Země nezdobila nekonečně rozsáhlý prostor stvoření.

3. Jelikož však bereš útočiště jen k lstivým obviněním a každým slovem tedy lžeš, proto trvá Země a Adam na ní a nekonečný prostor stvoření je plný Mé božské úcty, lásky, slitování a milosti.

4. Mluvíš, jako bys neměla žádného srdce a říkáš, že Adamem jsem ti vzal srdce, které bys nyní chtěla zase zpět. Řekni Mně, Stvořiteli, zda žiješ, anebo nežiješ?! Ty pravíš: „Pane, já žiji.“

5. Mohla bys však žít také bez srdce, které přece musí být v každé bytosti základem všeho života, bez něhož není žádný život myslitelný? Mohla bys dýchat, myslet, cítit a mluvit bez toho základu života v sobě? Ty pravíš: „Nikoli, Pane!“

6. Jelikož toto je nejvyšší nepochybně pravda, jak je to tedy s obviněním, na základě něhož jsem tě oloupil o tvé srdce?

7. Hle, stojíš nyní přede Mnou již opět nemá a nedovedeš říci nic správného! Já však pravím tobě, že jsi byla dosud vždy lhářkou a nechtěla jsi mluvit pravdu, ačkoli ti nebyla nikdy zadržována.

8. Copak jsi nebyla především ty povolána, abys v těle Adamově Mnou vytvořeném změnila svou přirozenost?! Ty jsi však – zcela svobodně ze sebe – nechtěla, co ti mělo prospět, nýbrž snažila ses stát ženou!

9. Brzy jsem tě nechal stát se svobodnou a vytvořil jsem tě z těla Adamova, j e d n o tělo s ním, zatímco jsem vdechl Adamovi živou duši a stvořil jsem jej pak podle Své míry duchovně.

10. V Evě jsi měla být proměněna a zvítězit nad svou zcela z tebe a skrze tebe samu zvrácenou přirozeností smrti a soudu.

11. Ty jsi však opovrhla tímto Mým slitovným uspořádáním, uvolnila ses a jako klamný had, který je bez pohlavního rozdílu a má v sobě jedovatou horlivost po plození, uznala jsi za lepší obelstít své někdejší tělo, potom podplatit Mnou nově probuzenou Evu a skrze ni svést též Adama.

12. Řekni Mně, vzal jsem ti Adamem srdce?! Ty mlčíš ohromena nyní sice vnějšně, ale Já vidím tvou vnitřní zlobu, a ta ti praví: „Ano, mám srdce Adamovo i Evino v j e d n o m v sobě. A přece tebe, Boha, nechci, protože Tě o své ujmě nenávidím, jelikož mne nechceš učinit samovládce a všemohoucím hráčem.“ Hle, to jsou tvá slova.

13. Ty myslíš dále, že tě nemohu milovat, protože ti neposkytuji, po čem žízniš.

14. Já však pravím tobě: Můj úmysl je věčné udržování všech věcí, a to je. věčné dílo Mé lásky. Ty však chceš jen vše ničit. Tu tě nemohu věčně milovat, jak ty chceš být co nejmarnivěji milována!

15. Já tě však přesto miluji; neboť co jsem dosud učinil, kvůli tobě jsem učinil – a to největší ještě učiním!

16. Kdybys však i potom ještě Mou věčnou lásku zneuznala, pak to s Mou láskou k tobě vezme však také věčný konec a Já ti potom ukáži, co vše hněvivý Bůh dovede!

17. Oheň je Můj základní živel. Všechny věci byly stvořeny mocí Mého ohně. A právě do tohoto ohně budeš pak uvržena a učiníš si jej poplatným, budeš-li toho schopna!

18. Nechávám-li tělo člověka odumřít, má-li jeho duch vejít v život, pak je to zcela malá smrt. Ty však nalezněš v mém ohni nekonečně velkou smrt a pak se ukáže, kolik z tebe nebude v mém ohni usmrceno!

19. Co je odpadnutí těla? Nic než jen uvolnění ducha, tedy jeho povstání ze smrti k pravému, nejdokonalejšímu životu!

20. Dá tobě však tvá velká smrt a odpadnutí ode Mne do ohně také nové zmrtvýchvstání? Pro tuto otázku nenalézám v Sobě naprosto žádné odpovědi, neboť Já tě pak přenechám zcela tobě samé a neučiním pro tebe již nic a pak se také po věčnostech ukáže, co se z tebe stalo tvou své-mocí!

21. Avšak ani ta smrt těla a jeho bolest není dílo mé, nýbrž tvé!

22. Já však již dovedu Svě (milé) před jakoukoli nesnází chránit a vezmu jim tělo tak, aby si na to navěky nikdy nenaříkali!

23. I to, co činí tvora tvorem, uvedu mezi Mnou a jimi do takové rovnováhy, aby Mně vzrostli z lidí praví bratři. Potom však bude pro tebe také poslední čas!

24. Abys však viděla, že Já mohu použít také tvé zhoubné rady, tedy porad' Mně a Já učiním podle tvé rady, aniž bych tím porušil Svůj řád, abys nemohla nikdy říci, že Já Si žádné cizí rady nevážím, protože Já jediný jsem Pán!

25. Mluv tedy, abych ti zcela ukázal, jak jednám věčně ku prospěchu všeho stvoření! Amen.“

* * *

Kapitola 22.

Samolibá a drzá obžaloba Pána satanou. Smutek Páně pro tvrdošijnost a neposlušnost satany.

22. dubna 1843

1. Satana se však opět postavila vzdorovitě proti Pánu a pravila: „Tvůj způsob vládnout záleží jen v přikazování tomu, co jsi ze sebe stvořil jakoby svobodně činné, a v souzení toho, co v sobě nechová žádného svobodného vědomí!

2. Ale že by Ses dobrotivě, nikoli velitelsky, rozmlouvaje obíral svobodným tvorem, abys jej svobodně pouhou láskou získal, hle, to Se ti zdá být od věčnosti zcela cizí!

3. Tak mně také neustále přikazuješ, a já Tě mám hezky stále poslouchat a nakonec za všechnu svou poslušnost nemám mít nic jiného než Tvé stálé, vždy nejvyšší zřejmé opovrhování. Za to již předem pro všechny věčnosti věčností děkuji!

4. Kdybys mně byl řekl: „Má milovaná, přespanilá, přenáděrná satano! Hle, chci ti ve vsí lásce náležet. Proto Mně porad' a Já učiním podle tvé rady.“, tu bych ti již radu dala; ale na takový nejvyšší nezpůsobný požadavek Ti radu nedám!

5. Myslíš, že Tvá moc ti zjednává právo takto se mnou zacházet? Ó, pak Se velmi silně mýlíš!

6. Jsi-li pravý, nejvyšší moudrý Tvůrce a jsem-li já Tvůj první tvor, pak Se pocti přiměřeným významáním na mně, Svém tvor, jsa souzen Sám ve mně!

7. Nemůžeš-li toho však, pak mně tím neoznamuješ nic jiného, než že jsem předně zcela zpackaný tvor Tvé moci a moudrosti, a za druhé dáváš Si tím Sám naprosto nedvojsmyslné vysvědčení packaře ve Svém stvoření, a že já a celé stvoření není nic jiného než nejvyšší nepodařený pokus Tvé tvůrčí moci.

8. Proto Se chovej vůči mně poněkud jinak, a neblamuj se před Svými domnělými dětmi! Kdo by Si tě vážil s takovými nedostatky?!

9. Já však vím, že jsi skutečně nejvyšší Božsky moudrý a také dobrý; proto mne to však také tím nesmírněji zlobí, že jsi vůči mně takový, jako bych nebyl Tvůj, nýbrž nějaký cizí tvor.

10. Jsem ovšem jediný tvor z tebe, jenž má odvahu říci Ti něco takového. V tváři zbabělců to vypadá poněkud zvláštní, jestliže tvor tříbí svého Stvořitele. Táži se však: Proč by nesměl mít tvor toto právo, jestliže je to tvor svobodný?!

11. Neboť za to, že jsi mne stvořil, nejsem Ti přece jako tvor žádným díkem a žádnou úctou povinován, neboť jako ještě zcela zde nejsoucí nemohla jsem zajisté přijmout nějakou předchozí

závaznou podmínku od tebe pro příští stvoření, pro kterou bych Ti potom jako stvořená byla dlužnicí.

12. Jako tvor mohla bych se Ti však stát vděčnou teprve tehdy, kdybych se od Tebe jako svého Stvořitele dozvěděla, že je skutečně velkým dobrodiním být z tebe svobodným sebe sama vědomým, nejšťastnějším tvorem.

13. Dokud však to nejsem, dotud mně také přísluší právo s Tebou se hašteřit, a kde jen možno, odmítnouti vše, co bys na mně snad tvořitelsky mocně pro nic za nic uvalil.

14. Nemám-li tedy pravdu, pak mě buď zcela znič anebo mne stvoř jinak, ale ne tak nedokonale jako nyní; neboť takto Ti navěky nemohu k žádné cti sloužit!

15. Mám-li se Ti jako tvor klanět a za vše prosit, pak to učiň a předcházej dobrým příkladem a buď vůči mně aspoň způsobný, a já pak jako Tvůj již tvor učiním, co bude správné. Ale se Svým rozkazováním navěky se mnou nic nepořídíš.

16. To budiž také zatím mnou Tobě udělená Tebou požadovaná rada, bez jejíhož následování Ti navěky nedám žádnou jinou radu! Rozuměj mně ještě jednou! Amen ze mne!

17. Tu Se Pán zcela smutně obrátil k oněm třem svědkům a řekl jim: „Dětičky, jsem takový a zasloužím si to?!

18. Ó, Má věčná Lásko! Co vše jsem učinil, abych tuto bytost zachránil a abych ji přivedl ke konečnému těžkému zdokonalení, leč toto dílo nechce se mi zdařit!

19. Ano, na této bytosti jsem se dopustil chyby a tato chyba záleží v tom, že jsem ji stvořil k nejuplněnějšímu zdokonalování, abych ji po zdokonalení učinil tak nekonečně šťastnou, jak je to možné jen v Mé věčné všemohoucnosti, moudrosti, dobrotivosti, lásce a slitování!

20. Leč tato ani ke čtvrtině zralosti nedospěvší bytost se právě nyní v nejdůležitějších a nejchoulostivějších okamžicích výcviku staví tak velice proti mému vše řídícímu řádu, že Se musím při takové tvrdošijnosti stávat skutečně smutným.

21. A ježto ji následkem Své věčné lásky a slitování přece jen nechci rozložit, vidím se být nucen zavést znovu nekonečně dlouhý postup, abych tím tuto tvrdošijnost poněáhlu až na jediný atom oslabil a abych Si na druhé straně začal tvořit z vás, Mé dětičky, zcela nové stvoření, podle Svého srdce.

22. Satano, kdysi jsem plakal, když jsi poprvé byla neposlušná; nyní pláče a budu ještě jednou plakat. Potom však nebudu již pro tebe nikdy plakat, nýbrž dám ti podle tvých skutků a podle tvé vůle! Tehdy uvidíš, k čemu tě tvá pyšná tvrdošijnost utvořila a kam tě zavedla!

23. Nyní však pojďme odtud, a nechme tuto bytost v její tvrdošijnosti.“

24. Tu se vrhla satana opět před Pána a křičela: „Pane, neopouštěj mne a měj slitování se mnou ubohou! Víš přece, že jsem ubohá pošetilka, a proto plna tvrdošijné zlomyslnosti! Dej mne za mou zlomyslnost potrestat, ale jen mne nyní neopouštěj! Učiním co chceš!“

25. Pán pravil: „Tak tedy poslyš, a učiň, co od tebe k tvému prospěchu žádám, a Já ještě zůstanu a vyslechnu tě. Vzepřeš-li se však ještě jednou, pak tě také nikdy nevysslechnu! A tak tedy povstaň, a mluv! Amen.“

* * *

Kapitola 23.

Přání satany, aby mohla být proměněna v muže, a jeho splnění. Nepolepšitelnost satany. Čistá sluneční žena. Satan zmizí.

24. dubna 1843

1. Po tomto oslovení Páně povstala opět satana a chvějíc se před Pánem pravila: „Pane, já dobře vím, že Ty navěky nepotřebuješ žádné rady ani ode mne ani od kohokoliv jiného; neboť Ty jediný jsi zajisté nejvyšší a nejdokonalejší, věčná a nekonečná moudrost.

2. Jelikož jsi však nicméně udělil všem svým svobodným tvorům svobodnou vůli, z ní svobodnou činnost a k tomu však také právo prosit. A prosba není v podstatě nic jiného než pokorná rada ze strany svobodného, ale přitom nicméně tebou nejvyšší moudře slabým ponechaného tvora, kterým Tobě tvor, Pane, přednáší vlastní potřebu tak, jako bys o ní téměř nic nevěděl, dokud Ti ji tvor nepřednese, a on Ti potom (ovšem co nejpokorněji) radí, co bys mohl udělat. Proto chci svou radu, kterou Ti mám dát také takto odít, a chci Tě tedy prosit o to, co bych nyní chtěla, když se Ti zalíbilo zavést zcela nový řád ve vedení Tvých děl a bytostí!

3. Toto je, co bych nyní chtěla: Hle, Pane, tak jak nyní jsem, jsem opravdu přebídná a nešťastná. Dokud zůstávám v této své podobě jako bytost ženská, nemohu se k Tobě nikdy úplně obrátit, jelikož mne jímá proti Tobě znovu a znovu o pomstě snící nejvyšší nesnesitelná zuřivá žárlivost.

4. Proto myslím, že bys mohl – ježto jsou Ti všechny věci možné – mou přirozenost změnit a dát mně tedy mužský ráz a přetvořit mne tedy před Tebou a Tvými dětmi v muže.

5. Pak by mne jistě ihned opustila všechna tato věčně mne trýznící zlá vášeň! Pak bych se mohla před Tebou úplně pokořit a být rovna všem tvým vyvoleným dětem.

6. Jako trvající ženská bytost nyní však až příliš jasně předvídám, jak málo mně prospějí pro všechny věky věků všechna má dobrá předsevzetí.

7. Čiň tedy sice, co chceš, a kdyby to však nicméně bylo možné, pak Tě o to, Pane, prosím!“

8. Pán jí však odpověděl: „Poslyš, věčně nestálá a proměnlivá bytosti, a řekni Mně, do kolika bytostí ses proto již dala proměnit, když jsi Mi dávala vždy přitom ujištění: „ Pane, nech mne jen tento tvar na sebe vzít. Bude v něm se mnou lépe!“

9. Já jsem s tebou vždy ukončil, cokoliv jsi chtěla. Na Zemi není tolik atomů, v kolika podobách a tvarech a charakterech ses dala Mnou již přeměnit za účelem tvého vždy předstíraného polepšení.

10. Kdykoli jsem kvůli tobě založil novou sluneční a planetární oblast, chtěla jsi být ve sluncích bytostí ženskou a na Planetách mužskou.

11. Také jsem ti dal moc, aby ses dosud mohla podle svého zalíbení proměňovat! Řekni Mně a vyznej nyní, oč ses proto stala lepší! Pravím tobě: Ani o vlas! Zůstala jsi ještě starou lhářkou a dosud ti nic neprospělo, ať jsem s tebou podnikl podle tvé vůle cokoli.

12. A je-li tomu nepopíratelně tak, co by se s tebou mělo stát z této již zase nové proměny lepšího?!

13. Proto tentokrát Já neučiním ze sebe, co chceš, nýbrž ponechám tě zcela svobodnou, takže můžeš udělat ty ze sebe, co chceš.

14. Chceš-li být mužem, ženou, zvířetem anebo živlem, na tom Mi bude pramálo záležet, avšak také Já nyní ze Své strany učiním jediné podle Své rady a nebudu se s tebou radit.

15. Chceš-li však zůstat ženou, pak ti postavím z tebe po bok knížete noci. Ten ti dá moc zkoušet lidské pokolení.

16. Chceš-li však být mužem, pak ti postavím jako protějšek čistou sluneční ženu, druhou Evu. Ta ti bude šlapat na tvou starou tvrdošijnost. I když jí také píchneš do paty, to je, do těla, ani v nejmenším ji to škodlivě neporaní!

17. Nyní víš, jak se věci mají. Čiň tedy, co chceš!“

18. Tu se stal ze satany náhle statně vypadající muž veselé tváře.

19. Pán ukázal muži ihned sluneční ženu a řekl: „Dobře tedy, tu jsi ty, a tu je ona! Jdi tedy od tud podle síly své, a Já budu činit podle síly Mé! Amen.“

20. Tu se stali satan, jakož i sluneční žena, neviditelní.

21. A Pán Se odebral se Svými opět na výšinu.

* * *

Kapitola 24.

Vnitřní příbuzná podstata satany, Adama, Evy a Kaina a dělení a oslabování satany.

25. dubna 1843

1. Cestou se však otázal Pán Kisehela: „Nuže, Můj milovaný Kiseheli, jenž jsi předtím mohl dát ve svém srdci vyvstat leckterým pochybnostem o této bytosti vůči Mně, co nyní říkáš tomuto ploditeli lži a všelikého klamu?“

2. Nechtěl bys mu také nyní dát poloviční víru a připustit, zda snad nevězí tu a tam v jeho dřívější řeči jediné k vám třem, z jeho dračí huby namířené, zrnko pravdy?

3. Vyslov se poněkud nyní přede Mnou k této Mé velmi závažné otázce.“

4. Kisehel však prosil se zkroušenou myslí Pána za odpuštění jeho dřívější pošetilosti srdce. A teprve, když ho Pán ujistil, že mu již dávno vše odpustil, po delší přestávce konečně pravil:

5., Pane, Ty jediný, dobrý, láskynejnější svatý Otče! Co se týká naprosté a rukama nejvýš hmatatelné lži této pro mne téměř bezejmenné bytosti, je mi to nyní tak jasné, jako ještě nyní zcela jasně svítí doposud dosti vysoko nad večerním obzorem Slunce, a také pochybuji dokonce o oněch slovech z úst této bytosti, jež před Tebou prohlašovala za úplně pravdivá.

6. Neboť jsem zcela dobře pozoroval, jak se vždy, kde se to jen trochu dalo dělat, sama soucitně přioděla a vždy také, kde to jen bylo možné, svalovala vinu, buď zjevně anebo jistě, potají na Tebe, proto jsem se také několikrát sotva zdržel, abych této nejkrásnější lhářce nepřiložil na hubu touto Tebou mně danou mocnou holí hodně pevnou rukou pádný protidůkaz.

7. Z toho lze tedy dobře poznat, v jak opravdové úctě jsou nyní u mne slova této bytosti.

8. V tom by mně tedy bylo – jak již řečeno – úplně jasno; avšak něco jiného je ve mně, co sebou ještě vždy sem a tam hází jako pošlapaný červ. Pane, Ty to dobře ve mně vidíš; proto bych Tě nyní prosil o malé světélko o tom!“

9. Pán se obrátil úplně ke Kisehelovi a řekl mu: „Poslyš tedy!“

10. Hle, satana, Adam a Eva jsou proto jako jedno, a potom Kain a jeho potomstvo rovněž opět jako jedno, že se předně měla objevit satana v Adamovi, z něho v Evě. Z Evy v prvorozeném synu z poslušnosti ke mně se dala úplně zajmout, aby se takto stala úplně dokonalou, a tím pak vzešlo veškeré další plození z ní dokonalé jako v nebesích.

11. Tato bytost tomu však nechtěla, protože jí bylo líto osvědčit Mně tolik poslušnosti ze sebe.

12. V Adamovi nechtěla být podle Mého obrazu; proto se sjednotila v nazírání na sebe samu, přešla brzy v nejuplnějši sebelásku, a člověk Adam chodil jako smutný příbytek této bytosti a ne dbal věcí, které ho obklopovaly.

13. Ihned jsem tu musel převzít bytostné dělení. Vyňal jsem z Adama, co se v něm utvářelo žensky a ponechal jsem v něm jen mužského ducha a postavil ženského ducha, Evu, volně do nového příbytku mimo Adama.

14. Adam však poznal v Evě ihned své druhé já a měl takto na něm velké zalíbení.

15. Jelikož však tato druhá bytost velmi brzy v sobě zpozorovala, že nyní byla slabší než bytost prvá, tu myslěla brzy na lest, jak by se možno-li nad prvou bytost povýšila.

16. Lest se však ihned nezdařila. Adam odmítl Evě mužně a mocně její touhu. Toho však bylo také dost.

17. Druhá bytost se ve své mužné části sebrala, ponechala v Evě ono domněle slabé ženské a vykroutila se jí v podobě hada jako ošklivá oboupohlavní bytost, z níž mohlo zároveň jednat mužské i ženské, jak se to také velmi brzy ukázalo u nepožehnaného zplození Kainova, jež je vám známé.

18. Nuže, hle, Já jsem musel na to celé stvoření přetvořit a musel jsem žehnat místo dokonalému plození, plození nedokonalému s výhradou, že na toto plození nebudu moci dříve shlédnout, dokud se zděděné zlo ze základní podstaty satany úplně nestráví nejčistší láskou ke Mně, neboť v Adamovi i v Evě zůstala nutně část satany, což se vzájemně ustavičně musí dychtivě napadat, protože to má, i když oddělenou, nicméně však zvláštní, přirozenost satany.

19. Proto také mohli Adam, jakož i Kain, v jasných okamžicích mluvit jako satana sama, nicméně však nebyl Adam, ani Eva, ani Kain vlastní základní podstatou samou, právě tak jako vy jako části Adama a Evy nejste již v základní podstatě Adamovi a Evini..

20. Hle, jako však v Adamovi a Evě, tak je nyní tato podstata ustavičně ve všelikém stvoření dělena a oslabována až bude takto na konec časů úplně rozdělena a nakonec z ní nezbude již nic jiného než prázdná forma bez života, protože veškeren její život lásky přejde a musí přejít ve zcela nové stvoření ve vás, nyní již v Mých dětech!

21. Tak se mají věci; leč neříkejte o tom nikomu nic! Já vím proč; proto o všem tom pomlčte! Amen.“

* * *

Kapitola 25.

Lamechova otázka: Jak je to možné, že satana jako z Boha stvořená bytost je tak zlá!? Odpověď Pána v podobenství.

26. dubna 1843

1. Také však Lamech přistoupil k Pánu a vyprosil si dovolení, aby se směl též zhostit jednoho spletitého uzlu.

2. Pán mu řekl: „Vím, co máš a Henoch to také ví! Ale Kisehel ještě nemůže v nejskrytější hlubině svého života spatřovat, co je v něm; proto se můžeš kvůli Kisehelovi hlasitě vyslovit. A tak Mi tedy sděl svůj spletitý uzel.“

3. Se srdcem láskou planoucím děkoval Lamech za tuto vznešenou milost a projevil pak nahlas otázku, která zněla takto:

4. „Láskynejplnější, nevýslovně dobrý svatý Otče, Ty jsi přece stvořil satanu ze Sebe, a nikoli odněkud jinud. Jak je tedy možné, že tato bytost z Tebe stvořená je tak strašně zlá, když v Tobě přece bylo od věčnosti vše nadmíru dobré, protože Ty Sám jsi nekonečně dobrý, a proto nemůže z Tebe také něco zlého vzejít?“

5. Ježto však satana z tebe stvořená je tak skutečně nadmíru zlá, pak si v této věci nevím vůbec rady. Tak to u sebe myslím a také zcela jasně pociťuji; kdyby mi v té věci mohlo být jasno, pak bych také měl vše, čeho je mi zapotřebí k úplnému uklidnění mého ducha.“

6. Po tomto velmi případném prohlášení Lamechově odpověděl Pán: „Vezmeš-li to po lidsku, pak ti to ovšem musí být nejzamotanějším uzlem. Můžeš-li však o tom uvažovat čistě duchovně, pak se ihned veškerá zamotanost zcela ztratí, a budeš tu zřít do řešení věcí, které ti bude nesčíslněkrát jasnější než světlo Slunce za nejčistšího, nejjasnějšího plného poledne!“

7. Toto však je ti těžko podat slovy srozumitelnými, protože je to v nejhlubší hlubině vši Mé nekonečné Boží moudrosti.

8. Ale objasním ti věc v podobenství. Čím víc budeš postupem času uvažovat o tomto podobenství, tím hlouběji budeš vnikat do ducha pravdy v této nekonečně hluboké tajemné věci; a tak tedy poslyš:

9. Jeden nadmíru moudrý a laskavý dobrý muž pojal plán, že si vezme ženu a bude s ní plodit děti, které se mu budou ve všem podobat a každé podle svého druhu obdrží majetek z nezměrných pokladů a bohatství, která vlastní v nekonečné hojnosti.

10. To by byl jistě dobrý plán; leč jak proveditelný, neexistuje-li v celé velké krajině žádná ženská bytost?!

11. Co však učiní tento nadmíru moudrý muž? Dlouho se nerozmýšlí, nýbrž řekne u sebe:

12. Proč chci hledat v tomto mém nekonečném revíru, čeho nelze nalézt?! Vždyť mám v sobě, čeho potřebuji. Mám lásku, mám moudrost a mám z obou moc.

13. Proto uvidím, zda si nebudu moci ze sebe stvořit ženu, která by mně úplně vyhovovala. Však jsem již jiné věci ze sebe vyvolal jakožto nyní úplně jsoucí; zajisté se mi podaří i toto?!

14. A tak tedy pojmu úplně mě podobnou ideu a postavím ji do své nejpevnější vůle a brzy se ukáže, zda je mně třeba dále hledat, čeho není a ani nemůže někde mimo mne být.“

15. Jak myslel, tak učinil a nádherné dílo stojí před mužem. S nesmírně velkou zálibou je pozoruje tento mocný přemoudrý mistr tohoto díla.

16. Ale toto dílo je ještě jen jakoby mrtvý stroj jeho vůle, nepohybuje se jinak, než jen podle vůle mistrovy, a mluví jen to, co do něho mistr vmyslí a pak chce, aby to dílo mluvilo.

17. Tu si však pomyslí moudrost mistrova a řekne: „Dílo je tu; ale není v něm nic jiného než já sám! Ponechám-li je tak, pak mně to málo pomůže; dám-li však tomuto dílu vlastní, svobodný, samostatný život, pak si však budu muset také dát líbit, jestliže se ode mne odvrátí a bude jednat podle vlastní svobodné vůle.“

18. Avšak já jsem nadevšecko mocný! Přestoupí-li mnou vyznačené hranice, pak se mu již dovedu opřít; neboť zůstává přece jen navěky dílem mým.“

19. Takto si řekne u sebe onen nejmoudřejší muž a tak to také učiní.

20. Dílo je svobodné a pohybuje se a mluví ihned jinak, než jak to chce mít ten muž. Je velké vítězství mistrovo, že jeho dílo začíná nadmíru živě projevovat svobodnou činnost, aniž by však mohlo kdy vystoupit ze sféry vůle mistrovy.

21. Onen muž chce však ještě víc, totiž nejúplnější svobodu vůle tohoto díla a k tomu je třeba osobní výchovy a pak všemožných vlastních zkušeností díla.

22. Tato výchova trvá však nyní ještě dále, zatímco je vedle toho třeba tvořivé plození považovat za hlavní část této velké výchovy. A muž je nyní, jako vždy, na tom bodě, že velmi jasně zřít konečně, nejdříve jistě dovršení svého díla.

23. Hle, toť velmi velké podobenství; neboť je v něm úplně počátek i konec! Toho v sobě dběj, a v tvých hlubinách se bude víc a více rozjasňovat. Nyní však půjdeme opět dále. Amen.“

* * *

Kapitola 26.

Pošetilé myšlenky Kisehelovy o souloži satany s Bohem. Jasně vysvětlení Páně o podstatě a účelu satany jako ženy Boží.

27. dubna 1843

1. Lamech jakož i všichni děkovali Pánu za tak velkou milost a šli pak dál.
2. Cestou, poblíž východní výšiny, Se však Pán zastavil a obrátil se ke Kisehelovi, aniž by co řekl.
3. Kisehel se však toho ulekl, takže se téměř poděsil a nemohl ihned vyrozumět, co znamená tento pohled Páně na něho upřený.
4. Pán ho však neponechal dlouho v neklidu, nýbrž se obrátil ihned na něho s otázkou : „Kiseheli, proč necháváš vyvstávat v srdci pošetilým myšlenkám?
5. Copak ty myslíš, že Bůh má snad jako člověk smyslně souložit, aby zplodil Sobě rovné?! A ty myslíš, že by Bůh musel mít také božskou ženu k tomu, aby obdržel z ženy smyslně zplazené děti?! Ó, jak jsi na omylu!
6. Máš-li ty ženu, můžeš s ní zplodit, co chceš? Hle, tento akt není podle vůle tvé, ani podle vůle ženy tvé, nýbrž tu vládne vždy M á, božská, všemohoucí vůle, a stane se, co Já chci, a ne, co ty bys chtěl.
7. Chceš-li syna, pak ti dám dceru, a chceš-li dceru, dostaneš syna, neboť Já jedině jsem Pán nad veškerým životem.
8. Máš-li však něco se ženou, víš, z čeho záleží to, co zplodíš?
9. Pravím tobě: střed Země a toto jsou ti stejně neznámé věci, a ty víš o jednom právě tak málo jako o druhém.
10. Jedině Mně jsou všechny věci od věčnosti dobře známé; neboť jedině Já jsem Pán, Bůh všemohoucí, nekonečně moudrý od věčnosti.
11. Abych však vložil živý plod podle Mého řádu do ženy s kterou souložíš, řekni, je Mně tu snad třeba, abych s tvou ženou potají souložil?!
12. A rodí-li Slunce ze sebe Světy a plodí-li rostliny a zvířata sobě rovné, nechtěl by ses tu také tázat, zda Já snad potají souložím se Slunci, s rostlinami a se zvířaty?!
13. Pošetilý člověče, jakých bláznivých myšlenek jsi schopen!
14. Hle, ona žena aneb prvostvořený duch ze Mne není jako žena na Zemi a Já nepotřebuji, abych Si z ní zplodil děti!
15. Neboť mohl-li jsem vyvolat ze Sebe ve vší dokonalosti prvního ducha, pak budu zajisté s to bez tohoto prvního stvořeného ducha stvořit ještě nescíslné jiné duchy.
16. A tak tento první duch nebyl jistě ode Mne stvořen kvůli dalšímu plození, jako bych mohl jen s jeho pomocí uskutečnit to další, nýbrž tento duch nebyl Mnou vyvolán ze žádného jiného důvodu než z jakého jsi byl vyvolán ty. Totiž: Aby Mne jako jediného Boha, Tvůrce, Pána a láskynejplnějšího Otce poznal, miloval, a tak Mně pak navěky ve vší lásce živoucně sloužil.
17. Že však z tohoto ducha vzešli potom také nescíslní duchové, pochází odtud, že jsem ho vytvořil dokonale podle Své míry a že jsem pak také do něho vdechl Svůj svobodný, mocný tvořivý život.
18. Ježto však tento duch zpozoroval v sobě tak velkou dokonalost, jal se také vyvolávat nejvzácnější věci, jakož i tvory ze sebe.
19. Já však jako nejvyšší a nejmocnější láska a moudrost, dobrotivost, snášenlivost a jemnost jsem nechal pak tvory ducha prospívat a činil jsem pro ně to, co činím pro tvory, kteří jsou ze Mne, a pečuji o tyto cizince jako o ty, kteří jsou z domu Mého.
20. Řekni: Musím mít božskou ženu k tomu, abych plodil nebesa, anděly, Slunce, Světy, Měsíce, rostliny, zvířata a lidi chaoticky bez ladu a skladu snad souložit?
21. Hle, toho věčný ze Sebe a v Sobě všemohoucí Tvůrce zajisté nepotřebuje. Neboť mohu jen chtít a je již zde, co chci.

22. Hle, nyní chci, aby tu před námi povstaly nesčíslné zástupy lidí obého pohlaví. A hle, jsou tu a Já je, tyto nyní stvořené, na věky nezničím, nýbrž uvedu je nyní před tebou do Hvězd. Hle, již jdou, chválice Mne, vstříc svému věčnému blaženému určení.

23. Ty jsi nyní téměř ztrnulý obdivem. Já se tě však táži, zda jsem k tomu potřeboval ženu.

24. Ty toto nyní popíráš, jelikož jsi viděl Mou moc.

25. Já však tobě pravím: Nedej se proto však také již zajmout tak pošetilými myšlenkami, chceš-li Mně být milý! Považ však nyní, že mezi Mnou a tebou je velký rozdíl, který může být jen láskou co nejvíce zmenšen. Nyní půjdeme opět dále. Amen.“

* * *

Kapitola 27.

Bohem chtěná omezenost lidského poznání. Sdělení Páně o mužském a ženském principu v Bohu a člověku. Stvoření Luciferovo.

28. dubna 1843

1. Poté šli dále a žádný se neodvažoval ani slovem na Pána se obrátit, ačkoli tentokrát všichni tři – tedy ani Henocha nevyjímaje – chovali v sobě nově nalezený uzel, který je svou nerozmotatelností ještě více tížil než mnoho centů těžký kámen.

2. Jelikož to Všemohoucí velmi dobře pozoroval, obrátil Se také ihned k Henochovi a řekl mu: „Také tobě se mohou vyskytnouti ještě věci, na nichž můžeš sedět jako slepice na planých vejcích.

3. Pravím ti však, že nemá být tomu tak, aby člověk vnikal do každé hlubiny Mé moudrosti v libovolném čase. Vždyť k tomu je vám připraven život věčný!

4. Rozváží vám, co vás tak tíží; avšak jen vám a dále nikomu jinému to nebudiž řečeno! A tak Mne tedy poslyšte:

5. Já jsem v hlubinách Svého Božství muž i žena zároveň; ne však, jak vy si to představujete, nýbrž jen takto:

6. Jako muž jsem věčně sama láska, sám svobodný život a sama všechna moc a účinnost, proto se v každém muži jako v úplném obrazu Mé lásky, projevuje ryzí láska, jaké prsa ješitné ženy na věky nikdy schopna nebudou.

7. V tomto mém mužském obrazu lásky je tedy muž také jako Já silný a ve svých prsou mocnější, než jsou všechny ženy ve svých bujných řadrech, která sice poskytují mléko dětskému tělu, avšak nemohou poskytovat mléko vnitřního života duchu, protože v nich nepřebývá láska vznešeného, silného muže, ačkoliv by mohla přebývat, kdyby nebyla žena ze sebe tak ješitná a pošetilá!

8. Takovým jsem Já jako muž od věčnosti ze Sebe. Toto můžete pochopit.

9. Jelikož jsem však také domovem v ženě, zda nemusím také obsahovati v Sobě úplně ženu? Zajisté. Poslyšte: Jak jinak bych byl mohl stvořit ženu?!

10. Jak je však toto možné, o tom vám ihned něco moudře oznámím. V ženě jsou vždy skryty lest a důvtip, bystrá mysl a chytrost. Rovněž tak se také žena nikdy otevřeně nevyslovuje a své světlo a srdce stále skrývá. Proto také na sypké půdě buduje, kdo se prsům žen svěří.“ („der locker baut wer sich der Weiber Brust vertraut.“)

11. Tak nemohu ani Já ze své ženské sféry stejně rozumově mluvit jako ze sféry mužovy, jelikož ženská část pochází ze světla lásky ze Mne a jako moudrost – i když ne v sobě, přece jen je nicméně ze Mne – přece jen je jako světlo paprsku, jež vznešeně proudí z Prasevřta.

12. Je tedy žena ve Mně věčně zářící světlo moudrosti, jež se věčně bez ustání plodí ve stejné síle a mohutnosti v lásce.

13. Tato moudrost je věčně vlastní neodlučitelná pravá žena lásky Boží, žena, v níž jsem Já věčně jednotný Bůh zplodil a stvořil všechny věci, a žádné jiné ženy věčně nikdy nebylo třeba mně, jednotnému, věčně pravému Bohu lásky, Muži od věčnosti, na věky prvému a na věky poslednímu!

14. Věčně jsem plodil s touto svou nejmějšší ženou nesčíslné miliardy bytostí, které jsem mohl ohledati i když se také žádná ještě nemohla a nesměla ohledati v sobě.

15. Avšak také bylo ve Mně věčně rozhodnuto, abych jednou svobodně postavil nekonečné mnohé v mém duchu zplozené bytosti, aby poznaly sebe a Mne.

16. Jedna vůle byla ze Mne pužena, a jedno přemocné „Staň se!“ pronikalo za ní všemi nekonečně dalekými hlubinami moci a jasně svítící řízení Mého věčného Božství.

17. Tu se stalo ze všech těch věčně mnohých vyšlých paprsků – poslyšte a pochopte! – bytostné jedno, nositel všeho toho, co od věčnosti ze Mne, Muže a věčné Ženy, v jedno se kdy slilo ve skutečných paprscích duchovně hluboce, nekonečně a věčně jasně.

18. Tímto nositelem je ona, nově stvořená žena, a byla utvářena svobodně k velkému shromáždění všeho bytostného světla, jež od věčnosti ve skutečné úplnosti proudí ze Mne, aby v ní uzrála pod Mým stálým teplem paprsku milosti zdarma a svobodně, mile svobodným životem hojnost bytostí mnou ohledávaných, a tak také z poskytnutého jí světla lásky Mne ohledávajících.

19. A slyšte, plození se zdařilo. Vy Mne, svého Tvůrce, již postřehujete a chápete.

20. Avšak ještě nenastala doba úplné zralosti a žně; velké věci potřebují také velkých časů!

21. Proto toto pochopte – ale mlčte; neboť v takovém zápolení k příští velké zralosti není dobře žvanit.

22. Neboť svou dobou to znovu oznámím jako vám, již opět Mé Zemi, a z vás velmi pozdní děti naleznou to dokonce v sobě a od Země to uvolní. Amen.“

23. Tu se bili oni tři v prsa a pravili: „Nekonečná moudrosti Boží! Kdo Tě věčně kdy pochopí?!“

24. Pán však pravil: „Pomlčte nyní o všem; neboť hleďte, děti Mně již s otevřenou náručí spěchají vstříc! Proto pospěšme také my jim vstříc! Amen.“

* * *

Kapitola 28.

Čistá láska a skutek lásky nejvznešenějším příkázáním. Nebezpečí měst a žen nížiny.

29. dubna 1843

1. Zanedlouho se vzájemně vstříc spěchající také s nejmocnější láskou setkali a co nejsrdečněji přijali, a veškeren lid, který zde byl přítomen, přinesl Pánu nádhery velkou oběť lásky v srdci.

2. Pán Se však brzy ke všem obrátil a řekl jim: „Poslyšte, Mé dětičky! Co vám všem nyní sdělím, toho ve svých srdcích dobře dbejte!

3. Dosud jsem vám nedal žádné příkázání, leč jediné přesladvé příkázání lásky; měl bych vám snad dát nyní nové k tomuto starému příkázání všech příkázání?!

4. Poslyšte, dokud zachováváte ve svých srdcích toto příkázání, dotud vás nebude vázat na Mne a na vaše jednání žádné jiné příkázání!

5. Neboť čistá láska a veškeré skutky z ní jsou beztoho nejopravdovější pevností vší spravedlnosti. Kdo má v srdci čistou lásku ze Mne, tomu zůstane navěky cizí jakýkoli druh nespravedlnosti.

6. Proto vám také není třeba žádného nového příkázání, ježto, jak bylo řečeno, láska je nej-
přednější příkázání, které v sobě obsahuje všechn život a všechnu pravdu.

7. Ale právě kvůli této lásce, která je nyní mezi vámi a ve vás, připojím vám jako váš láskynej-
plnější svatý Otec dobrou radu, o které kvůli udržení této svaté lásky ze Mne nyní ve vás velmi
dobře uvažujte a rovněž jí také dbejte.

8. Tuto radu nebude však těžké zachovávat, neboť to bude rada, které budete přesnadno moci
dbát. A tak Mne tedy poslyšte:

9. Nížina je nyní otevřena. Můžete, je-li třeba, přicházet dolů k dětem Kainovým a ony rovněž
k vám nahoru, a můžete se nyní opět rozšiřovat po celé Zemi, od jednoho konce ke druhému.

10. Avšak nerad budu vidět, kdyby se někdo z vás usadil v nějakém městě v nížině; neboť
v těchto městech spočívá ještě mnoho hadí nečistoty, jež občas nozdrám ducha zcela silně za-
páchá a její život přináší nákazu jedovatým morem.

11. Chce-li však někdo nyní v nížině vidět dobré plody mých slitování, ať jen si tam zajde a
shlédne Má vedení; ale déle než nanejvýš třikrát sedm dní ať se nikdo v nížině nezdržuje mimo
případ výslovného rozkazu ode Mne. A tato rada ať platí také naopak!

12. Henoch a vy, děti hlavního kmene, pak určíte dobu pobytu těch, kteří k vám přijdou
z nížiny, podle níž se budou muset přesně zachovat.

13. Kdyby však někdo projevil přání usídlit se někde zde na výšině, pak bude třeba zeptat se
vždy Mne!

14. Toto můžete cizinci také ze sebe povolit; ale potom přihlížejte k tomu, zda jste si tím ne-
nasadili do prsou a na hlavu hada!

15. Buďte tedy ve všem chytří. Tak na svém duchovním a tělesném hospodářství věčně nikdy škodu zpustošení neutrpíte.

16. Také se nikdy se ženou nížiny neznečišťujte, i kdyby se vám zdála sebesvůdnější a sebekrásnější; neboť to by mohlo každého z vás ihned znovu přivést do největší poroby hada, jelikož byste plodili plody, které by se živily krví lidí a tělem dětí!

17. Nepřítel života si však předsevzal ozdobit své ženy v nížině vábivým tělem, aby vás tím pokoušel, proto vám to říkám předem, abyste věděli, jak se ve všem zachovat, kdyby se vám něco takového přihodilo.

18. Je-li však někdo z vás v nesnazi, ať se obrátí ke Mně, a Já mu pomohu.

19. To je rada, kterou jsem vám musel udělit k vašemu vlastnímu prospěchu časnému i věčnému. Dbejte jí, a povede se vám vždy dobře.

20. Já však zůstanu u vás ještě viditelným až do večera. Pociťuje-li někdo z vás nějaký nedostatek světla, ať přijde a řekne, abych mu v krátkosti nahradil tento nedostatek. Amen.“

* * *

Kapitola 29.

Otázka Muthaelova týkající se rozporů v podstatě ženy. Sdělení Páně o podstatě muže a ženy.

2. května 1843

1. Na základě této výzvy přistoupil k Pánu jeden mladý, asi padesátiletý muž z dětí východu, plný odvahy a horlivosti, a otázal se Pána: „Všemohoucí Tvůrce, Bože, nás všech přesvatý Otče! Smím se také já, zaprášený červ před Tebou, osmělit, položit Tobě ve vsí pokoře svého srdce jen v prosbě otázku, která se zdá být aspoň mně předuležitou?“

2. Pán pravil: „Muthaeli, pravím tobě, mluv! Neboť vidím, že skrýváš v srdci vhodnou otázku.“

3. Muthael poděkoval co nejvroucněji Pánu za toto nejmilostivější svolení a vyslovil pak tuto pamětihodnou otázku, která zněla takto:

4. „Pane, Bože, láskynejplnější, nejsvětější Otče! Hle, mně je již přes padesát let a vím, že si již velmi mnozí, o několik let mladší nežli já, vzali ženy; avšak mně nebylo ještě dáno se přiblížit k ženskému tvorů.“

5. Neboť pohlédl-li jsem na jejich tělo, které se mi zdálo býti měkké a půvabné, tu mně připadaly mnohé ženy velmi jemné, něžně cítící a tedy také nadmíru vábné, a tedy jsem také vždy dostal velkou touhu po ženě; ale když jsem se pak přinucen takovýmto vnitřním pudem přiblížil tomu, abych s ní z hloubi srdce svého vyměnil nejněžnější slova lásky, tu jsem se dosud ještě vždy zhrozil, ježto jsem nenalezl nikde, co jsem se domníval nalézt.

6. Často jsem si přitom pomyslel: Ale jak je myslitelný takový rozpor v těchto něžných bytostech? Vnější se brázdí a vlní tichý večerní vánek již přes její přeněžné tělo, ale její nitro je dokonce i pro duchovní bouři nevnímavé, a mužské orgány moudrosti nemohou pohnout jejím srdcem, zato však ženské slabosti u muže, jako láska k tělu, pošetilá chvála žen, mnohoslibné mužsky smyslné ukájení a pak skutečné zbožňování jejího těla a podobného více.

7. Hle, při takovýchto zjevech jsem tedy také dostával přímo nechut ke všemu ženskému národu a ošklivím si ženy vždy tak velice, že se proto již ani nemohu k žádné přiblížit.

8. Pane, Bože a Otče, je to však také správné ode mne? Nehřešil jsem tím před Tebou? A jaký je důvod takového zjevu ve mně? Copak je vlastně žena, tato zvenčí sice živá, ale v nitru mrtvá bytost?“

9. Tu Se Pán obrátil k němu a pravil : „Poslyš, Můj milovaný synu Muthaeli, tvůj objev je závažnější, než se domníváš.“

10. Prvý důvod takového zjevu spočívá v tom, že jsi shora; žena však je zdola.

11. Ty jsi naplněn tím, co je živoucího ducha lásky ze Mne, žena však je naplněna tím, co je ducha světa.

12. Proto jsi také z nitra měkký a něžný, kdežto žena je takovou jen zvenčí.

13. Ty jsi původní tvor z Mé hlubiny, žena však je jen násldrující tvor, soujem Mého vyzařování.

14. Ty jsi učiněn z jádra Slunce, žena jen z prchavých paprsků Slunce.

15. V tobě je úplná pravda, v ženě jen zdání pravdy.

16. Ty jsi bytí ze Mne, žena jen zdání ze Mne.

17. Hle, to jsou hlavní důvody tvého objevu.

18. Otázka však, zda ses tím přede Mnou prohřešil, je marnivá. Neboť přede Mnou můžeš zhřešit jen tehdy, máš-li ode Mne přikázání něco činit anebo nečinit. Bez toho není žádný hřích myslitelný, protože ty jednáš v Mém smyslu bez přikázání.

19. Nyní ti však pravím, že Já jsem přijal za Svě děti také ženské pohlaví a v Puristě je vzor, tedy přikázání ode Mne, jakým má být.

20. Dvě se k ní v srdcích připojily, Ghemela a Mira.

21. Je-li jim tedy žena rovna, pak také nosí v sobě Můj obraz; a chceš-li se ve vznešenosti svého srdce k takovému obrazu přiblížit, pak již nenarazíš na žádný kámen.

22. Jelikož ty jsi však toho nejčistšího srdce z východu, dám ti také brzy nejčistší ženu, která ti bude jistě ve všem vyhovovat. Do té doby však jen zůstaň, jakým jsi dosud byl. Amen.“

23. Tu se Muthaelovi před očima rozjasnilo a on viděl do hlubiny a chválil a velebil Pána ve svém čistém srdci.

24. Pán pak povolal k sobě také ty ostatní a vyzval je, aby se Ho tázali na vše, cokoli je nějak zatemňuje v srdcích.

* * *

Kapitola 30.

Otcové udivení odpovědí Páně. Další odhalení Páně o polární podstatě muže a ženy.

3. května 1843

1. Tato odpověď Páně Muthaelovi všechny až na Henocha, Lamecha a Kisehela mocně zarazil. Nevěděli si tu rady, a proto byli v srdcích neobyčejně stísněni, neboť všichni otcové tehdy k velké cti jejich srdce milovali nadměru své ženy a považovali je za největší dary z nebes a velmi mnozí považovali dobré a hodné ženy také za výše a Mně značně blíže postavené než sami sebe, a to z toho velmi snadno pochopitelnému důvodu, že tehdy panny, jakož i ženy, byly velmi cudné, jemné, trpělivé, oddané, poslušné, pokorné, domácké, přitom však byly také prvotně značně většího ženského půvabu a krásy než v této nynější, jak duchovně, tak i tělesně zcela zkažené době.

2. Proto tedy tato odpověď tak nadměru hluboce udivila všechny otc, a proto se všichni obrátili ke Mně a pravili ve svých srdcích:

3. „Pane, láskynejplnější Otče! Dej nám všem, k našemu uklidnění, větší světlo Svě vznešené odpovědi Muthaelovi; neboť ve světle o našich nejvyšších mravních, nejlepších ženách nemůžeme být šťastni, nýbrž jen nešťastni, jelikož jsou po Tobě naším největším statkem, za který Ti nedáme moci na věky nikdy dosti děkovat.

4. Jestliže se moudrý poněkud příkrý Muthael nenaučil doposud vážit si jich, neutrpí přitom starý nádherný řád z tebe, Otče, do našeho srdce vložený, jistě přece žádné rány. Naopak, právě tím výhodněji a chvalitebněji vyniká v našem obzoru ryze ženská mysl v ženách, neboť právě tím, že se ženy tak pevně drží ctnosti, musí být muž napřed pokořen, než má být hoden takového daru milosti od tebe, milý Otče.

5. Shledá-li muž v ženě tvrdost, pak je to jistě jen jeho tvrdost. Jestliže ji zmírnil, pak nalezne v ženě jistě jen nejnádhernější opak.

6. Milý Otče, nech tedy naše milé ženy s námi být shora, ne zdola!“

7. Pán otevřel ústa a pravil otcům: „Vy mluvíte jakoby ještě úplně slepí v Mém řádu!

8. Nevíte-li, co značí v duchu „nahore“ a co „dole“, proč se tedy na to nezeptáte, nýbrž žádáte za to ode Mne světlo jen tam, kde žádného světla nepotřebujete, a abych Já kvůli vašemu pošetilému přání zvrátil Můj celý věčný řád?!

9. Řekněte Mně: Copak ztrácí přede Mnou žena něco tím, když o ní naproti muži pravím, že je zdola a tak činí vůči muži nejvyšší nutný protipól, bez něhož by nemohl trvat ani muž o sobě, ani žena o sobě?!

10. Co však řeknete, řeknu-li vám nyní: Vy jste vůči Mně všichni zdola, a jedině Já jsem shora?!

11. Přestávám však proto být snad nyní vaším Tvůrcem a jediným, věčně svatým Otcem?! Či nestvořil jsem tebe, Adame, z hlíny Země, jako tvou ženu Evu z tvého žebra?!

12. Jelikož však všichni víte, že „hlína“ značí Mou lásku a „žebro“ Mou milost a slitování, ježto Má milost a slitování obsahuje právě tak váš život, jako obsahuje a uchovává život těla pevná kost-
ra, přece musíte také sami přeslepi poznávati to, když shledáváte neutěšený rozdíl tam, kde byste jej měli shledávat jen utěšeným!

13. Řekněte Mně, co je chvalitebnější: svítící Slunce samo, anebo jeho vycházející světlo? Co tu považujete za vyšší?

14. Pravíte v sobě: „Pane, tu je to jedno právě tak nutné a dobré jako to druhé.“

15. Dobrá, pravím Já. Má-li se o sobě považovat Slunce za stanovenou výšinu, jaké postavení zaujímá pak z něho vycházející světlo?

16. Vy pravíte: „To musí pak nutně být všude pod Sluncem!“

17. Dobrá, pravím Já, nemá-li tedy Slunce o sobě vyšší cenu než jeho vycházející světlo, neboť Slunce bez vycházejícího světla by vlastně nebylo zcela žádným Sluncem a také by nemělo zcela žádnou cenu, pak nebude ženě jistě také škodit a na její ceně ani v nejmenším neubude, stojí-li vůči muži nutně dole.

18. Já však pravím: Je-li žena, jakou má být, pak má přede Mnou cenu správného muže a je právě tak Mým milým děťátkem jako muž. Zbloudí-li však žena, pak ji budu právě tak hledat jako muže.

19. Zlá žena je právě tak zlá jako je zlý muž, neboť paprsek ze Slunce je jako Slunce samo.

20. Přejde však čas, kdy shromáždím paprsek v ženě, abych osvětlil vyhaslé Slunce v muži.

21. Pochopte to, a upust'te jednou od své staré pošetilosti! Milujte správně své ženy, ale nečiňte z nich více anebo méně, než jsou ode Mne. Dosti na tom, jestliže si jich vážíte tak jako sebe; co je nad a nebo pod to, to jet hřích!

22. Kdo z vás však ještě něco má, ať přijde a mluví. Amen.“

* * *

Kapitola 31.

Kenan žádá více světla o svém vidění deseti sloupů. Moudrá rada Páně. Náhlé zmizení Páně.

4. května 1843

1. Po tomto posledním vyzvání Páně přistoupil před Pána Kenan a vzdal mu čest; a vzdav Pánu vši nádhery čest, chtěl přijíti s otevřeně projevenou otázkou.

2. Pán ho však předešel a řekl mu: „Synu Kenane, věc, pro niž Mne chceš snažně prosit o větší světlo, je již téměř všem zde známa a Mně od věčnosti, proto to zde také nemusíš vyslovit.

3. Neboť Kenan a jeho vidění deseti sloupů se nyní mezi otci již zcela ztotožnilo.

4. A chceš-li se někoho, jakož i Mne, na něco velmi důležitého a co nejhrouběji skrytého tázat, hle, tu se již vždy opět z tvé mysli vybaví tvých deset sloupů.

5. Pravím však tobě: Za tvým viděním je ovšem něco významného, ale slova Muthaelova obsahují víc než tvé vidění, jež zrovna neobsahuje veskrze nejpotěšitelnější poselství.

6. Já jsem ti však v tvém duchu beztoho ukázal úplné řešení tvého vidění. Proč se tedy již ne-držíš svého ducha?

7. Oněch deset sloupů je však beztoho podobno těm, kteří na nich stojí, i když také onen de-sátý není ještě v těle přítomen mezi vámi.

8. Posuzuj tedy, co jsi dosud viděl, a srovnávej bod za bodem se svým viděním cestou pravé-ho, vnitřního, duchovního podobenství a přijdeš na základ svého vidění.

9. Pravda je zajisté a jistě, že tvé vidění nebyl obyčejný sen, nýbrž něco víc, a mělo v sobě velká duchovní znamení.

10. Pozoruj však vedle toho před sebou skutečnost a řekni si sám, zda tato skutečnost není v každém ohledu ve svém odhalení značně důležitější a mnohem významnější než bylo tvé celé vidění ve své ponuré zmatenosti.

11. Hle, vždyť tvé vidění lze přece snadno pochopit.

12. Já vím dobře, že tě tlačí zejména jen sloup desátý. Pravím však tobě: Spokoj se zatím jen s oněmi devíti. Co se tu však týká sloupu desátého, mnoho o něm nepřemýšlej, nýbrž sjednot' zato raději své srdce v lásce ke Mně, a v tom se ti bude dařit lépe než na velmi hrubé a temné stezce tvých neplodných myšlenek o tvém desátém sloupu.

13. Hle, na pouhou myšlenku v hlavě o věcech, které před tvým duchem zahaluje dosud temná budoucnost, je třeba pohlížet právě tak, jako kdyby chtěl muž muži zplodit živý plod, tak jako to může učinit v ženě, což by bylo zároveň také největší, nejhříšnější smilnění!

14. Zajmeš-li však své myšlenky z lásky svého srdce ke Mně, pak jsi v duchovním ohledu učinil to, jako by ses dal zajmout půvabem ženy, objal ji pak a učinil jí podle svého živého způsobu.

15. Takovým způsobem bude tvá dosud nemá myšlenka v tvé lásce ke Mně zplozena jako živý plod v ženě; a bude-li pak ta myšlenka živě z lásky nově zrozena, pak se ti teprve také stane v živé úplnosti věčné pravdy tím, čím by ti vlastně v prapříčině měla být, totiž živým světlem ze Mne.

16. Tak rozuměj a chápej svůj život, tak tě nebude omývání tvého desátého sloupu a velká noc kolem něho tlačit.

17. Nyní však pravím vám všem: Setrvávejte stále v lásce, a dbejte náležitě všech těchto Mých slov k vám, tak bude Kenanův desátý sloup odhalen ve zcela jiném smyslu, než by byl jinak odhalen při vaší neposlušnosti.

18. Neboť Můj řád má velmi mnohé cesty, z nichž mnohé jsou lepší než některé mezi nimi. Soud je však již ze všech vždy ta poslední, neboť tu to jde vždy na život a na smrt; proto se jakéhokoli soudu chraňte.

19. Nyní vás opět na nějaký čas viditelně opustím, avšak ve vaší lásce ke Mně zůstanu přesto ustavičně u vás! Mé požehnání vám všem, mužům i ženám! Amen“

20. Tu Pán se zacházejícím Sluncem zmizel. Všichni přítomní padli však na tváře a plakali, chválili a velebili Otce po celou noc až do příštího jasného dne a teprve zrána se odebrali domů.

* * *

Kapitola 32.

Satanův lstivý plán svádět lidi krásou ženy. Hlas shora. Poselství Horadalovo u Adama a Henocha.

5. května 1843

1. Nyní však byl také na celé zemi zřízen dokonalý řád a nebe a země byly spolu co nejužěji spjaty. Sám satan pravil u sebe:

2. „Co chci tedy já nyní činit? Pán učil Sám Svě lidské děti a pevně Se k nim připoutal. Ano, dokonce si přivlastnil i mou nížinu a dal mnohým ze všech a ve všech oborech velkou moc. Proti ní nejsem s to a nemohu nic podniknout.“

3. Mám sice moc nade všemi živly ve hvězdách, jakož i na Zemi, avšak co mně to prospívá, když lidské děti mají Boží moc v srdci, kterou se mně mohou hrozně opřít, kdekoliv bych se jen chtěl vzepřít?!

4. Já však vím, co učiním. Položím lidskému pokolení brzy nástrahu, jelikož mám právo pokoušet, a velmi brzy se ukáže, zda děti Páně jsou tak pevné a neochvějné, jak se nyní ukázalo za osobního vedení Páně.

5. Budu přítomen plazení dcer v nížině a učiním je tělem tak krásné a půvabné, že každý, kdo na takovou dceru měšť v nížině pohlédne, bude jejím velkým kouzlem zcela jat! Toto přece mohu a smím učinit, jelikož tělo je dosud v mé moci.

6. Co však učiním, když se to stane? Dobro, či zlo? Neboť učiním-li zlo, bude se Pán se mnou přít, učiním-li dobro, tu řekne Pán: „Dobré je jen v Bohu.“

7. Víím však, jak to provedu: Doprostřed se to postaví, nebude to ani zlé, ani dobré.

8. A krásné dcery budou právě takové. Vedle nich bude ještě vždy jeden, který je silný a ctnostný, zcela dobře k Bohu libě moci kráčet.

9. Nebude-li však takovým, pak na nejkrásnějších dcerách nalezne aspoň řádný zkušební kámen a mocnou příležitost, aby svou ctnost buď upevnil, anebo oslabil, a tím stál před Bohem a mnou takový jaký je, ale ne, jakým by chtěl bez námahy a sebeovládání být - pánem dokonce nade mnou a v nebič mocným knížetem.

10. Že tím také velmi mnozí slaboši padnou do sítě, je jisté. Že se tím však také velmi mnozí stanou velkými hrdiny ctnosti, to lze také jistě předpokládat.

11. Tak tedy tuto věc – z obou stran odváženou – nelze nazvat o sobě ani zlou ani však zrovna také ne dobrou. Jest to střed, tedy vznášení mezi dobrem a zlem.

12. Proto budiž věc pevně rozhodnuta a zcela krátce provedena.

13. Ale ještě něco: Co kdyby však ta věc nakonec přece jen hůř dopadla, než jsem nyní počítal?! Pak bych měl opět znovu co dělat s nepřítelstvím s Pánem!

14. Vím však také zde, co učiním. Henoch je zde na Zemi pravou rukou Páně. Zajdu k němu a přednesu mu svůj plán! Ať se o tom poradí s Pánem a pak mně sdělí, zda je to Pánu vhod.

15. To by bylo ovšem zajisté dobré. Co však, kdyby mne Henoch svou velkou mocí strašně odmítl?! Co potom v mé nově probuzené zlobě?!

16. A kdybych se sám odvážil k Pánu?! To by byla ovšem nejkratší cesta.“

17. Jakýsi hlas přišel shora k uchu satanovu. Zněl krátce takto: „Co se radíš ve zlu?“

18. Satan však pravil: „Pane, já nechci nic zlého konat, nýbrž chtěl bych zřídít pro Tvé děti jen stav nejistoty, ale nikoho přitom ani v nejmenším v jeho nejúplnější svobodě spoutat, proto mi to dovol.“

19. Hlas shora pravil: „Satane, ježto jsi chtěl být mužem, jsi svobodný. Čiň, co chceš ve svých živlech, a Pán učiní také, co jeho vůle je! Ale Henocha Mně nech na pokoji!“

20. S touto odpovědí byl satan úplně spokojen a přiložil hned ruku k promyšlenému dílu, které se mu však nicméně dlouho nechtělo dařit, neboť dokud trvala generace, jaká byla nyní na výšině a v nížině, dotud málo pořídil se svou Istí, zato tím více s nástupci, jak to žel ukáže další průběh.

21. Brzy po této události přišli však k Adamovi poslové od Horadala a jmenovali jej ve jménu Páně vrchním vůdcem mezi severem a východem. Poselstvo se skládalo z deseti mužů, v jejichž čele byli oba synové Lamechovi.

22. Adam však odkázal poselstvo k Henochovi a Henoch jim ve jménu Páně slíbil, že bude vykonávat také nad nimi velekněžství za desátek Pánu z nejlepších plodů a propustil je pak. Podržel však oba syny Lamechovy u sebe a přijal je do svého domu.

* * *

Kapitola 33.

Henochovo oznámení učiněné Horedovi, Lamechovi, Naeme, Adě a Cile, Jubalovi a Jabalovi. Odchod do Hanochu za vedení Henocha.

8. května 1843

1. Po třiceti dnech oznámil Pán Henochovi, že Lamech v nížině je hotov s druhým chrámem.

2. Henoch věděl, co učinit. Povolal ihned dvě Lamechovy ženy, Adu a Cilu, též Horeda s jeho ženou Naeme.

3. Když všichni přišli do domu Henochova, který byl dosud ještě domem Jaredovým, představil jim velekněz Páně dva syny, Jubala a Jabala, a řekl jim:

4. Poslyšte mne ve jménu Pána a všemohoucího Boha a láskynejplnějšího nejsvětějšího Otce. Takto je tomu a takto zní Jeho nejsvětější vůle: aby se tu vše svobodně ze sebe podrobilo Jeho věčnému svatému řádu.

5. Tak se také i vy máte podrobit všemu, co vám Pán nyní skrze má ústa praví a věrně zvěstuje.

6. Toto pak je, co vám Pán zvěstuje: Velekněz Lamech, postavený nyní v rovině Země nad národem Země z Pána, potřebuje vás podle vůle Páně, neboť se stal nyní zcela svobodně ze sebe dokonalým sluhou Páně jako já, skrze nekonečnou milost a slitování Páně.

7. Na očistěné hadí hoře - dobře vám známé - spatřil Pána poprvé. Na této hoře měl Mu tedy také zbudovat nádherný pomník.

8. Toto Lamech nyní tedy také vykonal, a tak půjdeme nyní opět dolů do roviny a podřídíme se tam, jako zde, co nejvěrněji vůli Páně.

9. Nebojte se ho však nyní. Vůdce Lamech je mně nyní rovný v Pánu a přijme vás s láskynejplnějším srdcem a podrží vás ve své velké milosti, které se mu dostalo od Pána. – Vydejte se tedy se mnou ve jménu Páně na cestu.

10. Ty, Horede, jsi sice synem zplozeným na východní výšině; ale nyní se odebereš se svou ženou do roviny a v domě Lamechově budeš jeho oporou ve všech jeho záležitostech, aby bylo z lásky Páně v tobě náležitě postaráno o duchovní blaho ubohých dětí Kainových.

11. Kdy však budeš chtít navštívit výšinu, to ti budiž ponecháno ve dne i v noci na vůli, ale zde trvale bydlit nikdy nebudeš, ježto sis vzal ženu z roviny a patříš tedy trvale a blahodárně působící tam, odkud je tvá žena. Ale síla dětí Božích ti zůstane až do konce tvého pozemského života.

12. Netaž se však, zda bude také Pán v rovině u tebe tak jako zde, na výšině dětí Božích

13. Neboť kde někdo miluje v srdci nadevšecko Pána, tam je také Pán úplně u něho; kde však Ho takto nemiluje, tam je Pán také daleko od něho, a kdyby byl tisíckrát výše než my jsme zde nad rovinou.

14 To je tedy důvod, proč Pán toto chce s tebou. Vše další ti Pán každého dne oznámí.

15. Vy, oba synové, dostanete však od svého otce vhodné poučení, co bude třeba v budoucnu v domě vašeho otce činit.

16. Vy, ženy Lamechovy, buďte pak opět tím, čím jste mu byly, ale nyní již ne ve velké bázni, nýbrž ve velké radosti vašeho srdce.

Ty, Naeme, zůstávej pak tomuto svému novému, Pánem Samým, tobě danému muži věrna a Thubalkaina nepovažuj již za nic víc než za svého bratra.

18. Nyní víte vše, co se má stát, proto se neprodleně vydejte se mnou na cestu.

19. Tentokrát však půjdeš také ty, můj vnuku, Lamechu, se mnou; ale tvá žena ať zůstane doma u Jareda a Methusalema.

20. Jak tu však jste, tak mne následujte. Nikdo z vás ať s sebou nic nebere. Tak tomu chce Pán. Amen.“

21. Tu vystoupil Henoch z otcovského domu, požehnal výšině a také rovině, jako i cestě tam a ubíral se s povolánými na rovinu.

22. A povolání ho následovali jako jehňata svého pastýře.

* * *

Kapitola 34.

Příchod Henocha a jeho průvodců před Hanoch. Lamech obdivuje díla v Hanochu a Henochova moudrá rada.

9. května 1843

1. Když se společnost přiblížila k velkému městu Hanochu, podívoval se Lamech (Lamech z výšiny; vyd.orig.) velké nádheře a smělosti budov, která se zračila z jejich výstavby a pravil Henochovi:

2. „Poslyš, otče Henochu, ať si kdo říká, co chce, pozoruje-li však člověk tyto mnohé budovy, musí otevřeně doznat, že děti nížiny nejsou naprosto padlé na hlavu. Já mohu na všechny ty věci pohlížet jen se zalíbením, a naprosto ne nelibě.

3. Uvážíme-li, že tito lidé zbudovali vše to jedině svou přirozenou silou, neboť moc ducha jim byla cizí, musíme skutečně tak mocné dílo velice obdivovat.“

4. Když však Lamech spatřil nový chrám na výšině, to je na někdejší hadí hoře, tu teprve byl překvapen. Zůstal po nějakou dobu stát beze slova, ponořený do rozjímání a teprve po chvíli se otázel Henocha:

5. „Ale, otče Henochu, co je to? Zhotovily také to lidské ruce?“

6. Tu se Henoch poněkud zarazil a řekl: „Poslyš, milý Lamechu, pravím tobě: Neoblubuj si tyto věci přespříliš, jinak budeš přinucen ještě k více otázkám; neboť na všech těchto věcech lpí ještě strašně mnoho světa.

7 V té míře, v jaké však nacházíš na nich zalíbení, právě v té míře zatemňuješ svého ducha, takže ti pak bude moci již jen velmi málo světla poskytovat, a tak budeš nucen spoléhat se, jako nyní, na vnější otázky, jelikož ti tvůj duch, jak řečeno, bude zůstat odpověď dlužen.

8. Odvrát tedy raději od toho své oči a nepozoruj déle, co tě tak velice podplácí, a tak dostane tvůj duch ihned zase své pravé světlo, a ty pak opět nalezněš v sobě samém odpověď na každou otázku.“

9. Tu se Henoch obrátil k ostatním, kteří ho následovali a řekl jim: „Vy se pak radujte ve jménu Páně, jenž ze Své nekonečné lásky a slitování učinil k vašemu časnému a věčnému blahu tak roz-todivné a divuplné věci, že se tomu nebudete moci na věky nikdy dost co vynadivit a co nejvděčně-jí ho obdivovat.“

10. Naeme, jakož i obě ženy a také oni dva synové padli pak ihned na kolena a hlasitě chválili a velebili tak nesmírně dobrého Boha a Otce všech lidí, protože byl nížině tak milostivý a milosrd-ný.

11. Naeme se však nyní divila tím víc, že spatřovala nyní ve skutečnosti očima těla vše to, co jí Pán již v duchu ukázal na výšině, a chválila a velebila tudíž Pána, Jehož milovala několikanásobně silněji a prudčeji nežli ostatní, kteří tentokrát Pána neviděli.

12. Když to však Henoch zpozoroval, řekl Naeme: „Povstaň nyní; neboť, hle, tamto již kráčí nám vstříc jásající dav z města.“

13. Povzbud' však také ty své a řekni jim: „Pán oznámil Lamechovi, že ho budeme čekat před městem. Proto nám jde již s otevřenou náručí vstříc, aby nás přijal ve své mocné lásce z Pána.“

14. Tu povstala ihned nejen Naeme, nýbrž i všichni ostatní, kteří rovněž slyšeli slova Heno-chova, nicméně však Naeme šla ihned k nim a v srdci je utěšila, ježto všichni při pohledu na zá-stup jdoucí jim vstříc byli jati úzkostí, bázní a zároveň radostí.

15. Henoch však pochválil velice Naeme za to, že tak věrně a s porozuměním uposlechla..

16. Naeme odvětila: „Henochu, Pánu budiž za to všechna má láska; neboť jen On dal mně, nejnehodnější, že jsem porozuměla tvým slovům.“

17. Když toto Naeme vyznala, tu postřehla ihned jemné vání a poté pravila:

18. „Henochu, kdo mne to nyní tak nebesky jemně ovanul?“

19. Henoch odpověděl: „Milá Naeme, hle, Pán je uprostřed nás, i když také ne okem viditel-ný, nicméně však našemu cítění dobře postřehovatelný.“

20. Miluj Ho jen stále tak a toto svaté vání zpozoruješ častěji, neboť žehná-li ti Pán, tu vdechuje On Sám Svou lásku do tvého srdce! Tak tomu je.

21. Lamech se k nám již velice blíží; proto se připravme k jeho přijetí. Amen.“

* * *

Kapitola 35.

Setkání Henochovo s králem Lamechem. Nebezpečí uctívání lidí.

10. května 1843

1. Když Lamech roviny přišel nyní úplně do blízkosti Henocho, obnažil hlavu a prsa a sklonil se před Henochem až k zemi.

2. Henoch však přistoupil ihned k němu a řekl mu: „Poslyš, nejmilovanější bratře Lamechu, co Pán nežádá pro sebe ode mne, ani od tebe, toho zanech také povždy přede mnou.“

3. Neboť přicházím-li k tobě, pak nepřicházím, abys mne uctíval, jako bych byl nějaký druhý bůh, nýbrž přicházím k tobě jen v čisté lásce Pána, který je před námi všemi láskynejplnější Otec, a přicházím k tobě jako pravý bratr. K čemu tedy taková úcta, která ničemu neprospívá?!

4. Pravím však tobě: Vystříhejme se vzájemně něčeho takového, jinak se staneme sami tvůrci zlých časů.

5. Neboť, hle, jestliže mne takto uctíváš, ač přece nejsem ani o vlas víc než každý jiný člověk, pak mne povyšuješ nad ostatní lidi a pokořuješ je přede mnou, svým rovným bratrem.

6. Lidé si sice dají po nějakou dobu takové pokoření líbit; ale pak se začne jeden přes druhého v skrytu u sebe tázat a řekne:

7. Copak je ten a onen v í c e člověkem, než jsme my? Proč Ho Bůh nechává přijít k takovým poctám, abychom se museli před ním sklánět, a nás ponechává v nejpotupnější bezectné nízkosti?

8. Povýšíme se nad něho a vezmeme mu všechnu jeho marnivou přednost a potrestáme ho za všechny ty mnohé pocty, které jsme při něm promrhali! Ať zví, že také on je jako my jen člověkem!“

9. Hled', můj milovaný bratře, to je pravý hlas přirozenosti člověka, který, když se jednou vzbouří, je pak strašnější než nejslepější zuřivost všech tygrů a hyen.

10. Proto zanechejme vzájemně vždy to, v čem odpočívá tak zlé símě, a Země pak pod našimi kroky vzkvete v nejnádhernější ráj.

11. V opačném případě však vydupáváme z půdy Země každým krokem meče a kopí, jimiž se naši pozdější potomci budou po tisících a tisících v nejžhavější pomstě rdousit.

12. My všichni máme jen j e d n o h o Pána, j e d n o h o Otce; mezi sebou jsme však jen bratři.

13. Jestliže však Pán ustanoví jednoho nad něčím větším než druhého, pak ho tím nepovyšuje před bratry, nýbrž dává mu jen příležitost, aby mohl uplatnit tím více lásky k svým bratrům.

14. Aby však někdo uplatňoval lásku k bratrům, k tomu jistě nepotřebuje úctu, ježto láska je síla, která se vždy snaží jen rovné spojovat, ale co je nerovné, odděluje jako plevy od pšenice.

15. Tohoto tedy náležitě dbej, nejmilejší bratře Lamechu. Tak budeš žít v nejdokonalejším řádu Božím a budeš vždy Bohu milý.“

16. Tato Henochova slova učinila na Lamecha velmi velký dojem a on pojal v sobě nyní zcela jiné plány, než jaké měl dosud, neboť zamýšlel totiž zavést tiché lepší kastovnictví, které je u Mě ošklivost ošklivostí.

17. Ale, jak bylo řečeno, tato řeč Henochova změnila všechny jeho tiché plány, proto také odpověděl Henochovi:

18. „Bratře Henochu, jakým to světlem jsi nyní naplnil mé srdce! Všemohoucímu Pánu nebes a Země budiž také navěky jedině všechna čest, všechno velebení, všechna sláva a všechna chvála za to, že učinil lidi tak rovnými, milými bratry.“

19. Tu pohlédl Lamech poněkud dále před sebe a ve vzdálenosti asi 300 kroků spatřil Henocha a malý zástup jdoucích za ním, který zatím zůstal poněkud zpět, zatímco Henoch spěchal napřed k až příliš pokornému Lamechovi. Tázal se Henocha:

20. „Bratře, kdo jsou tam ti, kteří jdou, jak se mi zdá, poněkud úzkostlivým krokem za tebou?“

21. Henoch pravil Lamechovi: „Nejmilejší bratře, nech zde své bratry, pak mne následuj a pohleď, jak milostivý a dobrý je Pán.

22. Pojď a přijmi své ve jménu Páně. Amen.“

* * *

Kapitola 36.

Lamech běží vstříc svým, Henoch ho následuje. Trojí prorocký smysl tohoto Henochova jednání. Pravé prorokování a svoboda člověka.

11. května 1843

1. Když to Lamech od Henocha uslyšel, tu byl potěšen; křičel radostí a s otevřenou náručí běžel vstříc k svým.

2. A Henoch, který nebyl již mladý, musel sám dělat rychlonožce, aby mohl provázet Lamecha ovšem našťestí jen na krátký úsek cesty.

3. Zní to sice poněkud podivně, že zde Henoch běžel také s Lamechem, ale tento zjev nebyl tak bezvýznamný, jak by si jej někdo snad představoval, neboť měl trojnásobně prorocký smysl.

4. Prvý Aby tím vůdcům ukázal, že pokroky jejich učedníků se nemají brzditi zdržující, váhající a nejlepšího ducha umrtvující, nejvyšš školometskou pedanterií, nýbrž že mají sledovat vždy jen sílu ducha učedníků, a to tak, aby šli s rychlým rychle, se svobodným svobodně, se silným silně, s liknavým, táhnouce jej za sebou – totiž za vůdci – a s bázlivým vlévající odvahu

5. Druhý smysl je tento: Nížina aneb svět táhne svými rychlými, průmyslovými pokroky duchovno k tím rychlejšímu úpadku; neboť duchovno je ve světě neseno hmotou a je tu, aby zajatou hmotu vysvobodilo tak, jako byla nyní hmota duchovního Henocha v nížině, aby vysvobodila hmotného Lamecha a znovu ho spojila s jeho rodinou, jinak řečeno: s jeho zvýšenými a očištěnými žádostmi.

6. Třetí smysl byl a je prorocký: Aby se totiž děti výšiny odebraly brzy rychlými kroky do nížiny a pustily tam uzdu také svým žádostem; neboť odebrali se dolů jako moudří a filozofové a vydaly se velmi brzy na pospas všem výstřednostem.

7. To by tedy byly tři prorocké významy Henochova spoluběhu.

8. „Ale“, řekne někdo, „je-li tomu tak, že proroci již vždy veškerým svým počínáním, jednáním a řečmi pro budoucnost určují, co se má stát a vždy se většinou děje, pak nejsou lidé na tělese zemském v duchovním ohledu naprosto svobodni a musejí tedy právě tak jednat, jak o nich vypověděli

proroci. A tak musely děti výšiny padnout v nížině, protože toto nyní již předem naznačil Henoch svým spoluběhem.

9. Má-li se tedy věc tak, jak tedy mohou lidé být trestáni a káráni, když museli činit, co o nich proroctví předem naznačila?“

10. Já však pravím: Kdyby se ty věci měly tak, pak by bylo ovšem smutné býti živým tvorem, jelikož se však věci mají zcela jinak a proroci oznamují jen smutné následky, které z toho či onoho jednání člověka tak určitě v určitý čas vzejdou, jako zcela určitě v určitý čas vzhází z toho či onoho semene, které vloží někdo do země, plod odpovídající semeni, pak myslím nemělo by to přece jen být tak trpké, jestliže Já právě skrze proroky oznamuji lidem, jaké plody anebo nutné následky vězí v jejich jednání.

11. Copak je to něco tak trpkého, ví-li rolník předem, že ze zrna pšeničného může sklídit jen zase zrno pšeničné, ze semene plevele však nic jiného než zase jen plevel?!

12. Je-li tedy toto člověku dobré, jak by tedy nemělo být dobré, aby se z úst proroků dozvídal, jaké plody musejí podle Mého věčného, neměnitelného řádu vzejíti z jeho jednání, dopouští-li se člověk ustavičně týchž činů a nemění je?!

13. Změní-li však člověk své jednání, pak se také objeví jiné plody, což je beztoho vždy každým prorokem doloženo. Vždyť přece pravý prorok mluví a jedná jen podmíněně.

14. Není tedy proroky svoboda lidí nikterak zkracována, nýbrž jen mimořádně chráněna, neboť tím se člověk učí poznávat své jednání a teprve pak je může zcela svobodně uplatňovat, neboť ví, jaké plody mu určitě ponese, zda dobré či zlé!

15. Tak také v běhu Henochově spočívá jen podmínka, o níž při nejbližší příležitosti uslyšíme vyslovit se Henocha samého.

16. Jelikož však jsou oba již u rodiny, dejte tedy pozor na její chování!

* * *

Kapitola 37.

Bouře radosti krále Lamecha a nadměrná děkovaná modlitba. Henochovo varování před ukvapenými sliby.

12. května 1843

1. Když se nyní Lamech setkal se svými milými, nemohl ze sebe vypravit ani slovo pro převelikou radost ze shledání se svými dvěma ženami, se svými dvěma syny, se svou milovanou dcerou a s jejím mocným mužem, a dařilo se mu jako někomu, kdo je jak říkáváte, notně až po uši zamilován a pro samou lásku nevypraví také ze sebe ani slova, aby řekl své milence, jak je mu drahá.

2. Teprve po drahém čase, když se prvá bouře radosti poněkud ztišila, mohl náš Lamech vypravit ze sebe slova, která zněla takto:

3. „Pane, nekonečně láskynejplnější nejsvětější Otče, jak Ti mám já, červ v prachu před Tebou, ó, Bože, děkovat, jak Tě chválit, velebit a vzývat za tak nesmírně mnoho milosti, nejsa hoden ani nejmenší její části?!

4. Moje žena a děti! Kolik nocí jsem pro vás provzdychal a proplakal; ale přitom jsem byl také pln nejtrpčí zloby proti Bohu, a proto jsem se nanejvýš pošetilým způsobem pokoušel pomstít se kvůli vám na Něm, všemohoucím věčném Pánu nekonečnosti!

5. Proto bych nezasloužil od Boha zajisté nic jiného než věčné nejhorší potrestání, leč místo aby mne zcela zaslouženě potrestal, prokazuje mi Pán takové milosti, že se jejich nezměrné velikosti hrozí jistě i největší, nejdokonalejší duchové!

6. Musím tedy co nejslušněji ze všech sil zvolat. , Pane, nekonečný, láskynejplnější, nejsvětější Otče! Co žádáš, abych učinil, čím bych Ti mohl prokázat něco za takovou Tvou nekonečnou velkou milost?!

7. Tu pravil Henoch Lamechovi: „Poslyš, bratře, mluvil jsi sice před svými milými, přede mnou a před Bohem správně; ale jedno v tom nebylo v řádu Páně.

8. Hle, ty jsi ve svém velkém ohni lásky vyzval jaksi Pána, aby žádal od tebe oběť, kterou bys Mu pak přinesl, a chtěl by ses tím osvědčit před Bohem jako vděčný a milý.

9. Je správné, že v sobě pociťuješ takové puzení, ale považ, že kdyby Pán od tebe nyní požadoval, abys mu obětoval právě ty, které tě nyní naplnily takovým ohněm lásky a díky k Pánu! Řekni mně, co bys potom učinil?!

10. Tu se Lamech velmi mocně zarazil a nedovedl na tuto otázku tak velkého významu nalézt odpověď.

11. Ale Henoch řekl poté ihned opět Lamechovi: „Poslyš, nejmilovanější bratře, toto se ti nyní zdá být příliš mnoho a nenacházíš v srdci odpověď na tuto otázku!

12. Já však pravím tobě: A kdyby Pán od tebe ještě víc žádal, než jsem ti naznačil ve své otázce, musel bys toto vše s nejochotnějším srdcem učinit; neboť vpravdě pravím tobě, že kdo z lásky k Pánu nemůže vše ztratit, ten není Pána hoden.

13. Kdo na světě miluje svou ženu, své děti, své bratry a své rodiče víc než Pána, ten není také Pána hoden.

14. Proto ať každý napřed velmi dobře zkouší svou lásku, než učiní nějaký slib Pánu. Neboť učiní-li někdo Pánu svobodný slib nějaké děkonné oběti a potom je mu líto, že má slib plnit, hle, ten není ještě ani v nejmenším Pána hoden a Pán potom takovému slib učinivšímu také učiní podle míry, v jaké Mu přinesl slíbenou oběť.

15. Pán tě sice nevystaví této zkoušce; ale přesto máš toto vědět a v budoucnu uvážít, co mluvíš před Bohem; neboť Bůh nedává se Sebou žertovat!

16. Toto tedy uvaž a náležitě toho dbej. A nyní půjdeme do tvého domu a potom k chrámu na horu! Amen.

* * *

Kapitola 38.

Radost krále Lamecha ze shledání s jeho rodinou a velká vděčnost Pánu. Henochova rozmluva s Lamechem z výšiny o obrazné oběti srdce krále Lamecha a jeho rodiny.

15. května 1843

1. Lamech poděkoval z nejhlubšího základu srdce Henochovi za toto poučení a dobré napomenutí a pravil potom k svým:

2. „Pojďte tedy ke mně a nebojte se. Vždyť já vím, že Pán vložil do vašich srdcí, že už se mne nemusíte obávat.

3. Neboť nekonečné slitování Páně mne změnilo a učinilo ze mne, někdejšího zuřivce a pachatele všelikých ohavností, ze mne, dvojnásobného bratrovraha, jehně, jemného vůdce lidstva.

4. Proto pojďte ke mně a nebojte se mne; neboť nyní jsem tu, abych s nejmilostivější pomocí Páně opět poněkud napravil spáchané ohavnosti na lidech tím, abych ty, kteří ještě žijí, spravoval a vedl na cestě Páně.“

5. Teprve po tomto nadmíru upřímném a srdečném pozvání a doznání dodali si členové jeho rodiny odvahy a šli k Lamechovi, objali a pozdravili jej, chválíce a velebíce však přitom Pána za tak velkou milost a slitování, které On tak přenádherně osvědčil Lamechovi, a tím také celé nížině.

6. Toto poznání přimělo Lamecha k pláči a ten s nejvyšším pohnutým srdcem znovu děkoval Pánu.

7. Henoch vida toto velké povznesení srdcí k Bohu pravil potají Lamechovi z výšiny:

8. „Synu můj, pohleď; to je správný způsob, jak přinést svatému Otci nejlibější oběť! Viděl jsi toto kdy v takové nejhlubší vroucnosti na výšině?

9. Ano, na výšině byl sice svatý obřad k podplacení smyslů a k umrtvování ducha; ale živý, tichý obřad srdce, jak jej nyní vidíš zde, se na výšině ještě velmi málo kdy slavil. A my se přece nazýváme „děti Boží“, zatímco tito zde slují „děti světa“.

10. Je pravda: Když krácel mezi námi Otec viditelně a podával nám nekonečné důkazy Svě lásky, milosti a slitování, tehdy byli také mnozí zkroušeného srdce a chválili a velebili Ho jako láskynejplnějšího svatého Otce, ale jakmile se stal opět neviditelným, tu od toho velmi mnozí utekli, jako by se mezi námi vůbec nic zvláštního nepřihodilo. Jak ti to připadá?”

11. Lamech z výšiny pravil: „Otče Henocho, to je velmi mocný rozdíl a já musím otevřeně doznat: mně se svatý Otec na výšině sotva kdy zdál být tak vznešený jako nyní, v tomto okamžiku.

12. Jjak daleko pozadu stojíme nyní v podstatě za těmito! Jak mnohem větší je tento Lamech v nížině, než jsem já na výšině!

13. Jemu dal Pán jen to nepatrné – je to v podstatě jen světské – a on za to děkuje Pánu, jako by již obdržel všechna nebe. Mně však dal Pán podle Jeho svědectví to nejnádhernější a podle Jeho slova to největší, a jak nepatrný byl za to můj dík a má láska naproti tomu, co tu činí tento Lamech!“

14. Avšak Henoch mu odpověděl: „Ano, můj synu, Lamechu, nyní jsi promluvil nejúplnější pravdu. Je tomu tak u nás všech na výšině. Jsme Otci jako Jeho děti méně vděční za to nekonečné než tito za to konečné.“

15. Ale nyní půjdeme do města. Tam teprve uvidíš divy lásky a vděčnosti k Bohu, které tu předstihují vše, co bylo dosud viděno. Za sluneční prášek nalezněš vděčnější srdce než na výšině za Slunce. A tak tedy pojďme do města. Amen.“

16. Tu se také vzmužil Lamech z nížiny a co nejpokorněji a co nejvděčněji následoval Henocha se svými opět obdrženými.

* * *

Kapitola 39.

Vstup do Hanochu. Prozatímní dopuštění uctívání svatých, pamětihodných míst Hanochu. Přijetí v paláci Lamechově.

16.května 1843

1. Když přišla společnost do města, tu upozornil velmi brzy Henoch Lamecha z výšiny na děti nížiny, jak oděny velmi nuzným šatem slzami smáčely dokonce cesty, po nichž někdejší poslové z výšiny nastoupili stezky Páně, zejména pak cestu, po níž kráčel Pán, a jak někteří leželi dokonce na těch místech a v největší lásce uctívali místa, po nichž kráčel Pán.

2. Když toto viděl Lamech z výšiny, bil se v prsa a pravil: „Otče Henochu, co je to? Tyto děti světa milují již i nejtíšší místa, která jim připomínají Pána mnohem víc než my Pána Samého. Jak teprve velká musí být jejich láska k láskynejplnějšimu nejsvětějšímu Otci Samému!“

3. Henoch odvětil Lamechovi: „Ano, hle, tak tomu je opravdu. Těmto ubohým dětem mělo by se sice zakázat uctívání míst, po kterých kráčeli poslové, a cesty, po kterých šel jejich očím viditelně Pán, ježto přitom by jejich srdce mohlo snadno přilnout k tomu, co jim nyní slouží za sladkou a nejvznešenější vzpomínku, leč jejich pocity jsou přitom příliš čistě obráceny na Pána, a tak nemožno jim zatím neponechat jejich zbožnou mysl.“

4. Avšak ulice, kterou Pán kráčel, když bylo jméno Jehova neseno do chrámu, zůstane jistě mocně posvěcená, a to nebudeme moci tak snadno dostat z nejvnitřnějšího života tohoto lidu bez nutného při tom omezování svobody jeho vůle, což však nemáme nikdy právo činit, neboť toho ani Pán nečiní.

5. Avšak nestarejte se příliš o to, co je Páně. On učiní, jak to Jemu bude nejmilejší

6. My však zde máme nádhernou příležitost pozorovat, jak zcela jinak a oč mnohem živěji a více miluje tento lid nyní Pána jako láskynejplnějšiho nejsvětějšího Otce než my, děti Boží na výšině.

7. Hle, tu je však nyní také dům Lamecha z nížiny; proto nechme nyní také Lamecha předstoupit a vést nás do jeho příbytku.“

8. Lamech z výšiny žasl nad velkou nádherou této budovy; ale Henoch mu řekl: „Ano, je na ní velká nádhera; pováží-li se však, jakými prostředky byla zbudována, pak by se každý spíš do nejhlubšího základu svého života zhrozil, než aby projevil obdiv.“

9. Lamech z výšiny hluboce povzdechl a žalostným hlasem pravil: „Ano, ano, milý otče Henochu, je tomu tak. Staví-li Pán slunce a světy a klade-li vysoké hory na pevninu Země, pak máme právo při pohledu na ně se těšit, neboť víme, jak snadno je Pánu stvořit takové velké, nejpodivuhodnější věci, ale obdivovat tyto malé budovy z kamene, které vypadají jako malé hory, věru, to by se nemělo.“

10. Henoch pravil: „Ano, tak tomu je. Leč ponechme nyní, co Pán dopustil. Měli jsme na tom svůj podíl, a tak je to dobré a správné před Pánem, naším láskynejplnějším nejsvětějším Otcem.“

11. Nyní však již přichází k nám s otevřenou náručí vůdce Lamech, aby nás uvedl do svého domu a jeho domácí služebnictvo nás také již očekává u domovních vrat. Proto se snažme přijít

brzy do domu, jinak nás dostihne nadšený lid a začne se nám ve jménu Páně klanět, čemuž se však musíme co nejpečlivěji vyhnout.“

12. Tu přišel vůdce Lamech a Henoch mu dal na srozuměnou, aby vstoupil co nejrychleji do domu, by zabránil skutečnému klanění. A ihned se stala vůle Henochova.

* * *

Kapitola 40.

Přijetí hostů dvořanstvem v trůnním sále. Přípravy k slavnostní hostině. Nařízení krále Lamecha o překování všech zbraní v užitečné náradí. Láska jako svatá prazbraň Páně. Nádherné zaslíbení králi Lamechovi.

17. května 1843

1. Když přišli do trůnního sálu, kde bylo shromážděno celé vysoké dvořanstvo, tu zvolal ihned Lamech co nejradostněji:

2. „Přátelé, bratři, děti a sestry! Radujte se se mnou; neboť Pán projevil nám všem velké slitování!

3. Hledte, zde jsou mé dvě ženy, Ada a Cila, tu moji domněle navždy ztracení synové, Jubal a Jabal, a zde má dcera, Naeme se svým mocným mužem, kterého jí dal Sám Pán.

4. A hledte a slyšte, a se mnou jásejte. Pán je znovu dal mně i nám všem, aby byli u mne a aby mně byli v čistém způsobu tím, čím mně byli od počátku, leč – žel – v nejnelibějším, nejnečistějším způsobu před Pánem.

5. Jak se nyní budeme těšit v tak velké milosti Páně!

6. Brudale, jdi do spíží a připrav nám všem slavnostní hostinu z nejlepšího masa a z nejlepších plodů a dej zřídít druhou bohatou tabuli pro všechny naše bohopřátelské občany tohoto města a třetí tabuli pro všechny chudé, kteří jsou nyní svobodni, kdežto předtím byli našimi otroky a zajatci. Jdi a zaříd to podle mé žádosti.

7. A ty, bratře Terhade, Pánem ustanovený strážce hlavního chrámu, pošli ihned do celého velkého města hlasatele a pozvi všechny mnou určené k této mé velké radostné hostině v nejsvětějším jménu Pána, Jehovy, Cebaota, který je nás všech od věčnosti láskynejplnější, svatý a všemohoucí Bůh, Tvůrce a Otec. Tak se staň! Amen.“

8. Tu Brudal a Terhad šli ihned za svou přikázanou záležitostí a co nejpřesněji vše obstarali.

9. Lamech se však hned opět obrátil a povolal k sobě Thubalkaina. Když Thubalkain přistoupil pokorně před svého otce, řekl mu otec:

10. „Thubalkaine, synu můj, pravím ti zde před tváří jediného velekněze Páně, dej v celé velké říši sebrat všechny zbraně určené pro vedení válek a zhotov z nich pluh, srp, kosu, sekyru, rýč a ještě všeliké jiné užitečné náradí, kterým tě naučí duch Páně.

11. Neboť od nynějška bude jedině Pán naší nejučinnější zbraní proti všemu zlu. Ani proti dravým zvířatům nepoužijeme nikdy jiné zbraně; neboť já jsem mnohonásobně poznal zbraň Páně.

12. Proto s touto všemohoucí zbraní budeme po celý život bojovat, a naše děti a vnukové nebudou nikdy jiné zbraně používat.

13. Láska - tak sluje ona svatá, všemohoucí, věčná prazbraň Páně. Touto svatou zbraní budeme se tedy naším pozemským životem probíjovat a tím přineseme Pánu jistě vždy, jakož i na konci svých pozemských dnů libou oběť ve vítězství, které Jeho všemohoucí svatou zbraní vybojujeme nad veškerým zlem světa.

14. Zítra se tedy dej především mezi jiným do tohoto tobě nyní přikázaného díla! Vůle všemohoucího Pána staniž se tedy vždy a na věky. Amen.“

15. Tu přistoupil Henoch k Lamechovi a řekl mu: „Milovaný bratře Lamechu, ty jsi dal nyní přikázání, které je mně milejší než zlato, nejčistší zlato; a proto budeš také požehnán jako před tebou nebyl ještě nikdo požehnán.

16. Medem a mlékem bude tvá země přetékat a tvé město se bude lesknout jako měsíc, domy v něm budou jako hvězdy a tvůj trůn pak jako vycházející slunce.

17. Věřu, pravím tobě, tvá láska se stala mocnější než je celý okrsek zemský. Až bude tvá hostina radosti skončena, pak se teprve u nového svěcení chrámu dozvíš, jak ses stal Pánu milý.

18. Ještě dnes jsem tě chtěl opustit, ale nyní prodlím u tebe tři dny a ukáži ti moc tvé nové zbraně. Tak se tedy staň ve jménu Páně. Amen.“

* * *

Kapitola 41.

Rozmluva Henochova s Lamechem z výšiny o dobrém řádu a o zlém lidském řádu hodnostním.

18. května 1843

1. Prikázaná hostina byla brzy připravena a pozvaní se dostavili; stoly byly opatřeny a podle ustanovení Lamechova rozlišeny.

2. Henoch však pravil Lamechovi: „Bratře, řád je sice všude dobrý a neměli bychom nic činit mimo jistý řád, neboť řád je moc Páně; z řádu a v Jeho řádu stvořil všechny věci, ale přesto je j e d e n řád, který mezi sebou ustanovili anebo by aspoň chtěli ustanovit lidé, Pánu téměř zcela nesnesitelný, a to je řád hodnostní.“

3. Kdybys postavil zcela stejné věci v přímé čáře a někdo by však přišel a přestavil by věci z jejich sebou stanovené přímé čáry, věru, pak by ses rozzlobil a na porušovatele tvého řádu bys hněvivýma očima pohlédl.

4. Jestliže tedy Pán stvořil všechny lidi úplně rovné a postavil je před Sebou v přímé čáře, jak tu můžeme podle své libovůle křivit přímo stanovenou čáru Páně?!

5. Můžeme to sice ovšem učinit a v jistých ohledech týkajících se činnosti říci: „Ten je to a onen to.“ a co jeden od Pána představený bratr jinému radí, jelikož ho Pán povolal, aby to činil.

6. To je správný řád hodnostní, který jsme obdrželi od Pána Samého, ale při takových příležitostech, kdy dáváme bratrům hostinu, nemají stát tři oddělené stoly, nýbrž jen jeden, abychom pojedli u něho všichni navzájem jako úplně rovní bratři a sestry!“

7. Když toto Lamech od Henocha uslyšel, dal ihned stoly srazit k sobě, a tak byl ze tří oddělených stolů jen j e d e n bratrský stůl.

8. Henoch pochválil pak Lamecha za jeho poslušnost podle vůle a podle lásky Páně.

9. Ale Lamech z výšiny přistoupil zcela potají k Henochovi a řekl jemu: „Poslyš, otče Henochu, je velmi správné a dobré, co jsi nyní pravil mému jmenovci v nížině; ale z této tvé krátké řeči týkající se hodnostního řádu mezi lidmi jednu věc zcela dobře nechápu.“

10. Hle, děti jsou přece jistě nepatrnější než jejich rodiče; neboť Pánu by jistě nebylo vhod, kdyby se chtěly děti stavět na roveň rodičům.

11. Mimo to si připomínám leckterý zjev na výšině, kde Pán Sám činil mezi lidmi tak zcela značné rozdíly a se všemi stejně nejednal.

12. Neboť ony tři jídelní koše na návrší jsou nepopíratelnou skutečností, že tě učinil veleknězem a Puristu jakož i Ghemelu viditelně povýšil. Kdo toto může úplně popřít?!

13. Z toho však nepochybně vyplývá, že Pán ustanovil mezi lidmi jistý hodnostní řád, a proto z tvé řeči nemohu být nyní dost moudrý. Dej mi tedy k tomu bližší vysvětlení.“

14. Henoch se obrátil k Lamechovi a řekl: „Synu, jsi velice na omylu. Co koná Pán, je jistě něco zcela jiného, než co koná a konat má člověk; neboť jedině On je Pán.“

15. Hodnostní řád, který ustanovil mezi námi Pán, je založen jen na naší lásce k němu, a tu se praví: „Čím více máš ve svém srdci lásky ke Mně, svatému Otci, tím jsi Mně také blíže; čím méně lásky máš však ke Mně, tím jsi také dále ode Mne.“

16. Hle, v tom záleží Henoch jako ustanovený velekněz, ony tři koše na návrší, Purista a Ghemela, jakož i povinnost dětí k rodičům, kteří jsou prvými veleknězi svým dětem Bohem ustanovenými.

17. Takový je tedy jen poměr lásky k Bohu; ale mezi lidmi v lásce činných postavení nemá tomu být tak, aby se od sebe odlišovali, jako by se jeden zdál být víc než druhý.

18. Jen před Bohem jsme svou láskou k Němu rozdílní; ale mezi námi nemá zavládat žádný námi činěný rozdíl.

19. Neboť kdo se bude chtít stát velkým, ten bude před Bohem malým; jsme-li však navzájem samí bratři v lásce, budeme jimi také před Bohem.

20. Takto chápej, synu můj, tuto věc. Avšak, stoly jsou spojeny; proto se k nim posadíme. Amen.“

* * *

Kapitola 42.

Postavení druhého stolu v trůnním sále. Hostina. Zdravice neznámého u druhého

19. května 1843

1. Počet pozvaných hostů byl veliký, a všichni hosté nemohli tudíž býti umístěni u velkého stolu. Proto přišel Lamech opět k Henochovi a pravil mu:

2. „Poslyš, nejmilovanější, nejvznešenější bratře a jediný veleknězi Páně, více než polovina pozvaných hostů nemá, jak sám můžeš vidět, místo u spojeného stolu. Budeme-li je tudíž muset oddělit a připravit pro ně stůl druhý, nebudou se cítit poníženi, bude-li je nutné posadit k druhému stolu a nebudou-li se tedy moci posadit u stolu, u něhož budeme sedět my a kde ses již vlastně posadil ty?“

3. Henoch se na Lamecha usmál a řekl: „Hle, milý bratře, nutnost není snižování. Abychom však učinili věc přece jen co nejméně rozdílnou, dej zříditi v tomto sále, který stačí aspoň pro deset tisíc lidí, také druhý stůl a pak bude málo záležeti na tom, u kterého stolu sedíme! Tak se tedy staň, a bude to úplně správné!“

4. Lamech viděl, že to tak bylo dobré, a proto dal svými sluhy zříditi ihned vše tak, jak mu poradil Henoch.

5. Přespočetní hosté měli úplně dost místa u tohoto druhého stolu a jásalí, že se jim dostalo tak velké milosti, že mohli sedět dokonce v trůnním sále vedle vznešených vysokých hostů a velkých přátel Božích.

6. Ježto Lamech slyšel takový jásos, že toto opatření bylo tak dobře přijato, tu se sám rozjařil a zcela rozveselil a posadil se také ihned ke stolu, kde se již posadil Henoch s Lamechem z výšiny.

7. Tak tedy bylo vše v pořádku; byla přinášena jídla a hlasitě vzdávána Pánu chvála ze srdcí a úst všech hostů. Stoly pak byly požehnány ve jménu Páně Henochem a všichni sahalí po požehnaných pokrmech a jedli a pili za velebení Pána, jež se tu a tam hlasitě ozývalo.

8. Když se však všichni nasytili, tu povstal jeden z pozvaných hostů u druhého připraveného stolu a promluvil k svým spolustolovníkům:

9. „Bratři, přátelé a sestry! Který člověk by se mohl v největším žáru a plameni svého srdce odvážiti říci, že by byl kdy ve vši věčnosti s to náležitě poděkovat všemohoucímu Pánu nebes a Země za tak nevýslovně velkou milost, kterou nám prokázal tím, že proměnil předtím tak bezcitného krále Lamecha v tak nádherného bratra a převelikého přítele lidí? Věru, já si nedovedu nic většího představit.

10. Všemohoucímu Pánu musí být zajisté snadné tisíc světů stvořit; ale svobodného lidského ducha nesouzeně tak proměnit, jako byl proměněn Lamech a skrze něho také všichni jeho stoupenici, to je zajisté více než všemohoucí vůli Boží stvořit v okamžiku slunce a země a měsíce.

11. Neboť při stvoření věcí záleží jistě jen na vůli Boží, a je to tu, co Bůh mít chce. Postačí Jím vyslovené všemohoucí „Staň se!“, a nesčíslná slunce a světy se již otáčejí ve svých převelikých kruzích před okem všemohoucího Dílovedoucího.

12. Ale u svobodného ducha je ono všemohoucí „Staň se!“ již soudem, který je smrtí ducha! Tu musí místo všemohoucnosti nastoupit jen velká láska, slitování, trpělivost, jemnost a nesmírně moudré vedení Boží a musí řídit, vést a učit ducha člověka jako druhého boha, aby se pak stal sebezpoznáním v sobě tím, čím podle Božího řádu má být. A to je. víc než stvořit světy a slunce.

13. Proto chvalme a milujme tedy také všichni Pána, jak dosud ještě nebyl milován a chválen; neboť nyní teprve poznáváme velikost Boží!

14. Povstaňme, bratři, a chvalme a velebme Pána, že nám prokázal tak velikou milost.“

15. Nad touto řečí hostovou se všichni v sále zarazili a všichni byli silou těchto slov dojati.

* * *

**Úžas krále Lamecha nad slovy neznámého hosta.
Řeč neznámého o dvojí potravě dvojného člověka.**

20. května 1843

1. Lamech však nevěděl, co by v rychlosti učinil. Proto se tedy ihned obrátil na Henocha a řekl mu: „Poslyš, nejmilejší, vznešený příteli a bratře ve vší lásce Páně, tento člověk mluví, jako by také on byl Pánem zvolen vůdcem.“

2. Věru, taková slova neučinila by hanbu ani tvým ústům a já sám bych se velebil jako nekonečně šťastný, kdyby má ústa byla podobné řeči schopna; ale u mě to má právě ještě nadmíru silný háček.

3. Řekni mně, můj nejmilejší Henochu, uznáváš-li to za dobré: Neměli bychom tohoto nadmíru moudrého řečníka přivésti ihned k našemu stolu?!”

4. Henoch odpověděl: „Jestliže to však, můj milovaný bratře, učiníš, neprokážeš tím tomuto stolu v í c e cti, než má stůl druhý?!”

5. Proto myslím, že je dosti na tom, vyslechneme-li dobře jeho slova a podržíme-li v sobě jejich dobrý smysl.

6. Budeš-li o tom poněkud přemýšlet, pak mně řekni, zda s tím také nejsi srozuměn, neboť zde jsi doma ty a je ti třeba také mít radu svobodné vůle v sobě a podle toho jednat.“

7. Tu Lamech přemítal a brzy přišel se slovy: „Nejmilejší, nádherný bratře Henochu, jak tu mám ještě podle rady své vůle jednat, spatřuji-li na prvý pohled, jak z tvých slov vyzařuje moudrost. Až příliš svítící moudrost.“

8. Proto budu řečníka jen velmi dobře pozorovat a teprve po ukončené hostině ho k sobě přitáhnu a blíže se s ním seznámím. Já myslím, že snad nechybím.“

9. Henoch pravil: „Nejmilejší bratře, učiň, co sis předsevzal a bude to před Bohem a celým světem správné a slušné.“

10. Po této Henochově řeči povstal opět host u druhého stolu a mluvil. Jeho slova zněla takto:

11. „Přátelé, bratři a sestry, posilnili jsme se všichni co nejvíce na této dobré hostině. Naše údy se zachvívají radostným pocitem blaha a naše duše má nyní snadnou námahu, aby dala tělu náležitou čilost. Budiž také za to nejvznešenějšímu, svatému Dárci všech dobrých darů veškeren dík a všechna naše láska vždy a věčně!”

12. Ale tělo není hlavní věcí člověka, nýbrž jen nástrojovým prostředkem k dosažení věčného svatého účelu, který je v základu věčného božského řádu.

13. Je-li tomu tedy s naším tělem nutně jen tak a nemůže být jinak, pak je zajisté nad Slunce jasné, že pak v člověku musí vězet něco zcela jiného, tedy ještě zcela jiný, vyšší člověk, kvůli němuž je tu vlastně tělo, které jsme všichni nyní tak vydatně nakrmili, a o jehož nevhodnější výživu bychom se tedy měli také vždy co nejlépe starat.

14. Vy si nyní jistě mezi sebou takto ve svých srdcích řeknete: „To by bylo ovšem velmi dobré a užitečné; jen kdyby však také člověk věděl, čím by měl vlastně onoho vnitřního člověka živit.“

15. Na Zemi vidíte sice vyrůstat a zrát všelijaké plody pro tělo; ale strom, na němž by rostly plody k příhodné výživě vnitřního člověka, nemůžeme nalézt.“

16. To je správné, Moji milovaní, přátelé, bratři a sestry; ale Já vám zde chci říci něco jiného, a tak tedy poslyšte:

17. „Hleďte, Pán uspořádal vše tak, že hmota se živí z hmoty, duše z duše, láska z lásky a duch z ducha.“

18. Láska je však základem ducha a nejvyšší vlastní podstatou vnitřního člověka. My tedy nemůžeme svému vnitřnímu člověku opatřit žádnou jinou potravu, než když jej nasycujeme láskou k Bohu. Touto láskou se stává silným a mocným a stane se pánem v tomto svém domě, který je nesmrtelná duše a smrtelné tělo.

19. Avšak pokrmy pro tělo musejí být buď již přírodou anebo kuchařským uměním lidí připravovány, aby byly požitelné. Tím více musí tedy také být co nejlépe připravována potrava pro ducha.

20. Slovo v nás je však touto přípravou potravy ducha. Proto připravíme tedy také potravu slovem a jí pak teprve posílíme ducha!¹

21. Tu zatáhl Lamech Henocha a řekl jemu: „Bratře, co tomu říkáš? Ten mluví jako nějaký prorok.“

22. Henoch však pravil Lamechovi: „Ještě neskončil, proto Ho budeme dále poslouchat a pak teprve o tom budeme uvažovat. Začíná mluvit; tedy poslouvejme.“

* * *

Kapitola 44.

Přirozené, duševní a duchovní nasycování. Dlouhá chvíle hladem duše a vědychtivost hladem ducha.

22. května 1843

1. A řečník u druhého stolu pravil dále: „Slovo, živě přicházející z našeho srdce to však je, co pojmenuji přípravou lásky k Bohu, která je pravou potravou pro ducha.

2. Pravím vám: Slovo, živoucně pravé, správné slovo ze základu našeho srdce je vše ve všem. Proniká hmotu, rozkládá ji v duchovno a rozkladem hmoty živí pak ducha.

3. To však je tedy to – jak jsem předtím již poznamenal. – že totiž duch živí jen ducha, jako duše duši a hmota hmotu.

4. Neboť slovo v nás, jako jasně se vyslovující myšlenka v srdci, uchopuje hmotu, dělí ji a ohledává v její divuplné stavbě. V tomto ohledávání se již nasycuje duše; neboť rozkošný pocit duše z ohledávání obdivuhodně krásných forem je jejím nasycováním.

5. Avšak člověk je Tvůrcem veskrze tak zařízen, že nasycování části jedné přináší s sebou vždy jisté vyhladovění části druhé.

6. Aby se však toto náležitě v hloubce pochopilo, k tomu vám velmi dobře poslouží příklad, a tak tedy dejte dostatečně pozor.

7. Jste-li tělesně hladoví, dychtíte všichni po dobrém jídle, a nacházíte-li se pak u dobře pokrytého stolu, pak jste také plni chuti; neboť můžete nyní utišit trýznivý hlad.

8. Kdyby se však řeklo: Musíte zůstat u stolu plných osm dní, anebo měsíc, anebo dokonce rok, řekněte, nezžírala by vás přitom nejstrašnější nuda?!

9. Ano, pravím vám, Moji milovaní přátelé, bratři a sestry, v takovémto případě byste si jistě začali zoufat.

10. Jelikož toto by se však jistě stalo, mohu se tedy otázat: Proč ta nuda, zoufalství, když je tělo nasycováno?

11. Protože nasycování těla způsobuje jisté vyhladovění duše, která se projevuje vždy trpce pociťovanou zoufalou nudou.

12. Co se tedy musí zařídit, aby se po nasycení těla nasytila také duše?

13. Člověk povstane od stolu a odebere se na čerstvý vzduch, například na malou horu anebo do krásné zahrady, kde se pak nasycuje krásnými formami, zpěvem ptáčků a etherickými, tedy duševními, vůněmi květin a dalšími příjemnostmi pro duši.

14. Jestliže však někdo dosti dlouho podobné věci pozoroval, a tím předtím hladovou duši dostatečně nasytil, tu začnou jej ihned také tyto nádherné pokrmy pro duši opět nudit a on zatouží brzy po domově, aby svému tělu, nasycováním duše vyhladovělému, opatřil dobrým zákuskem opět novou posilu, anebo v lepším případě se v něm začne hýbat duch a řekne skrze duši tělu: „Mocně hladovím!“

15. Jak se tento hlad projeví? Palčivější a palčivější vědychtivostí.

16. Bude chtít pochopit hmotu a její krásné formy; neboť takto nejsou pro něho poživatelné. Musejí být rozloženy ohněm, světlem a postačující pravdou.

---

¹ K tomu poznámka Anselma Hüttenbrennera (Štýrský Hradec), jehož opis originálu slouží za podklad k tomuto vydání: Za půl třetího roku se Jakob Lorber odvolává na 25. a 26. verš (v hořejší kapitole je to verš 19 a 19, vyd. orig.) V dopise z Greifenburgu v Horních Korutanech, datovaném z 25. listopadu 1845, doslovně je uvádí, až na dvě slova „tedy“ a „co nejlépe“ v 25. verši. Při tomto citování je zvláštní, že Jakob Lorber nemá z tohoto velkého díla, které napsal z vnuknutí, ani originál, ani jakoukoli kopii. Tyto dva verše mu tedy byly znovu vnuknuty, a to s udáním čísla 450 originálního archu; anebo nosí vše, co mu bylo zjeveno, neustále duchovně v sobě a může do toho nazírat.

17. Co je to však oheň? Je to dychtivá láska. Co je světlo? Je to jasně v srdci se vyslovující myšlenka. Co je pravda? Je to z ohně a světla vycházející a vyslovené slovo.

18. Tímto slovem uchopujeme pak tedy tuto pevnou hmotu a její tělesnou formu, rozpouštíme hmotu a v rozložené hmotě nalézáme význam a duchovní smysl formy.

19. Tím pak bývá náš duch nadšen, a to spokojené blažené nadšení je pak také již posilujícím nasycením pro ducha; neboť v něm nachází duch svou domovinu, svůj klid, svou látku, svůj původ a v něm svou pravou lásku k Bohu a všemohoucí Boží lásku k Němu.

20. Tehdy padá pak duch ve vši lásce a pokoře na kolena před nekonečnou láskou Boží, děkuje Bohu a modlí se v pravdě k Bohu, a Bůh je pak jeho hlavním nasycováním k věčnému životu.

21. Takto tedy budeme také zkoumat díla Boží a hledat v nich Jeho velkou lásku a slitování. A našel-li někdo něco, potom pověz o tom dobrými, pravými slovy všem bratrům a on i oni budou pak v duchu a v pravdě povzneseni, a toto povznesení je pak tedy pravou živou potravou ducha, kterou se stává silným k tomu, aby působil v lásce k Bohu, a toto působení je pak také onen pravý, věčný život.“

22. Zde se řečník zastavil. A veškeren lid žasl nad jeho moudrostí a Lamech byl téměř bez sebe.

23. Ale Henoch jej uklidňoval: „Měj jen strpení, neboť řečník není ještě u konce; a teprve až domluví – promluvíme o tom – jak jsem již poznamenal – několik slov.“

* * *

Kapitola 45.

Otázka tvrdě rozumových kritiků o síle slova a slova moudrého řečníka o vnitřním živém slově srdce.

23. května 1843

1. U druhého stolu, kde se nacházel řečník, byli však poněkud tvrdého rozumu. I obrátili se na řečníka touto poněkud hloupou otázkou :

2. „Dobrý, moudrý příteli a bratře, ty máš v sobě mnoho světla a mluvíš moudrá slova. To ti nemůžeme nijak popřít, neboť také my jsme moudrostí dosti vyzbrojeni, a proto dovedeme zcela dobře posoudit, zda to, co někdo mluví, je moudré, nebo hloupé.

3. Ale také u tebe nemůžeme říci, že bys nemluvil moudře, nýbrž tvou moudrost poznáváme jako dokonalou.

4. Ale je d e n bod je tu, který nám k nasycení ducha nechce dobře chutnat, aspoň ne v tom způsobu, jak ty jsi nám jej vyložil.

5. Hle, ty jsi pravil: Slovo rozkládá pevnou hmotu v její vnitřní základní formy, jejichž ohledáváním se duše nasycuje, a teprve, když jsou formy až do nejvnitřnějšího základu rozloženy, pak v nich spatřujeme smysl duchovna, čímž živíme ducha.

6. To ti ovšem připouštíme; ale že by člověk mohl svým bezmocným slovem rozložit pevnou hmotu, jako třeba žhoucí železo vodní kapku, bratře, přemýšlej jen poněkud sám, a na místě jistě postřehneš svou chybu.

7. Mluv ke kameni tisíc i více let, budeš-li moci vůbec tak dlouho žít, a kámen zůstane právě takovým kamenem, jakým byl stvořen - ovšem zajisté mocnějším slovem, než je slovo naše.

8. Protože nám však také velmi mnoho záleží na tvé cti, rádi bychom – i když nevíme, z které části města jsi k nám přišel – abys pokud možno obnovil dobrou pověst, aspoň nyní, kdy tamto u druhého stolu dávají, jak se zdá, pozor na náš rozhovor vysocí hosté, a dokonce dva mocní z výšiny.“

9. Avšak řečník povstal a pravil ke kritikům, kteří to dobře mínili: „Řídí se pravá moudrost podle věčné pravdy, anebo podle slabosti světa? Jakou odpověď chcete Mně tedy dát na tuto otázku? Kdo z vás je moudrý, ať promluví.

10. Mlčíte a hledáte odpověď. Já však pravím, že tentokrát nenajdete odpověď, která by mně postačila. Copak jsem mluvil o nějakém hmotném anebo mechanickém rozkladu?

11. Vy se zcela dobromyslně obáváte o Mou čest před vysokými hosty u druhého stolu. Co mám tedy nyní učinit Já, abych zachránil vaši čest, když jste touto svou otázkou a tímto svým kri-

tickým posouzením Mé řeči, kterou jsem vám poskytl k vašemu blahu, vystavili na nejjasnější dení světlou svou víc než čistě babskou hloupost?

12. Copak jsem nemluvil o vnitřním živém slově lásky ze srdce, které se vyslovuje nejprve v jasných myšlenkách aneb duševních formách a pak přechází v řeč obličejů a potom teprve, je-li toho třeba, při slabosti lidí od pouze hrubých smyslů do řeči ústní, aby mohly hrubé smysly takových slabých lidí z častějšího nasycování ducha v nich zjemnět a oni mohli pak takovými zjemněnými, tedy živějšími smysly ohledávat věci v jejich pravdě, a tím vždy víc a více nasycovat svého ducha, aby duch, jako vlastní život v člověku, povstal a byl dokonalým pánem ve svém domě, zatímco jsa utvářen tak, jak se nyní ve vás projevil, je naprostým, bezvýznamným sluhou hmoty, soudu, a tedy také smrti?!

13. Mluvil-li jsem tedy jen o takovém slově, řekněte Mně potom, jaké je tu před Bohem a přede vším světem vaše porozumění, že jste toto nemohli pochopit a chtěli jste se vyznamenávat raději svou hrubou hloupostí než snad nějakou vlídnou, pokornou, skromnou otázkou, týkající se nějakého bodu Mé řeči, který se vám zdál být poněkud temný?“

14. Tu dřívější kritikové pohlédli zcela zaraženě na sebe, a žádný nebyl schopen pronést i jen nejnepatrnější ospravedlnění.

15. Avšak Lamech pravil Henochovi: „Bratře Henochu, je-li v tomto městě ještě více takových mudrců, pak se budu po jejich boku zcela zvláštně vyjímat, neboť ten mluví, jako by sem přišel rovnou z nebes.“

16. Henoch však pravil: „Bratře, měj jen strpení. Řečník ještě není hotov. Až bude, pak ti již řeknu, co máš činit. Ale teď přijde ještě něco lepšího; o tom můžeš být úplně ujistěn. Proto: strpení! Amen.“

* * *

Kapitola 46.

Řeč moudrého hlavního řečníka o vnitřní řeči ducha a vnější řeči úst.

24. května 1843

1. Po malé chvíli povstal však jeden z kritiků a promluvil tato slova k řečníkovi: „Poslyš, milý příteli a bratře! Že jsi zřejmě moudřejší než my všichni u tohoto stolu, to jsme nyní já a jistě se mnou všichni z tvých slov vyrozuměli. A tak jsem také již předem přesvědčen, že nám všem rozřešíš mou následující hlavní otázku; a tak tě tedy žádám, abys mne vyslechl.“

2. Hlavní řečník řekl však tomu, jenž se ho chtěl tázat: „Poslyš, pravá moudrost z Pána Boha Cebaota neměla by se ani tázat, ani být dotazována. Neboť v pravdě moudrému říká jeho vnitřní živé slovo základ vší pravdy. A dotazovaný opravdový moudrý nemá rovněž zapotřebí, aby byl dotazován; neboť duch mu sdělí potřebu jeho bratra.“

3. Jestliže by ses Mne však rád dotazoval, řekni, jak to potom dopadá s tvou moudrostí, kterou jsi Mně předtím sám jako bystrý kritik vychvaloval?

4. Hle, jsi-li však opravdovým mudrcem, pak bys měl ve světle své moudrosti ihned spatřit, že Mně, jako moudrému musí být bez tvé přirozené lidské otázky známo, co tě tlačí.

5. Ty se Mne však chceš dotazovat. Jsi podle toho mudrcem? Považuješ Mne ve skutku a v základě svého života za mudrce?

6. Myslíš, že toto snad vysocí hosté nevědí? Jdi jen k nim a oni ti poví, co jsem nyní tobě řekl Já!“

7. Tu byl kritik ve velkých rozpacích a nevěděl, co by měl učinit, neboť ze slov hlavního řečníka přesně vyrozuměl, že on jistě zpozoroval, že v otázce, kterou mu chtěl dát, chtěl nastražit malou léčku.

8. Ježto však přitom také ihned postřehl, že se hlavní řečník nedá tak lehce odbýt, začal ponehlahu v srdci natahovat zcela jiné struny.

9. Poněvadž to hlavní řečník zpozoroval, obrátil se ihned těmito slovy na kritika:

10. „Poslyš, na tvou otázku, kterou jsi Mi předtím dal, abys Mne chytil, dám ti náležitou odpověď, abys dal nyní ve svém srdci vyvstat jinému duchu. Takováto budiž tedy odpověď:“

11. Ty jsi myslel, že by se člověk nemohl beze slova srozumitelně před svými lidskými bratry vyjádřit, a že tedy slovo z úst je dokončením němeého slova myšlenky v srdci, protože teprve tím se člověk vyznamenává přede všemi jinými tvory Země. Že by se tedy musel člověk k Pánu Bohu

modlit a Jemu děkovat, Jeho chválit a velebit vždy jen dokonalými slovy, nikoli však vnitřními, ducha jen sytícími myšlenkami aneb slovy pocitu.

12. Hle, to je právě zcela zvrácená cesta. Právě tím, že se stal člověk sluhou smyslů a světa a obrátil se na venek, přišel také do vnější ústní mluvy a nemůže nyní svým bratrům jinak rozumět než slovem úst, které o sobě není nic jiného než jen nejzevnější kůrou stromu.

13. Tímto zdánlivým ziskem ztratil však velmi mnoho; neboť kdyby byl člověk zůstal při své vnitřní duchovní řeči, bylo by tu pro něho celé stvoření schopné mluvy a mohl by chápat věci v jejich základu. Takto se však stal svým obrácením na venek němým pozorovatelem a zkazil v sobě všechny své smysly, takže se tím stal hluchý, slepý a bezcitný jako kůra stromu a nechápe ničeho ze základu věcí; ani nezná ani sama sebe a žalující srdce svého bratra.

14. Nechtěl bys nyní k tomu také ještě zcela na venek obrátit uznávání a vzývání Boha, který je zajisté Sám nejvnitřnější život v člověku, abys tím také mohl Boha ztratit a stát se pohanem, anebo dokonce úplným neznabohem?!"

15. Tu bylo zcela zvláště u srdce všem, kteří seděli jak u stolu řečníkova, tak i u stolu hlavního až na Henocha, horního Lamecha a Horeda.

16. A dolní Lamech se začal velmi mocně škrábat za ušima a byl by býval rád učinil nějakou poznámku, ale řečník nebyl ještě u konce; a proto také trpělivě vyčkával, jak se věc vyvine.

* * *

Kapitola 47.

Nucená, nesvobodná víra a svobodná, láskou k Bohu živou se stavší víra.

27. května 1843

1. Po krátké přestávce promluvil pak hlavní řečník dále takto: „Nyní, kdy jsem ti rozžehl světélko, díváš se na Mne zcela zaraženě a nevíš si se Mnou a s Mými slovy rady.

2. V sobě samém se však tážeš: ‚Jak bych se mohl stát pohanem, neznabohem, modlím-li se k Bohu slovem úst?! Copak bych mohl Boha vyznávat ústy, kdybych Ho dříve nevyznával v srdci, tedy v myšlenkách srdce?!‘

3. „Ano, příteli a bratře, ty nyní sice vyznáváš Boha tak, že tvé slovo úst je výrazem toho, co myslíš ve svém srdci. Proč však?

4. Protože jsi Pána, svého Boha vidě, a proto jsi nucen věřit, že Bůh je, a slyšel jsi od Něho, co chce s člověkem.

5. Ale tato víra není svoboda ducha, nýbrž jen jeho usmrcujícím otroctvím, neboť ty nyní věřit musíš, že on je ten Pán Bůh, protože jsi Ho viděl a v moci Jeho řeči a Jeho konání ses musel o tom přesvědčit.

6. Ale tato víra bude tedy jen t e b e držet a v této tvé přesvědčující síle nebude moci přejít na tvé potomky; neboť co ty nyní s přesvědčením v sobě vyznáváš, to jako ústní podání budou tvoji potomci sotva za zpola pravdivé považovat, protože to bude jen ústní podání, tedy mnohem slabší než byl tvůj vlastní názor.

7. V deseti generacích po tobě bude pak toto tvé překrouceně podané přesvědčení sotva již uznáno za hodna povšimnutí a plodem tvé ústní víry se stane pohanství a po tomto plodu bude následovat úplné popírání Boha a po něm pak asi co nejjistěji soud, neboť člověk bez svazku s Bohem je ve své vlastní smrtelné noci již souzen.

8. Vyznáváš-li však ve svém srdci Boha - to je: svou živoucí láskou k Němu – a modlíš-li se takto v duchu a v pravdě k Němu, pak setřeseš svůj nynější nucený soud víry, z níž ti nikdy spása nekyne, a přejdeš zato do živé víry, to je do živého zření svého ducha v sobě, neboť nakonec, máš-li žít věčně, bude se muset veškerá tvá životní síla sjednotit.

9. A teprve v tomto živém zření budeš Boha vpravdě poznávat a živoucně a v pravdě vyznávat a budeš se snažit toto vyznání uchovat také v svých potomcích a oni to budou činit jako ty a pohanství, popírání Boha, soud a smrt budou vzdáleny všem tvým potomkům.

10. Neboť je přece jisté a jistě nanejvýš podle řádu, že duch člověka je to nejvnitřnější, jako je živá zárodečná jiskra v nejhlubším nitru každého plodu.

11. Věříš-li a modlíš-li se co do svého vnějšku smyslově hmotného, pak vábíš svého ducha rovněž do svého vnějšku a hmotna, což je tu však to tvé souzené, a tedy mrtvé.

12. Konáš-li však toto, pak konáš ve stejné míře duchovně totéž, jako kdybys chtěl strkat hořící pochodeň do bahniska. Táži se tě: Bude tu pak ještě dále hořet a tvou temnou stezku ti osvětlovat?

13. Tvůj duch je tvé světlo a tvůj život. Jestliže však tohoto ducha uhasíš, co ti pak ještě zbývá, aby ti z toho vzrostl život?

14. Ty sice nyní ovšem žiješ, když jsi Boha viděl, a musíš nyní věřit, že je; ale pravím tobě: S tímto životem přes hrob nepřejde, nezapomeneš-li ve své hmotě, co jsi v i d ě l, a nenalezeš-li zapomenuté znovu mocnou láskou k Bohu ve svém duchu.

15. Co jsem ti však nyní řekl, to podržuj rovněž tak vysoko, jako to, co jsi uviděl, a tak budeš mít život navěky, jinak však jen až ke hrobu.

16. Toto pochop a mluv. Je-li tu něco temného, abych ti to objasnil. Amen.

* * *

Kapitola 48.

Pokoření neupřímného, zevlujícího kritika. Způsobilstvo ústního slova ke lži.

29. května 1843

1 Dřívější kritik zcela proniknut a zkrušen řečí hlavního řečníka rozvažoval krátkou dobu, co by nyní mluvil, odpověděl anebo jakou otázku by měl vlastně hlavnímu řečníku dát o jakési temnotě v sobě.

2. A po zrovna nepříliš dlouhém přemýšlení mu napadlo, že Lamech má v úmyslu svěcení horského chrámu. Proto tedy pravil hlavnímu řečníku:

3. „Poslyš, velectěný příteli a bratře, já jsem nejhlubší pravdou tvé řeči ke mně úplně proniknut, naplněn a co nejjasněji přesvědčen, proto bych tedy také měl velmi velkou chuť obtěžovat tě tisícerými a tisícerými otázkami. Ale hled, Lamech má ještě dnes v úmyslu svěcení nového chrámu na hoře a chystá se povstat, a tak se před tímto vysoce svatým jednáním zrovna nedá již příliš mnoho mluvit, ale po tomto jednání chci tě zcela zabavit.“

4. Poté však pravil hlavní řečník kritikovi: „Poslyš, bratře a příteli, copak jsme s naší rozmluvou Lamechovi v cestě k jeho nastávajícímu jednání?“

5. Kritik pravil: „Ano, po mém mínění přijde tu jen na to, že buď také budeme muset při tomto jednání být, anebo, jak pozoruji, dávají také Lamech, Henoch a jeho průvodce z výšiny – jak se zdá – velký pozor na tvá slova naším mluvením zdržujeme Lamecha.“

6. To by tedy byly okolnosti, které po mém mínění činí zde, jak se zdá, pokračování naší rozmluvy poněkud zbytečné. Z mého hlediska to dávám tobě za odpověď, protože ses mne na to tázal. Tím jsem však nechtěl učinit před tvou velkou moudrostí žádné pevné tvrzení; neboť ty přijdeš věci jistě hlouběji na kloub než já, neboť jsi nevypočítatelně moudřejší než já. Urči tudíž také ty, co zde činit, a já se podrobím podle tvé moudrosti.“

7. Hlavní řečník odpověděl kritikovi: „Já tedy myslím takto: Byli jsme pozváni na hostinu, a proto jsme sem také přišli. Na horu jsme však pozváni ještě nebyli a také nám nebylo řečeno, co se má po ukončení hostiny stát. Proto tedy také nemáme co činit se svěcením nového chrámu na hoře.“

8. Lamech a Henoch, budou již bez nás vědět, co mají anebo co chtějí činit, a nedají si našim přemlouváním klást meze. Chtějí-li nás snad mít také s sebou, pak nám to již sdělí a my jich budeme hovořice spolu následovat. V opačném případě však budeme asi moci činit, co sami budeme chtít.

9. Řekni Mi, není tento důvod správnější a působivější než tvé vytýkající poznámky? Co o tom nyní soudíš?“

10. Kritik však nevěděl, co by na tuto otázku odpověděl, a proto se jal velmi silně přemýšlet, neboť byl velmi dychtivý po podívané a záleželo mu na tom, aby ono svěcení také zhlédl.

11. Toto však hlavní řečník zcela dobře pozoroval, a proto pravil zaraženému kritikovi: „Poslyš, bratře a příteli! Copak je to tak velmi těžké být ve všech věcech a obrazech životních poměrů upřímný?!”

12. Hle, tu spočívá v tobě a před tebou nad Slunce jasně, k čemu se ústní slovo hodí nejlépe. Způsobnost ústního slova se nikde tak neosvědčuje jako právě ve lži.

13. Ty jsi mně uvedl okolnosti, které by nám snad překážely v našich rozhovorech, které jsou však z tebe vycházející úplně vylhané; neboť tobě nejde ani o svěcení chrámu, ani o čas Lamechem k tomu určený, a rovněž tak ne o jeho pozornost k Mým slovům, nýbrž jde ti jediné o podívanou.

14. Neboť rád bys viděl obřady. Abys nemusel z této své touhy nic slevit, chtěl bys, abych mlčel. Není tomu tak?!

15. Jaká je to však čest pro muže, má-li ženské srdce, které je plné úskoků, které si ošklivím Já i každý opravdu moudrý člověk?!

16. Já však pravím tobě: Polepši se, a očisti své srdce, abych Si neošklivil ještě dále s tebou mluvit o věcech, které jsou vesměs důležitější než bezvýznamné svěcení chrámu.

17. Tato slova zasadila našemu kritikovi mocnou ránu, a on se znova zcela mocně zastyděl, takže chtěl uprchnouti, ale hlavní řečník jej zdržel.

* * *

Kapitola 49.

Král Lamech a Henoch v rozmluvě o moudrém Řečníku a o svěcení horského chrámu.

Vnitřní podobenství chrámu. Král Lamech zve moudrého Muže k svěcení chrámu.

30. května 1843

1. Avšak také Lamech slyšel tuto rozmluvu mezi těmi dvěma u druhého stolu, a obrátil se tedy k Henochovi s otázkou:

2. „Poslyš, bratře v Pánu, ten muž tamto je na obyčejného člověka přece jen příliš moudrý. Chci tím říci: na člověka na této rovině.

3. Je jistě asi také poslán sem shora Pánem ke mně anebo k mému lidu jako učitel vyšší a hlubší životní moudrosti.

4. Proto myslím, že by bylo zajisté slušné, ježto již sám mluvil o případném pozvání k svěcení chrámu, abych tam ihned šel a přednesl mu sám patřičné pozvání. Nemyslíš, že by to bylo zcela správné?“

5. Henoch odpověděl: „Milovaný bratře, jdi a učiň podle svého srdce; neboť nyní je na čase.

6. Tento mudrlec musí být svěcení přítomen; neboť chrám na hoře značí moudrost Páně, kterou nám dal ze Své velké lásky a slitování, a musí být zajisté tento chrám božskou moudrostí také mezi námi, jakož i v nás zasvěcen.

7. Chrám v očištěné nížině platí lásce a slitování Páně a je upraven podobně jako srdce v člověku, jež bylo předtím louží plnou vši nečistoty a všeliké havěti. V tomto kališti musela být usmrcena tělesná schránka (viz příběh s dvorními ženami pod Kisehelem) a teprve potom muselo být veškeré bahno silnými horskými větry vysušeno, pak země urovnána a půda zemská musela být silným ohněm, jako u tehdejších smyslných dvorních žen, přeměněna v čisté zlato a k stavbě chrámové musely být dopraveny jemně otesané kameny, tedy zcela nový materiál, který je pevný a trvanlivý, nikoli jako zpuchřelé dřevo a špinavý jako páchnoucí bahno močálů.

8. Hle, tak byl vnitřní chrám Boží v srdci člověkově obrazně znázorněn chrámem v rovině a Bohem Samým posvěcen.

9. Pán ti však potom také přikázal, abys zbudoval chrám na očištěné hoře.

10. Tento chrám má znázorňovat vaši moudrost a vše, co si tato moudrost vyžaduje.

11. Musejí tedy také při jeho svěcení být ti lidé, které Pán za tím účelem vyzbrojil velkou moudrostí ze Sebe.

12. Onen muž je však pravý Mudrlec z Boha; proto jdi a pozvi Ho k svěcení chrámu na hoře.

13. Ale nezvi již nikoho jiného. Chce-li však onen Muž vzít s sebou ještě někoho, pak považuj každého, koho s sebou vezme, za úplně pozvaného.

14. Neboť moudrost je světlo lásky, a vyzářování tohoto světla je podstatná, věčná pravda. Proto jdi nyní a učiň podle svého srdce. Amen.“

15 A po těchto slovech Henochovy řekl Lamech moudrému Muži jen jednu větu a pozval Ho k nastávajícímu svěcení chrámu na hoře.

16. Muž pravil k Lamechovi: „Příteli a bratře, jelikož jsi Mě pozval, proto také přijdu, o tom bud ujištěn; a koho s Sebou vezmu, ať je ti milý.

17. Neboť Já kráčím po cestách věčné moudrosti v Bohu, tobě nezbadatelných; proto je také každý, koho moudrost uchopí, sluhou moudrosti z Boha, a ty budeš jeho bratrem navěky.

18. Jdi však nyní tam, zprav o tom Henocha, a on ti ihned porozumí.

19. Povstaňte však brzy, aby byl chrám ještě za dne posvěcen. Amen.“

* * *

Kapitola 50.

Mudrcova řeč o účelu svěcení chrámu. Pozvání všeho lidu.

31. května 1843

1. Když však Lamech tato slova uslyšel, pozdravil co nejuctivěji Řečníka a odebral se ihned k Henochovi.

2. Sdělil mu ihned, co slyšel od moudrého Řečníka.

3. Tato slova potěšila pak všechny hosty hlavního stolu, a Henoch řekl poté velmi vlídně Lamechovi:

4. „Tak tedy učiň, abychom povstali, aby se den dříve neskončil, dokud chrám moudrosti ve jménu Páně neposvětíme!“

5. Lamech to ihned ohlásil z trůnu a veškerý lid povstal.

6. Také lid u stolu se chystal spolu k odchodu, což Lamecha uvedlo poněkud do rozpaků; ale moudrý Řečník přistoupil k Lamechovi a řekl mu:

7. Tebe rmoutí, že chtějí děti kráčet také po cestě moudrosti? Já však myslím, že nemáme bránit nikomu, kdo nás chce následovat po cestě Boží spravedlnosti.

8. Neboť co nastávající svěcení chrámu znázorňuje obrazně, to se má napřed námi a lidem stát živé v duchu.

9. Dříve než posvětiš mrtvý chrám, ať jsou napřed posvěceny mnohé chrámy Božího ducha v našich bratrech a sestřích, jimiž jsou jejich srdce. Hle, toho je třeba a bez toho svěcení chrámu k ničemu neprospívá.

10. Kdybys však chtěl nechat lid doma a světit chrám bez něho, řekni Mně, pro koho bude pak chrám svěcen?

11. Chceš ty také - nesvatý před Bohem – světit chrám Jemu, jedině svatému?

12. To asi nepůjde, neboť světit něco může jen Svatý, ale nikoli nesvatý.

13. Bůh Se však stará jen o lid, a nikoli o chrám, a dal tebou postavit chrám kvůli lidu, ale ne, aby kdy stvořil lid kvůli tomuto chrámu, který se má teprve světit.

14. A tak je při nastávajícím jednání hlavní věcí jen lid, a nikoli chrám, a proto tedy musí být nutně přítomen.

15. Neboť nestane-li se to, pak Si Pán posvěti živé chrámy v lidu; ale mrtvému chrámu na hoře odřekne Své posvěcení a horu učiní opět příbytkem hadů a ještěřů.

16. Pozvi tedy lid k tomu, a vyšli hlasatele do celého města; neboť předtím jsem ti přece řekl, abys dovolil jít tomu, koho Já budu chtít vzít s sebou.

17. Hle, ten však, koho chci vzít s Sebou Já, je lid. A tak se tedy nermuť; neboť jedině moudrost Páně v člověku poznává pravé cesty Páně.“

18. Tato slova Lamecha téměř zničila; neboť nemohl se dost vynadivit vysoké moudrosti tohoto člověka.

19. Proto také běžel ihned k svému služebnictvu a takřka je vyhnal do celého velkého města, aby pozvali lid k svěcení chrámu na hoře.

20. Když však vstoupil opět rovněž velmi rychlým krokem do velkého sálu, vyšel mu vstříc Henoch a řekl mu:

21. „Ale, bratře Lamechu, proč ses mne netázal na radu, zda máš učinit, co ti radil onen moudrý Řečník, když přece jsem tady já kvůli tomu?“

22. Tím byl Lamech poněkud zaražen, neboť nevěděl, že ho Henoch jen zkouší. Proto řekl: „Bratře Henochu, byl jsem příliš překvapen velkou moudrostí toho muže a také přesvědčen o velké a hluboké pravdě, která spočívala v jeho slovech, a proto jsem také mohl jedině podle nich jednat.“

23. Henoch objal Lamecha a řekl mu: „Učinil jsi zcela správně. Proto ihned půjdeme, abychom ještě před západem Slunce provedli svěcení. To se staň ve jménu Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 51.

Henochova rozmluva s králem Lamechem o pravdě. O poslušnosti a řádu srdce. Průvod lidu k horskému chrámu.

1. června 1843

1. Ještě v rychlosti se však otázal Lamech Henocha, v jakém pořádku má jít průvod nahoru.

2. Henoch odpověděl: „Bratře Lamechu, hle, mohl bych ti to sice říci, ale mně a Pánu je milejší a příjemnější, nalezněš-li to buď v sobě samém, anebo zeptáš-li se na to onoho moudrého muže a dáš-li se poučiti o správném pořádku od něho.

3. A to ti prospěje víc, protože to nalezněš buď zcela na své půdě, anebo to aspoň obdržíš ze svých mudrců, kteří jsou ti blíže než já, zejména onen moudrý Muž, který ti stojí neporovnatelně blíže než já.“

4. Lamech odpověděl: „Bratře Henochu, ale pravda zůstane přece jen pravdou, a nebude v ní zajisté činit rozdíl to, z kterých úst přichází. Můžeš-li mně dát tedy touž odpověď, pak skutečně nenahlížím, proč by totiž táž pravda měla být z úst tohoto moudrého muže lepší, než kdyby přišla z úst tvých.“

5. Henoch však odpověděl: „Člověk nepozná vše jedním pohledem; proto se také tedy nediv, jestliže nyní leccos nepoznáváš. Jdi však jen a následuj mou radu. V pravý čas se ti již také dostane poznání, na základě něhož poznáš, proč se blíže stojícímu řečníku snadněji rozumí než řečníku, který mluví ze vzdálenosti.“

6. Lamech odpověděl: „Nejmilejší bratře, tvá slova znějí sice poněkud záhadně a dávají mně v pozadí tušit něco velkého; ale přesto zůstávám při své zásadě, že pravda zůstává vždy nezměněně pravdou, ať přichází z těch či oněch úst.

7. Kdybys například ty, já, Naeme, onen moudrý muž a dokonce i had musel říci: „Bůh je Pán nebes a země.“, zda to nebude z úst každého jedna a táž věčná pravda!?”

8. Henoch řekl: „Bratře, pravím tobě, nepouštěj se do takového mudrování, z něhož může málo dobrých plodů vzrůst.

9. Avšak poslušnost ve chvalitebných věcech je lepší než nejjemnější mudrování; proto učiníš lépe, uděláš-li ihned, co jsem ti radil, než kdybys začal ještě chytráčkěji mudrovat.

10. I kdybys však již přede mnou moudře hloubal, řeknu ti předem, že v boji se mnou neobstojíš.

11. Neboť dokud nevíš, proč je kámen tvrdý a těžký a nevíš, odkud přicházejí větry a neznáš jejich vlast, odkud má moře svou potravu a Země svou píci, a také nedovedeš zbádat cesty, prameny v Zemi, a neznáš rodiště ohně a nerozumíš řeči zvířat a rostlin a tak ještě velmi mnohé jiné, co je ti cizejší než propast velkého moře, dotud také zanech jen hezky všeho mudrování; neboť nic tu nezískáš, protože je to jediné věc Pána a On to může dát, komu chce.

12. Proto mne poslechni a čiň, jak jsem ti radil, neboť jen cestou poslušnosti, která je pravým plodem pokory, můžeš v sobě dospět k pravé vnitřní Boží moudrosti.

13. Jestliže se však před lidmi ospravedlňuješ, pak hledáš jejich chválu. Já ti však pravím, že je to marnivé, jako je marnivá chvála lidí.

14. Chceš-li však být milým Bohu, pak se musíš před Ním co nejhlouběji pokořit. Tím Mu vzdáš chválu nejvyšší, a On tě bude milovat Svou božskou hojností.

15. Hle, to je pravá moudrost: Milovat Boha nadevšecko. Jdi tedy a učiň podle mých slov. Amen.“

16. Tu poznal Lamech moc Henochovu a uposlechl se zcela zkroušeným srdcem jeho rady, šel ihned k moudrému Muži a otázal se Ho na uspořádání průvodu na horu.

17. Muž pravil: „Poslyš, bratře, nejlepší uspořádání před Bohem je uspořádání v srdci. V tomto uspořádání půjdeš také s námi všemi na horu.“

18. Každý jiný pořad je však jen vnější hodnostní pořad, který je však před Bohem ošklivostí. Pohled však, jak pořádá Bůh byliny a trávu na poli, a z toho budeš moci jasně vyrozumět, který je Bohu nejmilejší.

19. Nečiň proto v průvodu žádného rozdílu, a Pán bude s tebou. To je. má rada. Máš-li však radu lepší, uposlechni jí.“

20. Tu Lamech neřekl již nic, nýbrž oznámil ihned volný odchod na horu a všichni povstali a šli na horu, jak se komu líbilo.

* * *

Kapitola 52.

Tlačence lidu na hoře. Lamechovy rozpaky pro nastávající západ Slunce. Rada a řeč moudrého Muže o pravém svěcení chrámu.

2. června 1843

1. Když všichni bez nejmenšího nucení došli na horu, jejíž plošina byla tak veliká, že stačila pojmout několik tisíc lidí – a ovšem velký počet lidí tu byl pro dychtivost po podívané a zvědavost ještě mnohem dříve, než Lamech se svou družinou – tu byl při jeho příchodu velký nádherný chrám také tak velice obležen, že nebylo možno se k němu dostat.

2. To však přivedlo Lamecha do velkých rozpaků, protože se Slunce již chýlilo k západu. Byla stanovena podmínka zasvětit chrám za světla slunce.

3. Proto se také ihned obrátil na Henocha s otázkou: „Bratře Henochu, nejmoudřejší, jediný velekněz Páně, co tu mám činit? Hle, Slunce se již zcela mocně sklání k úplnému západu, a není možné se dostat k chrámu. Jak to tu bude vypadat se smluveným zasvěcením, máme-li je vykonat ještě před úplným západem?“

4. Henoch pravil: „Bratře, já myslím, že ta překážka pro nás a před námi, jež nám odřezává cestu k chrámu, má větší cenu než chrám; neboť zde je na tisíce živých chrámů lásky a slitování z Boha, tamto však jen jeden mrtvý chrám z kamene.

5. Co kdybychom tyto chrámy zasvětili životu z Boha, ježto jsou to pravé chrámy a přitom pomysleli: Mrtvý chrám bude tedy neúčinnější a také jistě co nejdobrotivější před Bohem posvěcen skrze tyto naše mnohé bratry a sestry! Co soudíš v tomto ohledu?“

6. Lamech se poněkud zarazil a poté pravil: „Ano, nejmilejší bratře, máš ovšem pravdu, a já chápu tvou velkou moudrost v této věci. Ale pohled jen na stav slunce. Je-li jeho přítomnost podmínkou tohoto jakéhokoliv svěcení chrámu, pak je dnes již nebudeme moci vykonat a toto vznešené jednání budeme muset odložit na zítřejší den. Nebude to muset takto dopadnout?“

7. Henoch odvětil: „Bratře, hleď, právě za tvými zády stojí ten moudrý Muž. Taž se také jednou Jeho opět o radu, co tu činit, a já sám se podrobím jeho výroku.“

8., Lamech učinil ihned, co mu Henoch poradil.

9. Moudrý Muž však odvětil Lamechovi: „Milý příteli a bratře! Svěcení, jak ti je poradil Henoch, je jediné správné svěcení chrámu před Bohem. Co se však týká nyní právě zacházejícího slunce, které vylévá světlo jen na mrtvou hmotu, tu na jeho přítomnosti právě tak nezáleží jako na svěcení chrámu.

10. Neboť je ještě jiné, mnohem působivější Slunce, které bylo Mnou a Henochem míněno. Působivější, než je toto přirozené Slunce. A toto Slunce stojí ti nyní právě v zenitu a pro nyníšek je ještě velmi daleko od úplného západu.

11. Svítí-li však toto Slunce na polední obloze tvého ducha živě, tak jako svítilo již od věčnosti, pak můžeš vždy zcela platně před Bohem a přede vším lidem – právě skrze lid podle rady Henochovy – chrám světit, i kdyby to podle vnějšího času bylo i o půlnoci.

12. Neboť hle, Bůh nečítá dny a roky světa, neboť tisíc let je před ním jako jediný den.

13. Proto nedbej vnější doby, která je tu neměnitelně souzena pro náležitou potřebu těch živých na zemi, nýbrž dbej živého srdce člověka, které je pravým chrámem života z Boha.

14. Nech také své slunce před srdcem svých bratří a sester svítit, a tím budeš také vždy, dokonce i v nejtmaší noci země za nejjasnějšího dne v sobě bohulibě kráčet a jednat.

15. Hle, slunce, které nám nyní již zašlo, je také velmi velký svět, a ti, kdo po něm kráčí, mají věčný den. Kráčíš-li však ve světě svého duchovního Slunce, pak v sobě rovněž nikdy noci nezpozoruješ, nýbrž budeš kráčet ve věčném dni svého života z Boha.

16. Svět tedy také tento chrám v srdcích tohoto lidu a tvé svěcení bude správné před Bohem.
17. Žehnej jim jako bratrům a sestrám, a Bůh bude před tvou tvář Sám žehnat chrám, který byl zbudován rukama lidí. Hle, tak se mají věci, a tak tedy nyní také jednej. Amen.“

* * *

Kapitola 53.

Živé svěcení chrámu planoucí láskou krále Lamecha k jeho bratrům a sestrám. Zářící srdce nad chrámem.

9. června 1843

1. Lamech byl velkou moudrostí Mužovou celý zdrcený a chválil a velebil Boha, že dal člověku takovou velkou moudrost. Po tomto výlevu svého srdce se Lamech ihned opět obrátil k moudrému Muži a otázel se Ho:

2. „Nejmoudřejší příteli a bratře po Bohu a jeho veleknězi Henochovi! Jelikož jsi pravil, že mám světit chrám v srdcích lidu a že mé svěcení bude spravedlivé před Bohem, ano, že mám všechny zde přítomné jako bratry a sestry světit a jim žehnat a že bude Bůh Sám před tvář mou světit a žehnat chrám, který byl postaven rukama lidí. Rovněž také již předtím mně dal Henoch velmi mocný pokyn, když pravil: „Což kdybychom tu zasvětili tento chrám v srdcích lidu pro věčný duchovní život z Boha? Jsme přece pravými živými chrámy. Mohli bychom si pomyslet: Mrtvý chrám bude neúčinnější a před Bohem nejplatnější posvěcen, budeme-li zde mnohým bratrům a sestrám žehnat a pro život z Boha je zasvěcovat.“ A také jsi mne ujistil, že se nemám ohlížet na zapadající již slunce, nýbrž jedině na živé slunce ducha, které je láska k Bohu v našich srdcích. Tak nyní velmi dobře poznávám, že ty a Henoch máte v úplnosti vši pravdy z Boha zcela pravdu.

3. Ale jak, jakým způsobem se to má stát? Hle, to je zcela jiná otázka. Jak to zařídit? Co mám udělat, aby tím mohla být srdce lidu Pánu Bohu libě zasvěcena?“

4. Moudrý Muž dal Lamechovi tuto odpověď: „Poslyš, milý příteli a bratře! Co ti praví srdce, pohlédneš-li na toto živé množství bratrů a sester, jak na nás všichni pohlížejí očima opojenýma láskou a radostí?“

5. Lamech odpověděl: „Ano, ano, nyní mně vychází silné světlo; neboť mé srdce se rozněcuje samou mocnou láskou k nim tak, že bych je chtěl všechny na všechny věky věků obejmout a na své srdce přitisknout a všem tolik dobrého učinit a každého k tak velkým důstojnostem povznést, že by žádnému smrtelníku nebylo nikdy možné celou velikost toho dobrodiní pochopit.

6. Věru, kdybych věděl, že má smrt by jim zjednala věčný blažený život, pak bych chtěl ze své lásky zemřít za všechny, kteří jsou zde, i za ty, kteří zde nejsou!

7. Příteli, není tato má mocná láska počátkem již před Bohem důstojného svěcení srdcí tohoto lidu!? Co se tu však má ještě dál Pánu Bohu příjemného stát?“

8. Moudrý Muž řekl poté Lamechovi: „Pohleď na chrám a řekni Mně pak, co spatřuješ.“

9. Ihned pohlédl Lamech k chrámu a spráskl ruce nad hlavou, neboť nyní spatřoval on i lid chrám zahalený do bílého oblaku a nad chrámem srdce, které zářilo více než slunce za nejjasnějšího poledne.

10. Tento pohled učinil však našeho Lamecha také úplně nemluvným tak, že nebyl s to vypravit ze sebe ani j e d i n é slovo.

11. Avšak moudrý Muž pravil: „Já myslím, že ty jsi svou živou láskou k Bohu a ke všem těmto svým bratrům a sestrám již zcela důstojně požehnal jejich srdcím před Bohem a že jsi je posvětil jako životní chrámy, neboť Pán, tvůj Bůh, roznítil mrtvý chrám Svou milostí a slitováním.

12. Ano, bratře, tak jsi vykonal Bohu nejmilejší svěcení chrámu, a tak tedy také požehnal Pán tobě i chrámu!

13. Ty jsi dal z lásky přeměnit všechny zbraně v užitečné domácí nářadí, a bylo ti zaslíbeno, že za to při tomto svěcení chrámu okusíš zalíbení Páně.

14. Hle, místo před chrámem se nyní uvolnilo; proto vejdi nyní se Mnou a Henochem, abys zvěděl, co je ti zaslíbeno! Amen.“

* * *

Pokorné sebezpoznaní krále Lamecha a jeho ostych vstoupit do chrámu. Řeč Mudrce o slově Páně a o božském duchu člověka. Vstup do posvěceného chrámu.

10. června 1843

1. Po těchto slovech moudrého Muže šel Lamech, aniž by co promluvil, slastí jakoby opojený s Henochem a moudrým Mužem do chrámu, který byl stále ještě zahalen bílým oblakem.

2. Když přišli k chrámu, neodvažoval se cestou poněkud vystřízlivělý Lamech vstoupit do chrámu, ačkoliv byl chrám ze všech stran úplně otevřený, a proto pravil k oběma svým přátelům:

3. „Poslyšte, milí bratři a přátelé, nyní se probouzím ze vznešeného snu a spatřuji úplně otevřenými očima ještě totéž, co jsem se předtím domníval vidět jen v nějakém významném snu.

4. Vy však pravíte, abych s vámi nyní vstoupil do chrámu, já však vám naproti tomu pravím, že toto nejsem vůbec schopen; neboť příliš svaté je nyní místo, kde je chrám zbudován, a proto jej jako zcela nesvatý člověk nemohu nikdy svými nohama znesvětit.

5. Vaše rada a vaše žádost může být o sobě nadmíru dobrá, neboť ve své hluboké moudrosti můžete dobře poznávat, co může být nejlepší, ale já jsem nyní také obdržel nekonečně velkým slitováním Páně zbožné a pokorné srdce, a toto srdce mně nyní praví: „Ty ještě dávno nejsi hoden vstoupit na místo, v němž se obzvláště silně ukazuje vznešenost Pána, který je všemohoucí jediný Bůh, věčně svatý, svatý, svatý.“ A tak tedy musím také uposlechnout dobrou radu svého srdce.

6. Vy jste ovšem hodni vejít do svatyně Boží a můžete vždy jednat podle skrytého zaslíbení v sobě, neboť Pán Bůh vás povolal na výšině a hřích ještě nikdy neznesvětil vaše srdce před Bohem, neboť jste kráčeli jistě vždy s nejzbožnější myslí před očima Páně, ale ne tak je tomu u mne.

7. Já jsem byl ještě vždy největší zločinný hříšník před Bohem, a proto dávno ještě nejsem dosti čistý, abych s dobrým svědomím vstoupil na takové svaté místo.

8. Proto mne tentokrát nepřemlouvejte, abych nakonec, přinucen velkou mocí vaší nebeské moudrosti, přece jen nemusel vstoupit do chrámu Bohem nejvyšš mocně posvěceného.“

9. Moudrý Muž však vzal Lamecha za ruku a řekl mu:

„Poslyš, muži plný pokory v srdci! Zda nejsou srdce bratrů a sester víc než tento chrám?! A přece jsi nyní právě prošel s námi velmi mnohými. Jak se tedy můžeš nyní tak obávat, máš-li vstoupit do tohoto chrámu, který Bůh jenom nadechnul, kdežto srdce bratrů a sester Svou věčně svatou láskou, milostí a slitováním oživil?!“

10. Co je však víc: Dech z vůle Páně, anebo Jeho v podstatě živoucí slovo vylité z jeho srdce do srdcí bratrů a sester?!

11. Světy, slunce, a všechny věci pocházejí z dechu vůle Páně; ale ne tak je tomu s duchem v srdci člověka, neboť tento duch je podstatnou částí věčného opravdového Ducha Božího v srdci Božím přebývajícího a z Něho přicházejícího.

12. Nyní posuď sám, zda je moudré opominout – sice z velké pravé pokory – něco mnohem menšího, když se předtím někomu ani v nejmenším nezdálo učinit něco mnohem většího!,

13. Mimoto se nebudeš obávat podat mně ruku, jako jsem Já podal tobě ruku, a Já jsem, můžeš Mně věřit, víc než je tento chrám i s mocně zářícím srdcem nad níma bílým oblakem, který dosud hustě zahaluje chrám.

14. Je-li tedy tomu všemu neklamně tak, pak již můžeš s nejlepším svědomím vstoupit s námi do chrámu a slyšeti tu, co ti bylo zaslíbeno.“

15. Tu se Lamech vzchopil a šel s oběma zcela s dobrou myslí do chrámu a neměl již obavy; ale moudrý muž mu zůstal ještě neznámý.

* * *

**Symbolický význam zjevů při svěcení chrámu.
Bohulibá chudoba. Lamechovo velké tušení.**

12. června 1843

1. Na tato slova moudrého Muže se odebrali všichni tři do chrámu, a to zcela do jeho středu, kde byl zřízen obětní oltář.

2. Když přišli k oltáři, pravil moudrý Muž Lamechovi: „Nuže, milý, dobrý příteli a bratře, dej tedy pozor na to, co ti tu bude Pán říkat. Hle, již mluvím; proto dej dobrý pozor!“

3. Tu Lamech poslouchal; ale mimo slova moudrého Muže nemohl nic slyšet. Proto také po malé chvíli pravil moudrému Muži:

4. „Poslyš, milý, dobrý, přemoudrý bratře! Ať napínám sebevíc sluch, neslyším, nicméně nic jiného než jen tvá, ovšem velmi moudrá slova.

5. Proto řekni mně, mám-li očekávat zaslíbení Páně z tvých úst, anebo budu hoden skutečně hlasu Božího v této svatyni?!”

6. Moudrý Muž řekl: „Pravím tobě: Chrám je zahalen do světlých oblaků proto, že nepoznáváš, kdo je Ten, jenž s tebou mluví.

7. Neviděl jsi ve výši zářící srdce, které bylo prosto všeho oblaku? Hle, to srdce nepředstavovalo srdce tvého Boha, nýbrž tvé vlastní srdce!

8. Proč tedy tak?! Protože hledáš ještě stále Boha ve výši, a tím vystavuješ svou lásku a poznání Boží nad svůj vlastní chrám, který je tím zahalen oblaky, abys v tomto zahalení nepoznal, kdo tu s tebou mluví.

9. Ty jsi však nezřídil obětní oltář n a d chrámem, nýbrž jen u v n i t ě chrámu. Řekni Mi tedy, jak je to s tebou, že hledáš Boha n a d chrámem – se srdcem sice láskou nadmíru žhoucím, jehož žár předstihuje oheň Slunce – ač jsi mu zřídil oltář v chrámu?!”

10. Tato otázka zarazila velmi mocně Lamecha, a on se ihned poté tázal moudrého Muže:

11. „Poslyš, přemoudrý bratře a převzácný příteli! Tato tvá slova znějí – u Boha, Pána nebes a Země – i na nejmoudřejšího člověka příliš moudře!

12. Táží se tě tedy zcela vážně: Kdo jsi a odkud jsi přišel, že můžeš mluvit, jako bys měl v ústech jazyk Boží, a každé z tvých slov vniká do mého srdce jako nejmocnější, nevělejší světelný paprsek?!”

13. Věřu, tebe nikdy žena nezrodila, nýbrž ty jsi musel vzejít buď bezprostředně z ruky Boží hned jako vtělený duch, anebo jsi nejvyšší světlý anděl Boží, v jehož srdci spočívá nekonečná hojnost Boží moudrosti!

14. Řekni mně, jak mám na tebe pohlížet, abych tě poznal.“

15. Moudrý Muž odvětil užaslému Lamechovi: „Pravím tobě: Sejmi z výše své Boha hledající a milující srdce na nízký oltář a spatříš ihned ve veliké jasnosti, co bys chtěl poznat.

16. Myslíš, že Bůh má zalíbení na výši? Nikoli, nýbrž jen k nízkému, malému Svě srdce obrací!

17. Bůh nechce být vysokým Bohem, velkým Bohem, bohatým Bohem, nýbrž Bohem ve vší nízkosti, malosti a chudobě před Svými dětmi. Vždyť On dal Svým dětem vše; co má On. A to mají mít i ony.

18. Je-li však toto věčná pravda, jak potom můžeš hledat ještě Boha nad hvězdami, Boha, Jemuž se zalíbilo zříditi Si příbytek dokonce v malém srdci člověka?!”

19. Řekni si sám, jak přišel posledně Pán k tobě? Jako žebrák! A tehdy jsi Ho poznal podle Jeho moudrosti.

20. Čím to tedy je, že oslepující oblak nyní tak dlouho zachmuňuje tvůj zrak?

21. Hle, chudoba je pravou moudrostí. Kdo se tedy chce stát Bohu podobný, aby Ho zřel, musí být sám chudý; a teprve ve své největší chudobě pozná, že Bůh, jako Sám chudý, má největší zalíbení na chudobě, protože jen v chudobě života zavládá největší svoboda.

22. Tak tedy stáhni také ty své srdce z výše, a ihned poznáš, co nyní ještě nepoznáváš, totiž Bohem tobě vyslovenou chválu nad tvým sebeponížením!“

23. Tu začalo Lamechovi vycházeti velké světlo, a on začal ihned tušiti něco velkého.

24. Již chtěl padnout před moudrým Mužem na kolena; ale On mu v tom zabránil a řekl mu: „Uspořádej napřed své srdce, pak teprve učiň podle čistého, bezoblačného poznání! Amen

* * *

Kapitola 56.

Lamechův mylný pojem o srdci nad chrámem a jeho poučení Pánem. Jak a kde Boha hledat.

13. června 1843

1. Po těchto slovech moudrého muže přemýšlel Lamech, jak to musí provést, aby dostal srdce z výše na nízký oltář.

2. Neboť nechápal ještě slova Mudrcova a domníval se skutečně u sebe, že bude muset nakonec vystoupit na střechu, aby z ní dosáhl srdce rukou, anebo dokonce snad kdyby byla ruka příliš krátká, hákem umístěným na přiměřeně dlouhé tyči. A pak by je stáhl dolů jako jablko ze stromu.

3. Jelikož však Mudrc postřehl velmi dobře tyto myšlenky v Lamechovi, řekl mu: „Ale, poslyš Lamechu, jenž jsi byl Mou moudrostí tak docela probrán, a vložil jsi do Mých úst dokonce Boží jazyk, a to zrovna ne neprávem, řekni Mi nyní, jak to přijde, že jsi mohl moudrost Mých slov tak špatně pochopit.

4. Neboť hloupěji a hmotněji mohlo by být duchovno sotva kdy pojato!

5. Copak ty myslíš, že zářící srdce nad chrámem je snad skutečně tvé tělesné srdce?

6. Tělesné srdce v tvém těle nemůžeme na oltáři zde vůbec potřebovat, vždyť je ti nadmíru nutné k přirozenému životu; nýbrž jen srdce tvého ducha, jímž je láska k Bohu v tobě, můžeme zde na oltáři potřebovat.

7. Toto srdce však nelze ani tělesnou rukou, ani ohákovanou tyčí dolů stáhnouti, nýbrž jedině vlastní silou lásky, která je v ní.

8. Zářící srdce nad chrámem je beztoho jen zjev, který může být viděn jen zrakem ducha a nepraví nic jiného, než že miluješ nekonečně vzdáleného Boha a že Ho hledáš za všemi hvězdami; ale tobě vždy blízkého Boha nemůžeš poznat a milovat.

9. Tvé srdce září sice čistou silně roznícenou láskou k Bohu; ale z takovéto lásky můžeš mít málo živého užitku anebo vůbec jen ten, že v jeho lomeném světle vidíš v ostatní noci poněkud lépe než v úplné temnotě. To je však také již vše, co získáváš.

10. Jen život je však hlavní věcí, život, který má trvati věčně, ne však jediné světlo časného života, které zaniká s jeho životem.

11. Proto srdce ducha, tvá láska k Bohu, ti musí stát nejbliže, to je., musí být v tobě. V sobě musíš Boha hledat, poznávat a pak nadevšecko milovat, a tak budeš mít věčný život. Neboť hle, jediné Bůh je život, a má tedy a dává život.

12. Je-li však toto věčná pravda, pak mi řekni, co ti může prospět nekonečně vzdálený Bůh anebo nekonečně vzdálený život

13. Věčný život, jímž je věčná Boží láska, musíš mít jen v sobě, chceš-li žít, nikoli však za všemi hvězdami.

14. Přitom však je třeba ještě poznamenat, že nekonečný Bůh ti nemůže prospět, protože jako konečná bytost nemůžeš věčně nikdy vlastní nekonečnou bytost, Boha, vůbec pochopit.

15. Bůh si učinil lidské srdce příbytkem pro Sebe proto, aby nikdo mimo Boha anebo bez Boha nemohl žít.

16. Slunce světa je postaveno tak daleko, že je člověk této Země nikdy nedosáhne, a je učiněno tak velké, že vůči němu by se z jeho stanoviska mohla Země, kterou obýváš, považovat za míč jako pěst velký pro jeho děti.

17. Řekni mně však, co by ti toto velké Slunce prospělo, kdybys ho mohl rukou dosáhnout, avšak tvé oči a tvé tělo by nebyly tak utvořeny a zařízeny, abys mohl úplně v sebe pojmout v nadmíru zmenšeném měřítku celé Slunce?! Hle neměl bys z něho ani teplo, ani světlo.

18. Ježto však tvé oko je Bohem tak zbudováno, že můžeš celé Slunce přehlédnout, a tedy jeho celý živý obraz v sebe pojmout, můžeš si také učinit úplně poplatným jeho teplo a jeho světlo; ale to daleké, velké Slunce tě snad nezahřívá, nýbrž jen Slunce, které nosíš v sobě.

19. Tak je tomu také tím více s Bohem, kterého nemůžeš v Jeho nekonečnosti nikdy pojmout; ano. je pro tebe, jako by vůbec nebyl!

20. Ale tento nekonečný Bůh vložil do tvého duchovního srdce Svůj dokonalý obraz, a ten je tvým životem a je v tobě.

21. Tvá mocná láska k Bohu je tento tebe oživující obraz Boží v tobě. Proto zůstávej v sobě a nevyzdvihuj tuto svatyni ze sebe, nýbrž učiň ji pevnou v sobě, a tak budeš mít Boha stále působícího ve své jistě nejbližší blízkosti a nebude ti třeba se tázat: „Za kterou hvězdou přebývá Bůh?“, nýbrž budeš v sobě poznávat vlastní svatou Hvězdu, za níž přebývá tvůj Bůh a tvoří ti ustavičně – tobě ovšem ještě nevědomě – život.

22. Probuď tedy svou lásku v sobě k blízkému tobě Bohu, a tvé srdce se bude bez tyče nacházet na oltáři a ty poznáš blízkého Boha a chválu správné pokory. Amen.“

* * *

Kapitola 57.

Lamech poznává svou pošetilost a Pána v moudrém Řečníkovi. Řeč Páně o podstatě ducha Božího v člověku.

14. června 1843

1. Teprve nyní pochopil Lamech slova Mudrcova úplně, bil se v prsa a pravil k sobě:

2. „Ó, Bože, jak strašně hloupý je člověk ve své zvláštnosti, a jak velké trpělivosti vyžaduje ze strany nejvyšší Boží moudrosti, než se z člověka, jakým jsem já, něco stane, než jen poněkud začne chápat nejvznešenější, nejsvětější božský řád!

3. A co také může stvořený člověk ze sebe učinit? Nic lepšího, než že tu žije podle poznaného Božího řádu. Kdo podle tohoto řádu žije, jak jej poznává, ten jistě nechýbí!

4. Ty však, ó, Bože, víš nejlépe, kolik může člověk snést, proto mu necháváš jistě teprve poněmhu činit stále hlubší pohledy do své nekonečné moudrosti, aby se stával ve svém jednání Tobě podobnější.

5. Tak Tě tedy také budu po celý svůj život milovat, chválit a velebit.“

6. Zatímco Lamech pronášel tyto samomluvy a úvahy o sobě více v sobě než ústy, tu zmizel pojednou oblak kolem chrámu, takže tu pak stál zcela čistý a volný, a zářící srdce se snášelo ihned na oltář.

7. A všechen lid, který tu byl přítomen, padl ihned velkou úctou k zemi a pravil: „Ó, velký, svatý, všemohoucí Bože, buď nám, hříšníkům, milostivý a milosrdný!“

8. A Lamech, celý zkrúšen tímto novým zcela mimořádným zjevem – ačkoliv byl jaksi oním moudrým Mužem podmíněčně předurčen – padl nyní také na kolena, což chtěl již dříve po řeči před přemoudrým Mužem učinit a řekl mu:

9. „Podle Tvého učení je ve mně duch Boží, což nyní také velmi živě pociťuji; ale v Tobě je jistě neporovnatelně silněji a mocněji než ve Mně. Proto tedy padám také před Tebou na kolena a chválím a velebím Boží lásku a moudrost v Tobě, jako ji také chválím a velebím v sobě, pokud ji poznávám, že je ve mně k blahu mému a mého lidu.“

10. Čest, chvála a všechna má láska budiž však za to Bohu, našemu Pánu, Tvůrci a přesvatému Otci, že Se tak hluboko snížil, aby činil před našima očima tak velká znamení, jen abychom Ho mohli poznat a pak k získání věčného života mohli podle jeho svatého, nám všem zjeveného řádu žít.“

11. Tu Se moudrý muž sehnul k zemi a pozdvihl Lamecha. a řekl mu: „Lamechu, pravím tobě: Pozdvihni se v mysli a poznej, kdo je Ten, který ti nyní řekl: „Pozdvihni se v mysli.“

12. Neboť lidé nemají nikdy před lidmi klečct anebo na zemi ležet, andělé se andělům klanět. Bohové však vědí, že jsou jedno s oním JEDNÍM.

13. Anebo pohleď za dne do očí svých bratrů a v oku každého člověka spatříš jedno a totéž Slunce. A protože každý člověk vidí jistě jedno Slunce, ježto tu není pro mnohé lidi a jiné bytosti několik Sluncí, nýbrž září a působí do oka každého člověka světlo jen j e d n o h o Slunce, tedy duchovní výlev z j e d n o h o velkého nositele světla.

14. Právě tak působí však také jen j e d e n duch Boží v srdci každého člověka; proto tedy duch Boží v člověku působící není snad nějaký druhý Bůh, nýbrž jen j e d e n duch s nekonečným duchem Božím, podobně jako také všechna slunce, která vyzařují z očí lidí, jsou úplně jedno s hlavním Sluncem, z něhož vycházejí.

15. Já však jsem Pán, toto nyní poznáváš, a proto jsi také padl přede Mnou na tvář.

16. Já ti však pravím: Kdyby se Slunce rozžhavilo pro sebe, pak by se také zničilo; ono však žene svůj žár a své světlo ven k svým chladným zemím a zahřívá a osvětluje je, a proto se na jeho velké půdě dá nádherně bydlet.

17. Tak přenáším také Já všechnu Svou božskou důstojnost na Svě děti, aby jednou nadmíru blaženě přebývaly u Mě.

18. A tak nechci nikterak, aby děti padaly přede Mnou na kolena, nýbrž aby Mne jedině jako dobrého Otce ze vši své životní síly milovaly.

19. Avšak pokornému se nebudu nikdy vyhýbat, nýbrž vždy budu u něho a pozvednu ho, kdykoli padne přede Mnou na kolena. Tím chválím nyní také tebe, ježto jsi pokorný.

20. Zůstávej však nyní v této své pokoře a lásce a nebude ti nikdy třeba, abys přinášel své srdce ze střechy. Amen.“

* * *

Kapitola 58.

Proč se Pán jako člověk jen nemnohým zjevuje. Marné námahy Lamechovy, aby pozdvihl lid na zemi klečící. Smutek osamělého Lamecha.

16. června 1843

1. Když Lamech poznal v moudrém Muži úplně Pána, chtěl přede vším lidem hlasitě křičet a zvěstovat mu nejsvětější přítomnost Pána nebes a Země.

2. Ale Pán mu řekl: „Lamechu, nečiň, co bys chtěl činit, nýbrž pomysli v sobě: Kdyby bylo nyní dobré a nutné to učinit, pak bych jistě Já Sám to neopomenul.

3. Ale to by stálo lid, beztoho rozčilený, život, čemuž by se v nynějším řádu věcí nebylo možné vyhnout.

4. Proto si tuto neužitečnou práci ušetříme pro příznivější doby. Časem však, až se opět vzdám, můžeš Mne lidu zvěstovat a odvolat se na tuto mou přítomnost.

5. Pro nynějšek zůstanu jen ještě krátkou dobu mezi vámi jako moudrý Muž, aby nikdo ve své svobodné mysli neměl usmrcující soud následkem Mě.

6. Co však nyní můžeš učinit, záleží v tom, že vystoupíš a vyzveš lid, aby povstal, aby již déle na zemi neležel a ve své dosud silné slepotě se neklaněl tomuto jevovému zářícímu srdci, jako by bylo obrazně přiměřeným znázorněním nejvyššího, nejvyššího moudrého Boha.

7. Vysvětli mu tento obraz podle zjevené tobě pravdy, a lid ti porozumí a vzdá v úplně střízlivém stavu Mně, Pánu Bohu, ve svém srdci náležitou chválu.

8. Hle, to je správné. Jdi a učiň to, a přijď pak opět sem a po vykonané práci se bude dobře odpočívat. Amen.“

9. Lamech šel, aby učinil, jak mu Pán poradil. Když však svým způsobem oslovil vzývající lid, aby povstal se země, nikdo se nechtěl hnout, a všichni zůstali jako přikovaní ležet na zemi jako předtím, kdy ještě nikoho nevyzval se země povstat.

10. Při tomto zjevu bylo Lamechovi úzko a pomyslel si u sebe: „Co tedy nyní učiním, abych se nevracel s nepořízenou do chrámu před Pána a nebyl tu k velké hanbě? Uchopím každého jednotlivě v podpaží a pozdvihnu před Pánem a pak mu řeknu, co mu mám říci.“

11. A jak mysle, tak také učinil. Leč bez výsledku, neboť kolik jich pozdvihl, právě tolik – a právě titíž – padlo jako hluboce spící ihned opět do svého předchozího postavení, totiž zpět na zem.

12. Tento druhý zjev uvedl Lamecha ještě do větších rozpaků; ale pomyslel si: „Půjdu ještě k svým; ti se jistě podle mých slov obrátí, jsou-li ještě někde naživu.“

13. Učinil to; ale byla i tu jeho námaha marná. Nyní mu však již také nezbýval žádný jiný prostředek, než odebrat se rovnou s nepořízenou do chrámu k Pánu a k Henochovi. Ale jak se tu podivil, když nenalezl již ani Henocha, ani Pána!

14. To však bylo přece jen příliš mnoho pro našeho Lamecha. Byl by si zpočátku téměř zoufal; ale po delší chvíli si řekl: „Budiž tedy vůle Páně, a ať se stane tedy také tak, jak On to chce mít.

15. Že jsem nemohl nic pořádit, za to nemohu; neboť co jsem činil, činil jsem tak dobře, jak jen jsem mohl. Že však nemohu učinit zázrak, to Pán jistě ví.

16. Nicméně však něco učiním. Půjdu ještě oba mezi spícím lidem hledat. Naleznu-li je tu, budu Boha dále chválit a velebit, avšak nenaleznu-li je, pak budu vše Pánu obětovat a odeberu se rovněž někam k odpočinku.“

17. A tak vyšel ven a hledal oba, ale nadarmo; neboť mezi lidem nebyli.

18. Tu bylo Lamechovi teprve skutečně úzko, takže se proto dal do pláče. I odebral se pak smuten do chrámu a lehl si vedle oltáře a pokoušel se usnout, ale pro velkou úzkost a smutek nemohl.

19. A tak uplynulo sedm dlouhých hodin; ale nikdo se nechtěl probudit, a ani Pán anebo Henoch se neobjevili.

Úvahy osamělého Lamecha za rozednívání, jeho smutek a jeho zmatení na Bohu.

17. června 1843

1. V sedmé hodině však Lamech opět povstal a řekl si sám ve zcela smutné mysli:
2. „Takto ke mně mluvil Pán: „A po vykonané práci se bude dobře odpočívát.“
3. Jednal jsem sice podle Jeho slov a učinil, jak Mně poradil, i když, žel, bez úspěchu, za což nemohu, ale jakého klidu jsem si užíval po sedm dlouhých hodin, které jsem odměřil chodem hvězd nad mou rukou od východu téměř k západu?!
4. Věřu, již se velmi rozednívá a v ležení kolem tohoto chrámu se ještě nic nehýbe! Ani větřík nevaně, ani neslabší šelestění není odnikud slyšet. Ó, hrozné je uprostřed živě – mrtvých žít!
5. Co však udělám v tomto svém smutném postavení? Zůstat zde až do úplného východu slunce, anebo jít sám dolů do města a oznámit tam zbylému služebnictvu, co se zde stalo?
6. Mám snad poslat pro znalce bylinek, aby mi ve své moudrosti sdělili, zda tito lidé spí, anebo zda jsou snad dokonce skutečně úplně mrtví? Či mám napřed sám učinit ještě jednou pokus o probuzení?
7. Jestliže se však tento pokus nezdaří a na mé sebesilnější volání se již nikdo nepohne, zda se mne nezmocní ještě větší úzkost, takže pak nebudu snad již dokonce dost silný, abych šel do města a zařídil tam, aby se těmto mrtvým dostalo žádoucího pohřbení?!
8. Nyní však vím, co učiním: Budu náležitě vroucně a v úplné důvěře prosit Pána Boha Cebaota, aby mně pomohl; a budu se modlit a prosit až do poloviny dne a dříve nebudu nic jíst, ani pít, dokud mě Pán buď nevyslyší a nepotěší, anebo snad i mne samého ještě k těmto mým bratrům a sestrám neusmrtí.
9. Na východě se již víc a více vyjasňuje, takže již snadno rozeznávám od domu k domu město.
10. Jak nádherné by bylo toto probuzení nového nastávajícího dne, kdybych nemusel sám pozorovat, zda se tento lid jako já probudí a přinese pánu radostnou, veselou, občerstvující ranní chválu!
11. Leč musím sám uprostřed svých neprobuzených bratrů pozorovat nové probouzení přírody s probouzením dne.
12. Jak dvojnásobně smutné jsi, nádherné jitro, nyní, že tě musím sám živě a bděle ve tvé velké nádheře pozorovat a užívat si tě! Kéž bych raději vůbec nežil, než abych tak bolestně pociťoval, že musím zde mezi těmito tisíci sám ještě žít a vnímat!
13. Co však jsem učinil, že mne Henoch a Pán tak zcela opustili? Vždyť jsem přece výslovně splnil vůli Páně!
14. A On, Svatý, Láskynejplnější, Nejmilostivější nechává mne nepřipraveného tak náhle na holičkách!
15. Vždyť to přece byl On, a také Henoch to byl! Moji (lidé), které přivedl z výšiny, jsou přece ještě tam a spí rovněž ještě smrtícím spánkem!
16. Či nejsou snad již tam? Podívám se tedy! Neboť, pro jeden sen bylo by to celé od včerejška rána přece jen příliš mnoho!“
17. Tu se Lamech odebral na místo, kde opustil své a k svému největšímu úžasu již nikoho nenalezl.
18. Tu spráskl ruce nad hlavou a vzkřikl: „Pro Pána, copak je to?! Jsem tedy skutečně jen pošádleným bláznem svého snu?! Sním snad ještě, anebo bdím? Co je to za bídný stav mého života?“
19. Rád bych se pomodlil, chtěl bych se modlit, ale nyní je mně to nemožné! Jsem nyní bez Boha, bez přátel, bez bratrů, bez ženy a dětí a nemám nic jiného, než jen tento bídný život, abych mohl pociťovat toto strašné Boží trestání, aneb ještě strašnější pomstu hada!
20. Co nyní učiním? Modlit se? Ke komu? K Tomu, jenž mne opustil? Ne, to nebudu!
21. Jsem dosud Lamech! Ještě patří velké město, země a lid mně!
22. Chtěl jsem být z celého srdce pravým sluhou Páně, a za to jsem Mu již vše obětoval, On mně však nyní provedl tento trpký šibalský kousek a podvedl mne!

23. Nechci tedy také vůbec žít. Zde v chrámu budu hladovět, a to bude má poslední oběť, kterou tomuto záhadnému Bohu přinesu!

24. Amen a žádná moudrost mne nepřivede nikdy k nějakému jinému rozhodnutí. A i kdyby nyní přišel Pán Sám, nepořídí se mnou již nic!

25. Ty, mrtvý lide, však spi si jen ve smrti a buď potravou mravenců a červů. Zakrátko se jí stanu i já! Je nekonečně lépe nebýt, než se nechat Bohem vodit za nos!

26. Díky tobě, mé srdce, za tuto myšlenku, neboť nyní dýchám opět svobodněji! Ano, lepší a sladší je pocit pomsty než hloupá zbožnost vůči Bohu, jemuž je tak snadné bezdůvodně mne klamat!

27. A tak se tedy staň! Chci zemřít, a ne již na tomto Tvém světě být, Ty nevěrný Bože! Amen ze mne; neodvolatelně. Amen!“

* * *

Kapitola 60.

Strašné vidění krále Lamecha a probuzení z jeho stavu snění. Vysvětlení Lamechem z výšiny.

19. června 1843

1. Po tomto pošetilém blouznění odešel Lamech do chrámu, posadil se vedle oltáře a opřel se zády o oltář, obraceje svou tvář k východu. Neboť nyní již neměl ani v oltáři zalíbení, protože zářící srdce na něm pro mrzutost Lamechovu zmizelo a stál tu tedy oltář prázdný.

2. V tomto postavení zamýšlel Lamech prodlít tak dlouho, dokud neskončí; ale blízký východ zcela jiného slunce, než jaké očekával, přivedl Lamecha opět k sobě.

3. Tento východ měl pak tuto podobu: Místo očekávaného Slunce pozdvihl hlavu nad obzor nesmírný hroznýš; a ježto hlava stoupala, táhla za sebou rovněž tak ohromné hadí tělo. Tento had však svítil silně jako Slunce.

4. Když se tato ohromná nestvůra nacházela již dosti vysoko nad obzorem, následoval ji nesčíslný počet malých hadů, kteří vesměs nesli na hlavách podobně jako hlavní had velmi silně svítící paprskovité koruny.

5. Brzy bylo celé nebe přeplněno podobnými hady, kteří se pohybovali ve všelijakých závitech kolem hlavního hada.

6. Tyto pohyby se však stávaly stále prudší a prudší. Nastal hotový boj. Hlavní had kousal hady menší, a pokousaní hadi padali ihned k zemi, a kdekoli nějaký had padl k zemi, tu ji také ihned strašlivým požárem zapálil.

7. Půda Země se však jala hlasitě naříkat nad takovým neštěstím a hory zuřivě vznícené se ohýbaly do údolí a překládaly řeky a ze svých rozsedlin a puklin vyháněly spousty a spousty mraků, zatemňovaly jimi hustěji a hustěji celou oblohu, a velmi brzy se z nich řítily neslýchaně mocné proudy a zalily všechny země vodou.

8. A voda stoupala a stoupala, pohltila velmi brzy město Hanoch a se strašným vlnobitím dosáhla také již téměř vrcholu hory, kde se nacházel Lamech se svým stále ještě spícím lidem.

9. Když však hora začala kolísat a chrám hrozil brzkým zřícením a k tomu přišel ještě mocný blesk, jehož velmi mocný rachot rozechvěl Zemi, tu začalo být úzko Lamechovi, ač se chtěl odsoudit k záhubě.

10. Povstal, sáhl ihned na oči, třel si je a jal se kolem sebe pohlížet. Spatřil ihned před sebou chrám a v něm Pána a Henocha, a lid seděl čile kolem chrámu a chválil a velebil nádheru Boží. On, Lamech, se nacházel v dobrém stavu mezi svými.

11. Když nyní takto vše spatřil v starém dobrém pořádku, otázal se ihned vedle sebe stojícího Thubalkaina:

12. „Synu můj, řekni mi, co se to nyní pro všemohoucí vůli Páně se mnou dělo? Kde jsem byl a kde jste byli vy a moudrý Muž a Henoch, kteří oba nyní jistě ještě tam v chrámu na mne čekají?“

13. Thubalkain odpověděl: Otče, proč se tážeš? Copak jsi beze smyslů, že nevíš, jak jsi sem podle zaslíbení onoho moudrého Muže přišel, abys ohlásil všemu lidu, aby povstal se země?!

14. Tu jsi objal matku mou a Naeminu a v tomto sladkém objetí jsi ihned usnul, a to zcela pevně ještě dříve, než jsi mohl splnit příkaz moudrého Muže, a takto jsi nyní spal dlouhý čas, nemohu však nyní určit, jak byl dlouhý.

15. Hle, to je to celé! Nemůžeš-li mně věřit, pak je tu ještě několik svědků, kteří ti musejí nutně sdělit totéž, protože je tomu nepopíratelně tak.“

16. Když toto Lamech uslyšel, tu hlasitě vzkřikl a pravil: „Bože! Tobě, jedině svatému, budiž na věky všechna chvála, všechna sláva, všechen dík a všechna má láska, že toto vše byl jen mar-nivý sen!

17. Ale jak jen se mohlo stát, že jsem mohl tak brzy slovo Páně zaspat, a neučinil podle Jeho volání?“

18. Lamech z výšiny, po boku mu stojící, mu však odpověděl: „Hle, bratře, protože jsi nesplnil napřed vůli Páně, nýbrž živil jsi v sobě potají myšlenku, že si na této hoře uprostřed svých žen v noci odpočineš.

19. A tak tedy Pán dopustil, že ses dostal k svým ženám zcela nevědomě v době, kdy ses ve své noční fantazii domníval budit lid, ale nikdo se nemohl obrátit po tvém volání, které jsi neučinil, neboť jsi, dokonce ve svých ženách slastně spící, vycházel z chrámu.

20. Takto tě před Bohem obelstilo tělo a Bůh pak dopustil, že jsi musel okusit plody lásky v těle.

21. Dej se však vést mnou opět do chrámu a Pán ti odhalí ještě lecjakou pošetilost v tobě; a tak mne tedy následuj! Amen.“

* * *

Kapitola 61.

Král Lamech s Lamechem z výšiny Pánem v chrámu láskyplně přijati. Vysvětlení toho, co zažil král Lamech ve spánku. Domovní a hodnostní řád nebeského Otce.

20. června 1843

1. Po těchto slovech Lamecha z výšiny následoval Lamech z nížiny ihned svého jmenovce do chrámu.

2. Když tam oba přišli, šel jim Pán s Henochem také ihned vstříc a přijal je s otevřenou náručí.

3. Takovéto velké laskavosti se strany nejvyššího Pána se však zejména Lamech z nížiny nadmíru podívoval, a to právě v tomto jeho, aspoň podle něho, poněkud kritickém postavení, neboť za svůj tělesný spánek očekával od Pána zcela řádnou výtku.

4. Ale Pán pravil ihned poněkud bázlivě se divícím Lamechovi: „Proč tě nyní tak velice udivuje Má dobrota, láska a velká milost? Copak jsi nebyl jako hříšník nikdy větší než nyní? Jak to však, že jsem tehdy přišel k tobě?

5. Mohl-li jsem ti však přijít tehdy vstříc jako Svému velkému nepříteli a pozdvihnout tě jako nejhlouběji padlého, proč ti bylo nyní tak podivné, že ti přicházím až na práh chrámu vstříc, když jsi nezhrěšil?!

6. Vždyť co se ti nyní přihodilo, bylo přece jen čistě mým dopuštěním, abych ti ukázal, jaké plody by časem vyrostly tobě anebo aspoň tvým potomkům z převážně mocné lásky k ženám.

7. Co jsem ti však takto ukázal, to je. jen dobré poselství pro tebe a tvé potomky, ale jistě věčně nikdy hřích.

8. Budeš-li ho náležitě dbáti, budeš žít v duchu pravé lásky a vší moudrosti ze sebe.

9. Nyní však pojď se svým Mně nadmíru milým vůdcem dovnitř a poradíme se a pohovoříme si náležitě podle volného času, a tak se živě pobavíme při jasném světle planoucího a zářícího srdce na oltáři.“

10. A oba převelice potěšeni vstoupili do chrámu a ve svých srdcích chválili nadmíru Pána.

11. Pán je však zavedl k oltáři a řekl jim pak toto: „Člověk může přijít do stavu, kde může, ano, mnohdy dokonce musí, slušným způsobem učinit z nouze ctnost. Rovněž tak můžeme zajisté učinit také nyní my.

12. Hleďte, kruhové stupně kolem oltáře nejsou sice určeny k tomu, aby se na nich sedělo; ale jelikož tu nejsou zhotoveny vůbec žádné jiné lavice k odpočívání a sezení, posadíme se na tyto kruhové stupně, a to obličejem směrem k východu, a pak jsme učinili z prázdných ozdobných stupňů užitečnou lavici k odpočinku a k sezení.

13. A kdo nám může proti tomu něco namítat?! Vždyť jsme to my sami, pro něž je zbudován chrám i se svými stupni. Bude nám tedy ponecháno zajisté také nyní na vůli, abychom chrámu použili k čemu je nám libo. Co myslíš, Lamechu, mám pravdu, anebo ne?“

14. Lamech odpověděl: „Pane, milý, dobrý Otče! Tvá vůle jediné je svatá a působí mně nejvyšší radost; proto se staň vždy, jak se ti nejlépe líbí!

15. Pane a Otče ve vši Své nesmírné laskavosti a jemnosti, rač nyní také určit, v jakém správném pořadí se máme kolem Tebe právě posadit, aby i v této věci mohla být splněna Tvá vůle.“

16. Pán pravil: „Ty jsi ještě velmi silně dvorním mužem a pro samé obřady si nevíš rady.

17. Já však pravím tobě: Pohled jednou hezky pozorně na děti nějakého otce rodiny, mocně milujícího své dětičky. Co dělají, když přijde otec domů?

18. Hle, běží všechny o překot vstříc milému, dobrému otci a nejbližší a nejhbitější se vrhne nejprve ve vši lásce k otci, a potom ostatní, jak jim to dovolují nohy.

19. Nejmladší zůstane ovšem zpět; ale dobrý otec je vidí s tlukoucím srdcem hopkat mu vstříc, a přijde-li do jeho blízkosti, jde mu s vřelým srdcem vstříc, vezme je ihned na ruku, přitiskne na prsa a líbá je a laská se s ním podle své velké chuti srdce.

20. Hle, můj Lamechu, právě takový je Můj božský a nebeský domácí řád a dvorní mrav. Kdo přijde dřív, mele také dřív; a posledního a nejslabšího vezmu na ruku a budu jej nadmíru laskat a líbat, protože také on ve své slabosti poznal Otce a pak se slabýma nohama spěchal Mně, milému, dobrému Otci vstříc.

21. A tak čiňte i vy a netažte se na pořad podle hodnosti. Tak budu mít Já jako pravý Otec z vás, Svých dětiček, pravou radost.

22. Hleďte, Já jsem Se již posadil. Posadte se ke Mně také vy!“

23. Tu se vrhli všichni tři z mocné lásky na Otce, a On pravil: „Tak je to správné; to je pravý řád nebes! V tomto řádu zůstávejte budoucně povždy a navěky! Amen.“

* * *

Kapitola 62.

Polární vnitřní stavební řád Země a všech organických těles jako podobenství pro pořad v sezení zvolený Pánem.

21. června 1843

1. Poté se všichni posadili po boku Páně, a to Henoah a Lamech z výšiny po pravém a Lamech z nížiny po levém boku. Pán poté pravil:

2. „Hleďte, mé vyvolené děti, takto sedíme dávno dobře, a mimoto ještě v nejkrásnějším pořádku.

3. Toto vy všichni tři nyní ovšem ještě zcela dobře nepoznáváte; ale nyní máme právě nejkrásnější volnou chvíli a můžeme si o všelijakých věcech porozprávět. Tak si budeme moci až do úplného východu Slunce promluvit také o leccems, a tedy také o tomto dobrém pořádku našeho sezení.

4. Já již vidím, že Můj Lamech po Mé levici chtěl by ihned podle své dosud neúplně vyhaslé dvorské mysli ihned zvědět důvod dobře zvoleného pořádku sezení? Můžeme jej ihned osvětlit, a tak Mne tedy poslyšte.

5. Hleďte, Země, kterou obýváte, je kulaté těleso. Toto těleso je na povrchu necitlivé, ale jeho nitro je organickou životaschopnou stavbou a žije podobně jako zvíře.²

6. Ježto však k životu je nutné především středisko anebo spíš přitažlivý bod, tedy těžiště, na něž se pro jeho přitažlivost vše tlačí a právě tímto tlačení tento bod nutně povzbuzuje, rozpaluje a rozněcuje, tak má také tato Země, jako i ještě nescíslné jiné Země v Mém nekonečném tvůrčím prostoru i se slunci a měsíci, takovéto středisko, které se podobá úplně srdci zvířatako i lidí, v jejich přirozené sféře.

7. Ale toto tak zvané středisko se nesmí nacházet ani u zvířat, dokonce ani u lidí a u světových těles přesně ve středu jejich veškeré organické masy, nýbrž musí být vždy asi ve třech čtvrtinách této masy, aby nebylo úplně umačkáno a tím zneschopněno k pohybu.

8. Nachází-li se tedy vždy a všude mimo vlastní těžiště masy anebo její vlastní střed, pak nemůže hlavní tíže ze všech stran na něj působit, a pak má volné pole působnosti a může se neru-

² Blíže viz. „Země a Měsíc – Novosalémské nakladatelství Bietigheim originál.“

šeně hýbai. Neboť je-li z velké strany masy příliš tlačeno, může se utéci do malé, a tedy také lehčí strany masy.

9. Nemůže-li se však hlavní masa pro svou v ní jsoucí setrvačnost a vlastní jí zcela přirozenou tíži nicméně příliš nad své těžiště pozdvihnout, nýbrž musí velmi brzy opět od své snahy ustoupit a pak se musí, sama sebou nucena, opět do svého těžiště odebrat, tu pak má vlastní hybné těžiště opět volný ústup a povzbuzuje pak svou jemu vlastní přitažlivou silou opět těžiště masy lenivé, které se pak opět tlačí k hlavnímu přitažlivému bodu, který se však, jakmile je mu tohoto nátlaku příliš mnoho, ihned opět odebere na svou lehkou aneb malou stranu.

10. Tímto stálým, ovšem jen velmi mechanickým jednotvárným sem tam pohybováním se potom způsobuje tak zvaný přirozeně zvířecko-organický život

11. A je-li takto skutečně v organismu hybná síla, sděluje se pak sama sebou celé mase, více méně ji povzbuzuje a celý organismus se tím pak oživuje a podle způsobu jeho oživení se ho může použít.

12. K tomu patří, ovšem z Mé strany, vše, a Já musím napřed celý organismus masy od bodu k bodu postavit a musím jej, jak bylo popsáno, teprve poněmhu zařizovat.

13. Je-li jednou takto co nejučelněji zařízen, pak žije organismus dále, dokud mu chci dávat nutnou potravu. Jestliže mu ji však odejmu, pak brzy zeslábne a zleniví, zhroutlí se, umačká a stráví se pak rovněž tak opět od bodu k bodu, jak byl předtím utvářen, a konečně se zcela rozpadne a jako úplně rozložená substance vůle se duchovně opět vrací do Mne.

14. Hledte, toť základní linie Mého organického stavebního plánu! Teprve ve světle vašeho vlastního ducha bude se vám stávat poněmhu jasnější a z toho není třeba vám nyní poznat v í c než jen to, že náš nynější pořad sezení odpovídá úplně přesně Mému stavebnímu řádu stvoření. Jak? To se ihned ukáže.

15. Hledte, Já jsem hlavním životním a přitažlivým bodem celé nekonečnosti, vy jste orgány (ústroje) k přijímání života ze Mne. Řekni Mně však, Můj Lamechu, sedím-li nyní uprostřed mezi vámi?“

16. Tu se Lamech zarazil a pravil: „Nikoli, Pane a Otče. Neboť u čtyř osob je to zajisté nemožné, neboť střed by tu byl jen mezi Tebou a Henochem.“

17. Pán poté pravil: Hle, proto je to správný a dobrý řád; neboť Já jako základ všeho života a pohybu Se nacházím ve třetí čtvrtině středu mezi vámi. Ty představuješ menší a lehčí severní pól a Henochem a Lamechem pak těžší a mnohem větší jižní pól života.

18. A tak se tedy budeme také navzájem přitahovat a všelikými velkými úvahami v nekonečné sféře života povzbuzovat.

19. Kdo tu ví zcela něco zvláštního, ať to sdělí, a budeme se moci o tom vzájemně snad dorozumět. To je Má nejmenší starost, a tak můžeš, ty, Lamechu, hned začít. Amen.“

* * *

Kapitola 63.

O mnohoženství. Božský řád manželství a plození.

22. června 1843

1. Lamech se však dlouho nerozmýšlel a přišel brzy s touto otázkou:

2. „Pane, předobry, přelaskavý svatý Otče! Jelikož jsi mně prokázal velkou milost již tím, že jsi mne povolal, abych mluvil před Tebou a tázal se Tě na všeliké neznámé věci, odvažuji se nyní také použít úplně této nekonečně velké milosti.

3. Velmi často jsem si u sebe myslel, zda je před Tebou správné a slušné, bere-li si muž několik žen.

4. Příroda sice mluví pro to, neboť muž je téměř den co den schopný plodit, žena však může za rok celkem vzato jen j e d n o u počít.

5. Uvažuje-li se o tomto poměru jak náleží při světle schvalujícího rozumu, jeví se být mnohoženství jako přirozenosti a věci úplně přiměřené, neboť tím může obyvatelstvo jen získat, nikdy však ztratit.

6. Ale uvažuje-li se naproti tomu opět stále stejný poměr pokud se týče počtu jedinců, pak se opět ukazuje, jako bys to nicméně tak neurčil, neboť počet žen je tu a tam nezřídka menší než

počet mužů; tu a tam je zcela stejný, jen velmi zřídka tu a tam zcela nepatrně větší než počet mužů.

7. Tento poměr odporuje tedy zřejmě prvé, i když rozumem schvalující potřebě přirozenosti; neboť připustím-li úplné mnohoženství, pak je tu ihned tisíc mužů bez žen, kteří jsou právě tak plození schopní jako ti, kteří mají mnoho žen.

8. Nepřipustím-li však mnohoženství, pak může muž téměř denně plození schopný správně jen jednou za rok zplodit, což se však zdá být v silném rozporu s přirozeností mužovou. Pane, chtěl bych mít především tu pravé světlo.“

9. Pán odpověděl: „Hle, to je velmi dobrá a opravdu moudrá otázka, a úplná odpověď na tuto otázku nesmí pravému vůdci tak četného národa nikterak chybět. A tak tedy poslyš: Já ti dám na tvou moudrou otázku správnou odpověď:“

10. „Hle, kdyby bylo mnohoženství v Mém řádu, pak bych byl jistě stvořil již Adamovi tři sta šedesát a několik žen, aby mohl přirozeně používat své denní přirozené schopnosti plození.

11. Ale Já jsem mu stvořil jen j e d n u ženu, a v tomto počtu dávám ještě do této chvíle pro mužskou bytost jen j e d n u bytost ženskou a z toho můžeš ihned velmi snadno dobře usoudit, že jsem určil muži jen j e d n u ženu přes jeho bohatší plodivost.

12. Co se však této plodivosti týká, není dána kvůli mnohoplození, nýbrž jen kvůli s i l n é m u plození; a tak může muž zplodit s jednou ženou sice menší počet dětí, ale zato tím silnějších, zatímco se při mnohoplození mohou objevit jen největší a nejnezralejší slaboši.

13. Neboť každé símě, jestliže napřed úplně nedozrálo, probudí špatný anebo neprobudí vůbec žádný plod.

14. Tak je tomu také, a to tím více u člověka, kde jde zajisté o probuzení nejušlechtilejšího plodu.

15. Nechť zůstane tedy při jedné ženě, a ta učiní dost, když dá každé tři roky uzrát jen j e d n o m u plodu. Rozumíš tomu?

* * *

Kapitola 64.

O touze muže po vlastnictví mnoha krásných žen. Uzrání citových sil člověka v lásce k Pánu

23. června 1843

1. Lamech, tímto velmi důležitým poučením nadmíru potěšený, se otázal dále a řekl Pánu:

2. „Pane a Otče, to je správné. Já nyní zcela jasně poznávám, že podle Tvého řádu má mít muž jen j e d n u ženu.

3. Ale za Tvého svatého poučování mne napadla nová věc, jež by mohla uvažována aspoň zdánlivě z jistě duchovně mravní stránky, položit u leckoho důvod pro mnohoženství.

4. Já jako Tebou ustanovený vůdce neměl bych však z omezené sféry svého poznání věru slova k tomu, abych tento důvod označil za zcela falešný. Proto Ti bez nejmenšího průtahu sdělím tuto nebezpečnou věc, neboť Ty jsi mě přece co nejmilostivěji dovolil mluvit, a tak se tedy budu nyní také tázat na cokoli, co by mi dalo byti nejmenší poznání.“

5. Pán pravil přerušuje poněkud Lamecha: „Máš pravdu, konáš-li toto, ale jen nečiň příliš mnoho slov a předběžných omluv, neboť čas je drahocenný a Já nejsem mimoto jako nějaký pošetilý člověk, k němuž se musí přijít s tisíci předběžnými slovy, než něco pochopí.

6. Proto nečiň okolky a přijď jen vždy ihned s hlavní věcí; neboť vím již odedávna, na co se Mne budeš nyní tázat. Proto je ti snadné mluvit, neboť u Mne můžeš jistě předpokládat, že Já ti jistě zcela od základu porozumím.

7. A tak Mně tedy sděl svou pochybnost, ale bez vysvětlujících okolností, neboť já je nepotřebuji. A tak tedy nyní zmužile do toho!“

8. Lamech, tímto krátkým jazykovým napomenutím poněkud pokořený, vypravil ze sebe ihned zcela krátce tuto věc:

9. „Muž však má pocit, následkem něhož se chápe nejen jedné, nýbrž mnohých žen; a tento pocit je pravý nenasyta. Neboť kdyby někdo měl již dvě, tři a ještě více nejkrásnějších žen, a přišel

by pak na místo, kde jet ještě sto opět jinak urostlých krásných žen, hle, tu ho to ihned co nejmocněji pudí, aby se zmocnil také těchto sta žen.

10. Ježto však na druhé straně není člověk svým tvůrcem, nýbrž jsi jím jen Ty, proč je tedy v něm pud, který nesmí být podle Tvého řádu realizován? Vždyť si přece člověk nedal sám takový nebezpečný pud?!

11. Pán na to odpověděl: „S bohatstvím citovým má se to právě tak, jako s bohatým vybavením plodivosti.

12. Pocit, který se vyslovuje v srdci jako mocná náklonnost aneb pud, je rovněž bohatou plodivostí, avšak jen v duchu.

13. Je-li však muž chlípný a roztrušuje své símě na ulicích a silnicích, řekni Mně, bude takový v základu oslabený muž kdy schopen se svou vodnatou plodivostí zploditi i s velmi plodnou ženou náležitou měrou plod?

14. Hle, toho již nebude schopen. Neboť z mláta se již žádná duchovní šťáva nevytlačí.

15. Tak je však tomu také s citovým bohatstvím: Ať jen muž shromáždí cit v srdci a pak jej obrátí ke Mně; a dosáhne-li náležité zralosti síly, pak nalezne ve Mně, Prazákladu všech věcí a tedy také všech sebekrásnějších žen, nejvyšš postačující a nejvyšš uspokojující náhradu a s tímto nejvyšš silným pocitem bude pak moci ve vši náležitě lásce milovat ženu a žena jeho souseda nebude také nikdy na něho dorážet.

16. Věz však, že na tomto světě vše v člověku je jen zárodkem k výcviku pro nekonečně vznesený cíl, a proto nemá sil, které v sobě pozoruje, užívat dřív, než dosáhly úplné zralosti.

17. Jako však plody Země zrají jen ve světle Slunce, tak také duchovní síly člověka zrají jen ve světle Mém.

18. Proto má každý člověk obracet své síly na Mne, tak se stane dokonale zralým, mocným člověkem v Mém řádu. Kdo to však nečiní, je sám viníkem své smrti. Rozumíš tomu?“

* * *

Kapitola 65.

Podobenství o rosné kapce. O průběhu vývoje duše.

26. června 1843

1. Na otázku , zda tomu rozumí, odvětil Lamech:

„Pane, jak bych tomu neměl rozumět, když Ty, jako Světlo všeho světla, Slunce všech Sluncí mne prosvětluješ jako ranní Slunce chvějící se rosnou kapku, která se nechává rozechvívat ranním vánkem?!

2. Kapka je sice jako já nepatrnou prchavou věcí v řadě Tvých nekonečně velkých stvoření; ale je-li tu, pak pojímá do sebe Slunce právě tak dobře jako mé oko a září ve svém úzkém okruhu kolem sebe jako malé Slunce a svým světlem obcerstvuje své malé okolí, svůj malý svět, jako moudrý člověk obcerstvuje své méně moudré bratry.

3. A tak se tedy také já zde domnívám být takovou rosnou kapkou. Jsem prosvětlen Tvým světlem a pochopil jsem Tě tak dalece, pokud je mi to podle mé nepatrnosti jako tvora před Tebou, velký, všemohoucí Tvůrče, možné a pokud mi to dovoluje Tvá všemohoucí svatá vůle. A nyní se také v tomto Tvém světle v sobě domnívám, že touto milostí budu moci mnohonásobně obcerstvat své okolí.

4. Ale kdybych tím chtěl říci: „Pane, já jsem Tvá zářící slova zcela pochopil.“, pak bych musel být považován za ještě mnohem většího pošetilce, než kdybych chtěl vážně tvrdit, že by rosná kapka pojmla celé skutečné Slunce, protože se třpytí a září světlem.

5. Ty, Pane, však nejlépe víš, kolik se mi toho nedostává k plnějšimu pochopení Tvých svatých slov. Proto Tě prosím: Osvěť mne podle mé potřeby!“

6. Pán pochválil Lamecha za jeho krásnou odpověď a dobrou řeč, v níž spočívalo v podstatě mnoho moudrosti, a po této pochvale se k němu obrátil slovy:

7. „Kapka, k níž se přirovnáváš, není však tak nepatrná a tak pomíjející, jak se ti zdá.

8. Hleď, ta kapka žije, dává život svému malému světu a právě v tomto dávání života bývá sama jako sám se zdokonalující život přijímána nějakým již výše stojícím stupněm života, v němž se pak stává vždy mocněji působící duší, kterážto duše pak nikdy neumírá, nýbrž stále vzrůstající a

tiše pokračujíc se pohybuje řadou bytostí, až dospěje k cíli, aby přijímala vyšší paprsky ze Slunce, které tě nyní vřele milujíc ozařuje.

9. Ty jsi již slyšel z moudrosti Farakovy, že když Bůh stvořil prvního člověka z hlíny Země, tu vdechl do jeho chřípí živou duši, a člověk se stal živoucí duší před Bohem, svým Tvůrcem.

10. Tento dech vane dosud ustavičně nad zemí a celou Zemí, která se vesměs v Adamovi znázorňuje omlazena, a probouzí vždy nesčíslné živé duše pro budoucí lidi.

11. A hle, tito lidé jsou cílem rosné kapky; teprve v nich nastává schopnost přijímat vyšší paprsky právě způsobem, jako je to nyní u tebe, ze Slunce věčného života, který žádnou jinou řadou bytostí není nasáván.

12. Tak je tedy také celá Země jako jeden člověk a jejím trváním jsou duše, které tu byly již kdysi spojeny s Mým duchem. Ale ony ještě zkoušku nekonaly, proto nyní ve velkém mateřském těle země znovu dozrávají a pak se Mým dechem probouzejí k novému životu.

13. Tomu asi sotva porozumíš; ale toho také není k životu zapotřebí.

14. Chceš-li však o tom k svému prospěchu něco podrobnějšího, pak máš právo se tázat. A tak se tedy ťaž na co chceš, a Já ti posvítím do všech koutů tvého života. Tážeš-li se však, nečiň mnoho slov. Amen.“

* * *

Kapitola 66.

Lamech žasne nad moudrostí Páně. Milost pokoření lidské moudrosti. Zuby symbolem moudrosti.

27. června 1843

1. Když Lamech uslyšel z úst Páně tato slova, bil se v prsa a pak řekl

2. „Ó, Pane, nyní Lamech ve svém rozumu umkl, a nedovede již nic mluvit a se tázat; neboť Ses dotkl až příliš tajuplně a přehluoce skryté věci, do níž mé hlemýždí oko nebude s to nikdy pohlédnout.

3. A věru, hrozím se nyní Tvé příliš nekonečné hlubiny moudrosti, a proto již nemám vůbec odvahy, na něco se tě tázat. Neboť mohl bys mi dát ještě hlubší odpověď, a já bych pak před tebou i veškerým lidem zahynul! Ať se Tě tedy nyní místo mne na něco táže někdo jiný.

4. Je sice o sobě nejvýš příjemnou a největší věcí být poučován o Tvých velkých zázračných stvořeních od Tebe, Stvořitele Samého; ale postavíš-li Ty, ó, Pane, příliš náhle do nejostřejších paprsků Svého nekonečného, nejvýš silného světla tvora dosud zcela slepého, pak až příliš bolestně silně pociťuje vlastní nedostatek světla.

5. Vědět, že je člověk naproti Tobě v každém ohledu pouhé nic, je snesitelné; ale v Tvém nejvýš mocném nejjasnějším světle toto pociťovat a živě vnímat je nesnesitelné. Proto se nyní již neodvažuji na něco dalšího se tě tázat, neboť až příliš před Tebou poznávám svou neúplnější nicotu.“

6. Pán pravil poté Lamechovi: „Poslyš, právě to je. však také vlastní hlavní důvod, proč ti nyní sděluji co nejhlouběji skryté věci, abys tím byl náležitě z celého srdce pokořen a všechnu svou moudrost a poznání zajal a položil Mně jen k nohám.

7. Neboť dokud by ses chtěl stkvít i jen nejmenší jiskérkou vlastní moudrosti, nemůžeš vejít do Mé moudrosti, a kdybych ti ji dal jakoby nuceně, pak by tě zahubila a zničila, jako tu vznícená kamenná sůl ničí vše, co ji obklopuje

8. Proto musíš napřed přede mnou stát ethericky zcela očištěn vlastním pokořením, než budeš schopen Mé světlo v sobě snášet.

9. Hle, tento chrám je zbudován moudrostí ze M n e; ale na této světlé výšině nemohl být postaven dříve, dokud nebyla očištěna od všeliké nečisté havěti.

10. Právě tak nemůže být také živý chrám Mé moudrosti v tobě zbudován dříve, dokud jsi úplně neočistil vlastní horu moudrosti v sobě.

11. Jásej tedy, začíná-li tě Mé světlo tlačit, neboť pak jsi blízek toho, abys všechno to své odezdal a zato do sebe přijal to Mé.

12. Hle, s touto věcí ducha je to téměř právě tak jako se zuby, které jsou vlastně symbolem moudrosti:

13. Mléčné zuby, které dostalo dítě s bolestmi, musejí být opět poněkud bolestně vyhubeny, přijdou-li silné zuby muže, neboť byly jen raziteli cesty pro zuby muže.

14. Tak musí však také veškerá tvá dřívější moudrost z tebe, než bude pak teprve moci přijmout do sebe věčně mocnou moudrost Mou.

15. A tak se tedy můžeš již pln odvahy tázat a v Mém světle se pokořit, aby ses tím stal schopným přijmout do sebe Mé nejčistší světlo. Já však vidím, že jsi Mi nyní zcela dobře porozuměl; proto se tedy také zase odvaž na něco se Mne tázat. Taž se však, nač chceš, a Já ti odpovím. Amen.“

* * *

Kapitola 67.

Původ a podstata z l a.

30. června 1843

1. Po této nadmíru hluboce a živě poučné řeči Páně nabyt Lamech opět odvalu a řekl nyní nadevšecko jím milovanému Pánu:

2. „Pane, a nejsvětější Otče, je-li tomu tak, pak se Tě budu po celý svůj život dotazovat, a nebude mi již úzko, i kdybys mi pak k mému pokoření udělil ty nejhlubší odpovědi.

3. A tak mám tedy nyní také již opět pohotově po mém mínění velmi vhodnou otázku. Chceš-li ji, Pane, slyšet, pak se s ní ihned vytasím.“

4. Pán mu zcela mírným tónem řekl: „Proč chceš vždy trojí dovolení, než se odvažuješ mluvit?

5. Pravím tobě, mluv! Neboť jsem ti přece řekl, že se můžeš tázat, nač jen chceš, a Já ti pak podám vysvětlení. K čemu by tu mělo být ještě druhé a třetí dovolení?! Mluv tedy, jak ti srdce a jazyk narostly.“

6. Tato slova otevřela Lamechovi úplně ústa a oni přišel ihned s touto otázkou:

7. „Pane, Ty jsi byl od věčnosti ve Svém bytí dokonale a nekonečný a nadmíru dobrý, a to ve Své celé Bytosti, a mimo Tebe nebylo v Tvé celé nekonečnosti po věky nic jiného než jen Ty Sám.

8. Když jsi však chtěl stvořit anděly, nebe a Světy a lidi, tu jsi nepotřeboval žádnou látku, nýbrž jedině Tvá všemohoucí vůle, spojená s Tvými nejmoudřejšími, svatě nejvznešenějšími ideami a myšlenkami, byla vždy a bude navěky základem Tvého celého nekonečného stvoření.

9. Jelikož si však nedovedu představit, že by v Tobě kdy byla nějaká zlá idea, anebo dokonce nějaká i jen zdáním zlá myšlenka, rád bych se od Tebe dozvěděl, odkud tedy vlastně přišlo zlo satana, a tím také zlé a špatné v nás lidech. Odkud hřích, odkud hněv, odkud závist, odkud pomsta, odkud vládyčtivost a odkud smilstvo?“

10. Pán odpověděl: „Milý Lamechu, tato tvá otázka zní sice jako velkolepě moudrá; ale Já pravím tobě: Je velice lidská.

11. Nicméně ti však dám na ni odpověď a rozřeším tvou otázku, ačkoliv ses potají domníval, že Mně tím dáš otázku, s jejímž zodpověděním bych mohl být Já Sám poněkud v pochybnostech, a tak tedy poslyš:

12. V Mých očích není vůbec nic zlého, nýbrž jsou jenom rozdíly v působení Mé vůle; a tato vůle je jak v pekle, tak i v nebi, v tvoření jako v ničení stejně dobrá.

13. Ale v očích tvorů je třeba jen j e d n o uvažovat a stavět jako dobré. To jen poměrný díl dotvrzování je třeba považovat a stavět jako dobrý, pod nímž může tvor vedle Mne a ve Mně trvat, a to je udržující, anebo stále tvořící díl ze Mne - rozkládající anebo ničivě panující mocný díl se však ze stanoviska tvora považuje za zlý, protože v něm vedle Mne a ve Mně nemůže být myšlen jako existovatelný.

14. Ve Mně je tedy „ano“ tak jako „ne“ stejně dobré; neboť v „ano“ tvořím a v „ne“ vše pořádám a řídím.

15. Ale pro tvora je jen „ano“ dobré a „ne“ zlé, a to po tak dlouho, dokud se nestal v „ano“ úplně jedno se Mnou, načež pak bude moci trvat také v „ne“.

16. Pro Mne tedy není satana a pekla, - za to však vzhledem k němu samému a k lidem této Země, protože se zde jedná o výcvik Mých dětí.

17. Jsou ještě nesčíslně jiné Světy, na nichž satana neznají a neznají tedy také ono „ne“, nýbrž jedině „ano“ v jeho poměrech.

18. Tak se věci mají. Země je dětská jizba, a proto je také na ní vždy mnoho křiku a slepého povyku; ale Já to spatřuji jinýma očima než ty, člověk této Země.

19. Rozumíš tomu? Mluv, nakolik tomu rozumíš! Amen.“

* * *

Kapitola 68.

Lamech před svatostí Boží oněmí. Hranice Boží všemohoucnosti. Přemostění propasti mezi Bohem a člověkem milostivým poměrem Otce a dítěte.

1. července 1843

1. Na tuto odpověď Páně odpověděl Lamech: „Ó, Pane, předobry svatý Otče! Co by se týkalo mého porozumění, tu bych se musel v této věci ještě velmi mnoho dotazovat.

2. Avšak jsou tu Henoch a můj jmenovec z výšiny. Ti, svatý Otče, jistě Ti lépe porozuměli než já, a proto, bude-li snad třeba, poví mně již při nějaké příležitosti o tom to nejnutnější.

3. A tak jsem spatřil svou nehodnost mluvit před Tebou, Pane, a nebudu se již odvažovat dále se Tě na to dotazovat nikoli však snad pro Tvou nekonečnou moudrost, nýbrž protože jsi svatý, přesvatý.

4. Já jsem toto zpočátku tak velice nepociťoval; ale ježto jsem se v Tvé moudrosti náležitě až do základu pokořil, napadá mi nyní Tvá nekonečná svatost, a její božskou tíhou jsem stlačen až do nejhlubší a nejtemnější propasti.“

5. Tu Lamech skutečně oněměl; neboť teprve za řeči Páně začal náležitě ze základu pociťovat a tedy poznávat, co je ve Svě podstatě Bůh, a co je naproti tomu ve své podstatě stvořený člověk.

6. A rozvažoval, jak člověk ve všech svých částech závisí zcela a naprosto na Bohu a že z vlastní síly není s to učinit ani jeden dech, neřku-li teprve čerpat v sobě jednu svobodnou myšlenku, a k tomu ještě uvažoval, že se právě tento všemohoucí, svatý, věčný Bůh nachází nyní po jeho boku a hovoří s ním.

7. Proto byl tedy také tak velice dojat a pokořen, že se již ani neodvažoval dále mluvit.

8. Leč Pán Si povšiml velmi brzy této Lamechovy rozpačitosti a řekl mu poté: „Poslyš Mne, synu Lamechu! Cožpak mohu snad za to, že jsem od věčnosti v Sobě Samém živý Bůh a ty tvor ze Mě? Je snad možné tento poměr změnit? Můžeš ty se státi věčným Bohem a Já tvým tvorem? Hle, to jsou věci, které jsou i Mně nemožné!

9. Já právě tak jako ty nebudeme navěky s to tento řád převrátit, neboť kdyby bylo možné, abych Se mohl svinout v pouhého tvora, pak v okamžiku, kdy bych odložil věčné Božství, abych ti je postoupil, by celé stvoření i s tebou do posledního atomu zaniklo.

10. Kdyby se však toto stálo, co bys pak měl z takové změny, a co by Mně pak ještě zbylo? Ty bys již nebyl, Já bych však musel znovu obléknouti Božství, a kdybych chtěl mít kolem Sebe opět bytosti, musel bych je znovu zase stvořit a tebe samého opět v jsoucnu povolal, kdybych jistě chtěl, abys byl po mém boku.

11. Myslím, že nyní uznáš, co je tu možné a co je za podmínek Mého věčného řádu nemožné, a také uznáš, že Já jako věčně neměnitelný Bůh vynakládám jistě vše možné, abych Se Svým tvorem a z nich vycházejícím dětem tak přiblížil a všechny propasti mezi Mnou a jimi natolik vyplnil, aby mohli se Mnou jednat jako se sobě rovným a aby se ode Mne Samého mohli učit svému věčnému životnímu určení, v němž by měl pak mezi Mnou a jimi zavládat jen mravní rozdíl, podle něhož by měli totiž být úplně vlastními pány ve Mně a vedle Mě na věky.

12. Má-li se však tato věc nutně tak, potom nenahlížím, že a proč se před Mým nutným Božstvím tak velice chvěješ, že ti proto jazyk vypovídá službu.

13. Odlož, co se Otci a dítěti nesluší, nýbrž žvatlej, co tě napadne, abys z toho mohl vidět, jak jsem Já, tvůj Otec, nadmíru vždy trpělivý-.

14. Vlož tedy nyní svou ruku do ruky Mé, a pochop, jak jsem dobrý, trpělivý, a pak mluv, jak ti jazyk narostl. Amen.“

* * *

Kapitola 69.

Život tvora jako část života Božího. Člověk jako zpevněná Boží myšlenka. Tajuplná otázka týkající se lidské svobody.

3. července 1843

1. Když Pán dodal takto Lamechovi odvahy, uvolnil se Lamech ve své mysli a poté pravil:

2. „Ano, je a zůstane tedy na věky pravdou: Tvor se nemůže nikdy stát nestvořeným Bohem, Bůh se však rovněž tak nikdy nemůže stát stvořeným tvorem.

3. Bůh sice žije věčně svobodně ze Sebe a tvor jen podmíněně skrze Boha a z Boha, ale jestliže tu jednou tvor je a žije, pak zajisté také žije svým způsobem život božský, neboť není věčně nikdy jiný život než jedině život z Boha.

4. Je-li však život z věčného života Božího, pak ani nemůže být jiný než také věčný.

5. Můj život může tedy být jen částíčkou z věčně nekonečného života Samého Boha, jinak by to nebyl život; ježto je však takovou částíčkou, je jako takový podobný životu, jehož je částíčkou, tedy věčný, z hlediska vpřed i vzad, neboť nedovedu si představit, že by v Tvé plnosti života byly starší a mladší částice života.

6. Můj závěr je tedy tento: Byl jsem, Pane, věčně životem v Tobě, ale vázán na Tvou nekonečnou plnost života, Tobě se však v určitém údobí zalíbilo, tuto mou částíčku života vystavit svobodně ze Sebe, a tak jsem nyní svobodně postavenou částíčkou života z tebe navěky, jako jsem byl předtím v Tobě od věčnosti jakožto o sobě nesvobodný, ale s Tvým nekonečným životem úplně spojený život.

7. Pane a Otče, soudil jsem správně, anebo jsem se nějak mýlil?“

8. Pán pravil: „Ne, Lamechu, tentokrát dopadl tvůj úsudek dobře a pravdivě a správně; o tom můžeš být z Mých úst nyní úplně ujištěn.

9. Je tomu tak, jak jsi to nyní vyslovil, a tak jsme Já i ty již od věčnosti zde, jenže s tím rozdílem, že Já jsem věčné veškerenství, ty však jsi ve Mně a ze Mne jen částicí tohoto nekonečného veškerenství.

10. Neboť zajisté je správné, že myšlenky každého člověka musejí být tak staré, jak starý je on sám, ale přijde tu na člověka, kdy je myslí anebo ve své mysli jaksi osvobozuje.

11. Děje-li se tedy tak, pak je člověk jaksi stvořil a utvářel v sobě, jako nezřídka také účinně ze sebe a mimo sebe, a tyto myšlenky jsou tu pak jako svobodné bytosti, ačkoliv jsou ještě vždy vázány na tvůrce, to je. na člověka, který je myslí.

12. Tak je to tedy také mezi námi. Já jsem Člověk všech lidí a vy lidé jste vesměs všichni Mé myšlenky, tedy Můj život, protože myšlenky, volné myšlenky jsou vlastním životem ve Mně, tak jako jimi jsou ve vás, neboť všichni jste stvořeni úplně podle Mé míry!

13. Jako Mé věčné myšlenky nemůžete však být mladší než Já Sám. A tak jsi Lamechu, jak bylo řečeno, tentokrát soudil úplně správně.

14. To je tedy správné, ale přesto je tu veliké tajemství a toto tajemství se velmi mocně projevuje v otázce: Jak a jakým způsobem však může Tvůrce vystavit Svě myšlenky jako Svě věčné částice života ze sebe jakožto dokonalé, svobodné, sebe sama vědomě žijící bytosti, takže jsou, jako ty jsi nyní přede mnou a můžeš se mnou mluvit, jako bys byl druhý věčný Bůh vedle Mne?

15. Lamechu, dosud ses Mne tázal ty; nyní Se však táži Já tebe. Hledej v sobě odpověď na tuto Mou otázku; neboť musí být v tobě tak, jako jistě máš v sobě to, co dělá tvora tvorem! Přemýšlej a pak Mi odpověz. Amen.“

* * *

Kapitola 70.

Lamech je v rozpacích pro jemu neřešitelnou otázku, a doznává svou pošetilost. Pokora jako pravá moudrost.

4. července 1843

1. Při této otázce se Lamech velmi mocně zarazil a nevěděl, jak je na tom. Měl začít vážně v sobě hledat odpověď na tuto otázku, na niž může odpovědět jen Tvůrce, anebo měl považovat tuto otázku jen za zdravé pokoření, které mu Pán přisoudil snad proto, že se v dřívějším vyjádření před Ním poněkud příliš vysoce vyslovil?

2. Mezi těmito dvěma ideami Lamech dlouhý čas rozvažoval, a proto zůstal úplně němý, a tedy také s požadovanou odpovědí v pozadí.

3. Ale Pán velmi dobře postřehl, proč Lamech mlčel, a proto mu pravil: „Poslyš, milý synu Lamechu! Jak dlouho Mne necháš čekat na odpověď“?

4. Ty jsi přece ve svém dřívějším výkladu mluvil vpravdě tak hluboce moudře, že taková řeč by sloužila ke cti i nejhlubokomyslnějšímu cherubovi, a přece jsem toho předtím od tebe nežádal, nýbrž dal jsem ti jen nepodmínečné právo se tázat

5. Nyní však, ježto jsem ti dal Svou otázkou vhodnou příležitost, abys dal úplně volný průchod své hluboké moudrosti, mlčíš jako myš, když ji větří kočku, a nechceš mluvit, co by ti mohlo posloužit k velké cti!

6. Čím to tedy? Copak tě tvůj ostrovtip nechal najednou na holičkách, anebo se neodvažuješ vytasit s nalezenou odpovědí proto, že snad se ještě sám nemůžeš náležitě pevně zaručit za její správnost?

7. Mluv tedy, abychom se z tebe dozvěděli, jak se ti zdá, že jsi nyní na tom.“

8. Lamech se po této předmluvě vzchopil a hlasem velmi rozpačitým pravil:

9. „ Pane, nyní je mi nad Slunce jasno, že Ty jsi Svou strašnou otázkou nechtěl vlastně položit otázku k zodpovězení, nýbrž jen velmi mocný kámen úrazu pro mou pošetilost, chtějící se moudře blýskat.

10. Mohu ti tedy, Pane a láskynejplnější Otče, nyní z nejhlubšího základu svého Tebe nadevšecko, všecko, všecko milujícího srdce za to jen poděkovat, neboť nyní jsem poznal a poznávám stále jasněji, že jsem se chtěl svou pošetilostí před Tebou a Henochem poněkud blýskat, jako bych byl také mudrcem, o němž by aspoň Henoch musel říci, že je zcela zdařilým mudrcem.

11. Ale tato Tvá svatá otázka mi ukázala úplnost mé pošetilosti, a prosím Tě tedy za odpuštění této mé velké pošetilosti a také Tě prosím, abys, milý svatý Otče, ježto jsi již takovou svatou otázku položil, abys také na ni co nejmilostivěji odpověděl, kdyby nám odpověď měla podle Tvé svaté vůle prospět, ale kdyby nám ve své hloubce podle Tvého nejvyššího moudrého názoru neměla prospět, pak se budu co nejživěji snažit, abych Ti z hloubi svého srdce také za nezodpovězení poděkoval.“

12. Pán však odpověděl: „Poslyš, Můj milý synu Lamechu, tento výklad o tvé slabosti se Mi líbí neporovnatelně lépe než tvá dřívější úvaha o životně stejnorodém poměru mezi Tvůrcem a tvorem, ačkoliv byla o sobě správná, protože jsem ti vnuknul takto mluvit, abych zpracoval tvé srdce a ukázal ti, v čem spočívá pravá moudrost – v pokoře, podle níž člověk poznává, že ze sebe úplně nic nemůže, že Mne však vše.

13. Nyní však, abych tě o tom přesvědčil, vložím ti velkou odpověď do srdce a z ní jasně poznáš, jak může člověk ze Mne přede Mnou a přede vším světem tak jakoby ze sebe mluvit.

14. A tak se tedy staň, a nyní již můžeš začít mluvit. Amen.“

* * *

Kapitola 71.

Lamechovo duchovní zření myšlenkových výtvorů v jeho nitru a jejich obdoba s prapůvodem lidí v Bohu.

5. července 1843

1. Lamech začal ihned zcela klidně mluvit. Pravil: „Otázka, nemýlím-li se snad, zněla takto:

2. „Jak a jakým způsobem může Tvůrce vystavit Své myšlenky jako Své věčné částičky života ze Sebe jako úplně svobodné sebe si uvědomující žijící bytosti, takže jsou, jako jsem nyní já před Tebou, Pane, a mohu mluvit s Tebou, jako bych byl vedle Tebe druhý věčný Bůh?“

3. To by byla otázka. Taková otázka je správná, to poznávám nad Slunce jasně; ale odpověď, velmi těžká odpověď, ta ještě s otázkou na světlo světa nevystoupila.

4. Ale já nyní v sobě něco spatřuji. Jsou to velké myšlenky! Vyvíjejí se tu z chaosu jako jednotlivé hvězdy, které si tu také razí mnohdy podobným způsobem cestu v silně zachmuřené noci a pak zcela sladce a něžně shlížejí roztrhanými mračnými průrvami na temnou půdu Země.

5. Ó, myšlenky, ó, myšlenky, vy divuplná nádherná malá stvoření mého ducha! Jak zvláštní formy máte! Naplňujete mocně mou hrud; hvězdy se tlačí ke hvězdám, a světlé tvary k tvarům a volněji a volněji je v mé duši.

6. Nyní táhnou noční mraky v Mých prsou pryč, a kam táhnou, tam se setkávají s velmi mocnými světly proudy, které přijímají odcházející mraky, a přijaté mraky se stávají samy světlem a nabývají v proudu tvary, ano, dostávají dokonce divuplně nádherné tvary!

7. A nyní v sobě vidím hojnost světlych forem, které se nepopsatelně a v nesčetném počtu navzájem proplétají jako jasně se mihající jepice za krásného letního dne, kdy se Slunce začíná chýlit k západu anebo když vychází a začíná poprvé svými přenádhernými paprsky pozdravovat hlouběji položené nivy.

8. Ano, tak spatřuji nyní v sobě velkou odpověď. Ale jak to mám vyslovit?!

9. Co nyní já, ubohý ťulpas, objevuji? Tvary se přetvářejí podle Mé vůle!

10. Hle, chci lidi mně rovné, a lidé podle mého chtění vznikají! A vidím, jak jsou od jednoho světelného atomu k druhému mé myšlenky a má vůle je udržuje v mém vlastním tvaru a chci, aby žily, a ony žijí a svobodně se pohybují, jako já, protože tomu tak chci.

11. Já sám se však spatřuji podle svého chtění také ve tvaru jim úplně podobném mezi nimi a tento můj vlastní tvar mluvím, co myslím a mluvím v této své původní velikosti já.

12. A všechny ostatní formy se tlačí v dokonale lidské podobě v této mé formě mezi nimi a poslouchají a mluví s ní podle způsobu jejich povahy mým chtěním jim vdechnuté!

13. Já však mám velkou radost z těchto tvarů, a má vůle je všechny je svou vůlí zachovat. Tato radost je však mocná I á s k a k těmto formám ve mně. Já je m i l u j í !

14. A hle, z mé formy se nyní řítí plameny podobné bleskům a tyto blesky se noří do prsou těch mnohých forem! Formy se pak začínají samy pohybovat, a ohledávají se a poznávají se a já vidím činit navzájem všelicos, co nyní již nechci!

15. Ó, Pane, jak velký div je to nyní ve mně! Jen kdybych měl již odpověď!“

16. Pán pravil Lamechovi: „Pravím tobě: Tu již nepotřebuješ, neboť právě sis ji dal!“

17. Tak je to, jak jsi to nyní v sobě zřel, u Mne však ovšem úplně uskutečněné, co bylo u tebe jen přechodným, prchavým obrazem.

18. Leč v í c e mluvit o tom by bylo bezúčelným přemýšlením, jímž tvor může sice pochopit sílu Stvořitelovu obrazně, nikdy však ne skutečně.

19. Ty však máš v pozadí ještě jinou otázku; a tak se s ní vytas. Amen.“

* * *

Kapitola 72.

Způsobilsto těla k bolesti. Bolest dobrodincem a ochráncem života. Jak lze žít bez bolesti.

6. července 1843

1. Když Lamech uslyšel od Pána toto nové vyzvání, podle něhož směl přijít ještě s jednou otázkou, ačkoliv se na východě začalo již značně rozednívat, tu se převelice zaradoval a vytasil se také bez mnohého rozhodování s touto otázkou:

2. „Pane, svatý a všech andělů a lidí láskynejplnější Otče a Tvůrče! Život na Zemi ke zkoušce ducha byl by o sobě svému vznešenému účelu zcela přiměřený, jen kdyby nebyla s tímto životem spojena j e d n a nejvyšší nepřijemná věc, a to je způsobilsto ke strašné bolesti.

3. Proč musí mít toto tělo způsobilsto k bolesti? Proč mně musí způsobovat bolest, jestliže někde narazím, anebo padnu anebo se nějak říznu, přištipnu anebo píchnu? Proč se musejí dokonce častěji vyvíjet v těle volné, velmi obtížné bolesti? Proč mne musí oheň tak nesnesitelně pálit a proč musí tělo za tak velkých bolestí rodit?

4. Milý svatý Otče, to naprosto nemohu schvalovat ve sféře života s tímto svým poznáním, a proto bych se rád od Tebe, Stvořitele, dozvěděl důvod tohoto smutného zjevu.

5. Neboť s velkou jistotou soudím, že život ducha je úplně neschopný bolesti. Proto by tedy mohl být život těla rovněž podobným způsobem úplně neschopen bolesti. Mám pravdu, anebo ne?“

6. Pán, pohlížeje zcela soucitně na Lamecha, řekl: „Poslyš, Můj synu Lamechu, tentokrát nemáš na své straně ani z d á n í pravdy a práva.

7. Řekni Mně ve své mysli: Byl by snad myslitelný nějaký život, jež by nebyl citlivý vůči všelijakým dojmům? Kdybys neměl žádného cítění, žil bys pak?

8. Dejme tomu, že by člověk pociťoval jen všechny dojmy blahé, asi jako při aktu plození. Zda by se pak člověk brzy nezničil tím, že by ustavičně narážel a tloukl se, píchal, řezal, páčil, a než by uplynul rok, neměl by z celého těla jistě již ani úd?!

9. Bez jakéhokoli pociťování – blahého či bolestného – je však jen absolutní smrt!

10. Je tedy bolest největším dobrodincem a nevěrnějším strážcem života, protože bez ní by nemohl býti život vůbec žádným jiným způsobem trvale myslitelným.

11. A ostatně, bylo ti dáno tělo bezbolestné! Udržuješ-li je podle Mého řádu a jsi-li pozorný v ležení, sezení, stání, chození a běhání, pak prožiješ svůj život úplně bezbolestně; a jsi-li střidmý v jídle a pití, zůstaneš ušetřen vnitřní bolesti; a nezabýváš-li se příliš skutky těla, pak nezakusíš nikdy, co je to bolest v údech!

12. Bolest je však nejvlastnější přívlastek života, bez něhož bys neměl smysly. Je vlastním pociťováním a vnímáním lásky. Dostane-li se tato láska ze svého řádu, pociťuje to ve způsobu bolesti, řád však pociťuje vždy jako nadmíru příjemný.

13. Nepřej si tedy nikdy být bez bolesti, neboť bolest je nevěrnějším strážcem tvého života a jednou se také stane stahovatelem a sběratelem a úplným zachráncem života tvého ducha.

14. Pokud však jsou anebo nejsou schopni také nejčistší duchové bolesti, to ti co nejrychleji sdělí jeden duch. Amen.“

* * *

Kapitola 73.

Zurielův důkaz pro pocit bolesti ducha.

7. července 1843

1. Sotva však Pán toto vyslovil, stál tu již před malou sedící společností v chrámu zářící Zuriel.. Poklonil se před Pánem až k zemi a pravil k němu:

2. Pane, velký Bože, láskynejplnější svatý Otče a všemohoucí Stvořiteli všech duchů a lidí ze starých duchů Tvých pranebes, kteří věčně byli, jako Ty jsi věčně byl nade všemi nebími nebes ve věčně nepřístupné svatyni Svého světla!

3. Ty jsi mne co nejmilostivěji povolal ze své nesmírné otcovské dobroty; mohla by mi tedy také Tvá svatá láska sdělit, jaký sladký skutek lásky mám vykonat?“

4. Pán pravil: Zurieli, znám tvou starou věrnost. Hleď, zde po mém pravém boku je Lamech, kterého znáš. Aby se ti však stal pravým bratrem, rozřeš mu duchovní část jeho otázky, podle níž by rád věděl, zda také dokonalý život v nejčistším duchu je schopný bolesti, či ne. Hle, toť důvod, proč jsem tě povolal; a tak to tedy podle způsobu duchů oznam tomuto bratrovi. Amen.“

5. Sotva však toto Pán vyslovil, vztáhl již Zuriel ruku, vložil ji na prsa Lamechova a pravil mu:

6. „Bratře, vystup podle nejsvětější vůle Páně na krátkou dobu ven ze svého zpuchřelého příbytku, a živě se dozvíš, jaké to je, co se ti ve tvrdé víře zdá!“

7. Sotva Lamech tato slova uslyšel, kleslo jeho tělo již jako tělo umírajícího, jeho duch však ihned stál běloskvoucí před Zurielem.

8. Zuriel však uchopil ihned jeho ruku a pevně ji stiskl.

9. Tu Lamech vzkřikl nyní v duchu hlasitě a v silném křiku pravil: „Ale, pro Pána, co to se mnou děláš?! Vždyť mně rozdrtíš ruku a způsobíš mi hroznou bolest!“

10. Zuriel pustil ihned jeho ruku a řekl: „Bratře, ty jsi nyní duch, neboť, hle, tvůj příbytek odpočívá tamto bezmocně na stupních oltáře. Jak jsi tedy mohl zakřičet bolestí, když jsi přece předtím chtěl tvrdit, že duch je neschopný bolesti?“

11. Lamech odpověděl: „Bratře, ty jsi přísný učitel! Zkušenost je ovšem nejlepší učitelkou, ale já bych věru také poněkud mírnějším způsobem pochopil, že je člověk v duchu nevýslovně citlivější než v těle!“

12. Ne, za takové učení bych se pro všechnu budoucnost co nejkrásněji poděkoval; neboť ruka mne ještě páčí, jako bych ji držel v žhavém kovu! Pane, odejmi mně tuto bolest, nebo si zoufám!“

13. Tu Zuriel dechl na jeho ruku a jeho bolest zmizela. Nacházel se s nejnepřesnějším vědomím opět ve svém těle.

14. Pán se však poté otázel Lamecha, co soudí nyní o citlivosti ducha.

15. Lamech odpověděl: „Pane, právě opak mého dřívějšího mínění!“

16. Pán odpověděl: „Více nepotřebujeme! Náleží-li pociťování k životu, pak musí být zajisté také nejprudší tam, kde je život sjednocený ve své prahojnosti. Ostatně byl by již ve výrazu „ein gefühlloser Geist“ (bezcitný duch) největší rozpor.

17. Avšak přenechejme podrobnější sdělení o tomto Zurielovi, neboť proto je tady. Mluv tedy Zurieli. Amen.“

* * *

Kapitola 74.

O podstatě života. Důvod schopnosti bolesti a oblažování.

10. července 1843

1. A ihned začal Zuriel promlouvat k Lamechovi: „Bratře v Pánu, našem všemohoucím Tvůrci a nejsvětějším a láskynejplnějším Otcí! Hle, předtím – když ses nacházel ty sám v duchu – jsem ti hmatatelně ukázal, že duch má velmi silné cítění pro duchovní pojmy, které se sice co do jevu podobají úplně pojům přirozeným, avšak ne tak co do významu.

2. Ale nyní ještě nevíš, v čem je důvod tvého duchovně bolestného cítění. Abys však mohl také tento důvod co nejjasněji uzříti, sdělím ti to co nejpresněji podle vůle Páně, a tak mne tedy poslyš.

3. Hle, ty pociťuješ dojmy světa, ježto v něm žiješ, buď bolestně, anebo velmi blaživě a příjemně. Bolestně tehdy, jsou-li dojmy v tobě příliš mocné, a blaživě a příjemně tehdy, jsou-li dojmy takové, že nepřekonávají tvé síly, v tobě, nýbrž harmonicky jim odpovídají.

4. Jsou-li však dojmy slabší, takže tvé síly jsou k nim v poměru převážně vítězném, pak je budeš vnímat zcela lhostejně, protože shledáváš, že síly v tobě jsou příliš málo zaměstnávány v nutném protičinném stavu.

5. Neboť jen v reakci vůči dojmům zvenčí odpovídající harmonicky tvým silám spočívá příjemný, blahý pocit, který je také vlastní podstatou všeho oblažování.

6. Nuže, pociťuješ-li nějakou bolest co do těla, pak ji snad nepociťuje tvé tělo, nýbrž jen tvůj duch, jenž jedině má schopnost pociťování.

7. Že však pociťuješ bolest tak, jako bys ji pociťoval v těle, to pochází od toho, že tvůj duch přiměřeně přebývá ve všech částech tvého těla.

8. Může-li tedy tvůj duch aneb celé vlastní já být již hmotným tělem tak nadměrně silně vnějšími dojmy podrážděn, ač je pokud možno ze všech stran pokryt a chráněn, pak bude zajisté v úplně absolutním stavu tím víc náchylný k podráždění.

9. Proč? Protože duch v úplně absolutním stavu vstupuje do přiměřeného vzájemného působení se základními silami a musí je již z velké dálky – jak co do času tak i prostoru – postřehovat, bez čehož by se mohl velmi snadno dostat do tuhého zajetí, v němž by se mu dařilo mnohem hůř, než se ti dařilo za mého stisknutí ruky.

10. Je-li duch nedokonalý, tedy ve svých smyslech postřehování ne úplně vycvičený a vyškolený, je pro formu a hlas pravdy ještě slepý a hluchý, a tedy nebude jeho absolutní stav na žádný způsob žádoucí, jelikož v takovém stavu nebude s to všem na něho bouřlivě dorážejícím dojmům v pravý čas se vyhnout anebo mocně jim čelit.

11. Ale s dokonalým duchem se má ovšem věc zcela jinak. Ten je vždy spojen s Tím, který tu nyní sedí vedle tebe.

12. Ten však připraví síly ducha tak, že jsou vždy vůči všem dojmům a podnětům dobře odměřeny, čímž pak může vzniknout vždy jen pocit navěky nejblaženější, nikdy však ne bolestný.

13. Dbej dobře těchto slov; povedou tě věčnou láskou a milostí Páně do nejhlubších tajemství života.

14. Pane, Tvou milostí jsem vyplnil Tvou vůli. Nech mne tedy opět v pokoji odejít.“

15. Poté přikázal Pán Zurielovi, aby opět odešel, načež vyzval Henocha, aby také on promluvil o tom ještě několik hlubokých slov.“

* * *

Kapitola 75.

Řeč Henochova o životě ducha jako nutném boji polárních sil.

11. července 1843

1. Když Henochovo toto přání od Otce jak vnějšně, tak vnitřně uslyšel, tu ihned povstal a předstoupiv před Lamecha, promluvil:

2. „Bratře Lamechu, velmi důležitá a nadmíru významná jsou slova, která tu k tobě lidským způsobem promluvil duch Zurielův, a já ti v této sféře nic lepšího nemohu dát.

3. Ale já vím, co to je, mluví-li duch po lidsku. Ty to však nevíš, protože lpíš ještě na jazyku a ne na duchu.

4. A tak tě z nejsvětější vůle našeho tak přemilého svatého Otce pozdvihnu, a dokonce velmi jemně přenesu od jazyka do ducha, kde pak budeš moci sám zřít a chápat, jak se utváří život v duchu. Proto mi naslouchej v srdci!

5. Hle, táhnou-li dva větry proti sobě, přičemž jeden je tak silný jako druhý, pak tím nastane ve vzduchu rovnováha a na povrchu zemském zavládne pak blahodárný klid, vzduch se stává jasný a čistý a paprsek sluneční může nezkaleným světlem nerušeně Zemi osvětlovat a ohřívat.

6. Jestliže však po rovnováze jeden vítr nenadále zesílí a jeho odpůrce zeslábně, pak začne ihned mocnější vítr násilně tlačit se kupředu a žene a strhává pak také takto zesláblejší vítr nešetřně s sebou.

7. Dokud však slabší vítr činí tu a tam pokusy ovládnout vítr mocnější, dotud si musí také dát líbit, že bude mocnějším větrem hnán, tlačěn a konečně přemožen. Jestliže se však ihned vzdá, pak veškeré hnaní a tlačení přestává, ale tím také přestává trvání slabšího větru o sobě!

8. Ty nyní u sebe pravíš: „Ano, ale proč toto Pán dopouští? Jemu, Všemohoucímu, bylo by přece nejlehčím způsobem možno tomuto boji zabránit.“

9. V tom máš ovšem pravdu; neboť u Boha jsou všechny věci zcela dobře možné. Ale kdyby Bůh nedopustil, aby síly samy vzájemně bojovaly, pak by nakonec ochably, a ležely by pak mrtvé jako kameny hor, které o sobě také nejsou nic jiného než takové síly, ale v nejvyšším stupni souzené a vázané, a jsou tedy bez hnutí, a proto úplně mrtvé a nemají žádného cítění.

10. Hle, takový je také život člověka. Vane to v jeho ústrojích sem a tam. Duch vane do hmoty a chce ji strhnout s sebou; hmota, aneb svět, vane ve hmotě jako krev a jiné jemnější šťávy a ty vanou do ducha a chtějí jej s sebou strhnout.

11. Je-li duch mocnější než hmota, pak ji tlačí a učiní si ji úplně poddajnou. Je-li však hmota vítězem nad duchem, pak duch hyne a jako život těžce a nadmíru bolestně trpí, nesa stále a stále nejvyšší tísní břímě smrti hmoty, a to je pak duchovní smrt.

12. Kdyby však byl duch v takové smrti bez cítění, pak by tím však také byl navěky nezachránitelně ztracen; ale bolestně stále přibývajícím cítěním tlaku jej nutí, aby se ustavičně bránil a proti hmotě bojoval. Tím se však jeho síla cvičí a více mohutní.

13. A tak se může duch průběhem času stát také ještě dokonalým vítězem nad svou hmotou a takovým způsobem může dosáhnout svobody věčného života, podobně jako hmota kamene bývá časem tíží v ní spočívající a trpící umačkána a konečně přinucena ustoupit tíži v rozloženém stavu, načež se pak tato síla opět uvolní a sjednotí s všeobecnou silou, které je podrobena všechna hmota, což se děje také u větru, kde poražený se konečně stává opět vítězem nad vítězem dřívějším.“

* * *

Kapitola 76.

Trojnost každého poměru v životě, spočívající v přirozeně lidském, duchovně lidském a božskolidském. Nezbadatelnost posledních tajemství.

13. července 1843

1. Po těchto slovech se otázal Henochovo ještě Lamecha: „Bratře Lamechu, porozuměl jsi dobře těmto mým slovům?“

2. Lamech odpověděl: „Ano, bratře Henochu, Pánu budiž všechna chvála, čest a sláva a všechen dík a všechna má láska! Dosud se nevyskytlo v tvé řeči nic, co bych byl nemohl od základu pochopit; mělo-li by se tu však ještě něco vysvětlit, co se týká schopnosti ducha vnímat bolest a co je vlastně bolest zcela o sobě, pak tě prosím, nejmilejší bratře, abys o tom ještě mluvil dále, neboť tvá slova jsou jasná a neobyčejně obcerstvující.“

3. Tento Lamechův projev se však líbil Pánu, jakož i Henochovi, a Pán vyzval Henocha, aby mluvil ještě dále. Henoch se proto ihned obrátil na Lamecha těmito slovy:

4. „Lamechu, můj milovaný bratře! Hle, každý poměr, v němž a skrze nějž vlastně žijeme, má tři stránky: jedna je přirozeně lidská, druhá duchovně lidská a třetí božskolidská.

5. Prvé dvě stránky jsou nám pochopitelné, třetí však navěky nikdy. Neboť je nekonečná, protože čistě božská! My však jsme bytosti konečné, a nemůžeme tedy nikdy nekonečné hlubiny a výšiny Boží spatřovat a jich se dotýkat.

6. Z toho důvodu může také člověk, je-li moudrý z Boha, odpovědět na dvě otázky o své vlastní bytosti a jejích poměrech; ale na třetí otázku věčně nikdy neodpoví. Neboť její zodpovězení je skryto v nevýslovné a věčně nepochopitelné hlubokosti Boží a my ji navěky nikdy úplně nerozlušíme.

7. Z toho důvodu se také dá z naší strany již jen málo vykládat o schopnosti ducha pociťovat bolest.

8. Myslím však, že nyní víme o tom právě tolik, kolik je nám třeba vědět; třetí část však zůstává provždy Pánu.

9. Ze zkušenosti nyní víme, že jedině duch jako základní princip života v člověku může a musí mít v moci vědomí sama sebe, tedy také živý pocit a citění, a tedy také schopnost bolesti.

10. Máme-li a víme-li však nyní úplně živě důkladně to, pak máme však také dost a můžeme podle toho svůj život velmi snadno zařídit tak, že nebudeme mít navěky co činit s nepříjemnou bolestivostí.

11. Co se však týká třetí stránky této živoucí vlastnosti ducha, co je o sobě bolest anebo citění, anebo co je ve svém pravěčném základu životní síla, to, bratře, přenecháme, jak bylo řečeno, Tomu, jehož nejsvětější, viditelná přítomnost nás nyní všechny tak převysoce oblažuje a oživuje.

12. Já myslím, že další slova o tom byla by zde zbytečná, a tak Mu tedy poděkujeme za to, co jsme tak přemilostivě od Něho obdrželi a jistě ještě více obdržíme. Tak se staň na věky. Amen.“

* * *

Kapitola 77.

Vysvěcení Lamecha na velekněze horského chrámu. Útěšné zaslíbení Páně co se týká Jeho stálé přítomnosti v chrámu.

14. července 1843

1. Když Henoch ukončil poučení a Slunce se začalo také zcela mocně blížit k východu, tu Lamech povstal, předstoupil před Pána, padl tu na kolena a začal se k němu celým žářem své lásky modlit a za všechny nezměrné milosti, dary a slitování Mu děkovat a v žáru lásky svého srdce prosil Pána, aby u něho stále zůstával a aby budoucně již nezmizel a nestal se neviditelným.

2. Pán však též povstal a řekl Lamechovi: „Povstaň, Můj milovaný synu. Já pohlížím jen na tvé srdce a ne na tvá kolena. Je-li srdce v pořádku, pak je také celé ostatní tělo v pořádku. Tvé srdce je nyní v nejúplnějším pořádku, a tak bude i tvé tělo v pořádku.

3. Nyní mám z tebe velkou radost a vysvěcuji tě také na velekněze tohoto chrámu.

4. Této noci jsem ti ukázal rozmanité stupně pravé vnitřní moudrosti ze Mne, a tento viditelný chrám – zbudovaný tvou prozíravostí a rukou – se tím stal chrámem moudrosti, v němž si člověk Země má vždy připomínat, že Já, Stvořitel nebe a světa jsem tě Sám učil a na tomto místě s tebou na stupních oltáře odpočíval, a tím jsem je učinil a posvětil na stupně, na nichž má člověk v úplném klidu svého ducha vycítit svou nicotnost přede Mnou. Učiní-li to, pak Mi přinesl v tomto chrámu náležitou a libou oběť tak, jako jsi Mi ji nyní přinesl ze základu svého vřelého srdce ty.

5. Ježto se však nyní toto vše stalo před očima tvýma a před očima zde přítomného lidu, který s námi většinou probděl celou noc, a tento lid ještě však neví, kdo Já jsem a odkud jsem, pak pra-

vím tobě: Až první sluneční paprsek začne barvit vrcholy hor, pak přístup k prahu otevřeného chrámu a zvěstuj lidu, zcela nepokrytě, že prodlévám zde Já.

6. A dodej pak lidu ještě k tomuto oznámení, aby se shromáždil kolem chrámu; ale nikdo ať do chrámu nevstupuje!

7. A Já pak dám z chrámu Sám veledůležitou nauku lidu, který Mne sem následoval s láskou a s velikou vědychtivostí, ač Mne nepoznal, a proto Mne bude v duchu jistě ještě vroucněji následovat, až Mne pozná.

8. Na východě se již velmi vyjasňuje; proto se chop své první Mně sloužící záležitosti v tomto chrámu.

9. Já však pravím tobě, protože jsi Mne prosil, abych od nynějška nadále dlel u tebe: Kde je věrný služebník Páně, tak také nebývá daleko jeho Pán; a kde jsou děti, tam je také Otec.

10. Na těchto stupních Mne vždy nalezneš. I když Mne také vždy nespátříš očima svého těla, budeš Mne nicméně vždy slyšet v živém slově.

11. Hle, toť veliké zaslíbení! Přikroč nyní tedy k přikázanému dílu. Amen.“

* * *

Kapitola 78.

Řeč Lamechova k lidu shromážděnému kolem chrámu. O viditelných návštěvách Božích.

15. července 1843

1. Po tomto vyzvání se odebral Lamech ihned k svému přikázanému dílu. Když vstoupil na prah otevřeného chrámu, obrátil se těmito slovy k lidu vesměs již bdícímu:

2. „Poslyšte mne všichni, milí bratři a také všechny sestry! Opět se nám všem dostalo neko-
nečné milosti a slitování shora ze světlych nebes Božích!

3. Žádný z nás, ano celý svět nebude věčně nikdy s to dostatečně a dost vysoce velikost mi-
losti a slitování ocenit, velebit, oslavovat, chválit, vzývat, za ně děkovat a za ně Pánu Bohu stejně
dostatečně platnou úctu vzdávat.

4. Bratři, včera jste mezi sebou viděli a slyšeli moudrého Muže, a divili jste se velice Jeho vy-
soké a hluboké moudrosti. Žádný z vás však nevěděl, odkud tento moudrý Muž přišel, proto jste si
tedy mezi sebou kladli různé otázky, a nikdo nebyl s to dát vám na ně dostatečnou odpověď.

5. Toto všichni víte, jelikož jste to i se mnou zcela dobře zakusili. Víte však nyní již, kdo je ten-
to moudrý Muž?

6. Vy to popíráte a s napjatým rozčilením svých smyslů se tážete: „Co to má být nyní pojednou
s mužem, jehož velkou moudrost jsme museli nade vši míru vysoce obdivovat?!“

7. Ano, milovaní bratři a sestry! S tím mužem je to nesmírně vysoce podivuhodná okolnost,
která nemůže být vašim rozčileným myslím jedním slovem beze škody vyslovena! Proto vás
všechny prosím: vyslechněte mne zcela klidně a poslyšte to největší, nejvyšší!

8. Byli jste přítomni, když byl dolní chrám zasvěcován pro nejdůstojnější přijetí nejvyššího jmé-
na Jehova a živoucně požehnan, aby tím byla zakryta má velká hanba, které jsem se dopustil na
nejvyšším, nejsvětějším jménu.

9. Víte ještě, kdo byl Ten, jenž tu jako hlasatel nebes kráčet po boku Henocha z výšiny?

10. Vy pravíte: „Byl to nejvyšší posel moci ze světlych výšin Božích.“

11. Kdo však byl onen chudý Muž, jenž k nám přišel zvečera, kterého moji sluhové nechtěli ani
vpustiti do sálu takže jsem musel vyjít já sám, abych ho zbalil špatného nakládání ze strany mého
potřeštěného služebnictva a pak ho přivedl k mému stolu?

12. Vy pravíte: „Mnozí pravili, že to byl Všemohoucí Bůh Sám; ale mnozí to nemohli pochopit a
nevěřili pak úplně, že by onen chudý Muž byl pravý Bůh a Tvůrce, tedy Jehova Sám!“

13. Slyšte, takoví jste ustavičně ve svých srdcích, a proto nelze s vámi mnoho o nejvyšších
věcech mluvit; neboť nejste ještě dávno dost zralí, abyste pochopili, kdo je Bůh a jak k nám,
k Svým tvorům a dětem, přichází!

14. Vězte však, že náš Bůh nyní opět přišel v moudrém Muži k nám, aby nás Sám vyhledal,
vychoval, vedl pro Něho a k Němu!

15. Proto se tedy připravte; On Sám Se z tohoto chrámu zjeví. Ale žádný z vás nechť práh nepřekročí; neboť chrám je nyní svatý, ježto Bůh Sám vstoupil do něho.

16. Blaze však těm, kteří uslyší Jeho hlas a podle něho se obrátí! Amen.“

* * *

Kapitola 79.

Ustanovení Henocha a obou Lamechů za hlavní vůdce všeho lidu.

17. července 1843

1. Po tomto poučujícím vyzvání se odebral Lamech opět doprostřed chrámu a v největší lásce a úctě pravil Pánu:

2. „Svatý Otče, hle, jak jen to bylo mně, velkému dlužníku před Tebou, možné, sdělil jsem bratrům venku Tvou nejsvětější vůli.

3. Otče, přijmi toto nedokonalé dílo milostivě tak, jako by bylo něčím před Tebou, a Tvá věčně nejvyšší a nejsvětější láska a moudrost nechť opraví mé vždy hrubé chyby před Tebou, kterých jsem se proti Tobě a proti ubohým bratrům a sestrám dosud vždy dopouštěl.

4. Tu přerušil Pán Lamecha a řekl mu: „Poslyš, Můj synu, kdo jako ty poznává své chyby, od toho jsou již dávno vzaty, a on stojí přede Mnou jako vycházející jitřenka, která je jasně svítícím poslem blízkého východu Slunce! Takový jsi také nyní ty a zůstaneš takovým i budoucně.

5. Pravím však tobě: Ty jsi mluvil k svým bratrům a sestrám velice dobře a podle Mé vůle dokonale; proto ihned půjdu k nim a zjeví se jim jako Pán a Tvůrce nebes a všech Světů a jako jedině pravý a láskynejplnější Otec všech Svých pravých dětí.

6. Pojďte však také vy, Moji tři nejmilejší synové, se Mnou, svým věčným pravým Otcem, na práh chrámu a vydejte svou přítomností svědectví o Mně, jako Já budu svědčit o vás, že Já Sám, jsem vás z mnoha tisíců vyvolil a ustanovil za hlavní vůdce všeho lidu, který vás obklopuje jak na výšině, tak i na rovině.

7. Jen tři kmeny jsem odvedl, o ty se nemusíte starat. Jsou to Kain, Meduhed a Sihin. Veškeren ostatní lid kladu však jako Pán a nejopravdovější Otec do vašich rukou, abyste jej mohli vést pevně na oně dráze, která vždy a věčně vede k věčně nepomíjejícímu nejblaženějšímu životu lásky v Mé lásce.

8. Nestarejte se však o ony tři odvedené kmeny, eboť také jim jsem dal moudré a spravedlivé vůdce, kteří povedou své národy k prahu věčného, svatého domova, v němž Já navěky ve vší moci a síle Své lásky povždy přebývám.

9. Ó, vy Moji tři nejmilejší mazlíčkové, Já jsem váš opravdový, věčný, svatý, láskynejplnější Otec! Pohleďte však: Jako Já vás nadevšecko miluji a vy jste Mně milejší máte vyšší cenu než všechna nebe a Slunce a Světy, tak milujte také vy vždy všechny své bratry a sestry; neboť všichni jsou Mé dětičky, tak jako jste jimi vy.

10. Hleďte, Já vás tak miluji, že bych zanechal Svého života, kdyby to bylo nyní možné a nutné, abych vám jej opatřil navěky.

11. Takto tedy milujte také vy Mne, svého dobrého Otce a všechny Mé dětičky kvůli Mně, protože Já je jako Otec tak silně miluji.

12. Avšak nesuďte je, neboť Já také nechci nikoho soudit, nýbrž každému dát věčně nejsvobodnější život lásky. To je Má vůle; této budoucně dbejte!

13. Nyní Mne však následujte k prahu chrámu.

* * *

Kapitola 80.

Proměnění Páně před lidem a s hrůzou spojená úcta lidu.

Otcovská slova Páně k poznávšímu Ho lidu. Pán zmizí.

18. července 1843

1. Po těchto svatých slovech Páně se odebrali ihned Henoch a oba Lamechové s Pánem k prahu chrámu.

2. Když tam všichni došli, tu se stalo roucho Páně ihned bělejší než čerstvě napadlý sníh velehor a Jeho tvář, Jeho ruce a nohy se leskly silněji než tisícero násobné světlo sluneční.

3. Když však lid spatřil takovou velebnost na dříve zcela prostém bílém Muži, padl náhle k zemi a volal: „Ó, Jehovo Cebaote, smiluj Se nad námi a nesud“ a netrestej nás, jak se sluší a jak jsme to ještě vždy zasluhovali svými myšlenkami, žádostmi a skutky! Jsme velkými a přetěžkými hříšníky před Tebou! Jelikož jsme Tě poznali v Tvé nekonečné slávě a velebnosti, voláme k Tobě, ó, Jehovo, Cebaote, o milost a slitování!“

4. Tu stáhl Pán Své Světlo všeho světla do Sebe a pravil pak k davu nejvyšš polekanému a se chvějícím: „Dětičky, povstaňte, neboť Já, váš Bůh, Tvůrce a Otec jsem nepřišel k vám, abych vás soudil a trestal, nýbrž abych vám probudil pravé vůdce, kteří vás povedou ve vaší slabosti na cestách, které vedou do pravé Říše věčného života. Proto povstaňte, a nebojte se přede Mnou, svým dobrým Otcem, jenž vás nadevšecko miluje.“

5. Tu povstal celý dav jakoby znovu posílený z půdy Země a s úžasem pohlížel na Pána, na jehož tvář – nyní již bez lesku a velmi vlídnou – bylo možno pohlédnout a jehož roucho přešlo z barvy bělostné do barvy modré, a otázel se Pána takřka mlčky: „Jsi Ty Ten, jehož nesmírně mocné světlo nás vrhlo k zemi, anebo jsi na Své místo postavil archanděla?“

6. Pán však pravil lidu: „Ó dětičky, proč nechcete Mne, svého Otce poznávat raději podle Mé velké lásky k vám než podle Mého světla? Copak láska není v í c než světlo?“

7. Hledte, když jsem Se vám ukázal ve Svém Světle, tu jste padli všichni ihned jako souzení na půdu Země. Ježto jsem však Své Světlo zastřel a obrátil Se k vám se Svou láskou, tu byste málem pochybovali, zda to jsem Já, který předtím předstoupil před vás svítící.

8. Já, právě týž Pán, Bůh a vás všech Otec, však pravím vám, Svým dětičkám, že naprosto nejsem nějaký zástupce Pána, nýbrž Pán a váš Otec Sám, a oznamuji vám nyní vše to, co jsem Já Sám k vašemu oblažení živě v duchu učinil.

9. Toto však je, co jsem učinil: Probudil jsem mezi vámi velmi moudré učitele. Poslouvejte je vždy, a následujte vážně jejich rady v slasti i strasti života, tak Mne budete následovat a Já budu úplně u vás tělesně i v duchu v těch, které jsem nyní pro vás probudil!

10. Kdo z vás bude tyto Mnou pro vás probuzené vidět a slyšet a dokonce i tichých pokynů jejich Mnou osvícených očí následovat, ten bude úplně Mne tělesně vidět, slyšet a následovat. Neboť probuzení nosí Mé tělo i Mého ducha živoucně.

11. Tím vám nyní všem žehnám; neboť budoucně mne nebudete jinak vidět a slyšet než jen v těch, které jsem probudil pro vás.

12. A ty, Henochu, a ty, Lamechu v údolí, a ty, Lamechu na výšině, vy jste to, které zde činím jedno se Mnou, abyste svědčili vždy o Mně! Vší silou a mocí Své lásky vyzbrojují vás; v této síle působte budoucně až do doby vašeho vystředání a až do přestupu z tohoto domu do domu, v němž Já Sám pravěčně přebývám. Amen.“

13. Po těchto slovech zmizel Pán a všechen lid plakal a vzlykal a klaněl se Bohu.

* * *

Kapitola 81.

Pomník 7 moudrých kamenů v chrámu. O původu kamene mudrců. Průvod zpět do města

20. července 1843

1. Dobrou hodinu zavládlo velké ticho mezi lidem, jakož i mezi třemi velkou mocí obdařenými vůdci.

2. Po uplynutí této hodiny se však obrátil Lamech k Henochovi a řekl jemu: „Bratře Henochu, nyní myslím, že bychom mohli, ježto zde bylo právě podle vůle a podle řádu Všemohoucího a nejvyšší láskyplného Otce a Tvůrce nebes a země provedeno, jíti opět do města, abychom tam mohli učiniti ihned opatření, kterými by se mohla tato nejsvětější zvěst dostat do všech ostatních měst!“

3. A Henoch odvětil Lamechovi: „Ano, bratře, toto ať se stane ještě dnes; neboť spása a světlo z Boha nepřichází nikdy příliš záhy k národům! Proto tato tvá starost jest nadmíru úcty hodna, a my učiníme také ihned opatření, abychom se všichni odebrali do města.

4. Ale jen jedno musíme učiniti na viditelné svědectví pro přítomnost Páně, aby se naši potomci rozpomenuli, že Pán Sám požehnal tomuto chrámu pro moudrost lidského ducha, a toto jedno ať spočívá v tom, že sem dopravíme sedm kamenů – každý velikosti lidské hlavy – a že je položíme pro nepřesaditelné trvání na stupeň oltáře tam, kde odpočinul Pán a po celou noc nás Sám učil pravé vnitřní, svaté moudrosti ducha k věčnému, nejsvobodnějšímu a nejdokonalejšímu životu.

5. Hle, bratře Lamechu, ať se ještě toto stane, a pak se odebereme ihned do města v tvém nadmíru vznešeném dobrém úmyslu.

6. Když toto Lamech od Henocha uslyšel, vyskočil pln radosti z chrámu, povolal ihned k sobě venku přítomného Muru a Curala a sdělil jim přání Henochovo.

7. Oba šli na jedno místo hory, kde leželo mnoho volných bílých kamenů, kterých tu nebylo použito k stavbě chrámu, vybrali sedm nejkrásnějších a nejčistších náležitě míry a přinesli je Lamechovi a s Lamechem pak také do chrámu.

8. Když se toto stalo, pravil Henoch Lamechovi: „Hle, je nás nyní jen pět! Nech však na svědectví vstoupiti dovnitř ještě dvěma mužům, a každý z těchto kamenů musí být popsán našimi sedmi jmény, načež teprve potom se položí na stupeň oltáře.

9. Poté se dotknu kamenů ve jménu Páně, a z těchto kamenů bude pak ustavičně vycházeti síla, kterou ti, kdo se jich dotknou, obdrží na nějakou dobu moudrost!“

10. Toto vše se ihned stalo. A toto byl vlastní původ „kamene mudrců, a síla tohoto místa se podle Mé vůle udržela až do doby proroků Izraele, a byla to táž hora, na níž sám Aul obdržel na krátkou dobu dar proroctví, při čemž“ lid pak řekl, když přišel s hory: „Co jest to? Cožpak také Saul je mezi proroky?“

11. A když byly kameny položeny, bylo to také všemu lidu sděleno. A Lamech oznámil pak hlasitě odchod, a všichni se poté pomalu ubírali s hory zpět do města.

* * *

Kapitola 82.

Vyslání poslů. Božský vzorný řád státu a města Hanochu. Odchod Henocha a krále Lamecha na výšinu.

21. července 1843

1. Když přišli do města, učinil Lamech po snídani ihned opatření, jímž byly ještě téhož dne podány zprávy o velkých zázracích Božích do všech ostatních deseti měst, což také nebylo zrovna těžko provést, neboť žádné z těchto měst nebylo od hlavního města Hanochu vzdálenější než nejvýš malý den cesty a mimo to také cesty byly do každého města poměrně přímé.

2. Když byli poslové vysláni, pořádal pak Lamech po tři dny s pomocí Henochovou vše v městě Hanochu, ustanovil strážce pro horní chrám a dal poněkud dole pod chrámem na malém, ale pro prostředně velký obytný dům nicméně dostatečně prostorném, výběžku zbudovat Murou a Curalem dokonce stálý příbytek, a to vše pro vás, tou dobou obyvatele Země, téměř zázračně v týchž třech dnech.

3. Hanoch byl nyní v krátké lhůtě uspořádán úplně podle Mého řádu a všechen lid neměl žádné jiné příkázání než jedině příkázání lásky k Bohu a bližnímu. Smilstvo bylo hlásáno jako zlo, jímž každý člověk rozrušuje svého ducha, a tedy také všechny jeho síly.

4. A tak byla také ještě vymýcena leckterá jiná zla ne snad vyhlášenými zákony, nýbrž jedině moudrými naukami, kterými učitelé v nejjasnějším světle lidem ukazovali, jaké zlé následky musejí z toho nutně povstat. Časem shledal pak také každý jen poněkud duchovně silnějším se stavší muž, jakož i každá jemnější a rozumnější žena, že se v nich moudrá nauka učitelů začala živě potvrzovat.

6. A tak žil tento lid po drahý čas spravedlivě jedině naukou, zprvu ovšem skrze učitele a pak ze sebe bez zákonů.

7. Takto v moudré výchově spočívalo celé duchovní a státní blaho lidí.

8. Ale v dalším bude jasně ukázáno, čím lidstvo, než přišla potopa, zcela ode Mne odpadlo, takže tím podle své zajmuté vůle přešlo zcela do moci velkého nepřítele života.

9. Leč v dobách po Lamechově obrácení byly – jak výšina, tak i nížina – tak dokonalé, že by se sotva v nebích našel čistě duchovně lepší řád, než byl tehdy na Zemi.

10. Kdyby se byl tehdy také had podrobil, byla by Země proměněna opět ve starý ráj; ale had brzy litoval, že Mou podmínku také jen zpola přijal, a tak následkem své svobodné vůle začal brzy zase prováděti své staré zlé řemeslo.

11. I když po dobu asi 700 let zkoušel lidi jen k dobrému, přijaly však jeho zkoušky po této době zcela jiný ráz; stávaly se zlé a vždy více lstně chytající, a lidstvo se dalo svévolně polapit. Vše to bude však jasně ukázáno v postupu dalším; proto zatím dost o tom.

12. Po oněch třech důležitých dnech se však odebral Henoch opět na výšinu a vzal tentokrát s sebou Lamecha a několik vážených mužů z Hanochu, aby poznali praotce Adama a pramáti Evu; v nížině bylo pak vedení lidu svěřeno zatím Horedovi.

* * *

Kapitola 83.

Cesta kolem osudné jeskyně.

1. Henoch se pak vydal opět na cestu, která – jak již známo – vede kolem nadmíru osudné jeskyně.

2. Když tam poutníci dorazili, učinil Henoch malou zastávku a krátkými slovy sdělil Lamechovi, jak velká nanejvýš úžasně pamětihodná věc se v přítomnosti Páně při prvním návratu domů přihodila i jeho tehdejšímu druhům.

3. Lamech nad tím nemálo užasl; ale jeho úžas netrval ani minutu a již s nejněvš hrozným hukotem vyrazily z jeskyně mocné plameny.

4. Lamech se tím velice poděsil, že klesl k zemi.

5. Ale Henoch přistoupil ihned k němu, pozdvihl jej a řekl mu: „Ale, bratře Lamechu, pohleď na své společníky! Oni přece viděli týž zjev, tak jako ty; ale proto žádný k zemi nepadl. Zpočátku se sice také trochu ulekli, nicméně však nyní pohlížejí na toto prázdné řádění se zcela lhostejnou myslí. Učiň tedy, co činí tvoji srdnatí druhové.“

6. Tato slova přivedla Lamecha opět k vědomí a on nyní pohlížel také zcela směle do stále přibývajících plamenů z velké jeskyně, která byla asi sto mužských výšek vysoká a dole asi sedmdesát mužských délek široká.

7. Po chvíli však řekl Lamech Henochovi: „Bratře v Pánu, já myslím, že se budeme muset dát jinou cestou, budeme-li se chtít ještě dnes dostat přirozenou chůzí na návrší, neboť tímto přibývajícím a stále rostoucím mořem plamenů se podle mého mínění dá nanejvýš těžko jít.“

8. Ale Henoch odpověděl: „Bratře Lamechu, hle, neznáš a ještě nevíš, jaké povahy je tento jeskynní požár; já jej však velmi dlouho znám a znám i jeho původ.“

9. Hle, v jediném okamžiku by musel tento plamen uhasnout, kdybychom toto jen chtěli s pomocí Pána. Ale právě tento požár musí nyní ještě po dobu jednoho obratu stínu stále ještě přibývat, mou vůlí dále trvat, předně, aby tato zející propast byla zničena, a za druhé, aby v tomto plameni došel jeho prvý původce spravedlivého potrestání, neboť víš nyní od Pána, že duch je zcela dobře schopen vnímání bolesti.

10. Až však tyto plameny vykonají zakrátko svou dvojí službu, tu se bude také muset ihned ukázat odbojník proti Bohu, aby obdržel ode mne náležitě pokárání a nejněvš účinný zákaz, aby již nikdy nižádným způsobem poutníka na cestě nenapadal.“

11. S těmito slovy se Lamech úplně spokojil a řekl Henochovi: „Poslyš, bratře, mají-li se věci tak, pak si nebudu dělat nic z toho, i když také celý den strávíme zde na tomto, byť mimořádně hrozném místě. Neboť kdyby se tomuto nešvaru nečelilo, kdo by se mohl kdy odvážit jít na výšinu?“

12. Henoch řekl: „Buď klidný, bratře, neboť právě nyní je ve jménu Páně učiněn příznivý konec tomuto starému nešvaru. Ihned uziš na vlastní oči pamětihodné řešení. Amen.“

* * *

Henoch ničí dračí jeskyni a uklidňuje své druhy.

24. července 1843

1. Poté se Henoch obrátil k plamenné jeskyni, pozdvihl pravici a mocným hlasem pravil:

2. „Temný příbytku smrti, příbytku toho, jenž je starým úhlavním nepřítelem všeho života a nejhanebnějším opovrhovatelem Boha, ty hrozná viditelná brána, která vede dolů do propasti propastí přirozeně i duchovně, já, sluha a dítě Boží přikazuji tobě, aby ses ihned zřítla až do své nejhlubší propasti a abys byla ve všech svých propastech, úskalích, chodbách a rozmanitých pobočných i výklencích zasypána a aby tvůj starý obyvatel odtud prchl jako zbabělý zloděj z domu, kde kradl!

3. Ó, Můj Bože a můj na věky svatý Otče! Toto se nyní staň podle Tvé nejsvětější vůle k budoucímu blahu Tvých dětí na této zkušební učební půdě kamenité Země! Amen.“

4. Když Henoch vyslovil tato mocná slova, tu se ohnivá jeskyně ihned zhroutila za nejstrašnějšího rachotu a třeskotu v kouřící trosky a z hlubin země bylo slyšet ještě dlouhý čas děsivou tlumenou ozvěnu, pocházející od vnitřního zhroucení tohoto vchodu do dvojité propasti.

5. Na celé Zemi nebylo však místa, na němž by nebyl pozorován velký účinek tohoto zhroucení, takže následkem něho také všichni tehdy na půdě zemské žijící lidé byli uvedeni do velké, jejich mysli a duchovnímu životu velmi blahodárné úzkosti; neboť jen nemnozí moudří věděli, co to znamená a odkud to pochází.

6. Tato neobyčejná skutečnost přivedla zcela z míry také našeho Lamecha. Bázeň a hrůza uchvátily jeho duši, takže se chvěl s celou Zemí ve všech svých nervech a vláknecích svého života jako listí osiky při mocné bouři..

7. Ale také všem ostatním průvodcům Lamechovým, až na Lamecha z výšiny, bylo při pohledu na tuto hroznou scénu přes jejich velkou srdnatost zcela zvláště u srdce, takže se ani jeden neodvažoval pustit se do hovoru s Henochem, který jim nyní připadal až příliš mocný.

8. Henoch však je všechny uklidňoval a vysvětloval jim, a zejména Lamechovi, že každý v sobě má schopnost, aby něco takového v pravý čas a na pravém místě podle řádu Páně způsobil.

9. Po tomto se všichni opět vzpamatovali, a ježto přišel mocný vítr a rychle zahnal páry ještě tu a tam na zhrouceném místě vystupující, Lamech nyní spatřil rozsáhlé, volné, pevné místo,. Byl zase veselý a chválil a velebil Boha za to, že dal člověku takovou moc.

10. Ale sotva byly hlavní stopy této úzkosti zahlazeny, povstalo před očima našich poutníků již opět něco jiného, co začalo zabavovat jejich mysli ještě víc než onen výjev zničení, a to bylo brzy poté následující nejvyšší vzdorovité vystoupení satana v nejuživější podobě.

* * *

Satanovo vystoupení v strašné podobě. Henoch vyzývá satana, aby sdělil svůj hlavní zlý úmysl.

28. července 1843

1. Když Lamech, jakož i jeho průvodci náležitě pohlédli na velkého nepřítele všeho života, když zpozorovali jeho zcela žhoucí, nejvyšší zuřivou hrozně ošklivou, nejvyšší odstrašující podobu, jeho dosud kouřící hlavu, která místo vlasů měla hady, kteří velmi prudce vyráželi a kolem hlavy se vinuli a od hlavy opět jako přivázané šípky v takové rychlosti se vymršťovali, že kdyby někoho dosáhli, byl by provrtán jako vystřeleným šípem, tu bylo Lamechovi a jeho průvodcům skutečně tak úzko, že si nevěděli rady.

2. Henoch, když viděl u Lamecha a jeho průvodců takovou marnivou bázeň, nechal je úmyslně poněkud se chvět. Teprve po jisté době se s velkou vážností obrátil k satanovi a oslovil ho těmito slovy:

3. „Poslyš, nepříteli Pána, našeho a tvého všemohoucího Boha! Jakápak je tvá vůle, tvá paměť a tvá poslušnost vůči Bohu?

4. Co jsi slíbil v mé přítomnosti Pánu, když tě dal potrestati rukou Kisehelovou?

5. Myslíš ty, nejhorší, že má paměť a paměť Pána je rovněž tak zlomyslně krátká jako je paměť tvá?!

6., Ty arcinepříteli všeho života! Pravím tobě ve jménu Pána, že se přemocně mýlíš!

7. Hle, to a ono ti Pán říkal, a ty jsi Mu učinil úplné zaslíbení, že povedeš Jeho děti jen k dobrému dobře uspořádanými zkouškami a pokusy.

8. Jak to však dopadá sotva za několik dní s tvým slibem? Zapomněl jsi zcela na svého Boha, na svůj domněle věrný slib a na všechno přísné potrestání a chtěl jsi nás zde proto největší zuřivostí ohně své zloby zahubit, ač jsi přece jistě musel vědět, kdo jsem já a kdo jsou nyní tito moji bratři!

9. Ale nedosti na tom, že jsi nás chtěl ohněm své zuřivosti zahubit a že jsem tě nejúplnějši mocí Boží v sobě před tebou nyní co nejcitelněji potrestal zničením tohoto tvého klamného příbytku. Ty přicházíš opět, předstupuješ přede mne ve stavu, jako bys chtěl mne i s mými bratry rázem pohltit.

10. Bídny sluhu své vlastní záhuby a smrti v tobě! Ty chceš vzdorovat Bohu a mně, Jeho sluhovi, jenž tě může ve jménu Páně jediným dechem odvád, jako odvádá vichřice volné nicotné plevy?

11. Já tě však zapřísahám věčně nekonečnou silou Boží, která je nyní ve mně k strašlivému potrestání tebe, abys mně věrně a pravdivě řekl, jaký je tvůj hlavní úmysl a co vše chceš ještě učinit, abys konečně uskutečnil svůj úmysl!

12. Kde však budeš vůči mně vzpurný, tam tě budu ve jménu Páně trestat, že se tím celé nekonečné Boží stvoření ve všech svých základech tak zachvěje, že nebude nikde ani kaménku, aby nesvědčil o takovém skutku na tobě! A tak nyní mluv!

13. Tu se satan začal chvět a pravil: „Henochu, já poznávám tvou moc a svou úplnou malomoc před tebou, který jsi věrný Páně! Promiň mně však zlé přiznání i s potrestáním, které jsem zajisté zasloužil, a urči mně místo, kde mám bydlet, abych neškodil lidem této Země, a já se pak ihned dobrovolně podrobím tvému výroku.“

14. Henoch však trval na svém požadavku a nedal se sebou jednat, nýbrž přikázal jen tím důrazněji satanovi, aby mluvil o tom, co je jeho hlavním zlým úmyslem.

15. Satan se však začal vzpírat a zpěčovat a nechtěl říci, co mu Henoch tak nadmíru důrazně přikazoval.

* * *

Kapitola 86.

Lstné zvrácení zaslíbení Páně tlučhubou satanem.

29. července 1843

1. Ale Henoch neposlechl a neohlížel se na satana, nýbrž přikázal mu potřetí jen ještě tím důrazněji, aby mluvil o svém zlém úmyslu a o tom, čeho se snažil dosáhnout svou velkou zlomyslností a lstivostí.

2. Tu satan pravil: „Poslyš mne, pyšný sluhu Boží na prášku „Země“! Já mám moc zůstat dlužen odpověď na jakoukoli otázku Stvořiteli všech věcí, jenž mně může dát nezničitelné, nejvyšší citlivé tělo a pak mne může svrhnout k věčnému trestu do nejstrašnějšího nejvyšší bolestného centrálního žáru ohně Svého hněvu, a ty, který jsi sotva hoden být zván atomem prachu na prachu prachu, chceš mne, jemuž je a být musí – chci-li jen tomu – k službám i celé viditelné stvoření, chceš mne nutit, abych ti odhalil své plány, které jsem již od věčnosti u sebe pevně stanovil?! Ó, bídny červe prachu!

3. Hle, na jediný pokyn jsou mně k službám všechny živly, a celá Země bude pohřbena pod plameny anebo pod vodou. Jediným nejslabším dechem mohu Slunce zhasnout a tebe do věčné noci ponořit a mohu tě náhle v nejnicotnější prach proměnit. A ty se odvažuješ mne nutit k odpovědi, a to ještě k tomu marnivými hrozbami?!

4. Hle, kdybych to ve své nekonečné moci shledal za vhodné, pak bys nyní již dávno nebyl. Ale bylo by to ode mne příliš malicherné a bídné, kdybych se chtěl zabývat takovými příliš ošklivými nicotnostmi.

5. Mně je Sám Bůh příliš nepatrný a příliš nicotný, než abych se tak dalece snížil, abych Ho svou mocí napadal, protože až příliš jasně poznávám, jak by až příliš rychle vzal za své! Co bych měl potom teprve činit s tebou, ty bídné stvoření?!

6. Řekl jsem ti se vši mně jen trochu možnou blahosklonností, abys mně prominul odpověď a oznámil mně místo, kam se mám odebrat, aby krásné Boží děti mohly zůstat ušetřeny mého zkoušení, ty mně však za to přicházíš vstříc s božskou všemohoucí drzostí?!

7. No, počkej, ty pyšný, nafoukaný sluho Boží! Já ti již najdu pána, který se ti na všechny věky věků vtiskne do paměti!

8. Hle, nyní ti přísahám tvůj jistý zánik a tvého všemohoucího Boha dám přibít na dřevo, z něhož bude marně volat o pomoc!

9. A toto lidské pokolení dám dokonce co nejdřív plameny a povodní vyhubit, aby se po něm nikde již nenalezla ani stopa. Tebe však neusmrtím, abys byl svědkem, že učiním vše, o čem jsem nyní mluvil ve své spravedlivé zlosti!

10. Spíš všechna viditelná stvoření až do atomu zaniknou, než bych nechal i jen jedno slůvko všeho toho nesplněno! A k tomu jsi mně teprve nyní dal podnět!

11. Tu máš nyní žádanou odpověď. Uč se z toho, co nyní učiním!

12. Pro nyníšek jdi však se svou havětí odtud a nežádej ode mne již nic, jinak učiním ihned, co teprve časem chci neměnitelně učinit.“

* * *

Kapitola 87.

Henochova silná odpověď satanovi a satanovo vyhnání do středu Země.

31. července 1843

1. Když Henocho uslyšel tato slova od úhlavního nepřítele života, povstal, chválil a velebil mocně ve svém srdci Pána a pak se obrátil těmito nadměru významnými slovy na zločince proti věčné Boží svatosti:

2. „Poslyš nyní, nejvyšší zlomyslný, svévolný zločinče! Myriády myriád slunečních roků, z nichž každý trvá 28.000 pozemských let, jsi byl vždy nesvéhlavější, nejzpuštěnější odpadlík od Boha.

3. Co vše učinila nekonečná láska Páně, aby tebe, ďábla, bez porušení svobody tvé vůle přivedla opět na pravou cestu!

4. Pohled' vzhůru. Všechna nesčíslná Slunce a všeliké Světy stvořil kvůli tobě Pán, aby ses na tom či onom navrátil.

5. Na každém slunci a světě dalo ti Boží nekonečné slitování k ruce nesčíslné prostředky, pomocí nichž by ses byl mohl co nejsnáze navrátit. Nikdy tě Pán ani v nejmenším nerušil v tvé první vnější svobodě tvé vůle a nikde ti nepoložil ani nejmenší meze.

6. Kdykoli jsi chtěl k svému domnělému předstíranému polepšení nové slunce s mnohými zeměmi a měsíci a parnatými hvězdami, stvořil je Pán podle tvého zálibení. Ano, mohl sis ještě vždy zahrávat s všemohoucností věčného Boha.

7. Ale k čemu jsi používal všechny tyto na tobě promrhané milosti a nevýslovně převeliká slitování?! Hle, k ničemu jinému než jen k provádění toho, co jsi zde nyní mluvil a co jsi ostatně při našem dřívějším setkání řekl Pánu nebes a Země nanejvyšší drze do očí!

8. Nyní však slyš, satane, co mluví teď Pán mými ústy k tobě:

9. „Nejvyšší neblahý zločinče na Mé lásce, milosti, shovívavosti, slitování, trpělivosti, jemnocitnosti, něžnosti a věčně nedotknutelné svatosti! Nyní ti přísahám, Já tvůj Pán a tvůj Bůh, při vši Svě věčné nekonečné moci a síle tvůj věčný úplný zánik! Co jsi nyní mluvil, to se nezměnitelně stane k tvému zániku!

10. Dosud jsem ti ještě nikdy nestanovil cíl, nýbrž bylo ti zůstaveno na vůli stanovit přede Mnou lhůty na lhůty a při každé lhůtě Mne stále a stále obelhávat, aby ses Mně po každém

obelhání ještě k tomu jako hloupému Bohu plnému slabosti posmíval, jako bych byl slepý a hluchý a nebyl s to znát tvé plány.

11. Nyní jsem však syt tvého starého zločinu, a proto ti stavím teď ze Sebe Samého cíl.

12. Znáš věk Adamův?! (930 let; vyd. orig.) Hle, jednou již uplynul. Až však ještě šestkrát uplyne, pak dojdeš i se všemi svými pomocníky a náhončími ve věčném ohni Mého hněvu zasloužené odplaty!

13. Abys však – tak mimochodem – okusil tohoto ohně až do posledního nyní Mnou ti vytýčeného cíle, ponořil jsem právě nyní jiskěrku do středu Země a zřídil jsem tam pro ni ohniště a kolem ohniště nový příbytek. Tam budeš od nynějška občas nucen vyzkoušet tuto jiskěrku. A to se stane, kdykoli se Mi budeš chtít, tak jako nyní, rouhat.

14. Nyní ti však přikazuji, abys vešel do tohoto příbytku, a to na tak dlouho, dokud se Mi bude líbit! Amen.“

15. Tu se Země až do propasti rozštěpila. Kouř a plameny šlehalo z propasti. S nejstrašnějším řevem se satan vrhl do propasti a Země se poté opět uzavřela.

16. Cestovatelé pak velebili a chválili Boha a pokračovali ihned ve své cestě dále.

* * *

Kapitola 88.

Lamechova otázka: „Jak může být duch držen hmotou v zajetí?“ Henochova odpověď.

1. srpna 1843

1. Cestou hovořili poutníci ještě o lecčems, co se týká této hrozné scény, co však mělo nicméně až příliš málo cenu všeobecnou, nýbrž pro tehdejší dobu spíš jen místní.

2. Jedna otázka, kterou položil Lamech Henochovi, když dosáhli téměř již výšiny, má však velkou cenu, jakož i tím spíš ještě její zodpovězení, a proto v této nové knize života nesmí chybět. Tuto otázku ještě zde připojíme. Zněla takto:

3. „Poslyš mne, nejmilejší bratře Henocho v Pánu, našem láskynejplnějším Otci! Hle, vždyť úhlavní nepřítel Boha a všeho života je jen duch! Jak může být držen hmotou, která je pro něho jako by jí tu vůbec nebylo?! Nemůže-li však duch být držen hmotou, k čemu tedy potom prospěje uvěznění satana ve středu Země? Bude tam, jakmile nebude chtít?!

4. Já ovšem vím, že všemohoucí vůle Páně může toho starého zlosyna všude vázat a upevnit; ale zda tu vedle všemohoucí vůle Páně je také ještě třeba hmotného žaláře ve středu Země, to věru tak zcela dobře nepoznávám! Proto tě prosím, dej mi o tom jasné vysvětlení.“

5. Henocho se na Lamecha usmál a řekl: „Poslyš, nejmilejší bratře, že ty toto nyní jasně nepoznáváš, spočívá v tom, že každý člověk vidí nejhůř to, co mu sedí takřka přímo na nose!

6. Hle, ty jsi přece co do těla také jen pouhá hmota, právě tak, jako je tu veškerá půda zemská. Řekni mně, není tato hmota tvému duchu ničím? Může se z ní, kdy chce, řádnou cestou vzdálit?

7. Ano, duch se sice může skrze lásku k Bohu ponenáhlu vždy víc stávat pánem hmoty a může ji pronikat a pak ve všech jejích částech být úplně činný. Opustit ji však nemůže dřív, než tomu chce Pán!

8. Když však duch podle vůle Páně také hmotu opouští, neopouští ji však nicméně nikdy jako úplně nejčistší, nejsvobodnější duch, nýbrž opouští ji vždy v novém éterickém těle, které pak věčně nikdy nemůže opustit.

9. Toto éterické tělo však, ježto musí zaujímat také určitý prostor, může, chce-li tomu Pán, zcela dobře být ještě pevně udrženo hrubší hmotou a nemůže se od ní oddělit dřív, než tomu chce Pán.

10. A proč? Protože hmota o sobě není také nic jiného než zpevněná vůle Boží a je tudíž způsobila zajmout každého ducha a není přemožitelná ničím jiným než největší pokorou, sebezapíráním a láskou k Bohu!

11. Rozumíš tomu? Ano, rozumíš tomu; proto se odebereme nyní k cíli. Amen.“

* * *

Příchod poutníků na návrší a jejich pozdravení Adamem.

2. srpna 1843

1. Zakrátko dosáhli naši poutníci návrší. Když Lamech objevil obydlí Adamovo a pak také příbytky ostatních dětí hlavního kmene, jelikož mu je jeho duch označil jako takové, padl ihned na tvář a pravil:

2. „Bože, nejsvětější Otče, jaké nejmýš vznešené,. Tvou vlastní rukou stavěné příbytky to jsou!

3. Můj příbytek je zbudován z mrtvé hlíny a kamenů a je mrtvý jako jeho materiál a jeho obyvatelé. Zde je však zbudován z živých stromů a je tedy žijící s jeho žijícími obyvateli! Oč neocenitelně větší cenu má takovýto příbytek, než mají všechna města v nížině!“

4. Lamech by byl ještě dlouho takto blouznit; leč přistoupil k němu Henoch, pozdvihl jej a upozornil, že právě vystupuje ze svého příbytku praotec Adam s pramáti Evou, aby šli se Setem na tuto výšinu a podívali se, zda se z některé strany již nepřibližují Henoch s Lamechem.

5. Když Lamech po tomto vysvětlení a upozornění Henochově spatřil i se svými průvodci původní lidský pár, tu zeslábl a nemohl po nějakou dobu ze sebe vypravit pro samou slabost z úcty ani slovo. Teprve, když se prvá bouře úcty poněkud utišila, vyrazil ze sebe tato slova:

6. „Velký Bože, jaká svatá důstojnost, jaká vznešená ušlechtilost! Jak vznešený je prvý nezrozený člověk, který je čistým dílem Tvých rukou, Tvé všemohoucí vůle lásky!

7. Ano, nejmilejší bratře Henochu! I kdybys mne na to nebyl upozornil, nemohlo by mně ujít, že toto je ten prvý lidský pár na Zemi. Vždyť obrovská velikost a nejdokonalejší lidská podoba a oslňující moudré stáří přejasně svědčí o tom!

8. „Bratře, mnoho jsem očekával od dojmu, který na mě učiní pohled na praotce; ale jak daleko předstížena jsou nyní všechna má očekávání!“

9. Tu pohlédl Adam na návrší a vzkřikl radostí, když spatřil Henocha.

10. Ihned všichni pospíchali z příbytků a šli s otevřenou náručí vstříc Henochovi.

11. Adam však byl tentokrát přes své vysoké stáří prvý, který dosáhl výšiny. A když se nacházel na návrší u Henocha, objal jej, přitiskl na prsa a nadmíru pohnut pravil:

12. „Můj milovaný synu, jak často jsem tu již byl v těch několika dnech tvé nepřítomnosti a čekal na tebe! Jak často jsem ti žehnal! Proto buď nyní mně nesčíslněkrát vítán!

13. Také ty, můj synu Lamechu, synu Metusalémův, pojď sem a dovol, abych ti požehnal! Jak často shlížela dolů tvá žena Ghemela a jak často se modlila, aby ti Pán žehnal a aby tě zachoval! Hle, tamto od chaty Jaredovy pospíchá sem téměř již bez dechu! Pospěš jí tedy vstříc, aby nemusela tak daleko běžet, aby tě dosáhla; neboť tak jako ona ještě žádná žena svého muže nemilovala.“

14. Lamech ihned učinil, co mu Adam poradil.

15. Teprve poté spatřil Adam ostatní hosty a vítal je a ve své obvyklé zvědavosti se jich tázal, kdo a odkud jsou.

16. Ale poutníci z nížiny byli až příliš dojati vznešeným pohledem, než aby mohli odpovědět na otázku Adamovu. Proto Henoch uklidnil ihned Adama a sdělil mu sám, kdo jsou jeho společníci.

17. Adam pak jim požehnal a všechny je nyní vyzval, aby ho následovali do jeho příbytku a přijali tu posilu pro unavené tělo. A všichni ho následovali.

* * *

**Hostina u Adama. Řeč krále Lamecha k Adamovi,
naplněná pokorou a úctou. Dobrá odpověď Adamova.**

3. srpna 1843

1. Když přišli do prostranné chaty Adamovy, byla sem také již sluhy Setovými dopravena posila skládající se z nejušlechtlejších plodů. Hosté se po vlídném vyzvání Adamově ihned posadili na zem ke košům, chválili Boha a děkovali Mu a pak zcela vesele pojedli.

2. Lamech z nížiny byl však ještě až příliš naplněn převelikou úctou k Adamovi, proto také nebyl s to sdílet veselost, které velmi brzy ovládla mysl ostatních.

3. Adam to však upozoroval a otázal se na to Lamecha.

4. Ten odpověděl: „Otče, prvý všech lidí této Země! Hle, nemohu ovládnout svou převelikou úctu před tebou a všemi těmi, kteří tě obklopují jako tvé první děti!

5. Myšlenka, že jsi otcem Kainovým, jehož děti a vnukové vesměs již všichni dávno zemřeli, a že tato matka je matkou všech nyní žijících i již nežijících lidí, naplňuje mou mysl stále stoupající úctou, a ta mi nedovoluje, abych byl tak nevázaně veselý, jako tu jsou ti, kteří si na takovou vznešenost zvykli již od dětství, protože byli vždy, otče, kolem tebe, anebo jak jsou tu ti, kteří, ač jsou také odtamtud jako já, nejsou však pro svou ještě silnou omezenost myslí vůbec s to dostatečně ocenit takovou vznešenost v její svaté hlubokosti.

6. Proto odpusť mně, otče Adame, a také ty, nejdůstojnější matko Evo, že právě pro svůj stav myslí nemohu být tak veselý, jako ti ostatní. Mimoto všichni ostatní nebyli ještě nikdy hříšníky vůči Bohu a vůči tobě; já však jsem byl ještě před několika týdny netvorem netvorů, který k svému zlepšení neučinil ze sebe zcela nic, nýbrž vše učinilo jen Boží slitování.

7. Hle, z tohoto důvodu se zajisté také nemohu tak úplně oddat radosti jako ti, kteří, jak bylo řečeno, nikdy před tebou, ani před Bohem nehřešili.“

8. Tu přerušil Adam omlouvání Lamechovo a řekl:

„Poslyš, ubohý synu mého nešťastného prvního syna Kaina! Tvůj projev je mi nadmíru milý, cenný a drahý, a musím se ti mimoto ještě přiznat, že taková slova jsem ještě nikdy od svých dětí neslyšel.

9. Ale přesto ti musím říci, že taková nesmírná úcta přede mnou, praotcem lidí Země, je trochu marnivá; neboť v podstatě jsem přece jen také člověk jako každý druhý. Zda zrozený anebo bezprostředně od Boha stvořený, to je jedno; neboť také zrozený bývá v mateřském těle Bohem stvořen, jako jsem byl já mimo mateřské tělo stvořen.

10. Že jsi byl hříšník, to na výšině ví každý; že ses však skrze milost Boží co nejmocněji polepšil, toto také víme, a víme, že ti Pán vše odpustil. Proto také my jsme ti vše kvůli Pánu odpustili, a tak můžeš být s námi již klidný a veselý.

11. Jez a pij tedy a zbav se své zasmušilosti; neboť mám ti potom ještě velmi mnoho oznámit.“

12. Tato slova našeho Lamecha opět vzpamatovala a byl poté klidné myslí a mohl jíst a pít.

* * *

Kapitola 91.

Adam vypráví o Muthaelově ucházení se o Puristu. Henochova dobrá odpověď.

4. srpna 1843

1. Že se zde za jídla vypravovaly mnohé historické, na Mne, Jehovu, se vztahující věci, při nichž se dokonce náš Kenan zmínil opět o svém snu a Lamech byl na to mnoho dotazován, netřeba se ani zmiňovat, ani opět vypravovat věci, které beztoho již byly několikrát vypravovány.

2. Že však nakonec Adam navrhoval při této zvláštní příležitosti Henochovi zasnoubení Puristy s Muthaelem, to je důležité a nesmí zde být příliš krátce zmíněno. A tak tedy toto se stalo takto:

3. Po jídle, když všichni hosté Adamovi vzdali náležitou chválu Pánu, povstal Adam a řekl Henochovi: „Poslyš mne, milovaný synu Henochu! V době tvé téměř pětidenní nepřítomnosti přišel se srdcem zcela zaujatým ke mně Muthael, který tu při poslední přítomnosti Páně položil Pánu otázku o podstatě ženské lásky a také obdržel od Pána na ni nejvyšší důležitou odpověď, a přednesl mi zcela zevrubně nesnáz své lásky k Puristé a připojil na konci prosbu, abychom mu z jakýchkoli určitých vnějších důvodů nezadržovali to, co mu Pán zaslíbil a tedy také již úplně dal, nýbrž abychom, možno-li co nejdříve, požehnali ve jménu Páně jeho lásce a dali mu za ženu Puristu.

4. Hle, synu Henochu, to se stalo zde v této mé chatě. Já jsem však neřekl Muthaelovi ani ano, ani ne, nýbrž odkázal jsem ho předně pouze na Pána a pak ovšem také na tvou opětovnou přítomnost.

5. Co tedy myslíš? Je na čase vyhověti v této věci prosbě Muthaelově, anebo se to má ještě dále odložit?“

6. Henoch odpověděl: „Poslyš, otče, dosud mně Pán ještě neporučil ihned to učinit, ale já myslím, že přijme-li Muhael ducha mého syna Lamecha, muže Ghemely a dá nám živé ujištění, že se své ženy nedotkne, dokud mu to Pán neoznámí, tu budeme zajisté moci přece jen jeho přání vyhovět.

7. Cítí-li se však k splnění této podmínky příliš slabý, pak se rozumí samo sebou, že tu nebudeme moci vložit věc Páně lehkomyšlně do rukou lidské slabosti!

8. Myslím však, že by bylo pro Muthaela vůbec spíš radno, aby Pána v žádné věci nepředbíhal; neboť Pán mocně zkouší toho, komu chce mnoho dát. Proto ať také Muthael spíš obětuje svou mocnou lásku Pánu a nechce vedle Něho nic jiného mít, a tak ve veškerém zapírání spíš zjedná svému duchu v Bohu nejuplnějši svobodu, a Pán mu pak již jistě dá, co zaslíbil, bude-li to pro Muthaela právě nejužitečnější. Nesoudíš, otče, v této věci také tak jako já?“

9. Adam odpověděl: „Ano, Henochu, máš úplně pravdu, tak to musí být. Až opět přijde, pak mu to učiním nevyhnutelnou podmínkou, A s Puristou není zatím ještě nic.

10. Ano, to je správné a úplně podle Božího řádu! Nyní je však tato věc také vyřízena; proto již nic dále o tom!

11. Vystupme však nyní opět z chaty! Večer bude dnes nádherný; proto se vydáme ihned nahoru na velkou bílou výšinu nad jeskyní a odtamtud budeme pozorovat velkou dobrotivost Boží.

A tak tedy pojďme! Amen.“

* * *

Kapitola 92.

Cesta na návrší. Nádherná vyhlídka. Král Lamech velebí Pána pro spatřené nádheru Země.

5. srpna 1843

1. Když přišli Lamech a jeho průvodci na tuto velkou bílou výšinu, spatřili poprvé v celém svém životě moře Země a nemohli vůbec odvrátit oči od této velké vodní hladiny, která se podle jejich tehdejších pojmů zdála v širé dáli spojovat s oblohou.

2. Byli by po celé dny přihlíželi hře vln a v tomto ohledávání by se zcela ztratili, kdyby Adam nezatáhl Lamecha a neobrátil jeho pohled ihned také na známý nám již kužel chrlící vodu!

3. Když jej Lamech uzřel, tu se samým obdivem téměř zhroutil a nenalezl slov k vyjádření pocitů, které se ho zmocnily. Se slzícíma očima zíral ztrnule celou hodinu kolem, aniž by při tom promluvil slova.

4. Po této době se ho však konečně otázal Henoch: „Nuže, bratře Lamechu, co říkáš tomuto výhledu? Jak se ti líbí Země z tohoto stanoviště?“

5. Tu se Lamech konečně vzpamatoval a odpověděl: „Můj nejmilejší bratře, kdybych měl vyjádřit pocity, které se zde zmocnily mého srdce, musel bych být vyzbrojen plamennou výmluvností Serafa a Cheruba. Můj jazyk je na to příliš mdlý a tuhý.

6. Musím se ti však, milý bratře, přiznat, že je mně nyní notně úzko u srdce, jestliže vedle těchto nevýslovných nádhér Země povážím, že je budu muset snad již v krátké době opustit.

7. Co se mne týká, já bych si po všechnu věčnost nepřál lepší a blaženější život a také krásnější svět, než je tato nádherná Země.

8. Kamkoli jen oči obrátím, vynořují se ustavičně nové divy. Tam směrem k západu plane v nádhře tisícových barev vlnící se moře, které sice počíná zde u země, ale ztrácí se pak do nekonečna nebe. Zde, téměř v naší blízkosti stojí před námi sedm kolosů zašpičatělých hor ženoucích vodní sloupy na klenbu nebeskou. Zdá se, jako by se tyto vodní sloupy tříštily o modrou pokrývku nebe, a odtud jakoby v nesčíslných zářících kapkách padaly jako létavice opět k Zemi, aby jí přinášely požehnání. Ano, mohlo by se téměř myslet, že tu berou původ noční hvězdy na nebi.

9. O všech těch tisících a tisíckrát tisících jiných nádhérách se tu vůbec nedá mluvit, neboť jsou příliš rozmanité, příliš velké a příliš vznešené, než aby je mohl lidský jazyk vylíčit. Proto, bratře, nech mne ještě na chvíli klidně si užívat této velké hojnosti divů našeho svatého Otce.

10. Ó, Ty, který jsi mne ještě včera tak vznešeně učil Své moudrosti a nekonečné lásce, jak nekonečně vznešený, svatý, dobrý, a mocný zajisté jsi, že Tvá díla hlásají takovou slávu o Tobě!

11. Ó, bratře Henochu, kdyby byl On, svatý Tvůrce těchto nádhér, tak jako včera mezi námi, jak by se tu vedlo našim srdcím?!

12. Ano, svatý, přesvatý je náš Bůh, Jehova Cebaot, neboť nebe a Země jsou přeplněny Jeho velkou slávou!

13. Ó, Otče, kdo je s to právem a jak náleží Tebe milovat, chválit a velebit? Neboť jsi příliš svatý, vznešený a dobrý!“

14. Tu Lamech vzrušením oněměl. Adam a všichni ostatní byli však chováním Lamecha a jeho průvodců až k slzám dojati. A Henoch sám chválil mocně ve svém srdci Pána, Boha, ježto Se tak mocně slitoval nad těmi, kteří byli slabí a ztracení a tak mocně je posílil Svou milostí.

15. Společnost pak setrvala na výšině až do půlnoci.

* * *

Kapitola 93.

Návrat z hory domů. Požehnaná hostina v chatě Adamově. Rozhovor Adamův s Henochem o svěcení soboty.

7. srpna 1843

1. Okolo půlnoci povstal Adam, požehnal celému zemskému okrsku a pravil pak k celé společnosti: „Poslyšte mne, všechny moje milované děti! Myslím, že jsme se nyní dost vynadávali na nádherná zázračná Boží díla – a nasýtli duše nejlibější, nejčistší potravou ve velké zázračné kuchyni Páně.

2. Jemu, jedině nadevšecko dobrému, svatému, láskynejplnějšimu Otci, budiž za to všechna chvála, všechna sláva, všechen dík, všechna naše láska a nejvyšší úcta a nejopravdovější vzývání.

3. Jelikož však při této příležitosti začaly také naše údy dychtit po všelijaké potravě a posile, vydáme se tedy nyní při tomto nádherném plném světle Měsíce také ihned na zpáteční cestu a ve jménu Páně se občerstvíme v mém příbytku pokrmem a nápojem a pak se po díkuvzdání Pánu posílíme občerstvujícím spánkem na lůžkách připravených z vonného listí.

4. Zítřejší den nám připraví ve jménu Páně nové požitky, a tak tedy veď nás, Sete, dolů po nejlepší cestě.“

5. Set učinil ihned, co si Adam přál, a za půl hodiny podle nynějšího počítání se všichni v dobrém stavu vrátili opět do chaty Adamovy, kde služebnictvo Setovo mělo již dlouho připraveno vše, o čem se Adam již zmínil na výšině.

6. A hosté, kteří na čistém horském vzduchu náležitě vyhladověli, chválili Pána a chopili se pak košů.

7. A když bylo jídlo skončeno, poděkovali co nejvroucněji Pánu a všichni, jak tu byli pohromadě, ulehli na vonná lůžka.

8. Ráno byl pak podle zvyku Adam prvý vzhůru a budil ostatní.

9. Když byli všichni náležitě posílení opět na nohou, řekl Adam Henochovi: „Dnes je již opět předsobotí. Nemyslíš, že bychom měli pozvat opět děti k zítřejšímu svátku dne Páně?“

10. Henoch však odpověděl: „Otče, já myslím, že ježto ta věc se zdá být spíš vlastně marnivá než bohoslužebná, upustíme tentokrát od zvaní.

11. Kdo chce přijít, ať přijde, bude nám vítán a obdrží sobotní požehnání, kdo však nemá v úmyslu přijít svobodně, toho také nebudeme vůbec ani zvaním, ani jakýmkoli jiným prostředkem k tomu nutit, a nyní již co nejméně, jelikož by se to před Pánem opravdu zdálo, jako bychom si chtěli s naším zástupem lidu před těmito dětmi z nížiny marnivě přisuzovat něco dobrého.

12. Proto ať zůstane při tom, jak je to podle vůle Páně. Kdo chce přijít a přijde, tomu se také dostane požehnání, a za ty, kteří neprijdou, se budeme modlit a budeme je Pánu v našich srdcích obětovat.“

13. S touto odpovědí byl Adam úplně spokojen a pro tento den se pak rozhodl, že navštíví s touto, jemu nadmíru drahou se stavší společností jiná pozoruhodná místa výšiny, s čímž byl také Henoch srozuměn.

14. Proto také dal ihned připravit snídani a po snídani byla ihned nastoupena cesta na návrší a odtud ke známé jeskyni.

* * *

Návštěva jeskyně Adamovy. Lamechův obdiv a velebení lásky Páně.

10. srpna 1843

1. Když přišli podle záměru Adamova do známé jeskyně, zvolal náhle Lamech: „Pro všemohoucího Boha! Co je to? Je to také dílo lidských rukou?”

2. Ne, ne, to nemohly lidské ruce nikdy zbudovat! Neboť příliš nevypočítatelně opravdu božsky moudře nejvyš uměle je provedena tato stavba, než aby při tom přiložili i ti nejmoudřejší lidé jen jeden prst a upevnili na ní nejmenší lesknoucí se kamének.

3. Celek tohoto nejvelkolepějšího přirozeného chrámu světa je jakoby úplně z jednoho kusu zhotoven! Nikde nelze objevit spojování, a přece toto opravdové Boží zdivo vypadá jako by bylo zbudováno ze všech druhů drahokamů

4. Neboť zde září stěna spojená jakoby ze samých rubínových sloupů stejné tloušťky jako nejnádhernější ranní červánky; hned poté se však zvedá jakoby úplně z jednoho kusu nebesky modře zářící, jistě přes sto mužských výšek vysoký obrovský pilíř! Za pilířem je pak, jak vidím, menší postranní kapele. Září jako nejčistší zlato, přerušena tu a tam jen jakoby všelikými barvami zářícími hvězdami.

5. Ne, ne, tato zázračná nádhera dusí mi slovo na jazyku!

6. Ó, Pane, co spatřuji tamto uprostřed tohoto rozsáhlého barvami planoucího chrámu? Není to mocně vysoko tryskající vodní pramen? Ano, je divuplně nejvyš velkolepě vznešený, jako vše, co tu bezprostředně vyšlo z mocných rukou Tvůrcových.

7. Ó, Bože, ó, velký všemohoucí Bože, jak zcela ničím jsou všichni lidé a také všichni andělé naproti Tobě!

8. Pane, Tvůrče, Bože, Otče, svatý, přesvatý! Takováto díla jsi postavil pro nejvyš nevděčná srdce lidí?!

9. Tamto na daleké obloze září s nevyslovitelnou velebností Slunce a svým zázračným světlem přeměňuje jinak temnou Zemi v nebe!

10. Po celou noc září tisíce tisíců hvězd na nekonečně vzdáleném nebi! Také milý měsíc zvěstuje svým stále se střídajícím světlem velikou slávu Boží!

11. V jakých stále nových divuplných tvarech se rozžhavují stále čilé mraky pod oblohou! Jak jen nekonečně daleko je Země stále zdobena a zkrášlována nejnádhernějšími a nejvonnějšími květinami! Ano, jako marnivá nevěsta je zdobena, a přece uprostřed nejvyš volajících divů nemůže člověk zapomenout na Tebe, ó, Pane, Tvou otcovskou ruku?!

12. Přinesl-li nějaký marnivý, pošetilý člověk nějakému ještě pošetilejšímu děvčeti kytici na znamení své tělesné lásky, pak děvče již zahoří láskou a nevidí budoucně nic jiného, než jen pošetilce milujícího její tělo. Celé Boží stvoření je jí bez jejího pošetilce nicotnou, opovržením hodnou věcí.

13. Ale svatý, dobrý Otec ze Své nekonečné lásky co nejbohatěji ozdobil nejvyš divuplnými vznešenými a překrásnými kyticemi lásky celou Zemi, stvořil Slunce a hvězdy a nesčíslné nádherly a divy pro nás, a přesto můžeme pro tělo pozemských červů, jimiž my sami jsme, vždy víc a více zapomínat na něho, ano, dokonce před Ním, nejvyšší Krásou, nejvyšší Láskou, a nejvyšší Moudrostí prchat, přát si, aby byl daleko od nás, jsme-li v žáru hříchu těla!

14. Ó, Země, nejnádhernější nevěsto Boží, líbezná matko nesčíslných divů Božích! Jsme my nejbídnejší, nejhoupější lidé hodni toho, abys nás ty, vznešená nosila na půdě, kterou denně zdobí všemohoucí ruka Boží?!

15. Tu Lamech na chvíli umkl a Adam i všichni ostatní se vrhli na řečníka a líbali jej se slzami v očích.

16. Henoch pravil: „Ano, bratře Lamechu, nyní jsi mluvil úplně jak to cítím já. Tak to je! Člověk ve svém těle není hoden Země, prchá-li před duchem, jen aby potěšil tělo!

17. Mluv však jen tak dále! Pravím tobě: celá léta nás tím neunavíš. Tak bys mohl mluvit dnem i nocí! Proto jen pokračuj tak dále!“

* * *

Henochovy moudré životní zkušenosti týkající se tělesné a světské lásky lidí.

12. srpna 1843

1. Lamech, když uslyšel od Henocha takovou příjemnou výzvu, vzchopil se ve své mysli a pravil:

2. „Nejmilejší bratře, chtěl bych také mluvit, dokud by mé hrdlo a jazyk byly schopny slova, ale nanejvýš divuplná vznešenost a nepochopitelná nádhera tohoto místa ochromuje u ubohého hříšníka, jakým jsem já, veškerou výřečnost, a tak jsou-li mluvidla k službě nezpůsobila, stává se mluvení nepříjemnou záležitostí! Proto bych tě prosil, abys ty zde pronesl řeč, kterou já bych se pozбудil.

3. O p o š e t i l o s t i lidí jsem, jak myslím, řekl dost. Dá-li se však něco k jejich chvále říci, pak o tom otevřeně řekni ty.

4. Já jsem však mluvil podle své zkušenosti a je tomu určitě tak, jak jsem několika málo svými slovy věc označil. Ty, bratře, máš však jistě jinou zkušenost na výšině, než já mohu mít v hříšné nížině, a tak budeš také jistě s to podat lépe než já spravedlivý úsudek o lidstvu, a proto tě prosím, mluv nyní místo mne.“

5. Henoch podal Lamechovi ruku a pravil: „Bratře, jt pravda, že co se týká našich zkušeností, učinil jsi ve své nížině jistě zcela jiné než já na své výšině, ale nicméně jsi mluvil jak pro nížinu, tak také pro výšinu vcelku správně, neboť také zde platí tělo v í c e než Pán Sám!

6. Ano, zeptáš-li se někoho: ‚Bratře anebo sestro, co miluješ a čeho si vážíš více – těla, anebo Boha, tvého Pána, Tvůrce a Otce?‘, pak ti ihned řekne: ‚Jaká to strašná otázka?! Kdo kdy bude milovat tělo v í c e než Boha?! Ne, již taková myšlenka, taková otázka je hřích, před nímž se zachvěje Země až do nejnuitnějšiho morku!‘

7. Dávej však pozor na jeho jednání, na jeho život. Pak se velmi brzy ukáže, že bude s největší radostí celé dny, týdny, měsíce a léta žvanit o zcela opovrživě bezcenných, světských a tělesně libých záležitostech.

8. Začneš-li s ním však mluvit zcela vážně o Bohu a o čistě duchovně živých věcech, tu bude dělat zcela zaražený, smutný a k tomu ještě nadmíru hloupý obličej, a po hodinové rozmluvě ti ukáže znuđenou tvář, která ti s nejjasnějšími přízvuky řekne:

9. „Příteli, ty jsi strašně nudný člověk! Mluv o něčem jiném, neboť podobným vysokým věcem nerozumím. A protože jim nerozumím, slouží mně jen k probuzení dlouhé chvíle, vnitřní rozmrzelosti a brzy poté následující ospalosti. Mluv o kočce, o ptáku, o krásné dceři (o krásném mladém muži) a já tě budu po celý den s nejnajatější pozorností poslouchat, ale jen ne s tak vysokými božskými věcmi, protože jim nerozumím.“

10. Hle, to ti takový Boha uctívající bázlivec neřekne ovšem do očí; ale jeho jednání, jeho tvář a jeho posuňky ti budou křičet do očí prudceji, než řve hladovějící lev.

11. Proto nečiň zatím ani ty tak velký rozdíl mezi tvými a mými zkušenostmi a výšinu postav na roveň takřka nížině a mluv zde bez ostychu, zejména přijde-li k nám velmi brzy v jistém úmyslu Muthael.

12. Nyní však projdeme touto jeskyní a odtud se odebereme k východu. Tam uvidíš nádherné Boží zařízení.

13. Ale, jak bylo řečeno: narazí-li tam na nás Muthael, pak ho pošlu k tobě, a ty nalezneš pravá slova, která bys s ním promluvil. A tak se staň ve jménu Páně! Amen.“

* * *

Kapitola 96.

Průvod k chatě Puristině. Přijetí hostů Puristou. Lamech obdivuje krásu Puristy.

17. srpna 1843

1. Když společnost prošla za mnohého obdivování jeskyní a takto došla k východu, pravil Henoch:

2. „Pojďme nyní k východu, aby tam mohl Lamech a jeho průvodci spatřit nádheru našeho svatého Otce. V chatě Puristině budeme mít hostinu Páně, kterou nám On Sám všem v pravých dobách uspořádal k posílení naší lásky, a tím našeho ducha.“

3. Adam odpověděl: „Ano, můj synu Henochu, mluvil jsi dobře; to učiníme a při té příležitosti také uvidíme, co se dá dělat se svatby chtivým Muthaelem.“

4. Nato pravil Henoch: „Ano, ano, otče Adame, to se při této příležitosti obzvláště ukáže. Ale nechme zde každé další určování stranou. Na místě samém se ukáže, co se tu vše dá dělat. A tak tedy ve jménu Páně půjdeme.“

5. Tu opustila společnost jeskyni a odebrala se rychle k východu.

6. Když sem přišla, spěchaly ihned celé zástupy vstříc vysokým hostům a zdravily je pozdravem lásky.

7. Purista byla první, která pozdravila vysoké hosty a poté pravila:

8. „Vznešení otcové, velcí přátelé všemohoucího Boha, přicházíte sem nyní, jako vždy s velkými svatými úmysly; proto budiž nyní tak jako věčně má nejhlubší chvála svatému, věčně láskynejplnějšimu Otci, jenž tu přebývá ve Svém věčně svatém světle a skrze naší lásku k Němu nás oživuje v našich srdcích.“

9. Budte, milí vznešení otcové, mně, ubohé služebnici Páně, nevýslovně vítáni! Jak vzdychá má duše po slovech Otcových z úst toho, kterého On jako Pán Sám ustanovil opravdovým veleknězem!

10. Pojdte se mnou do chaty Páně, kterou On Sám Svou všemohoucí vůlí zbudoval a kterou ustanovil za kuchyň, kde naleznou všechny Jeho děti náležitou posilu k životu věčnému.“

11. Henoch pohlédl na Lamecha, jenž se celý rozplýval, a řekl mu: „Bratře, jak se ti líbí tato řečnice? Co říkáš jejím slovům?“

12. A Lamech, sotva se pro nevýslovný nebeský půvab a krásu Puristy probral, pravil: „Bratře, pohled na úhlavního nepřítele u planoucí a zhroucené propasti přiložil mému jazyku v okamžiku toho zjevu mocné pouto, ale zdá se, že tato dcera nebes způsobuje mým mluvidlům ještě větší překážku! Ó, Bože, ó, Bože, co vše musí mé oči potkat!“

13. Ne, bratře, pohled na takové nebe by mohl ubohého hříšníka stát život! Taková krása, spojená s takovou láskou a moudrostí! To je. Víc, než co bude kdy s to ubohý hříšník ve věčnosti pochopit!

14. Bratře, promiň mně pro nyníšek další určování a úsudky; neboť si musím napřed na tento pohled zvyknout! Stalo-li se milostí Páně to, pak teprve budu s to mluvit, proto promiň mně nyní další mluvení!“

15. Henoch mu odpověděl: „Nuže, dobře, v chatě nádhery Páně ti již bude jazyk uvolněn; proto vstoupíme nyní také ihned do velké chaty!“

16. Tu zavedla nádherná Purista všechny do chaty a položila čerstvé dřevo na ohniště lásky.

* * *

Kapitola 97.

V chatě Páně. Stížnost Puristina na úklady zamilovaného Muthaela. Moudrá odpověď znalce srdcí Henocha.

18. srpna 1843

1. Ježto společnost byla nyní vesměs v chatě a Purista obstarávala ohniště, předstoupila ihned opět před Henocha a hovořila k němu:

2. „Vznešený, jediný, pravý velekněz všemohoucího věčného Boha, který je naším svatým a láskynejplnějšim Otcem! Musím ti se zkormouceným srdcem vypravovat, co se zde bude zítra dít.“

3. Ty víš, že posledně Pán, náš věčně svatý Otec, učinil Muthaelovi jakési zaslíbení, že se mám jednou, když by se líbilo Otci, stát jeho ženou. A proto mně nyní ten jinak moudrý a spravedlivý Muthael chodí stále v patách a chce si ode mne vynutit jistý slib.

4. Řeknu-li mu, aby se jen držel slova Pána a zbytečně ode mne nežádal příslib, že beztoho se v pravý čas stane, co Pán bude chtít, hle, tu se dá ihned do pláče a říká:

5. „Ano, ano, tak mluví všechny panny, když jim není nápadník na očích!“ Pán by mne věčně nikdy nenutil, abych se stala jeho ženou, kdybych to Jeho milostí sama za sebe nechtěla, a právě proto ho odkazují vždy na Pána., protože dobře vím, že by mne Pán nikdy k ničemu nenutil, co by mně bylo protivné.

6. Hle, a to ještě leccos jiného jsou jeho slova. Porad' mně z Pána, co tu mám činit.

7. Snad jsem se včera neprohřešila, že jsem, byvši stálým prázdným žvaněním a zbytečným dotazováním omrzelá, Muthaela prostě odmítla: „Protože jsi zbytečně tak dotěrný a chceš mne mít za ženu před časem, pravím ti nyní zcela vážně, že se mi protivíš, a dávám ti nejúplnější ujištění, že mne od Pána nikdy neodvrátíš! Učiníš-li v žáru své marnivé lásky jen ještě jeden krok ke mně, pak se při tomto ohništi zapřísáhnu Pánu, že zůstanu z čisté lásky k Němu na věky svobodnou a nikdy se na muže této Země nepodívám!“

8. Tato slova však poděsila Muthaela tak velice, že se stal ihned nemluvným a s pláčem odešel odtud a – jak jsem zpozorovala – šel přímo k vám na výšinu

9.. Henochu, vznešený sluho všemohoucího Boha, dej mi zde jistou radu a útěchu ve jménu Páně.“

10. Henoch odpověděl: „Poslyš, povím ti v úplnosti pravdy, jak se věci mají: Pán tě zcela jistě zaslíbil a v duchu také již úplně připoutal k Muthaelovi; jen požehnání těla ještě k náležitě době odsunul. Tobě však toto Pán také mlčky sdělil pouze v tvém pocitu.

11. Když však Muthael přišel k tobě a zastřenými slovy ti to oznámil, tu jsi v něm za svého pocitu poznala, že je to ten, který se ti má z Pána stát jednou požehnaným mužem; a následkem toto poznání jsi pohlédla na Muthaela velmi významným, nadmíru vlídným pohledem a právě tímto nejkrásnějším pohledem jsi dala jinak nadmíru moudrému Muthaelovi silnou ránu, při níž by byl téměř celou moudrost ztratil. A od té doby je Muthael do tvé lásky zcela pohřben a nemůže povstat z toho příbytku, v němž není života.

12. To tedy byla od tebe malá chyba, kterou máš napravit. Tu však napraviš tím, že Pána poprosíš, aby ti Muthaela požehnal a vedl jej pravou cestou spásy.

13. Ale pohrdat jím nesmíš; neboť muž, jenž je naplněn zaslíbením Páně, je velmi mocně posvěcen.

14. Že ho Pán nyní poněkud zkouší, to slouží k jeho zdokonalení. Ale proto nesmíš zneužívat, neboť je Bohem posvěceným, v pravé době tobě určeným mužem.

15. Hle, tak se mají věci. Nesmíš před ním prchat; ale také ho nesmíš pokoušet. Tolik pro tebe. S Muthaelem si však ještě promluvíme. Nyní pojďme k tvému ohništi. Amen.“

* * *

Kapitola 98.

Henoch uzdravuje na mysli nemocného zamilovaného Muthaela.

19. srpna 1843

1. Když byla Purista zaměstnána opět u svého ohniště a Lamech nyní střízlivě a odhodlaně vyslovoval společnosti a otcům některé případné úsudky, a ještě ani nebyl se svými poznámkami u konce, tu vstoupil pojednou jako smyslů zbavený Muthael do chaty, pohlédl na Henocha, předstoupil pak zamyšleně před něho a beze slova na něho upřeně pohlížel.

2. Henoch však pozdvihl ihned pravici a pravil: „Poslyš, nemá touho těla, která jsi zle zajala tohoto člověka, jenž je naplněn zaslíbením Božím, přikazuji tobě v moci Páně v mých prsou, abys ihned oněměla a ustoupila od tohoto, kterého povolal Bůh!“

3. Tu Muthael náhle procitl jakoby z hlubokého spánku a pravil: „Bože, můj svatý Otče! Co se to se mnou stalo? Jsem ještě, který jsem byl? Bdím, anebo spím a sním?“

4. Mně se v temném tušení zdá, jako bych sem byl spěchal s velkou vášní kvůli Puristě; a hle, Purista stojí nyní vedle mne a je mi tak lhostejná jako něco, co tu vůbec není. Jak je to možné?

5. Já přece vím a velmi dobře si nyní vzpomínám, že jsem ji začal po onom zaslíbení nejvřelejší láskou uchvacovat, nyní však září jen ještě zaslíbení jako večernice v prvním soumraku v mých prsou, ježto ona je slovo Otcovo. Vše ostatní však jakoby pro mne zmizelo. Jak, jak se tak náhle taková změna ve mně přihodila?!

6. „ Henochu, přiznávám se ti zcela otevřeně, ježto nyní dobře vím, proč jsem vlastně přišel sem, a proč jsem již včera velmi záhy zrána pospíšil na výšinu, že mně nyní celá Země i se všemi svými obyvateli nestojí ani za babku.

7. Nyní je mi jedině Otec vše ve všem; vše ostatní však je mi pouhé nic! Také ty, Henochu, jsi mi jen tak dalece něčím, pokud chováš v srdci výlučnou lásku k Otcí; jinak jsi však pro mne jako ostatní věci, které jsou jen pouhými tvory a stejně Purista.

8. Neboť nyní spatřuji všude udržující a vždy nově tvořící námahu lásky a péči a práci Otce. Proto nemohu nyní milovat věci a tvory, které působí námahu svatému Otci, neboť milují jen Jeho.

9. Já sám bych raději nebyl, než jsem, protože také já způsobuji Otci námahu; ale kdybych nebyl, pak bych také nemohl milovat Jeho, který je Sama nejvyšší láska! Rovněž takovými musíte však být také i vy, abyste mohli Otce milovat!

10. Jak to bylo možné, že jsem mohl i jen na několik okamžiků milovat tuto Puristu téměř víc než tebe, svatý Otče!?”

11. Tato slova uzavřela ústa Muthaelova. Všichni se však nesmírně divili této změně Muthaelově.

12. Purista se dala potají do pláče a zlořečila Henochem označenému pohledu, jímž zasadila takovou ránu Muthaelovi; neboť nyní viděla, že ztratila toho, kterého její srdce potají milovalo.

13. Adam naprosto nevěděl, jak položit otázku.

14. Lamech z nížiny pohlížel na tuto věc také zcela zaraženě a pravil Henochovi: „Bratře, za takového stavu věcí nebudu s tímto mužem příliš mnoho mluvit.“

15. Henoch mu však odpověděl: „Nech toho jen! Teprve, až se list úplně obrátí, budeš moci na pravém místě k velkému množství promluvit. Pro nyníšek však nechme věc být! Neboť nyní musí zde přijít Purista k Muthaelovi a musí na něm opět napravit, co na něm předtím, i když nechtě pohoršila. Tak tomu chce Pán. Proto nechme zatím té věci a půjdeme cestou Božího řádu. Amen.“

* * *

Kapitola 99.

Adam se diví vnitřní proměně Muthaelově, Purista na rozpacích. Řeč Muthaelova o marnivosti všech náklonností. Lítost a prosba Puristy za odpuštění.

21. srpna 1843

1. Teprve po těchto slovech Henocha k Lamechovi přišel Adam náležitě k sobě a otázel se Henocha: „Poslyš, nejmilejší synu Henochu! Co je to za zjev? Rozpálený Muthael, jenž se domníval, že v Puristě našel nebe nebes, jenž se ještě včera ztrácel v nejpodivuhodnějších hlubinách vinou Puristy, v hlubinách, které jako nevypočitatelné následky milosti nutně asi pocházely z onoho Bohem zaslíbeného spojen, Muthael, který upozoroval, že zachování lidského pokolení na této Zemi závisí na tomto Bohem zaslíbeném pokolení, ten Muthael se stal naprostým opovrhovatelem Puristy, a jak se mi zdá, stala se mu lhostejnější, než je nám všem lhostejný díl této Země, který ještě vůbec neznáme.“

2. Řekni mně, odkud to pochází! Způsobilo něco takového v Muthaelovi vkládání tvých rukou? Či přemluvil se tak dalece potají sám? Anebo jej tak zcela náhle přeměnil Pán? Anebo ty jsi ho uvedl do bdělého spánku? Pověz mi, co je to, co Muthaela tak zcela změnilo.“

3. Henoch pravil: „Otče Adame, dej jen pozor na chování a na řeč Muthaelovu, a budeš mít před sebou ihned rozřešenou záhadu tohoto zjevu. Nechám ihned Muthaela, bude-li chtít, promluvit s Puristou, a z této řeči budeš moci velmi snadno vyrozumět, co vše tu vězí za tímto zjevem. A tak tedy dej pozor!“

4. Tu povolal Henoch Puristu a řekl jí: „Nuže, má nádherná Puristo, řekni mně, jak se ti líbí Muthael a zda jsi spokojena se mnou, že jsem milostí Páně takto slovem a skutkem naladil Muthaela. Neboť ty jsi předtím vznesla na něho spravedlivou obžalobu, v níž ses projevila nad ním veskrze nespokojena; proto mně nyní musíš sdělit, zda se ti takto líbí víc.“

5. Tu byla Purista velice na rozpacích a nevěděla, co by na to řekla.

6. Avšak Muthael, jenž jí stál po boku, pravil bez mnohého přemýšlení: „Já poznávám že na Zemi, kde se střídají časy a tvary, má vše svůj čas. Hloupost má svůj čas, moudrost má svůj čas, láska svůj čas, mysl na ženu u muže svůj čas, touha po sňatku svůj čas. Tak tomu bylo také u mne, když jsem se před Puristou rozpálil.“

7. Jelikož se však časy mění, my vězíme v poslušnosti časové. Jak bychom tedy mohli zůstat zcela bez proměny?

8. Země tancuje o sobě stále jako pošetilé veselé dítě kolem velkého Slunce. Kde však je onen mudřec mezi námi, který by nemusel tento tanec denně nezastavitelně spolu konat?! Dokonce i ve spánku se musí účastnit této šílené choutky Země!

9. Je tedy zajisté také pochopitelné, že jsem se musel jednou rozpálenýma očima děvčete sám rozpálit. Leč všichni zajisté víme, že vlhké mraky mohou ochladit dokonce i mocný žár Slunce. Tak je zajisté také prostředek, kterým může muž ochladit svůj pošetilý žár lásky k ženě.

10. Já jsem takový prostředek milostí Boží obdržel, a nyní mně ta dvě Puristina slunce již neškodí. A to je také jedna změna času ve mně, a já v ní opět ožívuji a cítím, že muž, je-li jednou zrozen, může být také velmi snadno bez Puristy. Důvod toho spočívá ve stálé změně času.

11. „Heute lieb, morgen trüb; heute heis, morgen weis; heute Glut, morgen Flut?! Dnes milý, zítra zasmušilý; dnes vřelý, zítra bledý; dnes požár, zítra povodeň.“

12. Tato slova zlomila Puristino srdce, začala hořce plakat a řekla: „Mluví-li taková slova z a s l í b e n ý, jde-li o nejvyšší vážnost, jaká slova budou teprve mluvit nezaslíbení?! Muthaeli, copak ty již nemáš srdce, které by mně mohlo odpustit, byla-li jsem příliš krutá?“

* * *

Kapitola 100.

Moudrá a mužně ušlechtilá řeč Muthaelova k Puristě.

22. srpna 1843

1. Muthael se však obrátil k Puristě a řekl: „Puristo, proč nyní naříkáš zřejmě proti Božímu řádu?“

2. Byl jsem žhavý a tys sis naříkala na můj žár; nyní jsem chladný a naříkáš na můj chlad! Řekni mně, jaký tedy mám být, aby sis na mne nenaříkala? Mám kráčet uprostřed mezi žárem a chladem? Mám být vlažný?

3. Hle, nevíš, jak bys zde odpověděla! Já ti však dám správnou odpověď před Bohem a všemi otci. Zní takto:

4. „Jsem-li proti tobě, jak to Pán chce, pak myslím, že mé chování je spravedlivé.

5. Jsem-li žhoucí, je vůlí Páně, že jsem žhoucí; a jsem-li chladný, je také vůlí Páně, že jsem chladný. A kdybych byl vlažný, pak bych také takovým nebyl bez vůle Páně, ačkoliv dobře vím, že vlažnost není v řádu božských věcí nikde zaznamenána, proto mne také Pán jistě nenechá nikdy klesnout do stavu vlažnosti.

6. Máš-li však náležitou důvěru v Pána a Otce všech lidí, jak můžeš klesat na mysli a s pláčem přede mne přicházet, jako bych ti měl odpouštět nějakou urážku!?

7. Zda neučiní jen Pán, co On bude chtít a svou dobou nás buď spojí, anebo oddělí?! Či myslíš, že toto snad je zcela skrytě v naší moci?

8. Hleď, ani já, ani ty, ani Henoch a žádný z ostatních otců nejsou toho s to podle jejich chtění, nýbrž záleží tu jedině na Pánu.

9. Zda se nyní již vším žárem milujeme, anebo zda nyní před sebou prcháme, to je jedno. Máme-li zaslíbení, pak nás Pán přece jen spojí, když předpokládáme, že to zaslíbení není zatím zaslíbením na zkoušku, kterým bychom měli na sobě samých zakusit, zda snad naše vzájemná láska není potají silnější než láska k Němu!

10. Je-li však zaslíbení takové – o čemž bych nechtěl ani na okamžik pochybovat, pak musím Pánu nyní ze všech svých sil poděkovat, že ve mně ztlumil můj pošetilý žár, který ve mně probudily Jeho svaté zaslíbení na zkoušku a sluneční paprsek tvých očí, a já myslím, že ty jako nejčistší vyvolená dívka Páně, kterou nosil na Svých nejsvětějších rukou, shledáš zajisté tento můj nejvyšší odůvodněný názor ve svém srdci jistě nejvyšším chvalitebným a budeš jej také sdílet se mnou.

11. Proto ti zde před Bohem a všemi otci prohlašuji, že dokud Mně Pán zcela určitě neoznámí, abych si tě vzal za ženu, budu se chovat k tobě tak, jako ke každé jiné panně, kterou mně Pán nezaslíbil.

12. Naopak, přeji ti však jako tvůj bratr zcela totéž smýšlení, které tě co nejvěrněji spojí s Otcem navěky.

13. Drž se Pána a skládej vše na Pána, a tvému srdci se dostane ihned náležitého ochlazení a nejsladší útěchy. To však je také vše, co ti může přát mé nyní zcela Bohu oddané srdce. Čiň to, a užijíš ve svatém zaslíbení pravé světlo. Amen.“

14. Tu zastřela Purista svou tvář a odebrala se, moudrostí Muthaelovou celá dojatá, k svému ohništi a jala se tu zcela mocně přemýšlet o slovech Muthaelových, a shledávala je stále správnějšími.

15. Henoch pak řekl Lamechovi: „Bratře, připrav se, neboť nyní přijde brzy řada na tebe, abys ty mluvil slova z hlubiny Boží lásky v člověku.“

* * *

Kapitola 101.

Muthaelovo podceňování hostů z nížiny a jeho pichlavá otázka králi Lamechovi. Lamechova solená břitká odpověď.

23. srpna 1843

1. Po této předmluvě Henochově k Lamechovi se však obrátil Muthael k Henochovi a řekl: „Henochu, řekni mně, kdo jsou tito malí lidé a zejména ten, k němuž jsi právě mluvil. Jsou to někteří z těch, kteří se nejvýš pohoršlivě osmělili učinit proti nám z nížiny výpad v době, kdy byl Pán mezi námi? Anebo jsou to snad lidé, kteří byli zrozeni v nejzazším koutě severu? Řekni mně, co je to za lidi?“

2. Henoch pravil: „Poslyš, právě proto jsem předtím upozornil toho pravého z těchto lidí, aby se připravili na rozmluvu s tebou. Ježto si však nyní sám přeješ seznámit se blíže s těmito menšími lidmi než jsme my – jen tělesně, nikoli však také duchovně – pak tu radím a pravím: Obrat' se ihned na nejbližší mně stojícího, jenž se jmenuje též „Lamech“, a on ti podá o lecčems tu nejlepší zprávu. Učiň to bez ostychu a bez jakéhokoli zatajování. Jsem předem přesvědčen, že budeš nakonec s jeho malou postavou nadmíru spokojen.“

3. Avšak také Adam pokynul přívětivě Muthaelovi, aby se jen ihned pustil do tohoto malého člověka, neboť věděl dobře, kolik té nejlepší soli (moudrosti) vězelo v Lamechovi.

4. A tak se pustil Muthael s odvahou, která se mu zdála být nejvýš snadnou, do zvědavého rozhovoru s Lamechem, a dal mu tedy ihned otázku:

5. „Lamechu, mimořádně malý člověče, řekni mně, kdo a odkud jsi, abych zvěděl, jak se mám chovat k tobě a k tobě rovným. Neboť hle, jsem dosud člověk, kterému ještě není dáno, jako takovému Henochovi a leckomu jinému, aby mohl zříť do základu života. Proto se musím ještě dotazovat a z odpovědi vyrozumívat, koho mám před sebou. A tak jsem se tedy také tebe otázel, abys mně sdělil, kdo a odkud jsi.“

6. Tu pohlédl Lamech velmi významně na Muthaela a poté velmi odměřenými slovy a poněkud horlivým hlasem pravil: „Poslyš, ty jinak moudrý muži východu, tato otázka ti nikterak neslouží ke cti; neboť takto se v mém velkém městě Hanochu netáže ani ta nejsprostší ulice čistící čeládka, která dosud sotva zvěděla, že je lidského původu!“

7. Pravý mudřec by přece měl podle mého mínění vědět, že žijící bytosti – zejména nacházejí-li se ve vlídné Henochově společnosti a mohou s ním dokonce mluvit – mají být považovány za něco víc než snad jen nějaké lidem podobné opice.

8. Toto však, jak se zdá, ještě velice chybí tvé moudrosti; proto také tvá otázka je mně dána tak, jako bys o pravé moudrosti ještě zcela nic nevěděl, a místo za člověka považoval mne jen za opici.

9. Já ti však nyní radím: Poznej napřed přesně sama sebe; pak se teprve pokus něcopoříditi se mnou. Tímto způsobem je mi však nyní také velmi dobře pochopitelné, proč jsi nebeské Puristé tak výstřední, jednou žhoucí jako tekutý kov – předpokládajíc, že jsi již někdy viděl kov těci – a nyní opět chladný jako ledový balvan, - protože se ti svatý střed života v učinlivé lásce k Bohu zdá být ještě zcela cizí; neboť Purista je čistá jako zlato. Předpokládám, že zlato znáš.

10. Ty však jsi dosud jen ještě pošetilec, jenž sotva začíná tušit, jak Pán lidi vychovává.

11. Proto ti ve jménu mého a tvého Boha radím: Jdi a poznej napřed sama sebe; pak teprve přijď a mluv se mnou, mimořádně malým člověkem Lamechem, který se přece jen vždy ještě zdá být lepší než nějaká opice. Pochop mne!“

* * *

Zahanbený Muthael zdržen Henochem při odcházení. Řeč Henochova o podstatě žen.

24. srpna 1843

1. Tato slova ukázala ihned Muthaelovi, s kým má co dělat. Proto se Lamechovi poklonil a chystal se rozhodně opustit co nejdřív společnost, neboť byl u sebe zcela potají toho mínění, že ho Henoch nechal úmyslně naběhnout.

2. A tak byl jaksi se všech stran odmítán, a mimoto se ho zmocnil také ještě stud, neboť shledával se nyní před tváří otců, jakož i před tváří Puristinou, ve své způsobilosti k moudrosti mocně odstrčen.

3. Když se však začal zcela klidně přibližovat ke dveřím, řekl mu Henoch: „Muthaeli, takto nepouští muž nikdy společnost, jakou je naše. Chceš tedy snad j e d n u zpozdilost korunovat zpozdilostí druhou?!”

4. Muthael však odpověděl: „To nechci, zato však chci na zpozdilost prvou zpozdilostí druhou zapomenout. Mimoto mně ten dobře solený Lamech nařídil, abych šel a učil se nejprve poznávat sama sebe. Jaká tedy zpozdilost, následují-li rady tak mocně soleného mudrce? Či tomu mám rozumět jinak?“

5. Tu pravil Henoch Muthaelovi: „Muthaeli, ty se zdáš být prodchnut mocnou domýšlivostí proto, že s tebou Pán mluvil něco o lásce k ženám?”

6. Hle, kdybys byl nějakou lehkomyšlnou, pošetile slepou ženou, která zná nejlépe jen své tělesné žádosti a o jejichž ukojení vždy pečuje, pak bych z tvé odměřené hlouposti nemohl nic udělat.

7. Neboť takovéto je přece také smýšlení Páně. Uchopí ženu, která může a úplně chce Jeho jediného bez jakéhokoli přimísení světa milovat, a nese ji pak na ramenu a na rukou a na prstech k jejímu nejšťastnějšímu určení.

8. Ale ženu, která si libuje většinou ve světské hlouposti, kde vyzírá něco smyslně obveselujícího, takovou ženu nechává Pán jít jako lesní zvíře a nestará se pak jinak o ni vůbec, leč jen aby jí dal smyslový život těla jako lesnímu zvířeti, proto nelze tedy také nějaké zvrhlé ženě již snadno pomoci, a ona může snadno přejít do všeliké necudnosti a všelikého smilstva, jak máme množství příkladů podobných zjevů a dobře víme, jak potom žena, která jen j e d n o u odložila kvůli světské radosti Pána na stranu, sotva jen zázrakem může být od úplného zániku zachráněna.

9. Hle, takové je smýšlení Páně, pokud se týká velké lehkomyšlnosti žen, a takové je také smýšlení mé.

10. Ty však přece nejsi ženou, nýbrž Božím zaslíbením naplněný muž, a proto tě nemohu nechat odběhnout – jako bys byl nějaká nevázaná žena, nýbrž musím ti říci:

11. „Muthaeli, zůstaň zde. Poznej ve světle otců svou hloupost, a uč se v sobě oceňovat sůl Lamechovu. Neboť Pán jedl již častěji u stolu Lamechova a Lamech je úplně vyučený žák Pána Samého. Já a on stojíme tu v jedné vlastnosti postaveni Pánem Samým; proto si tedy již můžeš dát něco od Lamecha líbit.

12. Obrát se tedy a jdi k němu, ale přibliž se k němu, jako se přibližuješ k silně vyzkoušenému příteli Božímu, a budeš shledávat jeho sůl ihned mnohem méně kousavou. Rozumíš mně?“

13. Tu se Muthael obrátil a následoval rady Henochovy.

* * *

Muthael v rozmluvě s Lamechem. Lamechova moudrá řeč o pravé podstatě urážky. Muthael, usmířen s Lamechem, prosí ho o radu.

25. srpna 1843

1. Když se však Muthael vrátil opět k Lamechovi a chtěl ho prosit za prominutí své chyby, tu ho Lamech předešel a řekl:

2. „Muthaeli, z tvých očí čtu, co bys mi chtěl nyní učinit, ale hled', to nemohu z trojího důvodu přijmout:

3. P r v ý důvod: Protože jsi mne ani v nejmenším neurazil. A jak bys to také mohl, když já tak jako ty máme v srdcích lásku Otcovu!

4. D r u h ý důvod: Protože pravý, Bohu oddaný člověk nemá nikdy nic od svých bratrů považovat za urážku. Neboť za každou urážkou, jak vzhledem k urážejícímu, tak k uraženému věží poměrně velká dávka pýchy. Jak je však pýcha u Pána zapsána, to, nejmilejší bratře, víš jistě neporovnatelně lépe než já.

5. T ř e t í důvod: Protože v tobě spatřuji v nejpodivuhodnější náplni zaslíbení Páně a za ním vidím v nekonečně širokých proudech přitékat sem, valit a vlnit se nepochopitelně velká Boží slitování.

6. Naplnil-li však Pán nějakého člověka takovými zaslíbeními, jak by se tu mohl probudilý člověk, jakým jsem nekonečnou milostí a slitováním Božím já, vážně nechat urazit?!

7. Já však vidím, co mně nyní chceš říci a ihned ti odpovídám: Bratře, ty jsi předtím pojal má slova poněkud mylně, neboť jsem na tvou poněkud zvláštní otázku dal odpověď, která vypadala tak, jako bys mne byl urazil, ale to mělo zcela jiný důvod.

8. Já jsem dal své odpovědi úmyslně takové zdání jen proto, že jsem v tobě objevil skutečně jistou, tebe hubící pýchu, která se vedle svatého zaslíbení v tobě věru nevyjímalala nejlépe.

9. Chtěl jsem tě tedy poněkud pokořit, ale ne snad kvůli sobě, nýbrž z pravé, upřímné bratrské lásky kvůli tobě samému.

10. Nuže, takovým způsobem by ti bylo dokonce nemožné mne urazit. Neboť jiskérka Boží lásky ve mně se již postará o to, aby mé srdce nemohl nyní již nikdo urazit a roztrpčit, a jak bylo řečeno, ty již nejméně, neboť ty jsi právě ten, na němž bych chtěl své pouto lásky a přátelství nejvíce upevnit.

11. Velmi tě miluji, vznešený bratře Muthaeli. Můžeš také ty mne, potomka Kainova, uchopit láskou?“

12. Tu otevřel Muthael náruč a pravil: Pojď sem, bratře Lamechu, a přijmi na mých prsou nejúplnější ujištění, že tě celým žárem svého srdce miluji! Neboť věru, spíš bych všemu jinému uvěřil, než že bych v tobě mohl nalézt tak nádherného člověka a bratra! Nyní jsem tě však poznal a stal ses mi dražší než můj vlastní život. Proto buď také ujištěn, že tě miluji a nikdy tě nepřestanu jako mně nejdražšího bratra milovat.

13. Jelikož jsem tě však, můj bratře, nyní tak k svému prospěchu poznal, budeš také ty podle vůle Henochovy mým rádcem a vyložíš mi náležitě můj poměr k Puristě, čisté služebnici Páně, a řekneš mi, jak jsem s ní vlastně na tom! Mám-li si představovat ono zaslíbení splnitelné pouze duchovně, anebo vedle toho také světsky, anebo mám-li to celé brát ze strany Pána jen jako zkoušku svého ducha?

14. Ano, bratře, já vidím, že mně dáš v této věci pravé světlo. Pán budiž proto s tvým duchem!“

* * *

Kapitola 104.

Lamechova odmítavá odpověď a dobrá rada obrátit se na Pána. O rozdílu mezi slovem Božím a slovem lidským.

26. srpna 1843

1. Lamech odpověděl: „Ano, milovaný bratře Muthaeli, pokud je to v mých slabých silách, učiním ti podle tvé žádosti.

2. Rád bys poznal podstatu lásky k ženám, jakou svým způsobem je, a rád bys věděl, jak jsi na tom s Puristou, co se týká zaslíbení Páně?

3. To, nejmilejší bratře, není opravdu žádné obyčejné přání, neboť vidím dobrý účel, který bys rád spojil s takovou přesnou zprávou, ale ještě než ti o tom řeknu nějaké slůvko, musím tě upozornit na jednu velmi důležitou okolnost, kterou při našem zamýšleném výkladu nesmíme nechat bez povšimnutí, a tato okolnost je podle mého mínění tato:

4. Já i ty lpíme na nekonečné lásce a slitování Boha, který je nyní všech nás nejsvětějším Otcem, víme však, že On Se v pravý čas zjevuje každému, kdo se k Němu ve vsí lásce svého srdce

obrací a pevně důvěřuje, že ho Pán jistě vyslyší v každé věci, kterou Mu přednese jako vpravdě milující a důvěřující. To tedy víme.

5. Nyní se však taž, zda jsi u sebe v srdci uvážil tuto velmi důležitou okolnost. Já bych ti ostatně ihned chtěl posloužit svými znalostmi a zkušenostmi, kdybych nevěděl, že bychom se mohli oba prohřešit před Pánem, kdybychom chtěli předbíhat Jeho nekonečnou dobrotu, milost, lásku a slitování.

6. Mé mínění by tedy bylo toto: Obrat' se v této věci napřed v náležitě lásce a v plné důvěře na Pána, našeho nejsvětějšího, láskynejplnějšího Otce, a popros Ho o to, co bys chtěl ode mne, a já nejsem v žádné věci tak mimořádně jistě přesvědčen jako právě ve věci této, že tě Pán nenechá dlouho čekat bez nejurčitější odpovědi a bez nejpřesnějšího zjevení Jeho nejsvětější vůle.

7. Ty zde ovšem ve svém srdci sice pravíš, že také mé slovo, jako i slovo Henochovo, je čistě božské, jelikož také my bychom nemluvili nic než jen to, co nám bude Duchem Božím vnuknuto mluvit.

8. To, nejmilejší bratře, je sice o sobě nepopíratelně pravdivé, a já a Henoch museli bychom být počítáni k největším zločincům, kdybychom tvrdili: „Toto vše mluvíme ze sebe.“

9. Ale hled', nejmilejší bratře, tamto venku sotva 100 kroků odtud teče ještě potůček, který podle mého pozorování vzniká v nejnádhernější jeskyni na výšině. Jdi však a ochutnej tutéž vodu, a shledáš zcela mocný rozdíl. Jedna kapka ti poskytne u pramene více posily a občerstvení než kdybys vypil zde, kde se voda co do své prasy již více rozředila, celou řádnou nádobu!

10. Hle, právě tak je tomu také se slovem Páně, neboť toto slovo i ve mně již usadilo většinu oživující síly a přetéká pak ode mne do tebe jen tak jako zcela obyčejné jiné slovo a zní, jako by bylo ode mne, proto tedy pro druhého posluchače nemá také již té mocně co nejživěji přesvědčující síly, jako právě pro mne, který je čerpám z Prazdroje.

11. Proto ti tedy radím: Jdi k Prazdroji, dokud je pro každého stejně přístupný, a pak ti jedna kapka prospěje víc než tisíc kapek z mého ústního potoka.

12. A nemohl-li jsi však vůbec nalézt Prazdroj, pak ti velmi rád pomohu hledat. Má rada a mé poučení v této věci bude však právě to poslední.

13. A tak tedy následuj, nejmilejší bratře, této mé rady. Já myslím, že ti bude vhod.“

* * *

Kapitola 105.

Muthaelovo čekání na slovo Páně a jeho samomluva. Adamova starost o Muthaela a Henochova uklidňující slova. Odchod do přírody.

28. srpna 1843

1. Tu odešel Muthael, poznávaje dobře hluboký smysl řeči Lamechovy, ven na odlehlé volné místo, kde ho nemohl nikdo pozorovat a řekl si sám pro sebe:

2. „Zde budu prodlévat, dokud mně Pán neodpoví, a nebudu jíst a pít dřív, dokud neuslyším slovo od Pána.

3. Neboť co je takový hloupý, netečný život bez mocného slovního spojení s Pánem, kdy člověk v nějaké vážné životní otázce ani neví, proč je vlastně na světě!?

4. Proto musím nyní mít slovo Páně, i kdyby to mělo stát tento můj bezvýznamný život.

5. Ale jak to provedu, aby mne Pán vyslyšel a dal mi Své slovo, jako mi dal zaslíbení?

6. Já vím, co udělám: Začnu Jej hodně milovat a budu před Ním blouznit, jako slepě zamilovaný pošetilec před svým děvčetem, které by chtěl za ženu.

7. A co, kdyby mne Pán přece ještě nechal sedět? Tehdy, ano, tehdy se úplně zřeknu celého světa, ano, i zaslíbení Páně! K Puristě se tu obrátím provždy zády a budu o sobě zcela sám ze všech sil lpět na Pánu, budu vzdávat Jemu jedinému v tichosti čest a chválu a vše ostatní budu považovat za tak důležité, jako by tu toho vůbec navěky nebylo.

8. A ve své duši k tomu ještě co nejvážněji a co nejživěji řeknu: „Pane, zde jsem nyní zcela před tebou a všeho jsem se vzdal pro Tebe. Učiň tedy nyní se mnou, co chceš, a mně to bude vhod!“

9. Takto se Muthael nyní rozhodl jednat a také to tak přesně učinil.

10. Takto tedy uplynul celý den. Společnost dlouho jedla v chatě Puristině, když se po leckterých povznášejících a poučujících rozhovorech začalo opět myslet na Muthaela a Adam pravil Henochovi:

11. „Není ti nápadné, že se Muthael, který vystoupil ještě před polednem z chaty, dosud nevrátil? Mně se zdá, že on, ježto se zde na něho se všech stran notně útočilo, zmizel poněkud rozčilen ustavičným poučováním potají odtud, skryl se pak někde v nějakém koutě Země, a proto nám tak snadno na oči opět nepřijde. Působí mi velkou starost.“

12. Henoch však pravil Adamovi: „Otče, buď v té věci úplně bez starosti, neboť Pán je obezřetnější a milosrdnější než my všichni. On je pravým Učitelem a Vůdcem Muthaelovým a učí a vede ho nyní již k cíli nejjistěji, nejlepší a nejkratší cestou.“

13. Proto se zcela nestarej o Muthaela, který se nyní konečně jednou ze sebe pevně rozhodl vzdát se pro lásku, slitování a milost Páně všeho, ano, i svého života.

14. Brzy budeme všichni dokonce i podle svých vnějších smyslů přesvědčováni, jak Pán jedná s těmi, kteří mu přinesli za oběť vše.

15. Zkouší je podle síly jejich mysli a podle hodnoty jejich slibu. Ukáže-li se, že se osvědčili, pak jsou jim také najednou všechny brány života otevřeny.

16. A tak se to také stane s Muthaelem. Proto budme dobré mysli a vzdejme Bohu čest. Amen.“

17. Těmito slovy byl Adam opět uklidněn a hned poté se celá společnost odebrala do přírody.

18. Adam ovšem nadmítl, aby se šlo kvůli nastávající sobotě domů.

19. Ale Henoch mínil, že sobota Páně je na celé Zemi jedna a tatáž, proto bylo by ji možno dobře světit také v této krajině.

20. A s tím byl též Adam srozuměn.

* * *

Kapitola 106.

Uranion jako hospodský. Purista povolána na výšinu k Muthaelovi. Zvědavost Adamova a prospěšná hrůza.

29. srpna 1843

1. Když se celá společnost nacházela venku, byla ihned přijata dětmi východu, které přímo mezi sebou zavodily, jak by co nejlépe otce pohostily.

2. Ale otcové takovou námahu odmítli a naznačili jim, aby tuto noc strávili v jejich středu, a to v příbytku Uranionově.

3. Uranion přikázal ihned svým dětem, aby vše co nejlépe připravily a postaraly se o dobrou večeři, což všechny ihned co nejpřesněji učinily.

4. Když Purista ve své kuchyni vše uspořádala a vzdala Bohu čest a opravdovou chválu svého srdce, tu přišla také ihned do společnosti, aby zvěděla, zda má pro příští sobotu připravit v kuchyni oběť, anebo zda otcové půjdou domů a připraví oběť na výšině.

5. Ale ještě než se stačila zeptat na to otců, uslyšela z krajiny ležící více směrem k východu volání:

6. „Puristo, miláčku Mého srdce, přijď sem na tuto výšinu, která se mírně jako tvá prsa zvedá asi 70 sáhů za příbytkem Uranionovým! Mám ti sdělit důležité věci!“

7. Netaž se však, kdo je ten, jenž tě volá, nýbrž přijď! Ale sama! Ať tě nikdo nedoprovází a také nikdo nenásleduje; neboť musím mluvit s tebou samotnou. Neboj se však, neboť nebude ti ani vlas na hlavě zkřiven!“

8. Když toto volání uslyšeli také všichni ostatní z hlavní společnosti, a tedy také Adam, přistoupil Adam ihned k Henochovi a řekl:

9. Nuže - Pánu všechna chvála! Velký kámen mně spadl ze srdce! Neboť to je hlas Muthaelův, a tak je jasno, že ještě žije a že ho nepotkalo nějaké neštěstí.

10. Avšak co důležitého má tak pozdě večer s Puristou k jednání?

11. Věru, ta věc mi připadá nyní poněkud podezřelá; neboť hle, děvče, když uslyšelo volání, běželo odtud bez ohlížení jako liška, když uloupí kuře.

12. Proto ta věc se mi zdá být poněkud podezřelá. Měli bychom se tudíž trochu poohlédnout, co vlastně bude můj dobrý Muthael tak zcela sám s Puristou projednávat.“

13. Henoch však odpověděl Adamovi: „Otče Adame, až příliš často nastávají doby a okolnosti, kdy by mělo být otcům svatou povinností stopovat co nejpečlivěji obzvláště své dcery, vězí-li v prvých letech pohlavního zápalu a jsou-li zcela smyslné, zda neprovádějí nějaké skryté věci a nechodí na odlehlé nivy a pahorky, buď potají anebo pod nějakou vybásněnou záminkou. Neboť máme tu dost smutných případů a nejsou nám cizí následky, které povstaly z takových tajných panenských záležitostí a z pochůzek na nivy a pahorky. Děti v krajině severní jsou většinou takového původu! Myslím, že rozumíš, co míním.“

14. Ale zde je zcela jiný případ. Proto přenechme zde tvému Muthaelovi Puristu jen zcela bez starosti a ať s ní dělá, co chce, a bude to již správné! My si však zatím porozprávíme s Lamechem a jeho průvodci!“

15. Tentokrát však nebyl Adam s řečí Henochovou spokojen, a proto pravil Henochovi: „Synu Henochu, s tvými slovy nejsem zcela srozuměn; neboť ani Muhael, ani Purista nejsou jistě andělé Boží, neschopní chyby, a had ještě není usmrcen! Dost na tom, že mají ještě svou svobodnou vůli! Mohou být pokoušeni a v pokušení, necháme-li je zcela samotné, padnout. Proto myslím, že bychom se měli aspoň potají zcela přísně poohlédnout, abychom vypátrali, co se tu děje.“

16. Henoch pravil: „Otče, když se o to tak staráš, pak dělej vyzvědače; dej však pozor, abys nemusel přestát mocnou hrůzou!“

17. Adam se však nedal zdržet a šel se podívat, co dělá Purista s Muthaelem na výšině.

18. Ale sotva přišel za obydlí Uranionovo, spatřil celé návrší v plamenech a kolem plamenů na úpatí návrší byla utábořena celá stáda nejzuřivějších tygrů, kteří spatřivše Adama, chystali se povstat.

19. Tu uskočil Adam, co nejprudčeji zpět a šel bez dechu k své společnosti. Přerývanými slovy vypravoval, co viděl.

* * *

Kapitola 107.

Henochova řeč o dvojí skutečnosti – hmotné a duchovní. Podobenství Adamova vidění.

30. srpna 1843

1. Henoch vložil však ihned ruce na Adama a posílil jej, úplně jej posílil z jeho úleku a tím jej také opět učinil náležitě způsobilého řeči.

2. Když byl Adam Henochem takto posílen, tu se ho ihned otázal, co je to za zjev, zda je to klam, či opravdu skutečnost.

3. Henoch odpověděl: „Otče, vše záleží na tom, jak věc vezmeme.“

4. Jsou dvě skutečnosti, jedna hmotná a jedna duchovní. Hmotná skutečnost je naproti duchu klamem a duchovní skutečnost je klamem naproti skutečnosti hmotné. Ale duchovní zjev je pro ducha skutečností a zrovna tak hmotná skutečnost pro hmotu. Tak se mají nesporně věci.

5. Nyní však přijde na to, jak chceš ten zjev brát. Co se mne týká, považuji jej za duchovní.“

6. Adam pravil: „Nuže, dobře, považuješ-li ty jej za duchovní, považuji jej za duchovní také já. Co však oznamuje ve světě vnějším?“

7. Henoch odpověděl: „Co se týká duchovního významu, pokud odpovídá vnějšimu světu, lze jej na prvý okamžik nahmatat rukama:“

8. Planoucí hora znamená tvé příliš milující ustarané srdce. Tygři, zuřivě přecházející u paty hory, pak tvou poněkud silnou ještě hněvivost, která při určitých příležitostech číhá jako tato velká pruhovaná lesní kočka na svou oběť, a to tak dlouho, dokud ji nedostane do své moci a neroztrhá a pak bez nejmenšího šetření nepohltní.

9. A toto tě pudilo, otče, vlastně ven. To je z tvé myslí anebo z tvé důvěrné lásky, a ty jsi vyzvídal, abys na těch dvou spatřil něco, co by mohlo ospravedlnit tvé podezření, a potají by ti bylo dokonce nemilé, kdyby ses ve své domněnce naproti mně shledal zklamáný, neboť jsem vůči tvému prvému mínění řekl, že zde máme být o Puristu a rovněž o Muthaela zcela bez starosti.

10. Pán ti však proto dal spatřit tvé nitro místo toho, co jsi vlastně chtěl vidět. A tu se tedy v duchovní skutečnosti ukázalo, jak to s tebou bylo v okamžiku, když jsi chtěl proti vůli Páně dělat vyzvědače.

11. Hle, otče, to je mé – mně až do základu mého života přesvědčující – mínění. Máš-li však nějaké jiné mínění, pak je přece můžeš zaměnit za toto mínění, neboť já nechci nikomu nic vnucovat, a nejméně pak již tobě, praotci otců na Zemi.“

12. Adam odpověděl: „Ano, Henochu, máš pravdu; tak je to jisté a pravdivé! Zda však pod mým srdcem, které vás všechny nevýslovně miluje, dlí právě přímo celé stádo tygrů, tomu je trochu těžko rozumět.“

13. Henoch odpověděl: „Ano, považuješ-li tygra za vraha, pak to ovšem bude s mým výkladem vypadat poněkud podivně, ale vidíš-li pod ním suše nemilosrdné právo podle zákona, pak to již s tygrem půjde.“

14. Neboť v zákoně spočívá bezohledný rozsudek, jako v tygru bezohledná vražednost, a oběť, kterou si vyhlédl, stane se mu také jistě kořistí. Já myslím, že za takového uvažování mohl by být můj názor přece jen správný.“

15. Adam pravil: „Ano, za takové úvahy je správný, a tak je to dobré. Nechme však nyní toho a obraťme se k něčemu jinému.“

* * *

Kapitola 108.

Kenanův zpěv o podstatě života a Adamova břitká kritika tohoto zpěvu. Henochova uklidňující slova.

31. srpna 1843

1. Hlavní společnost rozprávěla nyní o všelikých věcech, a dokonce náš starý pěvec Kenan byl Adamem vyzván, aby při této příležitosti něco stručného zazpíval, což on rád učinil, neboť to byla jeho záliba.

2. Ale tentokráte byl jeho zpěv výstřední; proto se také u Adama nepotkal s rozhodným souhlasem. Tento zpěv zněl takto:

3. „Ó, lidé, ó, živote, vy se snažíte a hledíte, abyste mohli zachovat tento život navěky! Zvláštní snažení a hledání!

4. Žijeme, a přece nejsme, jak zde žijeme. Život není nic a podobně i my s ním.

5. Tu stojí živoucně duch. Řekněte, čím oko jej může vidět a který náš smysl postřehovat?!

6. Je myšlenkou, která jako blesk prchavě sjede a pak se v nekonečném prostoru tak vytváří, jako se vytváří kyprá vločka sněhu v parnatém éteru Země?

7. Avšak blesky jsou prchavé a sněhové vločky se v paprsku slunečním rozplynou. Ó, řekněte, co je s uvolněnou myšlenkou, s duchem nalezeným v nekonečném prostoru jako také s rosnou kapkou?

8. Ó, řekněte, není duch podobně jako blesky a vločky prchavý, pomíjející, odumírající, aby se nikdy nevrátil a věrně se nepoznal jako týž, jako byl již častěji v zavládajícím jsoucnu?!

9. Co je umírání věcí a lidí? Co je smrt za působení?

10. Zanikám v smrti těla. Jak? Či zůstává ze mne ještě něco v duchu?

11. Co jsem v duchu? Myslící nic, nepostřehovatelné žádnému smyslu! Či jsem světlo, které nemůže ničím spatřit, ani vlastní ne, bez nějakého jakkoli zřízeného těla?!

12. Proklínal bych nicotný život a klel hodině, v níž jsem se, svobodně myslící, našel jako pošetilý život.

13. Proč jsem se musel stát, abych byl opět beze stopy zcela zničen?!

14. Ó, bídný živote, kruté soužení sobě samému! Musím se zde pociťovat, musím myslet, jako bych byl něco, a musím žít, abych mohl bolestně brzy opět zaniknout. Ó, bídný živote!

15. Že je duch smrtelný, praví mně každá zcela prchavá myšlenka, která, jakmile je myšlena, ihned vždy zaniká. Zanikne-li však zplodivší se myšlenka, co tu má z ducha ještě zbyť?

16. Jsem-li však věrně povolán k věčnému životu, proč tedy musím na tomto světě dříve zemřít a opustit tělo, které se mi stalo drahé, a cenné? Ó, bídný živote, posměšný klame mých smyslů! Proč jen musím zde žítí?“

17. Tu vyskočil Adam a pravil, jak již bylo poznamenáno, s velkým nesouhlasem:

18. Synu můj, dost již této tvé prázdné blouznivé pošetilosti! S takovými zpěvy se můžeš příště odebrat do nějakého lesa a můžeš je tam po celé hodiny prozpěvovat medvědům, vlkům, tygrům a hyenám! Tyto bytosti mají dosti silné zuby a k tomu silný žaludek na trávení; ale lidskou mysl tím navždy ušetří!

19. Neboť jsi-li tak hloupý a nevíš, co je život, duch a jsoucnost, pak se aspoň zeptej moudrých z nás, a oni ti to poví.

20. Copak jsi již naprosto zapomněl na Pána a Jeho nejvyšší vznešené učení, že přicházíš nyní opět s takovými otřepanými starými hloupostmi?“

21. Henoch však pravil Adamovi: „Zanech toho! Já vím, proč otec Kenan takto zpíval. Byla to vůle Páně! Proč však Pán toto chtěl, ukáže již to další!“

22. Kenan však nezpíval, co v něm je, nýbrž, co ještě v leckterých jiných je. Hle, to je důvod. To další ti ukáže pokračování.“

* * *

Kapitola 109.

Stížnost zarmouceného Adama a jeho pošetilý úmysl ode všech odejít.

1. září 1843

1. Adam však nebyl se slovy Henochovými zrovna také zcela spokojen, neboť byl zcela potají toho mínění, že Henoch narážel hezky jemně na něho. Proto také řekl Henochovi:

2. „Synu můj, mluvíš sice moudře, ale proto tvá slova neznějí nikterak příjemně, zvláště směrem ke mně. Řekni mně, z jakého důvodu ty nyní, kdekoli je něco zlého, vždy to, jak se zdá, zastřeně vztahuješ na mne?!

3. Proč právě já jako prvý člověk Země, jako váš nejstarostlivější a vás všechny stále vše milující otec musím být tebou považován jaksi za všeobecného soumara hříchů?

4. Máš-li mně již podle vůle Páně něco říci, pak mně to řekni buď zjevně v plném smyslu, anebo to podrž u sebe tak dlouho, až mně to budeš moci říci mezi čtyřma očima; jinak však mlč, a nečiň mě přede všemi mými dětmi stále podezřelým.

5. Hle, já miluji Boha, svého Pána a Tvůrce, jistě ze všech svých sil nadevšecko; ale i kdyby zde byl také osobně bytostně přítomen, řekl bych Mu, co jsem nyní řekl tobě:

6. Jestliže jsem Kenanovi zapověděl jeho zřejmě pošetile znějící zpěv, učinil jsem to plným právem. Ale tvá poznámka, jako by toto Kenan musel zpívat proto, aby tím oznámil, co nevězí v něm, nýbrž bezpochyby jen ve mně, mne pobouřila.

7. Nyní jsem domluvil a pravím ti: Od nynějška od vás odejdu a omezím se jen na svého Seta. Vy pak si můžete ve jménu Páně dělat, co chcete. Ale jen můj dům ušetřete. Dveře do něho ať vám zůstanou cizí.

8. Ty, můj synu Sete, zaveď mne však nyní s Evou domů na výšinu, neboť vidím, že má přítomnost začíná být mým dětem obtížná.“

9. Tu bylo všem otce Adama líto a Henoch mu chtěl ukázat jeho silný omyl.

10. Ale Adam mu naznačil, aby mlčel, a pravil: „Já, Adam - rozuměj, co tím označuji – ti už nebudu dělat hříšného žáka. Ty jsi to byl, který mne za mou dobrou péči o Puristu nechal tak nejvyšší žalostně nalítnout. Objevil jsi ve mně stádo tygrů, které jsi pak poněkud okrášlil, ale nicméně úplně neodejmul.“

11. Je-li to vše však vnuknutí Páně, pak skutečně nenahlížím, že ti Pán nevnukl také náhled, že mne tvá slova až do základu mého života co nejcitelněji poraní. Proč jsi to tedy nepředvídal?

12. Proto nyní od tebe vůbec žádnou omluvu a dodatečné vysvětlení již nepřijímám. Neboť co jiného bys nyní říkal, než: toto nebylo ani v nejmenším mířeno na mne?!

13. Nechám to také v platnosti. Ale že jsi v sobě jako jediný velekněz Páně předem nevěděl, že já zcela jistě, a dokonce nutně budu muset tvá slova, nebudou-li určitěji vyjádřena, s bolestí

vztahovat na sebe, hle, tato tvá hrubá nepozornost vůči mně svírá nyní mé srdce a zcela je od tebe odvedla.

14. Proto nyní již žádné další slovo od tebe nepřijímám! Zůstaň, co a jak jsi, ale já a můj dům ti zůstane cizí, chceš-li přijít o mé požehnání! A nyní mne, Sete, doprovod'. Amen."

15. Tu chtěl Adam skutečně odejít, ale všichni jej objali a prosili, aby zůstal a poslechl plačícího Henocha a rovněž také Lamecha z nížiny.

16. Toto chování obměkčilo opět našeho Adama, takže zůstal – ale nicméně si žádal poslechnout Lamecha, a nikoli Henocha.

* * *

Kapitola 110.

Lamechova umírňující řeč k Adamovi. O moci zvyku a o požehnání duchovních lomcovatelů. Účel našich slabostí.

2. září 1843

1. Když však Lamech uslyšel tuto žádost od opět umírněného Adama, šel k němu a řekl: „Vznešený otče lidí této Země! Jsi spravedlivý před Bohem a před námi, svými dětmi. Kde na Zemi žije nyní člověk, který by zneuznával lásku v tobě, s níž jsi vychoval všechny své děti ke cti a chvále Tomu, který ti je dal?!

2. Ale pokud jsem právě nyní zpozoroval, máš sice dobro všech svých dětí v mocně převládajícím stupni v sobě, ale vedle toho, jak se zdá, mají také neméně v tobě prasídko slabosti tvých dětí a tvá vyzkoušená mysl není nikterak ještě osvobozena od leckterých předsudků.

3. Proto mi již odpustíš, dovolím-li si učinit tobě nejvyšší upřímnou poznámku, že zpěvná řeč Kenanova byla namířena na mne, a že, za druhé. Henoch svou krátkou poznámkou obhajující Kenana vůči tobě oznámil jen určitěji nežli Kenan sám slovem, okem a rukou, že se mám zkoumat, kolik ještě ve mně vězí takové špinavé moudrosti.

4. Já jsem však také okamžitě uposlechl moudré rady a shledal jsem, že za celé Kenanovy zpěvné řeči má mysl souhlasila navlas s jeho slovy, a při poznámce Henochově jsem však také potom shledal, že starý zvyk je pravé kovové roucho, které člověk nemůže svléci, bylo-li mu přikováno přímo na tělo.

5. Hle, to je co nejpřesněji obsaženo v řeči Kenanově a v poznámce Henochově a mohl bych svým životem ručit za pravdu této mé výpovědi, kdyby to někdo ode mne požadoval.

6. Že se přitom v této věci shledal také snad poněkud postižen mnohý jiný, to shledávám zcela přirozené, jakož i zcela spravedlivé; neboť nás všechny lze aspoň v jistých věcech nazvat a uznat více méně slabochy, a proto neshledávám takové všeobecné burcovatele nikterak zbytečnými. Neboť tím leckdo zpozoruje u sebe svou slabost a může se s ní pak po dobrém rozloučit, kdežto jinak by mu zůstala jistě až do jeho posledního okamžiku života.

7. Tím však jsem nechtěl omlouvat jen Henocha, nýbrž také sebe, otče, a všechny tvé děti; neboť Pán dal člověku slabosti k samostatnému vyzkoušení, a právě těmito slabostmi je podmíněna nás všech duchovní svoboda, a my se můžeme právě teprve poznáním a přemožením jich stát svobodnými v duchu.

8. Neboť slabost v nás je od Pána úmyslně nedokonalá část naší bytosti, kterou máme sami zdokonalit, abychom tím důkazem na sobě stvrdili božskou podobnost našeho ducha v nás, a tím založili námi samými vpravdě svobodný život navěky.

9. Chceme-li však nosit v sobě naše slabosti jen raději zastřeně než zjevně, tu škodíme jen sami sobě a jsme sami vinni, jestliže nakonec jimi zahyneme.

10. Proto, otče Adame, odpustíš zajisté Henochovi, Kenanovi a mně, kdybychom tě tím snad zlehčovali?!

11. Tato slova usmířila opět úplně Adama, takže si nyní také opět žádal slyšet Henocha.

* * *

Kapitola 111.

Henochovo smutně pravdivé proroctví a mírné, ale vážné pokárání Adama. Adamův nezdařilý pokus o ospravedlnění.

4. září 1843

1. I obrátil se Henoch k Adamovi a řekl: „Otče Adame, slyšel jsem již leccos z tvých úst, ale úplný zákaz domu a dveří ještě ne.

2. Ach, oč mnohem šťastnější by byli naši potomci, kdyby něco takového nebylo vyšlo z tvé mysli!

3. Věřu, co ty zde činíš, otče, jako prvý z lidí na této zemi, to budou také činit velmi mnohé tvé děti v dobách pozdějších.

4. Ano, pravím tobě nyní z ducha Páně ve svém srdci: Co jsi nyní ze základu svého života mluvil, to budou tvé děti ve skutečnosti konat způsobem, který bude před Pánem ošklivostí, a jako ses předtím vzepřel mým slovům, která vyšla z Ducha Páně, a odmítl mne od sebe, tak budou činit tví potomci všem těm učitelům, kteří budou naplněni Duchem Božím, a budou holdovat naukám, které budou hlásat ducha světa.

5. Že ses chtěl od nás všech až na otce Seta uzavřít a nikoho již nepřipustit, proto povstanou mezi národy držitelé moci a budou je chtít krutě ovládat; a domy takových vládců budou před ubohým lidem uzavřeny a nikdo se nebude smět pod hrozbou ztráty svého života odvážit k takovému vládcovskému domu i jen z dálky přiblížit.

6. Toto se v budoucnu stane již za poloviční dobu tvého nynějšího života a sotva v šesteronásobném trvání tak dlouhé doby, než ty již žiješ na této Zemi, bude Země vypadat jako kůže rozzlobeného ježka, u něhož povstává špička proti jiné špičce. Víc ti nemusím říkat.

7. Otče, proč jsi takový a nemůžeš ani úplně odložit to, co je výplodem pýchy?

8. Hle, mluvím-li a jednám-li, pak přece nemluvím a nejednám ze sebe, nýbrž z Pána, který mne před vámi všemi k tomu povolal. Je-li však mé slovo slovem Páně, proč se mu tedy vzpěčuješ?“

9. Adam byl těmito slovy nadmíru mocně dotčen, a proto mu řekl: „Henocho, mudrci z Boha, jak kruté věci jsi mi nyní sdělil!

10. Hle, já bych toto byl však také ani nevyslovil, kdybych byl věděl, že tu z tebe promluvil Duch Páně! Ale ty jsi mi to neoznámil, a proto jsem soudil, že jsi takto mluvil ke mně ze sebe a měl malou pýchu, kterou jsem chtěl z tebe dostat.

11. Měl bys mne proto vždy napřed sdělit, zda mluvíš z Ducha Božího, anebo ze sebe, a já se pak podle toho vždy zařídím.

12. Řekni, zda nelze tedy již vůbec odpomoci tomu, co vše jsi nyní prorokoval z mého dřívějšího chování vůči tobě!?”

13. A Pán Sám odpověděl zcela slyšitelně ústy Henochovy Adamovi: „Kdybys byl pokáral jen H e n o c h a , neměla by tvá řeč žádné následky. Ty však jsi řekl, že bys to byl zakázal také Mně!

14. A hle, proto tvé slovo způsobilo ten následek; neboť každé slovo mířené na Mne je jako stvořené dílo, které nemůže být nikdy zničeno. Pochop to!

15. Ó, Adame, Adame, jaká těžká břemena budeš ještě nakládat na Mou šíji?!

16. Tu teprve Adam zcela poznal, co učinil, a byl zarmoucen.

17. Henoch však pravil: „Buď klidný; neboť Pán také toto nové břímě s tebe sňal a vložil na rámě své! Proto buď vesel a vděčen Pánu.“

* * *

K a p i t o l a 112.

Porušený noční odpočinek Adama a Evy v chatě Uranionově. Adamova palčivá zvědavost zkrocená Evou.

5. září 1843

1. Když se však Adam opět uklidnil a vše se opět nacházelo ve starém pořádku, pravil: „Děti, jsem unaven a údy mé mají velkou touhu po odpočinku. Proto půjdu spát. Uranione, doved' mne a Evu na pravé lůžko.

2. Vy, děti, můžete však bdít, jak dlouho chcete, a nemusíte se vázat na mne. Přijměte však nejprve mé otcovské požehnání.“

3. Tu požel Adam všem svým dětem a odebral se pak s Evou k odpočinku.

4. Sotva se však uložil na označeném místě velkého příbytku Uranionova k odpočinku, tu přišli do chaty Uranionovy Purista s Muthaelem a se dvěma cizinci, a proto nastala v celé společnosti, jak tu byla shromážděna ještě bdící, velká radost.

5. Když však Adam, odpočívající na vyvýšené tribuně z hlubokého pozadí upozoroval ve zbylé společnosti tak neočekávané radostné rozčilení, pravil u sebe: „Co se to nyní asi stalo? Slyším ze všech stran pozdravy. To se stalo asi jistě něco mimořádného!“

6. Vstanu-li nyní, abych se podíval, co je, pak se objevím, jako bych byl plný zvědavosti, ale nepůjdu-li tam, pak mne bude jistě celou noc soužití neklid, a budu moci dopřát svým údům málo odpočinku.

7. Jásot se stává v kruhu dětí stále větší, stále hlasitější a radostnější! Ne, ne, já to vůbec nevydržím! Aspoň potají se postavím na nohy a podívám se, co to tu je.“

8. Tu povstal Adam z lůžka; ale Eva se ho tázala, co chce nyní činit. On jí ukázal společnost dětí, jak se obveseluje. Prý musí přece vědět důvod toho.

9. Eva však pravila: „Nechme společnost ve jménu Páně být veselou, my však zůstaňme, kde jsme, neboť jinak se ukáže, že jsme zvědavější než malé děti.“

10. Je-li něco na tom, pak se to jistě dosti záhy dozvíme. A není-li na tom nic, pak se však také nemusíme zcela nic dozvídat. Vůle Páně budiž vždy a navěky úplně vůlí naší!“

11. Tím se Adam zpola spokojil a zůstal na lůžku.

12. Ale konečně byly zapáleny pochodně, které byly z nejjemnější a nejvonnější smůly a vosku a ze všech stran zazněly chvalozpěvy a v chatě bylo jasno jako ve dne.

13. To však bylo pro trpělivost Adamovu, pokud se týká jeho zvědavosti, příliš mnoho, i řekl Evě: „Nyní z odpočinku již na žádný způsob nic nebude! Musím vstát a podívat se, co to tu děti mají!“

14. Ale Eva pravila: „Hle, jak dlouho bude do dne?! Odpočiň přece několik hodin kvůli svému zdraví; potom však můžeš povstat a vše zhlédnout!“

15. Co když nás Pán jednou odvolá ze Země? Bude nás také potom zvědavost v duchu táhnout k světu a k našim dětem, když všechny přejdou ve všeliké opojení?“

16. Tato slova zadržela Adama na lůžku a on se poddal moudrosti své ženy.

17. Chata se však začala pohnout a bylo v ní stále živěji a jasněji.

18. Nyní však nebylo také již možné Adama zdržet.

* * *

Kapitola 113.

Eva a Adam povstávají z lůžka a jsou Henochem poučeni o hostech. Muthael se svou ženou Puristou a dva nebeští hosté. Hluboká slova Páně Adamovi.

6. září 1843

1. Eva se sice namáhala také tentokrát zdržet Adama; ale on jí pravil: „Poslyš mne, ženo! Zůstanu-li však nyní a stane-li se, že přišel Pán Sám k dětem, co potom? Máme také potom odpočívát?“

2. Eva pravila: „Ano, je-li Pán mezi dětmi, pak není času k odpočinku ani ve dne, ani v noci; pak také nebudu s tebou vstávat teprve ráno, nýbrž ihned nyní.“

3. Adam schválil toto předsevzetí, a tak povstali oba z lůžka a odebrali se k společnosti, která se velmi radostně a živě bavila.

4. Když však Henochem spatřil Adama, šel ihned k němu a pravil: „Otče Adame, my jsme ti nedopřáli dobrý odpočinek. Já jsem to sice viděl, ale tentokrát to nebylo jinak možné!“

5. Hle, tamto v popředí sedí již Muthael se svou ženou Puristou, spojení Pánem Samým.

6. Co lepšího můžeme tu učinit, než se radovat nad radostí dítěte, ano, v duchu bratra, kterého vyhledal Otec vši svatosti a lásky Sám a přivedl mu pravou ženu v okamžiku, kdy ji od svého srdce úplně odvinul a pak ji obětoval Jemu, Otci věčnosti.“

7. Těmito slovy Henochovými a tímto pohledem byl Adam dojat až k slzám. Proto také téměř nepohnutě pohlížel na takto nově spojenou dvojici a zcela potichu jí v srdci poželal.

8. Když se však takto zahleděl, tu spatřil také dva cizí hosty, v jejichž středu se nacházel nový manželský pár. ale nevěděl jsou.

9. Henoch však viděl, po čem Adam pátrá ve svém srdci; proto také nevyzván pravil ihned Adamovi:

10. „Otče, hledáš v sobě znalost o cizincích a rád bys věděl, kdo a odkud jsou? Já však, nyní veselý, ihned ti to sdělím, aby také tvé srdce mohlo přejít do vši radosti.

11. Hle, otče, Ten, jenž tu sedí po boku Puristy je Pán Sám! A ten, co sedí po boku Muthaelově, je duch Zuriela, otce Ghemely, která sedí po levici Páně. Její Lamech sedí též vedle ní.

12. A tak vidíš nyní dvě manželské dvojice, jejichž děti s jejich dětmi vstoupí na novou Zemi.“

13. Tato slova Henochova prolomila Adamovi a Evě srdce, takže oba plakali a pro radostný žal nemohli ani mluvit.

14. Tu však povstal Pán a pravil: „Adame, přístup blíží ke Mně.“

15. Adam přistoupil k Pánu.

16. Pán pak pravil: „Adame, budeš-li sám a Já přijdu temnotami hrobů smrti k tobě, poznáš Mne v noci?

17. Poznáš Mne, probudím-li tě z hlubokého spánku a řeknu ti: „Adame, povstaň, pojd' a žij!“

18. Poznáš Mne na nové Zemi, v novém nebi, až tato Země a toto nebe zaniknou jako starý šat?“

19. Adam mocně dojat se však otázal: „ Pane a Otče, co to znamená? Kdy se to stane?“

20. Pán odpověděl: „Pohled' sem, pohled' tam; je to již před tebou! Věčnost se chvěje a neko-nečnost se třese přede Mnou; neboť nyní stavím stráž. Její meč bude bojovat s tím, kdo je mrtvý!“

21. Tu se sklonil Adam až k Zemi a pravil: „Pane, jaká to slova mluvíš? Kdo může pochopiti jejich smysl?!“

22. Pán pravil: „Časy časů jej pochopí, a ti, kdož jsou z tebe. Ty však budeš odpočívati a nepochopíš a nepoznáš to dřív, dokud ti neřeknu: „Adame, povstaň, pojd' a žij!“

* * *

Kapitola 114.

Řeč Páně na rozloučenou. Návrat krále Lamecha a jeho průvodců do Hanochu. Pravý zlatý věk .

7. září 1843

1. Po těchto slovech k Adamovi Se obrátil Pán ke všem přítomným dětem a pravil:

2. „Děti, nyní jsem uspořádal výšinu jakož i nížinu a zřídil jsem mezi oběma schůdné cesty, abyste se mohli scházet a se podporovat ve všem,co navzájem potřebujete!

3. Učil jsem vás Sám více než dva měsíce osobně bytostně, abyste poznali sami sebe a Mne jako svého pravého Boha a Otce a abyste ve Mně našli věčný život Ducha a v tomto životě všechnu lásku, moudrost, moc a sílu, čímž se vám budou muset stát všechny věci poplatné.

4. Mnozí z vás jsou již v tomto životě (Ducha) a mohou z něho poznávat moudré upotřebení všech věcí a pak jich co nejlépe používat. Mnozí z vás, zejména v nížině, jsou na nejlepší cestě k tomuto životu, jen několik málo jich ještě vlastně zcela neví, kde mají život ducha započít.

5. Proto jsem jich několik z vás velmi mocně probudil, aby byli skrze vás, probuzené, na pravou cestu přivedeni slabí a dosud slepí.

6. Tak jsem vám také nedal žádné přikázání, nýbrž skutečně jsem vám jen oznámil, abyste byli všichni v lásce ke Mně tak dokonale svobodní, jako jsem Já Sám, váš Bůh, Pán, Tvůrce a Otec od věčnosti.

7. K tomu jsem vám dal ještě nejúplnější ujištění, že dokonalí v lásce ke Mně smrti těla nikdy neuvidí, nepocítí a neokusí, nýbrž přejdou jako Zuriel, jenž je zde, a jako Sehel a jako Pura do nejdokonalejšího věčného života Ducha!

8. Ukázal jsem vám tedy nekonečné výhody pravého života, jako však naopak také nekonečnou nevýhodu života, jenž se protíví Mému věčnému řádu.

9. Toto vše jste tedy ode Mne, Pána Samého, slyšeli a do svého srdce přijali, a proto nemůžete nikdy pochybovat o nejúplnější pravdě všeho toho, co jsem vám Já Sám zvěstoval.

10. Proto jste tedy nyní také vším a ve všem zaopatřeni a nemůžete říci: „Otče, to a ono nám ještě chybí.“ Jelikož jste všichni tedy takto zaopatřeni, nejen pro čas, nýbrž i pro celou věčnost, zůstávejte tedy také v tomto stavu, a nedejte se již nemoudře strhnout marnými věcmi světa, na nichž lpí smrt a stará záhuba. Tak Mně již nebudete působit žádnou další námahu.

11. Vystoupíte-li však svévolně z Mého řádu a budete chtít kvůli zištnosti, slávě a světu ve vás navzájem se ovládat, pak od vás odvrátím Svou tvář a nechám vás zabřednout do bahna všeho smilstva, tělesných choutek, nevěstkářství a všelikého cizoložství a nezřízených zvířeckých žádostí. Co však při tom získáte, to vám brzy ukáží hořké následky. Víc vám nemusím říkat. Jelikož toto vše je tedy nyní v největším pořádku, žehnám vám a pravím: Má láska zůstávej u vás a mezi vámi v čase jako i věčně! Amen.“

13. Tu se stal Pán i se Zurielém opět neviditelný.

Společnost pak vyšla ven a chválila a velebila Boha až do bílého dne a tak také oslavila sobotu.

14. V neděli se pak odebrali všichni opět na své místo, a Lamech sám se za mnohého žehnání navrátil se svou společností do nížiny a zachovával tam moudře řád Páně, a tak učinil svůj věk pravým věkem zlatým.

15. Právě tak tomu bylo též na výšině.

* * *

Kapitola 115.

Prvá církev a pozdější úpadek lidstva. Adamova řeč na rozloučenou, jeho závěť a smrt.

11. září 1843

1. Takto tedy byli první lidé Země dokonale vzděláváni a obohacováni všelikými vědomostmi. Propast mezi výšinou a nížinou byla zrušena, aby tu každý člověk mohl mít úplně nejvyšší svobodnou vůli a nerušenou činnost podle ní.

2. A tak bylo také poznání Boha úplně živé a takto byla založena první církev, v níž mohl nalézt každý člověk vnitřní svět ducha v čisté lásce k Bohu.

3. Vše bylo úplně dobré, dokud žili tito první praotcové. Když však byli odvoláváni a jeden po druhém umíral, stalo se, že brzy, jinak.

4. Svět začal mít vždy více převahy, duchovno se ztrácelo, lidé se stávali více materiální. O duchu věděli o nemnoho víc než lidé doby nynější, a proto se také již nedali Mým Duchem vést a trestat.

5. Neboť had dovedl svou kletbou přirozenost půdy zemské tak požehnat, že vydávala vše v takové bujnosti, že lidi brzy rozmazlila a udělala z nich lenochy a zaháleče.

6. To, co následovalo, postaví toto před oči každého ještě jasněji.

7. Bylo pak Adamovi 930 let, když svolal všechny své děti hlavního kmene a řekl jim:

8. „Děti, žil jsem na Zemi 930 let, a tím jsem se značně unavil a zeslábl.

9. Proto jsem se modlil k Bohu, aby mne buď posílil, anebo vzal ze Země, jako k Sobě vzal v době Svých velkých zjevení Zuriela, Sehela a Puru.

10. A když jsem se takto modlil, hledte, tu mně pravil Pán:

11. „Poslyš Adame! Změřil jsem tvůj čas a shledal jsem jej v plné míře, a proto také vyslyším tvou modlitbu a vezmu tě ze Země, která již mocně unavila tvé nohy.

12. Ale tak, jako oni tři, které jsi jmenoval, nemůžeš Zemi opustit, jelikož jsi ve svém těle hřešil!

13. Proto tvé tělo bude vráceno opět Zemi, z níž bylo vzato, aby had dostal z tebe svůj podíl.

14. Ale tvou duši s duchem ze Mne uvolním od tvého těla a povedu ji na správné místo, na němž uvidíš ve všelikém klidu svého srdce Má slitování.

15. Pošlu však k tobě anděla; ten tě uvolní od těla, a to v tento den.

16. A jako ono časné opustíš ty, tak je budou muset opouštět všichni, kteří tu hřešili v těle.

17. Neboť jako skrze tebe přišly do světa děti z tebe, tak přijde také smrt těla! Amen.“

18. Takto pravil Pán, a dnes je tedy poslední den mého pozemského bytí před vámi. Taková je vůle Páně.

19. Eva, vaše matka, bude však ještě nějaký čas žít; mějte ji v úctě a starejte se o ni, než ji Pán odvolá.

20. Tobě, Henochu, odevzdávám svůj příbytek a vše, co je v něm, a prvá starost o matku buď ti příkazem.

21. Tobě, Sete, odevzdávám veškerou zemi a vše, co je v ní, a prvá starost o matku budeš starat o všechny, kteří budou bydlet v mém příbytku, neboť ten zůstane budoucně vlastnictvím velekněžským. On bude žít z desátku všech výtěžků země.

22. Tak tomu v budoucnu Pán chce. Mé tělo ať Henoch, Jared, Metuzalém a Lamech pohřbí tajně na místě, o němž nesmí nikdo vědět, aby snad nepřicházely k němu děti a neprokazovaly mu božské uctívání. To vše je vůle má a vůle Páně. Podle toho jednejte. Amen.“

23. Poté požehnal Adam všem dětem hlavního kmene a skrze ně všem lidem na Zemi, sklonil pak svou hlavu a zemřel.

24. Všechny děti roztrhly pak své roucho a plakaly a truchlily po celý rok.

25. Adam byl pak pohřben na jedné vysoké hoře, a nikdo mimo ony čtyři o tom místě nevěděl.

26. Henoch se nastěhoval do domu Adamova, a žil v něm se svou ženou a se svými dětmi a staral se o Evu, která žila po smrti Adamově ještě 30 let.

27. Tak byla závěť Adamova ve všem zachována.

* * *

Kapitola 116.

Smutek nad skolem Adamovým. Stoupající vážnost Evy. Smrt Evina.

12. září 1843

1. Také děti světa v nížině, když obdržely zprávu o smrti Adamově, hluboce ho oplakávaly a po tři dny se postily.

2. Lamech, jenž žil v této době ještě dlouho bez falše a správně, poslal na všechny strany posly a dal všem tehdejšími přístupnými národům oznámit smrt Adamovu.

3. A kam tato zvěst přišla, nastal ihned hluboký smutek a všichni bědovali a plakali nad ztrátou praotce.

4. Ale tím více získávala na vážnosti Eva; neboť nezdá se, že se ze všech stran ubírala na výšinu celá procesí, aby lidé viděli a pozdravili pramáti.

5. I vyslanci Sihiny (Číny; vyd.orig.) přišli na pohoří dětí Božích a navštívili Evu, neboť také oni se od poslů Lamechových dozvěděli, že zemřel praotec Adam.

6. Ale Kainisté (Afrika; vyd.orig.) a Meduhedité (Japonsko; vyd. orig.) se to nedozvěděli, neboť tito dva národové byli tehdy od obyvatelů pevniny zcela odděleni.

7. Eva však byla přes mnohá utěšování nicméně stále hluboce zarmoucena až do konce svého života; ani útěchy Henochovy jejímu srdci mnoho nepomáhaly.

8. Jediný Set mohl často blahodárně působiti na srdce Evino, protože on byl odjakživa její miláček, neboť byl úplně podoben Adamovi obličejem, jakož i velikostí a tónem řeči.

9. Tak uplynulo také těchto třicet let v dobrém všeobecném řádu. Když skončila životní míra Evina, byla také ona Pánem odvolána.

10. Tři dny před smrtí Evy, právě když Set, Jared, Henoch, Metuzalém a Lamech byli u již velmi slabé pramáti, se však stalo, že vstoupil podle dopuštění Páně do chaty duch Adamův a pravil:

11. „Děti, buďte mně požehnány! Pokoj vám a nebojte se mne; neboť jsem Adam, který vás milostí všemohoucího, věčného živého Boha zplodil všechny v těle.

12. Hleďte, Pán, který Se slitoval nade mnou již před třiceti léty, slitoval Se nyní též nad Evou, mou nejmilovanější ženou a chce ji uvolnit od Země a od jejího velice vyčerpaného a zesláblého těla, aby také ona vešla do mého životního klidu a se mnou se pásala jako krotké a něžné jehně na posvátné pastvině Božích slitování.

13. Mne uvolnil duch Sehelův, ale Evu odpoutám od jejího pozemského břemene já sám a povedu ji tam, kde jsem já, kde očekávám ve sladkém klidu den, který jednou podle zaslíbení Zemi vzejde jako Slunce sluncí.“

14. Tu se otázal Henoch ducha: „A kdy toto určitě učiníš? Co se má stát s tělem matčiným?“

15. Duch Adamův pravil: „Ne já, nýbrž Pán je tvůj Mistr! Lhůta je třetí den ode dneška. Co však ty máš učinit, sdělí ti jako vždy Pán.“

16. Duch Adamův zmizel.

17. Třetího dne přišel však opět, viditelný však Henochovi a Evě.

18. Eva žehnala všem přítomným dětem a chválila Boha za tuto milost.

19. Duch Adamův pravil: všem slyšitelně: „Evo, dala jsi dětem mé požehnání spojené s požehnáním tvým. Je tedy vůle Páně, aby ses navrátila domů také ty; a tak tedy pojd' do mé náruče ve jménu Páně! Amen.“

20. Tu klesla Eva mrtva, a její duch a její duše zmizely ihned s duchem Adamovým a budoucně nebyla nikdy viděna.

21. Tak skonala matka v kruhu svých dětí a byla v duchu s Adamem opět sjednocena, přijata do duchovní náruče a uvedena k odpočinku v Pánu.

22. Její tělo pak bylo podle vůle Páně pohřbeno těmi, kteří pohřbili Adama, na témž místě, a nikdo nesměl vědět, kde.

23. Také smrt Evina zanechala dlouholetý smutek a způsobila, že se mnozí skrývali a začali vést velmi zbožný život.

24. Zejména mocně zapůsobila smrt Evina na obyvatele zemí západních, kteří se nazývali abedamité, neboť Abedam byl také miláčkem Eviným a ona také jemu byla vším.

25. Takový byl tedy také konec Evin.

* * *

Kapitola 117.

Asketismus mezi dětmi výšiny. Smrt Setova a zrození Noemovo. Henochova a Lamechova rozmluva o tělesné smrti lidí. Henochův smutek a vzetí Pánem.

13. září 1843

1. Poté žili lidé ještě dlouhý čas jakoby polozemřelí a neměli žádné radosti ze světa, nýbrž jejich touha směřovala k tomu, aby co nejdříve následovali dvojici prvých rodičů.

2. O povrhování světem šlo u některých tak daleko, že si zřídili pod starými fiky malé chaty a vedli tam po sto let život naprosto poustevnický a neměnili své příbytky, dokud žil tento nuzně je vyživující strom.

3. Velmi mnozí muži přísahali, že se nedotknou žádné ženy; neboť si mnohdy v nemalém roztrpčení řekli: „K čemu ještě nadále plodit lidi? Očekává-li každého člověka úděl Adama a Evy – tedy smrt a záhuba těla, pak je zajisté lépe, nebude-li do tak bídného života volán. A chce-li však již Bůh mít na této rozštěpené Zemi vesměs bídné lidi, ať si je z kamení a hlíny znovu stvoří. My však, kteří víme, co následuje po tomto bídném životě, nedáme se nikdy použít k tomu, abychom povolávali do tohoto života nešťastné bytosti jako jsme my.“

4. Tak také učinily mnohé ženy a uzavřely se a nebylo jich možné pohnout k žádnému početí; neboť také ony pravily: „Pro smrt ať si plodí zvířata, ale ne lidi!“

5. A tak během sta let po smrti Evině, jakož i kolem doby po smrti Setově se hemžila výšina všude takovými podivíny. Nic nepomáhala řeč dosud žijícího Henocha, také žádný div, aby byli lidé vyléčení z této pošetilsti.

6. A Henoch sám, když viděl, že s těmito přechytrými lidmi nelze při ponechání jejich svobodné vůle již nic pořídít, prosil konečně také Pána, aby Si ho vzal.

7. Pán mu však pravil: „Nejvěrnější sluho Můj! Hle, ještě v tomto roce obdrží tvůj vnuk Lamech syna. Tomu musíš napřed ještě požehnat. Pak Já také tebe uvolním od světa, jak jsem ti to zaslíbil.“

8. A téhož roku, kdy byl Lamech 280 let stár, *(podle bible jen 180 let - zde je chyba - je otázkou, který zapisovatel se dopustil omylu; pozn. vyd.originálu i zpracovatele JHR) porodila mu Ghemela syna, kterému Henoch ihned požehnal podle zaslíbení Páně.

9. A po tomto požehnání doložil Lamech: „Noe je tvé jméno. Potěší nás v naší námaze a práci na zemi, kterou Pán Bůh proklel.“

10. Z tohoto zvolání Lamechova může však každý poznat, že ani u Lamecha nálada myslí nebyla již zcela náležitě v pořádku; neboť tím Mně, Pánu, zřejmě vyčetl domnělé prokletí Země, ježto tím jaksi pravil: „U Boha již není útěchy; neboť nyní má radost z usmrcování těl otců! Proto ať se stane utěšitelem jeho syn Noe!“

11. Henoch však vytkl Lamechovi také toto zvolání a oznámil mu, že Já nyní pohlížím s uraženým srdcem na chování dětí, neboť Já jsem jim přece Sám všem přislíbil po odložení těla tak pokoušejícího jiný, věčný život v duchu, učil o něm a vždy přesvědčivě ho v srdci každého znázornil.

12. Ale Lamech pravil: „Toto vím tak dobře jako ty, otče Henochu. Ale zřím-li vždy v sobě ten jistý věčný život, proč v něm tedy nemohu nikdy spatřit ty, kteří zemřeli? Hle, k tomu nemáme žádné učení a žádný základ!“

13. Proč tedy duchové, kteří odešli na onen svět, nesmějí k nám a neoznámí nám, že mají život a jsou také bez těla?“

14. Henoch řekl: „Co pravíš? Vždyť jsi přece viděl ducha Adamova, Zurielova. Ábelova a Sehelova? Co tedy chceš ještě víc?“

15. Ale Lamech pravil: „Hle, u Boha jsou všechny věci možné! Nemůže povolát usmrcené opět do zdánlivého života a bytí, kdy chce? A potom věříme, že je tomu tak!“

16. Ale když to zdánlivé bytí ustoupí, co je potom? Kam přijde, když ho pro naše smysly již není? Hle, tu je zřejmě stará kletba! Jsme, abychom byli usmrcováni; ke kletbě jsme, ale ne k životu!

17. Kde je život, tam by měl být vždy viditelný, ale ne někde tak, jako by nebyl!

18. Kvůli hříchu Adamovu, musí být tělo všech lidí usmrcováno! Jaká to kletba! Jestliže já jsem nikdy nezhrěšil, proč má být mé tělo usmrceno za hřích Adamův? Hle, to shledávám ukrutným

19. Tu požehnal Henoch Lamecha a vyšel ven a před Pánem zaplakal.

20. Pán však potěšil Henocha, vzal ho k Sobě s tělem, a nebylo ho již vidět na Zemi, ačkoliv ho lidé všude hledali.

* * *

Kapitola 118.

Lamech z výšiny hledá Henocha. Vysvětlující slovo Páně Lamechovi. Lamechova pošetilá, trpká řeč k jeho shromážděnému lidu.

14.září 1843

1. Tentokrát se však Henoch, zejména pro Lamecha, příliš dlouho nevracel, a proto šel Lamech sám ven, aby se podíval po Henochovi.

2. Ale marně. Prochodil celou výšinu a Henocha nikde nenalezl. Vyslal také posly na všechny strany, dokonce i do nížiny.

3. Ale bylo to marné, neboť Henocha nebylo možno již nikde mezi žijícími na zemi nalézt.

4. Poté si pomyslel Lamech – a také ostatní nemnozí ještě žijící otcové – že asi Henoch zemřel. Proto se Lamech každého vyptával, nemá-li o tom někdo zprávy.

5. Ale každý dotazovaný pokrčil rameny a pravil, že od poslední soboty Henocha neviděl.

6. Po celý rok se všude hledalo, avšak nikdo ani v nejmenším nevěděl, co se s Henochem přihodilo.

7. V nížině chtěl dosud žijící Lamech dokonce podniknout velmi rozsáhlé prohledávání; ale když vyzbrojil již 10.000 poslů, pravil mu Pán:

8. „Nenamáhej se marně jako ti pošetilci na výšině, neboť vzal jsem Henocha, jak jsem mu slíbil, k Sobě s tělem, duší a duchem. Proto, i kdybys ho nyní v celém světě hledal, nikdy ho nenalezneš. Vyzbroj však dva posly a vyšli je s touto zvěstí na výšinu, aby se Mé pošetilé děti dozvěděly, kam Henoch přišel.“

9. Po tomto sdělení zastavil Lamech svůj velkolepý projekt hledání a vyslal se zvěstí ode Mne obdrženou jen dva posly na výšinu a dal jimi Lamechovi na výšině zvěstovat, co byl slyšel od Pána.

10. Když však Lamech na výšině obdržel tuto zprávu, byl celý bez sebe, a rovněž tak téměř všechny děti na výšině, neboť předně podle jejich pojmů Henoch Zemi zcela odumřel, a za druhé nikdo nebyl na místě Henochově dosazen na velekněze.

11. Tu pravil Lamech před celým shromážděním: „Poslyšte, moji bratři a děti a také vy, někteří nemnozí otcové! Pán vzal nyní takto k Sobě, tedy usmrtil, Henocha, kterého jsme všichni po celý rok marně hledali, jako to nyní již učinil s velmi mnohými z nás.

12. Avšak neustanovil žádného jiného velekněze, a to je ještě zvláštější než úmrtí samo. Henoch mne sice ještě, než odešel, požehnal, ale to nemohu mít jako posvěcení za velekněze. Proto toto místo zůstane od nynějška prázdné.

13. Kdo z vás chce zachovávat sobotu, ať ji zachovává; kdo však nechce, ať činí, co chce. Neboť já myslím, že pro smrt je všechno dobré!

14. Ať činí Pán, co chce, avšak já mnoho pro smrt činit nebudu!

15. Nechte úhorem celou zem a přestaňte plodit děti. Nevkládejte již žádné semeno do země, a zavažte si oči a nedívejte se již na ošklivý, klamný svět, nýbrž ať každý z vás očekává co nejdříve smrt! Přijde-li na nás, pak jsme svého cíle dosáhli.

16. Budiž tedy rozhodnuto, že Země bude odlidněna. A ať Si pak Bůh usmrcuje, jak chce! Pochopte mne dobře: Země budiž odlidněna!“

* * *

Kapitola 119.

Zastavení plození na výšině. Pán varuje Lamecha. Lamechova vyčítavá odpověď Pánu.

16. září 1843

1. Řeč Lamechova došla za známých okolností mnohého ohlasu a byli skutečně jen velmi málokterí, kteří by byli zůstali věrni tehdy trvajícím ještě řádu. Ti pak, kteří zůstali ještě věrni řádu, nepřáli si nic toužebněji, než jen, aby byli co nejdříve vzati z tohoto zcela zvráceného světa.

2. Co se však týče aktu plození, ustal na výšině všeobecně asi na třicet let. Po této době, když se Lamechova truchlivost a zášť poněkud utišily, povolal jednoho večera Pán Lamecha ven do přírody a z ohnivého oblaku mu řekl:

3. „Lamechu, Lamechu, silné zkoušce vystavuješ Mou trpělivost!

4. Kdysi, když jsem Se ubíral s tvými otci od západu k severu a šel jsem ti vstříc, když jsi nedovoleně na lesní cestě mezi severem a západem bázlivě přicházel vstříc otcům zvoucí národy k velké sobotní slavnosti, byl jsi naplněn nejděčnější radostí, že jsem Se ti učinil u otců prostředníkem. Tehdy jsi ve mně našel největšího Přitele života a byl bys šel pro Mne do ohně, ačkoliv jsi Mne tehdy ještě neznal.

5. Když jsi Mne však časem poznal, hle, tu teprve ses z lásky ke Mně rozpálil jako tavící se kov.

6. Činil jsem tedy něco jiného než jen to, čemu jsem vás Já Sám všechny učil a vám všem mnohonásobně jako nezbytně potřebné k věčnému životu ducha zvěstoval?! A přece nyní již nebereš ohled na žádné z Mých slov, nýbrž jednáš, jako bych ti byl nejcizejší a nejnicotnější bytostí z celého duchovního a tělesného světa.

7. Jak tedy mám na to Já, tvůj Bůh, Tvůrce a Otec, u tebe pohlížet? Chceš Mně, Všemohoucímu, skutečně vzdorovat? Chceš se, se Mnou prát a do pěstního boje se Mnou se pustit?! Mluv! Co se Mnou chceš?

8. Stačí Mi jen dechnout, a nebude tu celého stvoření a ty. Mluv! Co se mnou chceš?“

9. Lamech pravil: „Pane, já o Tvé moci nepochybuji, ale pochybuji o Tvé lásce a zaslíbené věrnosti! Neboť jak můžeš být k nám, Svým tvorům, anebo dětem, dobrý, máš-li, jak se zdá, jen zálibu na tom, abys nás usmrcoval?!“

10. Mně by bylo milejší, kdybys na mne dechl a pak mne věčně nikdy nebylo, než abych musel na prokleté Zemi dlouhý čas žít a těžko pracovat, a byl pak nakonec Tebou usmrcen.

11. Praviš-li také ‚Jen tělo musí býti usmrceno; duch však žije dále.‘ – tu pravím já: ‚Jaký prospěch z takového střídavého života, v němž si musí člověk napřed navykhnout na tělesný život, a když z něho získal náležitou schopnost a oblíbil si jej, tu potají přijdeš a ten prvý život zničíš a tvo-

říš pak z něho podle Svého zalíbení nějaký jiný život, na němž jistě více nezáleží než na životě prvém!

12. Já vidím, že jsi Přítelem stálých změn, proto Ti nemohu důvěřovat nikdy!

13. Dechni však na mne Svou všemohoucností, abych náhle přestal být, a nevolej mne však nikdy do nějakého bytí. Pak Ti bude mé zničení k trvalé chvále navěky. Ale bytí za stálých proměn je pro každého tvora tou největší kletbou a zábava jeho Stvořitele se mu stává nesnesitelným břemenem.

* * *

Kapitola 120.

Vážná kárná slova Lamechovi. Svědectví duchů Henochova a Adamova o věčném životě člověka.

18. září 1843

1. Když však toto Lamech dopověděl, tu sestoupil k zemi ohnivý oblak a Pán stál viditelně v ohnivém oblaku naproti Lamechovi a vážným hlasem mu pravil:

2. „Lamechu, Lamechu! Považ, kdo jet Ten, před Nímž stojíš a jenž nyní s tebou mluví!

3. Co s tebou dělali v tvých chlapeckých letech Henoch a Metuzalém, když jsi byl rozpustilý? Hle, byl jsi potrestán ostrou metlou.

4. Řekni sám: Trestali tě otcové z ničícího hněvu, anebo ze spravedlivé lásky?!

5. Musíš říci: „To otcové učinili ze spravedlivé lásky k dítěti; neboť jinak bych byl vyrostl jako dravé zvíře a stal bych se nelidským.“

6. Takto mluvíš o sobě a soudíš spravedlivě. Myslíš však, že Já ti jsem méně spravedlivě milujícím Otcem, než byli Jared, Henoch a Metuzalém?

7. Oni ti byli jen Mnou ustanovení rodní, výchovní a kární otcové! Já jsem ti však jedině věčně pravý Otec, neboť jsem tě stvořil ze Sebe a zrodil a vychoval dosud ve vši svobodě tvého ducha a jako jedině věčně pravý a správný Otec jsem tě však při vši tvé nezřídkké rozpustilosti před Sebou netrestal!

8. Hle, důvodem toho byla vždy Má nekonečná láska, trpělivost a slitování, které jsem měl k tobě a s tebou!

9. Nyní však ti pravím: Ježto ses stal vůči Mně tak vzpurný, vezmu nyní k ruce metlu a učiním s tebou i se všemi tobě rovnými, jak se patří na pravého Otce, který je k svým dětem pln nejspravedlivější lásky.

10. Napřed ti však ukáži nádherný úděl těch, které jsem vzal k Sobě, abys poznal ze svého nejhlubšího základu, jak to se Svými dětmi zamýšlím navěky!

11. Potom ti však ukáží, že nezbedné děti, které tak velice zneuznávají mé láskynejplnější otcovské určení s nimi a chtějí je do prachu nicotnosti strhnout, dovedu také Já v zájmu jejich spasení trestat. Ty nejvzpurnější dovedu také v duchu věčně trestat, nebudou-li chtít uznat, že Já jsem jejich láskynejplnější Otec a Bůh ve vši nedotknutelné svatosti.

12. Pohleď však vzhůru, a řekni Mně: Co spatřuješ?“

13. Tu pohlédl Lamech vzhůru a spatřil všechny zemřelé.

14. Henoch se snesl dolů a řekl Lamechovi: „Nerozumný člověče, dotkni se mne a přesvědč se, že já nyní navěky žiji už bez jakékoli kdy se vyskytující změny bytí!“

15. Lamech ohmatal Henocho a nenalezl na něm žádné změny, leč jen nebesko-duchovní zdokonalení ve vši úplnosti nejdokonalejšího života.

16. Tak se také přesvědčil u všech ostatních.

17. Adam pravil: „Lamechu, největším dobrodiním Otcovým na nás je odnětí těžkého, zkoušeného těla od svobodného ducha. Z toho se máš radovat!

18. I když se tvému pozemskému oku smrt těla jeví ještě ponurou, jeví se nicméně tomu, kdo je odvoláván v lásce k Otci nejvyšší slastí!

19. V rozkoši lásky svých rodičů byl jsi zplozen; ale v nejvyšší rozkoši lásky budeš jako duch z těžkého těla vyzdvižen a pak budeš žít nejdokonalejším věčným, mocným, silným, účinným životem, jehož sladkost nelze srovnat s ničím pozemským.

20. Cokoli jsi na Zemi začal, to teprve v duchu na duchovní věčné zemi dokončíš. Proto nebuď na Zemi líný; neboť ani je d n o zrnko písku, kterého ses dotkl, se neztrácí!

21. To pravím já, Adam, tvůj ploditel, tobě. Pochop to! Amen.“

* * *

Kapitola 121.

Pokračování styku se zemřelými. Lamechovo obrácení a lítostná řeč. Láskyplná řeč Páně o Otcovském bolu při trestání dětí. Lamech zástupcem Henochovým.

19. září 1843

1. Takto rozmlouval Lamech také se Setem, s Evou a ještě s velmi mnohými jinými, kteří přišli rovněž na výšinu, a to ze čtyř končin, a kteří byli také kdysi obyvateli nížiny, a z toho nejméně zřejmě a hmatatelně poznával, že život ducha po odpadnutí těla je nejméně úplnou skutečností.

2. Jelikož se však takto o tom z nehlubšího základu svého života přesvědčil a vše to v základním smyslu pochopil, začal přemýšlet o tom, jak velké bezpráví způsobil svou řečí Pánu a Otci od věčnosti, jak nevhodné tu byly všechny jeho myšlenky a závěry.

3. I padl před Pánem na kolena, dal se do pláče a ze své zkroušené mysli pravil: „Ó, Bože, Pane a Otče, nyní spatřuji celou úplnost své zlomyslnosti!

4. Byl jsem slepý a ve své velké slepotě jsem se domníval, že se mohu s tebou přít! Ve své nejstrašnější pošetilosti jsem chtěl klást meze Tvému působení, které je o sobě nejvyšší láska! Zemi jsem chtěl nechat zpustošit a lidskému pokolení přál vymření!

5. A to vše proto, že ve mně vyklíčila temná zášť pro odnětí těch, které jsem miloval spíše ze starého zvyku než z vlastní pravé lásky! Neboť kdybych je byl opravdu miloval, pak by v mých prsou jistě nevznikla zášť vůči Tobě, že jsi jim všem ve Své otcovské lásce připravil tak nekonečně velkou blaženost!

6. Ó, Bože, Pane a Otče, nyní poznávám svou velkou trestuhodnost před Tebou! Proto je správné a spravedlivé, jestliže mne nyní co nejcitelněji potrestáš! Ano, potrestej, Pane, mé tupé tělo podle Své nejsvětější vůle co nejdůkladněji, jen však mému duchu nedej zcela zahynout!“

7. Pán pravil: „Povstaň, synu Můj! Copak ty myslíš, že Já, tvůj svatý, láskynejplnější Otec, mám zalíbení a radost z trestání Svých dětí?

8. Hle, každá rána, kterou bych jim dal, bolela by Mne mnohem víc v srdci, než tebe na tvé kůži!

9. Máš přece také nyní syna, kterého miluješ víc než svůj vlastní život. Stane-li se ti však občas neposlušný, pokus se uhodit ho za to, a zviš sám, zda nebudeš přitom trpět víc bolesti než tvůj syn!

10. Dáš-li ránu, budeš se již obávat, abys nezpůsobil synovi bolest, a bude-li syn pod prvou slabou ranou plakat, bude tvé srdce s to, dát mu ještě ránu druhou?

11. Syn však na nepatrnou bolest brzy zapomene a tvá otcovská láska ho pak co nejdříve úplně zase s tebou usmíří. Ale jak dlouho a jak často budeš si ve svém srdci potají trpce vzpomínat a říkat si: „Můj syn je dobrý. Co bych dal za to, kdybych ho byl neudeřil!“

12. Hle, to bys jako pravý člověk učinil ty. Já jsem však víc než jen člověk; Já jsem Bůh a tvůj nejvlastnější otec! Proto tě také nebudu bít, nýbrž budu ti žehnat.

13. Ale toto ti pravím: „Pamatuj, že Země je má. Vzdělávejte ji k časnému užítku Mých příštích dětí a plodte a množte se nyní dále! Neboť je ještě velmi mnoho těch, kdo jsou zajati ve hmotě a kteří tu čekají na vykoupení!

14. Ty však buď budoucně zástupcem Henochovým, a naprav opět, co se pohoršilo. Amen.“

* * *

Kapitola 122.

Lamechův slib, že znovuzřídí starý božský řád. Varování Páně před hadem v ženském těle. Pán a blažení mizí. Shromáždění starších.

20. září 1843

1. Po těchto slovech Páně slíbil Lamech, že s pomocí Páně znovuzřídí co nejlépe starý řád věcí a bude se starati o to, aby tento řád byl udržován dále u všech potomků.
2. Pán však pravil Lamechovi: „Učiň co můžeš; ale přes koleno to nelámej! Neboť hle, v lidu je mnoho svéhlavosti!
3. Dej však pozor, aby ti had neprovedl nezbednost; neboť již začal v nížině pěstovat těla dcer a dělat je velmi hladké a jemné!
4. Varuj tedy Mé děti před častými návštěvami nížiny, aby unikly pasti, která je tu na ně nastrojena.
5. Toto si však zapamatuj pro všechny časy Země:
6. Budeš-li vidět, že tělo žen se stává stále tučnější, bělejší, jemnější a bujnější, budou-li ženy chodit s obnaženou hlavou a tváří, s nahýma prsama a rukama; budou-li ženy běhat za chtivými muži a matky budou své dcery strojit a zdobit a je ve dne v noci vyvádět, aby takovými vnějšími cetkami, které jsou nejhorším uměním satanovým, chytily nějakého muže, aby se poddal dceři a buď si ji vzal za ženu anebo se aspoň odhodlal si ji vzít za nejhanebnější nevěstkářskou mzdu na den nebo hodinu za souložnici – dej pozor, Lamechu, co zde pravím! Bude-li se žena nad muže povyšovat a bude-li ho chtít ovládat a také ho skutečně ovládne buď svým půvabem těla nabytým od satana anebo poklady a dědictvím světa anebo jistým vznešenějším stavem a znamenitějším původem, jestliže ženské pohlaví jež má být podřízené, bude shlížet na muže s výsměšnými a pohrdlivými očima a srdcem a bude volat: „Fuj, jaký to zápach kolem tohoto sprostého chlapa! Jak strašně škaredý je ten člověk! Podívej se na tu sprostou pakáž, na ten žebrácký lid!“, potom, Lamechu, poslyš, potom se had učinil pánem světa, panuje co nejhanebněji ve svém pohlaví!
7. A potom – slyš Mne dobře, Lamechu – potom Já opustím svět a odevzdám jej moci toho, jemuž holduje a veškeré stvoření dám do klatby! Svě uši zacpu, abych nemohl slyšet silné bédování bídných na zemi, abych se slitoval nad jejich bídou a soužením. V pevně ustanovenou dobu sešlu na veškeré tělo na Zemi Svůj soud a vyliji Svůj hněv na celou zemi a veškeré stvoření!
8. Věru, pravím ti, svět učinil již velký krok k záhubě. Proto jdi a oznam všude, co jsem ti nyní řekl, a volej všecken lid zpět k polepšení, jinak se ještě tvůj syn jako i ty dožijete dobrým dílem toho, jak to bude vypadat na Zemi, jestliže Se od ní zcela vzdám!
9. Těchto slov náležitě dbej, a buď Mně pravým sluhou! Amen.“
10. Tu zmizel ohnivý oblak, Pán a všichni zesnulí /duchové/.
11. Lamech šel pln vážných myšlenek domů a zaznamenal vše, co mu říkal Pán.
12. A již příštího dne svolal všechny starší a zvěstoval jim, co mu říkal Pán a co vše přitom viděl.

* * *

Kapitola 123.

Částečný úspěch poselství Lamechova k národům. Rafinovaný materialismus u dětí výšiny. Lamechův hněv nad tím a útěšná slova Páně.

21. září 1843

1. Svolaní poznali a za vypravování Lamechova shledali, že vše, co jim sdělil, je nejuplněnější pravda, a pak se s veselou myslí a s pevnou živou vírou rozešli a šli také ihned k národům do čtyř krajin a zvěstovali jim vše, co s živoucím přesvědčením slyšeli od Lamecha.
2. Mnozí z lidu se opět obrátili; ale většina jich zůstala přece jen nevěřící. Ti pravili: „Kdyby na té věci něco bylo, pak nenahlížíme, proč Se Pán také nám nezjeví jako Lamechovi, neboť jsme právě tak dobře lidé jako Lamech a pocházíme rovněž tak jako on od Adama!
3. Věříme sice, že nějaký neúprosný Bůh nad námi vládne podle Svého zalíbení a na tom je dost. K čemu nám tu ještě třeba pohrůzek?!
4. Na tom, že musíme všichni konečně zemřít, je zajisté dost. Bát se však ještě zvláště Boha, jenž nám nakonec nečiní nic více a nic méně, než že nás zcela prostě usmrcuje, bylo by od každého jasně myslícího člověka zajisté hloupé!

5. Jez a pij a zaháněj si obtížný čas co nejpříjemnějším způsobem, to budiž naším heslem, neboť za to, co tu má nejvyšším mystickým a nejistým způsobem přijít teprve po smrti, nedáme ani shnilé jablko!

6. Je-li něco na té věci, ať nám ji Jehova zjeví právě tak jako Lamechovi, neboť také my jsme lidé. Nečiní-li to však, pak nám málo na Něm záleží.

7. Vy pak, které k nám poslal Lamech, a nikoli Bůh, věřte si, co chcete; na tom nám málo záleží, a vaše případné přesvědčení je pro nás bezvýznamné.

8. Když v zemi shnijeme a na věky zanikneme, jako bychom tu nikdy nebyli.

9. Co se tu však týká vašeho varování před nížinou, tomu se musíme jen smát. Jsou-li tam skutečně překrásné ženy a my je můžeme snadno dostat, pak bychom museli být přímo na hlavu padlí, kdybychom si je nepřivedli. Vždyť to je právě ještě to nejlepší, co má smrtelný člověk na tomto hloupém světě!

10. Není-li to Jehovovi vhod, ať to učiní jinak. Dokud nás však nechává tak, pak bychom museli být hotovými blázný, kdybychom si měli trochu toho života ještě pronic zanic ztrpčovat.

11. Jděte tedy jen od nás, vy věřící poslové Lamechovi, a nechte nás budoucně na pokoji; neboť my již beztoho víme, co máme dělat.“

12. Hle, to byly plody někdejšího chování Lamechova.

13. Když Lamech uslyšel od svých poslů tyto projevy, roztrpčil se velice a nevěděl si rady.

14. Ale Pán mu řekl: „Lamechu, ty víš, že jsem ti řekl: „Nechtěj však nic lámat přes koleno!“ Proto dbej nyní tohoto:

15. Kdo chce přijít, ať přijde. Kdo však nechce přijít, toho necháme běžet, kam chce, však nakonec k nám již přijde a pak si s ním promluvíme pár slovíček o jeho rozumu.

16. Tak se staň! Co se pak týká náklonnosti k ženám v nížině, ať se každý, kdo chce, o jednu uchází. Že však s ní nevstoupí opět na výšinu, o to se již postaráme.

17. Proto buď klidný, a zůstaň s dobrými v Mé lásce navěky! Amen.“

* * *

Kapitola 124.

Řeč Páně o podstatě věrných a nevěrných. Nepolepšitelnost těch, kteří touží po rozptylování.

22. září 1843

1. Za toto poučení poděkoval Lamech z nejhlubšího základu svého života Pánu a otázal se Ho, když poděkoval za to, co obdržel, zda by neměl shromáždit kolem sebe v užším kruhu věrné.

2. Pán však pravil: „Nech to, jak to je, neboť opravdu věrný zůstane nám věrný také v pokolení nejrozpuštělejším, na Mne zcela zapomínajícím.

3. Nemá-li však někdo pravou věrnost, pak mu také úzký kruh pro věčný život málo prospěje!

4. Budete-li se nacházet mezi věrnými, bude dělat, jako by byl věrný; bude-li se však nacházet mezi nevěrnými, bude ihned čini, co činí oni.

5. Bude-li mluvit s tebou, bude mluvit jen to, o čem ví, že je ti vhod; přijde-li však k nevěrným, bude špinavými světskými hovory jen překypovat.

6. Hle, to jsou lehkomyšní, lehkovážní lidé, kteří poskakují před Bohem jako kobylky, které nemají žádnou duchovní životní vláhu, která by v nich dala vzklíčit semeni Mého živého slova a také nemají žádné duchovní teplo, kterým by v nich věčně živé símě Mého slova mohlo dozrát k čínorodé síle, a to vše nemají proto, že toto mít nechtějí, neboť lehkomyšlnost jim připadá mnohem veselejší a stále více obveselující než pevné bytí v Mé milosti. věc téměř zhola nemožná, a to proto, že oni jsou podle okolnosti ihned se vším srozuměni.

8. Chceš-li je mít zlé, postav je mezi zlé; chceš-li je mít veselé, postav je mezi veselé, chceš-li je mít dobré, postav je mezi dobré, chceš-li je mít moudré, postav je mezi moudré!

9. Necháš-li je však samotné, pak si budou z dlouhé chvíle zoufat a chřadnout.

10. Proč? Protože nemají vlastní život, a proto dychtí po rozptylení!

11. Za slíbené rozptylení a obveselení budeš je moci dokonce po jistou dobu čile udržovat v jakékoli činnosti; uvážeš-li je však jen na tři dny v nějakém užším kruhu, kde není žádné rozpty-

lení a obveselení, pak začnou již prvního dne dělat sedm pídí dlouhé obličej. Druhého dne budou nadávat a třetího dne vážně protestovat anebo ti utekou.

12. Neboť heslem jejich srdce je: „Chceme již pracovat, musí-li to právě být; ale práce nás musí těšit a po práci nesmí nikdy chybět přiměřené rozptýlení. Chybí-li, pak se za všechnu práci poděkujeme! Rozptýlení musí být!“

13. Připravíš-li doma podívanou, pak můžeš být ujistěn, že k tobě budou denně přicházet, aby se pásli na podívané jako bzučivá moucha na čerstvém neřádu. Jinak si však nedělej naděje, že k tobě přijdou, jakmile pro ně budou jinde jakékoli jiné zábavy.

14. Také Mé slovo budou poslouchat, ale jen, když jim připraví potěšení. Ale aby dali v sobě uspět slovu k živé činnostem, toho neobješí nikdy ani stopu.

15. Tito lidé činí vše. Dobré i zlé, a to proto, že se učili již v nejranější době život promrhávat, protože jejich pošetilí rodiče je nabádali k předchozí nepatrné činnosti jen samými radovánkami poté následujícími, čímž tedy také nikdy nepojali v sobě cenu činnosti, nýbrž jen cenu rozptýlování s úplným vzdáváním se vší samostatnosti a svobody, a tedy všeho vlastního života.

17. Proto nechme věrné, kde jsou – ti nás neopustí – a tak také nevěrné, neboť tito budou vždy proti nám!

18. Co se však týká lehkomyšlných bzučivých much, necháme je zcela nerušeně jít na smetišť. Přijdou-li však příliš blízko k našim pokrmům, pak je vždy ještě dosti času je zahnat. Zima života je však již beztoho dosti záhy zahubí.

19. Nebudeme je však také soudit, vždyť to jsou jen jevové stínové obrazy, prchavá schémata ode dneška do zítřka. Pak je však s nimi veta navěky! Proto budiž jim také jejich krátkého potěšení dopřáno; neboť po něm nebude již žádné následovat.

20. Taková je Má vůle! Vy, věrní, zůstávejte však v Mé lásce; neboť v ní nebude vašeho bytí nikdy věčně konec! Amen. Amen, Amen.“

* * *

Kapitola 125.

Rozmluva Lamecha s Metuzalémem. Kdo zde na světě miluje něco více než Boha, není Ho hoden.

23. září 1843

1. Toto zjevení Páně uvedlo Lamecha do nadmíru hlubokých myšlenek. Odebral se k dosud žijícímu otci Metuzalémovi a sdělil mu, co od Pána slyšel.

2. Když však Metuzalém toto uslyšel, měl obavu o svůj věčný život; neboť řekl si v srdci: „Je-li tomu tak, pak učiním se svými očima smlouvu a nebudu ve světě již pohlížet na nic, co by mne mohlo i jen v nejmenším bavit, a rovněž také ucho vzdám od veškerého hlasu světa! Mým největším potěšením na světě jsou však ještě mé dvě děti a má věrná žena!“ Tu pravil Lamechovi:

3. „Synu můj, zkoušel jsem přesně tvá slova ve svém srdci a shledal jsem jejich správnost a proto jsem také učinil se svými očima a ušima smlouvu, podle které nebudu na světě již na nic pohlížet a ničemu naslouchat, co by mne mohlo i jen v nejmenším bavit.“

4. Ale co mám učinit se svými dětmi a se svou nejvěrnější ženou, které jsou na tomto světě mou největší radostí? Mám vám požehnat a pak z lásky k Bohu vás na všechny časy opustit, anebo mám u vás zůstat?“

5. Lamech se však nakrátko zamyslel a pak po vnuknutí od Pána pravil Metuzalémovi:

6. „Poslyš, otče, takto mluví Pán, náš Bůh a na věky nejsvětější Otec:

7. „Kdo tu ve světě cokoli miluje více než Mne, není mne hoden!“

8. Rodiče, žena a děti jsou však také ve světě; proto nemáš je milovat víc než Mne, chceš-li být hoden Mne!

9. Vše však, co obětuješ Mně, to ti jednou v říši věčného života tisícero násobně nahradím.

10. Ať zůstane však každý, co a kde je, a obětuje Mně ve svém srdci vše, co má. Pak na něho shlédnu a spojím se s ním navěky.

11. Čehokoli však bude v tomto spojení používat a cokoli bude konat, to vše mu poslouží k věčnému životu.

12. Neboť tehdy je Můj duch v něm a přetvoří vše v člověku: život se stane vpravdě životem, láska se stává opravdovou láskou, i to mrtvé se probudí k věčnému životu, a veškerá náklonnost v tomto (životě) bude spravedlivá přede Mnou, neboť Já jsem ji v něm stvořil k rozmnožení věčného života a Svě nekonečné lásky, milosti a slitování.

13. Se Mnou může člověk projít všemi branami a může požívat vše, neboť Můj Duch v něm přetváří vše k životu. B

eze Mne však ať nikdo ani travní stéblo neutrhne – neboť také travní stéblo mu může přinést smrt, jak tělesně, tak i duchovně, jestliže se jej svým duchem dotkne tak, že do něho vloží svou lásku!“

14. Hle, otče Metuzaléme, takto znějí slova Páně. Jestliže však toto nyní živě víme, pak je zajiště snadno žít na Zemi.

15. Zůstaneme, co a kde jsme, budeme milovat jedině Boha nadevšecko a přineseme mu za obět vše, čehokoli se kdy jen v nejmenším dotklo naše srdce, když nás od něho odvádělo, a pak obdržíme živého Ducha Páně, skrze něhož a v němž budeme smět požívat vše, jak nám to zjevil Pán Sám.“

16. Tato slova uklidnila opět Metuzaléma; ale přesto zůstal od nynějška velmi uzavřený a obíral se v srdci ustavičně Pánem a rozmlouval v sobě s Jeho svatým Duchem.

* * *

Kapitola 126.

Mravní a duchovní úpadek mezi dětmi výšiny. Poslední ustanovení a smrt krále Lamecha. Thubalkain nástupcem Lamechovým.

25. září 1843

1. Takto žili však také mnozí dobří ve svých myslích odloučeně a spíše v ústraní světa a ne dbali toho, co činili lidé vycházející vždy více do světa.

2. Neboť světšší lidé se ocitli ve velké tvrdošijnosti a nebylo radno s nimi mluvit o duchovnu, neboť oni předně vše lépe věděli než Mně věrní, a za druhé: při silnějším odporu ze strany věrných vzali velmi brzy útočiště k hmatatelné hrubosti a surovosti.

3. Tací bijící útočníci neposlouchali již hlas starších a také se vůbec neřídili na nezřídka zázraky, které věrní před nimi konali, aby je opět přivedli zpět na pravou cestu.

4. Jaký však byl velmi brzy následek toho? Nic jiného než úplné zabřednutí do veškeré smyslnosti.

5. Nejsilnější jinoši a muži začali vždy víc a víc navštěvovat nížinu, a ježto tam jako děti Boží nacházeli vždy největší vážnost, jakož i mnoho nejkrásnějších děvčat a žen, měli také zřídka již chuť vrátit se opět na výšinu.

6. Vzali si tam ženy a usídlili se tam, stavěli nová velká města, opevňovali je silnými okružními zdmi a začali si tam také brzy hrát na pány této ovšem velké země, což však činili zejména jejich synové, které zplodili s dcerami světa v nížině, neboť tito synové byli silní a naplnění duchem světské moci, anebo srozumitelněji řečeno, byli požehnanými hada, který je vyzbrojil vší světskou mocí, silou a násilím.

7. A Lamech v nížině, který tu ještě žil, musel s velkým politováním přihlížet tomu, co tu činili ti, kdož přišli dolů z výšiny.

8. Před svým koncem však, kdy dosáhl věku 630 let, což v nížině bylo něčím bezpříkladným, povolal k sobě své děti a řekl jim:

9. „Děti! Pán mne povolal, abych opustil svět, který se stal zlý; a tak se tedy také brzy stane, že odložím toto již velmi unavené tělo.

10. Ale neklopýtňte o to, jako klopýtly děti výšiny po odvolání jejich otců, jinak se vám povede ještě hůř, než se vede nyní jim, neboť je vidíte denně prchat dolů z hor a stavět zde nová města, brát si naše ženy a plodit s nimi světsky silné děti, které si začínají vždy víc a víc podmaňovat naše národy.

11. Proto vám radím, abyste se drželi pevně Pána; neboť jen Jeho moc zdržovala dosud tyto mocné nepřátele od našich měst a niv.

12. Kdybyste snad někdy opustili Pána, pak se stanete brzy příliš malomocnými otroky těchto světsky mocných.

13. Těchto slov se pevně držte! Duch Páně budiž s vámi, jako byl a od nynějška bude se mnou! Amen“

14. Brzy poté Lamech zemřel a byl svými dětmi co nejčestněji uložen do nádherné hrobky ve zlaté rakvi.

15. Všech jedenáct měst plakalo po léta pro tohoto vůdce. Thubalkain se pak chopil státního vesla a vstoupil do šlépějí svého otce, leč s duchem více nedůvěřivým.

* * *

Kapitola 127.

Začátek vojska. Vyměření kmene Lamechova smrtí Thubalkainovou. (Uranie) syn Muthaela a Puristy králem v Hanochu

26. září 1843

1. Dokud po boku Thubalkainově žili ještě Hored a chrámoví strážci Terhad, jakož i Mura a Cural, udržoval se stát Hanoch se svými deseti knížectvími zcela obstojně, ačkoli si začínal udržovat proti vždy mocnějším a mocnějším horským obyvatelům, sídlícím mimo oněch deseti měst, jakýsi druh vojska.

2. Když však Thubalkain zemřel, a nezanechal žádného mužského dědice, nýbrž jen dvě slabé dcery (neboť děti mužského pohlaví zplozené druhdy s Naeme byli, jak známo, hlupáci, a k vedení lidu tedy zcela nezpůsobilí), nevědělo se, kdo by měl převzít vedení národa.

3. Jelikož však také Hored, Terhad, Mura a Cural zemřeli již před Thubalkainem, vypadalo to s příznivou volbou správce a vůdce lidu tím nepříznivěji, neboť mimo již velmi staré Naeme a dvou dcer Thubalkainových z rodiny Lamechů nebyl tu již nikdo.

4. Také dva bratři Thubalkainovi byli marně hledáni, neboť také oni na cestách po světě někde zemřeli, a proto nebylo již možné z nich ani jejich potomků nikoho vypátrat.

5. Proto obyvatelé města Hanochu nevěděli, co jiného by učinili, než že vyslali na výšinu posly a dotazovali se a radili u Lamecha na výšině, co by se tu mělo nyní stát.

6. Lamech se otázel poslů, zda Naeme nemá potomky s Horedem.

7. Poslové pravili: „Ani mužské, ani ženské.“

8. Tu vyslal Lamech jednoho posla na východ k Muthaelovi a dal ho k sobě povolát.

9. Muthael přišel a Lamech mu řekl: „Bratře, ty máš zajisté již 30 let starého syna s Puristou. Je moudrý a plný síly z Boha. Což kdybych na něho vkládal ruce a pomazal ho za vůdce národů v nížině? Neboť žije tam nyní jistě již asi tři miliony dětí z výšiny a nebylo by tedy nijak pochybené, kdyby se stal tvůj syn, který je Bohem tak omilostněn, vůdcem těmito národům.“

10. Muthael však odpověděl: „Bratře, ty přece máš také syna, který je ještě bohatší na moudrost a milost před Bohem. Proč tedy nechceš vkládat ruce na něho?“

11. Lamech však pravil: „Muthaeli, ty víš, že já jedním jen podle rady Boží, nikdy však ne podle své vlastní. Je-li tedy toto prokázáno, jak se mne můžeš tázat na to, co k ničemu nevede a k ničemu se nehodí?“

12. Buď následuj toho, co jsem ti řekl, anebo toho nenásleduj; ale proti radě Boží ve mně nikdy mi otázku nedávej!“

13. Jelikož tedy Muthael viděl, že chybil, prosil Lamecha za odpuštění a poslal ihned pro svého syna a dal ho požehnat za vůdce národa v nížině.

14. Když byl syn požehnan a pomazán, pravil Lamech ke zmocněným poslům: „Hleďte, tohoto mladého muže z výšiny, určil vám Pán za správce, učitele a vůdce. Bude vás, Pánem veden, následovat do města Hanochu a učiní tam opatření, aby vám vždy oznámil vůli Páně.“

15. Tu padli poslové před novým králem na kolena a vzdali mu prvou čest a povstali pak, chválice Boha, a odebrali se s novým králem do města Hanochu, kde byl nesčetnými davy lidu s velkým jástem přijat a uveden do velkého nádherného hradu.

* * *

Kapitola 128.

**Hanochité zbožňují dvě krásné dcery zemřelého Thubalkaina. Uranielova nerozhodnost
Odřeknutí Pána. Uranielův sňatek s dvěma dcerami Thubalkainovými.**

27. září 1843

1. Tento nový král slul Uraniel a jeho správa pokračovala po deset let dobře; neboť měl Ducha Božího a denně dostával od Pána program.

2. Ale v této době byly již obě dříve slabé dcery Thubalkainovy dospělé a silné a byly vnějšně tělesně tak krásné, že všichni před nimi padali na kolena a přímo se jim bez ostychu klaněli.

3. Obě dcery byly pak dobře vychovány a zakazovaly to každému, kdo něco takového činil. Ale to právě mnoho nepomáhal, neboť čím víc se obě vyhýbaly všem příležitostem, kde by jim mužský svět chtěl vzdávat božskou úctu, tím víc se vyprávělo o těch dvou bohyních.

4. Jak velká byla krása těchto dcer, které žily na dvoře Uranielově, lze seznat z následující zprávy jedné takové zbožňující chvalořeči.

5. Tuto chvalořeč vykřikovalo každodenně před východem Slunce před hradem 1.000 mužů a zněla takto:

6. „Ó, Slunce, vykoupej se a umyj napřed v moři, ve všech jezerech, řekách, potocích a pramenech, abys nám nevyšlo nečisté a svými špinavými paprsky neznečistilo božskou tvář těch, jejichž jména jsou příliš čistá, příliš nebeská, než bychom se mohli odvážít je vyslovit.

7. A vy, líní sluhové východu, očistěte dobře jitro zlatými větry, aby se oči dcer z nebes všech nebes nezachmuřily!

8. Ty, nastávající dni, buď však pozorný, abys nebyl ani příliš velkým vedrem, ani drsným, chladem dcerám nebes obtížným!

9. Neboť tvář dcer nebes září více než tisíc Sluncí; jejich oči zahanbí všechny Hvězdy nebes a ty se nyní chvějí před leskem dcer nebes.

10. Který smrtelník viděl kdy jindy Hvězdy chvět se na nebi?!

11. Jejich líce jsou praohněm ranních červánek, jejich ústa jsou harmonií celého stvoření, jejich brada působí pocit slasti všech žijících bytostí!

12. Jejich vlas pozlacuje okraje mraků, jejich krk je duší květin, jejich ňadra oživují Zemi a ona se vzněcuje a pudí dokonce ohnivé hory k nebesům k uctívání nebeských dcer!

13. Jejich paže jsou útlejší a něžnější než nejněžnější vánek, který bázlivě uniká večerním červánkům, jejich tělo se podobá plnosti nebes a jejich nohy jsou jako ranní paprsky, které se přeněžnými ranními červánky plíží nejprve po květnatých nivách Země!

14. Huhora, huhora, huhora, sláva a veškeré světlo a veškeren lesk a veškerá nádhera a všechna velebnost dcerám nebes!“

15. Takto zněl ranní pozdrav. Běda však chmurnému dni! Ten byl pak od počátku až do konce poplíván a tupen a proklínán, někdy také trestán tím, že se mocně mávalo metlami do vzduchu.

16. Podobně byla také plísňena noc před svým příchodem i s měsícem a hvězdami.

17. Obě dcery se musely aspoň jednou denně, buď zrána anebo k večeru, ukázat u okna křiklounům, jinak povstal řev, který nebral tak dlouho konce, dokud se obě neukázaly.

18. Když však tento nešvar trval rok a nechtěl nikdy skončit, tu se obrátil Uraniel na Pána s otázkou, co by měl činit, aby tomu učinil konec.

19. Pán pravil: „Jakto, že se Mne tak pozdě tážeš a jak jsi mohl předtím nechat své vlastní srdce zajmout tělem obou dcer?!

20. Hle, zde bez omezení tvé svobody není již žádná rada možná.

21. Vezmu-li obě ze světa, pak se na tebe lid vrhne a zardousí tě. Ponechám-li je, pak to bude lid provádět ještě hůř než nyní. Dám-li ti je za ženy, pak budou brzy božské uctívání prokazovat tobě i ženám. Prchneš-li na výšinu, pak se vzájemně žárlivostí obě roztrhají a pak navzájem uškrtní.

22. Sud' nyní sám, co tu mám činit. Porad' se tedy v srdci a čiň, co se ti líbí. Ale Mne zatím nech stranou; neboť Já jsem svatý.“

23. Tato odpověď se Uranielovi nelíbila, i pojal úmysl potají s oběma uprchnout.

24. Ale den předtím, než chtěl uprchnout, přišlo k němu sto nejmávanějších mužů a radili mu, aby si vzal dcery za řádné ženy.

25. Tento návrh se mu zalíbil. Bylo vše připraveno na den sňatku.

26. Tento den nadešel a Uraniel se oženil, aniž by to ohlásil svému otci na výšině, aby mu požehnal.

* * *

Kapitola 129.

Počátek dvojženství v Hanochu. Zřízení ústavu pro zkrášlování žen. Obchod s lidmi a stavovský rozdíl. Pokyn o manželství.

28. září 1843

1. Tento sňatek sice poněkud rozladil mužský svět v jeho zbožňování, neboť nyní viděl, že tu pro něj již není vyhlídky; ale zato se vrhl do náručí dvou jiných, ještě větších zel, která spočívala v tom, že předně každý jen poněkud těla chtivý muž si vzal dvě ženy, „jednu na pravou a jednu na levou ruku“. Král tomu nemohl zabránit, neboť mužové prohlásili králi, že se toto děje a dokonce dít musí jedině jemu k počtě, proti čemuž král v duchu již velmi oslabený nemohl také zcela nic namítat.

2. To bylo tedy ono prvé velké zlo, které ve své duchovní sféře nelze vůbec změřit.

3. Druhé, ještě však větší než toto prvé zlo, bylo a záleželo v tom, že nyní všichni mužové těla chtěli mít ze samé úcty ke králi také rovněž nadměrně krásné ženy, ano, jak říkáte – par honneur (z úcty), dokonce mít museli.

4. Jelikož však byly zpravidla ještě vždy naštěstí spíše ženy nepřiliš krásné než vlastně zcela krásné, a toto bylo právě také v Hanochu, myslelo se na prostředky zkrášlující ženy uměle.

5. Kdo hledá, ten také brzy něco nalezne. Tak tomu bylo také zde. Byl zbudován ústav pro zkrášlování žen, který záležel v tom, že byla postavena velká budova, do níž bylo přijato několik tisíc děvčat z celého města, jakož i z venkova a z deseti měst, jen když měly rovné údy, a to ve věku 12 – 20 let.

6. V tomto ústavu, který byl pojmenován „Čest králova“ byla děvčata živena nejjemnějšími pokrmy a nápoji, omývána nejjemnějšími druhy oleje a také obdržela výchovu, v níž bylo sotva víc řeči o Bohu než dnes, kdy vyučování náboženství v dívčí škole, jakož i ve všech jiných učebních ústavech visí také na posledním hřebíku.

7. Řekne se : „Pro takový jeden ústav nebude snad zle.“ Jen trpělivost, však to již přijde!

8. Kdo si nyní z tohoto ústavu chtěl vzít dvě ženy, ten musel zaplatit představeným a správcům tohoto ústavu velký výchovný poplatek. Pak musel opět přivést do něho dvě mladá krásná děvčata a musel se zavázat platit za ně mírný příspěvek na vychování a zkrášlování. A za třetí se musel konečně zavázat, že takto získané ženy neurčí nikdy k práci, neboť by to mohlo snadno uškodit jejich nabyté kráse.

9. Aby však byl každý nucen vzít si ženy z tohoto ústavu, bylo královským podpisem určeno, že nikdo se nesmí ukázat u dvora, nebude-li se moci legitimně vykázat, že jeho ženy jsou z ústavu k počtě králově.

10. Tím však byl také položen základ, z něhož velmi brzy povstal obchod s lidmi a velké stavovské rozdíly, čímž pak také začala klíčit vzájemná nenávisť a opovrhování, které se staly, jak ukáže další, velmi brzy úplně zralým plodem.

11. A toto vše mělo základ v bigamii, (dvojženství) protože bigamie je ovocem tělesné lásky, jejíž duchovně zlé následky – jak bylo již zpočátku poznamenáno – jsou nespočetné, protože tím se právě dává nepříteli života v těle nejvolnější pole působnosti.

12. Proto ať se každý pokud možno zdržuje těla žen, chce-li sklízet život věčný, žena ať však nikoho nedráždí, nechce-li být prokleta, nýbrž blažená!

* * *

Kapitola 130.

Podrobnější zprávy o ústavu pro zkrášlování žen. Počátek obchodu se ženami.

29. září 1843

1. Kdyby se někdo otázal, zda v tomto ústavu pro zkrášlování žen byly snad skutečně jaksi nově tvořeny krásné ženy, budiž mu poznamenáno, že předně nepřítel života lidí na Zemi vynakládá vše možné k příznivému uskutečňování takových podniků lidí, kde může vést vodu na svůj

mlýn; za druhé však téměř každého učí zkušenost, co zmůže oděv přiměřený ženské osobě. Jaké klamy v tváři bývají nezřídka způsobovány, a jak velmi často bývá vnější pocit oklamáván vybranou úpravou hlavy, hedvábným oděvem podle poslední módy a několika podobnými satanskými prostředky.

2. Jestliže však ještě nyní, nervově slabé pokolení lidské může být takovými prostředky vtahováno do sítě satanovy, lze si zajisté velmi snadno představit, že v oné době mohl být takovými prostředky také tím snáze obelstván ještě nervově silnější a na fantazii bohatý národ.

3. A ježto vynalézavost lidí nikdy neodpočívá, neodpočívala ani zde. Rok co rok byly činěny nové vynálezy ve zkrášlování žen, a děvče nepotřebovalo nic jiného, než jen rovné údy, což v oné době bývalo téměř bez výjimky, aby mohlo býti zkrášleno.

4. Neboť umělci ve zkrášlování říkali: „Každá zdravá ženská bytost se dá krmit, tím se dá učinit tlustou a více zaoblenou, a šat odpovídající úplně tvaru osoby činí ji vždy zajímavou. Účelné, půvabné vzdělání k tomu, a každý muž, jenž se přiblíží k takové učiněné kráse, je chycen.

5. A tak tomu tedy také ve skutečnosti bylo. Ježto však žena brzy již neměla ceny, nebyla-li z „Královské cti“, cítila se předně každá jiná žena zneuctěna a hluboce zarmoucená.

6. Protože se však tímto zarmoucením pramálo získalo, promluvily si ostatní ženy, které nebyly z „Královské cti“, s umělci ve zkrášlování, zda by se z nich nedalo za dobrou odměnu víc učinit.

7. Ježto však umělci výdělkem neopovrhovali, vzali do ústavu také starší ženy a krmili a zdobili je až hanba.

8. Ale to vše věci ani v nejmenším neuškodilo. Jen když se přišlo opět k tělu, pak se již vše opět získalo, neboť zhladit vrásky na obličeji bylo pro naše umělce hračkou

9. Časem musela být „Královská čest“ ještě desateronásobně zvětšena. Z toho však může každý zřejmě vyrozumět, v jaké vážnosti byl tento ústav.

10. Během asi 30 let se však dozvěděli také zahraniční mocnými se stavší národové, že se v Hanochu vytvářejí nejkrásnější ženy, a vyslali tam zvědy.

11. Tito zvědové přišli ke králi a přáli si tento ústav vidět. Byli do něho zavedeni a spatřili ty krásné ženy. Začali přímo šílet a žádali si je.

12. Bylo jim však řečeno, že všechny ženy, které jsou již zralé, lze za určitou cenu koupit.

13. Tu pospíšili zvědové do své země a vyprávěli, co viděli. A ihned se obtížilo 1.000 mužů všelikými poklady a šli do Hanochu a nakoupili 2.000 žen.

14. To byl počátek obchodu s lidmi. Co se však dále dělo, ukáže to další.

* * *

Kapitola 131.

Čištění výšiny. Řeč Lamechova k 10.000 ženám táhnoucím do nížiny. Smutek Lamecha a Muthaela a útěšná slova Noemova.

2. října 1843

1. V této době se však výšina dosti očistila; neboť vše, co tu bylo jen trochu nesprávného smýšlení, odtáhlo ponenáhlu do nížiny.

2. Zejména mužské pohlaví dostávalo kvůli krásným ženám stále větší chuť na nížinu; a kdo jednou okusil sladkost žen v nížině, ten se již k svým bratrům a ženám na výšinu nevrátil, nýbrž zůstal zcela pohodlně sedět v lůně žen v nížině.

3. Protože se tedy také – jak bylo poznamenáno – výšina v této době dosti očistila, nedostávala také zprávy o tom, co vše se v tomto krátkém údobí asi padesáti let vytvořilo v nížině.

4. Lamech a Muthael hovořili častěji spolu, jak to asi v nížině dopadá; nemohli se však o tom dopátrat ničeho jasného.

5. Neboť Pán nechtěl o poměrech v nížině mluvit a poslové, které Muthael poslal na zvědy do nížiny, se nikdy nevrátili, neboť dostalo se jim v nížině dosud vždy až příliš pohostinného přijetí a příliš mnoha radovánek, než aby se jim kdy snad opět zachtělo vrátit se na tvrdé a mrazivé výšiny.

6. A tak se nemohli ani Lamech, ani Noe, jenž v té době byl již asi 80 letý muž, a rovněž ani Muthael, ničeho dozvědět o nížině..

7. Lamech však svolal přes 10.000 žen, které tu žily na výšině bez mužů a které si potají usmyslely, že půjdou za svými muži do nížiny, a řekl jim mocným hlasem:

8. „Co chcete učinit? Také vy jste se daly do satanových osidel zaplést?”

9. Pán však mluvil ke mně a řekl: „Lamechu, nezdržuj ty, které na Mne zapomněly, neboť v nížině obdrží za svou věrnost odměnu. Každý ať učiní, podle své chuti; Já však jsem Pán a učíním podle svého smýšlení.“

10. Poslyšte tedy, ženy, to mluvil ke mně Pán, kvůli vám; proto vás nebudu nikdy zdržovat. Ty, které chtějí z lásky k Bohu zůstat, ať zůstanou; ty však, které chtějí jít dolů, ať jdou.

11. Zda se tak snadno vrátí, jako odcházejí, to velmi jasně a dost smutně ukáže budoucnost.“

12. Když toto ženy uslyšely, zajásaly a odběhly a vzaly si pokrm a odebraly se do nížiny.

13. Tu pravil Muthael Lamechovi: „Tady to máme! Řeč, která by je měla na výšině udržet, žene je všechny do nížiny, Půjde-li to tak dál, pak se budeme na výšině nacházet zcela sami.“

14. Lamech po této poznámce však zcela zesmutněl,

15. Noe pravil Muthaelovi: „Je-li tomu tak, budiž tomu tak. Pán však pohlíží jen na Svě, a ne na cizí. Vždyť na počátku nestvořil také víc než jen jeden pár, a Země je lidmi naplněna! Hle, je-li však nás, kteří zůstáváme v Něm, přece jen vždy víc než jen jeden pár, pak jsem přesvědčen, že se výšiny zase naplní.“

16. S touto odpovědí byli Muthael a Lamech spokojeni a od té chvíle již více nepřemýšleli o nížině, nýbrž jen o tom, jak by mohli Boha vždy více milovat.

17. Pán je však poté navštěvoval častěji.

* * *

Kapitola 132.

Příchod 10 000 žen do nížiny a úspěšná politika obchodu s lidským masem krále Uraniela.

3. října 1843

1. Když však přišlo oněch deset tisíc žen do nížiny, utábořily se asi na hodinku na polních cestách u města.

2. Byl večer, když došly k Hanochu a utábořily se.

3. Hanochité, kteří se večerní dobou nezdědky procházeli, zpozorovali však velký počet utábořených žen, a proto odkvapili do města a oznámili to králi.

4. Král se tázal těchto udavačů, kolik žen to podle nich asi je.

5. Udavači však pravili: „Veliký králi, jejich počet je tak veliký, že jej nedovedeme ani vyslovit, neboť pokrývají, jsouce postaveny těsně vedle sebe, několik jiter země, a to praví zajisté velmi mnoho.“

6. Král se však tázal dále: „A nevíte, odkud tyto ženy přišly? A jsou ještě mladé a krásné?”

Dotazovaní odpověděli: „Vznešený králi, s určitostí nemůžeme sdělit to, ani ono. Ale nakolik se dalo mimochodem zjistit, můžeme ti říci, že tento zástup žen z výšiny se skládá, jak se zdá, spíše z mladých než starých žen. Zda jsou mezi nimi také mnohé krásky, nemohli jsme pro silný soumrak zjistit ale slyšeli jsme mezi nimi mnohé velmi příjemné hlasy, a z toho by se asi dalo soudit, že soudíme-li podle hlasu, jsou velmi mnohé mezi nimi jistě krásné.“

8. S touto odpovědí byl král také spokojen a pravil: „Šlechtní občané Hanochu, poslyšte mne! Nemohlo by se nám dařit lépe, než se daří.

9. Ještě dnes zajmeme beze všech okolků celý zástup těchto žen a dáme je pak do velkého okrašlovacího ústavu! Za rok budou vykrmeny a jejich kůže uhlazena, a pak je budeme moci opět za velké poklady prodat zahraničním národům, z nichž jich téměř každý týden přicházejí stovky, aby koupili naše nádherné zboží!

10. Jděte tedy nyní a oznamte to představeným ústavu, aby co nejrychleji učinili příslušná opatření k tomuto lovu.“

11. Udavači šli nyní co nejrychleji a učinili, co jim poradil král, a za hodinu stálo tu již asi 12.000 mužů připravených k boji a pospíšili ven do ležení žen a bez mávnutí mečem je dobyli.

12. Jak? Ženy se domnívaly, že jim přišli vstříc jejich uprchlí muži, aby je opět přijali za ženy anebo ty svobodné za nevěsty.

13. Proto tedy ženy zajásaly a běžely do náruče mužům, a kde dvě ženy lapily jednoho muže, tam se ty dvě ihned porvaly.

14. Muži se však chovali pěkně k ženám a ještě téže noci je přivedli do útulku.

15. Teprve příštího dne si prohlédl král lov a byl s ním nadmíru spokojen; neboť byly to většinou samé ještě velmi statné, pevné horské ženy, mezi nimiž byly málokteré staré, ale zato tím víc bylo mladých.

16. Proto poručil profesorům ústavu, aby vynaložili všechnu pozornost a všechnu píli ke zkrášlení těchto žen.

17. A profesori vykonali také již za rok divy, což krále tím více těšilo, neboť viděl vyrůstat ze svých krajanek nádherné ženy, a předpokládal zisk, který tu za krátkou dobu získá Hanocho.

* * *

Kapitola 133.

Ovoce pěstění žen výšiny a Hanochitů. Mechanikové, umělci a chemikové. Vynález skla a ražených peněz. Stavba pevnostní zdi kolem Hanochu, skvělé obrovské město.

5. října 1843

1. Když byly ženy asi po půldruhém roce úplně vykrmeny, líbily se pro svou imposantní velikost Hanochitům tak neobyčejně, že je nechtěli nabídnout vůbec k prodeji, nýbrž podrželi je pro sebe a dali za ně do ústavu své ženy i s dcerami vedle potřebného k tomu obnosu na zaopatření, skládajícího se ze zlata a všelikých jiných vedlejších požitků nutných k takovému zaopatření.

2. Mužové z Hanochu plodili pak děti s ženami z výšiny, a tyto děti mužského i ženského pohlaví byly předně nadmíru krásné, a za druhé byly naplněny duchem vynalézavosti, a to zejména v oboru mechaniky, v oboru výtvarného umění, v oboru chemie a ještě v tisíci jiných oborech.

3. Sklo bylo hlavním vynálezem těchto dětí, ovšem teprve v jejich dospělém stavu.

4. Tento jev dal velkému městu Hanochu již během 30 let zcela jiné vzezření.

5. Král ještě dlouho dobře žijící dal razit peníze, které se považovaly za pohodlný prostředek k výměně.

6. Tím se mocně povznesl obchodní stav Hanochu a město se stávalo stále skvělejší a větší.

7. K tomu přispělo ještě velké těžení zlata a stříbra, a to tak velice, že král dal předně pozlatit svůj celý nadmíru velký hrad a za druhé dal postavit ještě jeden nový, nadmíru skvělý nádherný hrad, a to v každém ohledu uměním a přírodou tak bohatě vyzdobený, že něco podobného by nebyli s to provést ani všechna knížata nynější doby.

8. Během dalších ještě dvaceti20 let měl Hanocho takový vzhled, že se zahraniční národové domnívali, že tu museli přiložit ruce k dílu vyšší bytosti, jinak by nebylo možné si myslet, jak by toto staré, jinak ponuré město dospělo k takové velikosti, nádheře a nepochopitelné vznešenosti.

9. Jak velké však bylo toto město, je možno poznat z toho, že v něm bylo 1.000 velkých budov, že každá byla dosti prostranná, aby zcela pohodlně pojmul 10.000 až 15.000 lidí. Bylo tam i několik tisícům malých domů a paláců

10. Také byly zbudovány všeliké školy a vzdělávací ústavy, a všechna města byla nucena používat výhod Hanochu – ovšem za značné obnosy.

11. Avšak chytrý dvůr Hanochův zpozoroval brzy, že vnější národové, kteří byli velmi mocní, začali vždy víc a víc dychtit po velkých bohatstvích Hanochu, a proto se rozhodl obehnat toto velké město mocnou okružní zdí.

12. Sotva bylo toto rozhodnutí učiněno, již příštího dne bylo vidět na všech stranách kolem města miliony rukou v nejčilejším pohybu, a již během asi dvou let obkličovala celé město 30 sáhů a 10 sáhů široká zeď délky 77 dnešních německých mil. (vyd. orig.)

13. 170 bran vedlo do města. Každá brána měla však tři velmi silná kovová křídla k uzavírání a nad každou branou byla zřízena obrovská kovová socha bojovníka, do níž se mohlo skrýt asi 30 bojovníků a mohli pak z nitra hlavy této sochy, a to očima, které byly ponechány duté, ústy a ušima vrhat ven kameny.

14. Zdá se, že ke zbudování takových děl bylo třeba na sta let. Ó, nikoli! Představte si jen, co dokáže pod obezřetným vedením milionová armáda, a pochopíme, že tam taková díla musela být zcela dokončena během 7 let, a to tím jistěji, vezmeme-li vedle toho v úvahu větší sílu lidí, jejich horlivost a zajisté však také mocný vliv hada. Co následuje, ukáže to další.

* * *

Kapitola 134.

Válečná rada a válečná lest mocných kolem Hanochu sídlících národů proti Hanochu. Dobyť 10 předměstí Hanochu. Protizbrojení Hanochitů.

6. října 1843

1. Zahraniční mocní národové, kteří byli již dětmi zplozenými muži z výšiny s krásnými ženami nížiny, jednali spolu ve svých dvanácti nových městech, jejichž jména zněla: Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munin, Tiral a ve všeobecné radě, která se odbývala v Limu, pravili:

2. „Bratři, co bude s Hanochem, touto starou podvodnicí lidského pokolení?! Proč musíme od ní všechny lepší výhody života stále tak draze vykupovat?! Proč jsou Hanochité pány, a my méně než jejich nejnepatrnější sluhové?! A přece jsme děti z výšiny, i když také tu a tam z žen nížiny.

3. Bratři, jsme obři. Naše svaly mají takovou sílu, že se můžeme pustit do boje se lvy, tygry, medvědy a hyenami, kdežto Hanochité nejvýš s mouchami!

4. Což kdybychom se v tisících spojili a vytáhli pak na Hanoch a zmocnili se tohoto města a všech jeho nespočetných předností?

5. Je ovšem pravda, že toto město má nadmíru pevnou okružní zeď a 170 tříkrát se uzavírajících bran, a nad branami jsou postaveny kovové sochy obrů, které sice vypadají velmi hrozně, ale jsou to mrtvá díla, zhotovená lidskýma rukama, a nemohou se ani mouše postavit na obranu!

6. Bylo by tedy na čase, abychom se spojili a vytáhli proti Hanochu!“

7. Jeden z rady pak povstal a pravil: „Poslyšte mne, bratři; jen několik slov musím k vám promluvit!

8. Hledte, potáhneme-li tam ve velkých masách, pak Hanochité zpozorují, co zamýšlíme, a při našem přiblížení zavrou brány města. Co potom učiníme?! Nic, než že s nepořízenou, s výsměchem a hanbou opět odtáhneme!

9. Přejdeme-li však jen v nepatrném počtu, pak s nimi ničeho nepořídíme.

10. Proto má rada by byla tato: Ježto 10 malých měst kolem Hanochu není ještě opevněno a každé město o sobě má sotva 10 – 15.000 v každém ohledu slabých lidí, měli bychom se s malou námahou úplně zmocnit těchto měst, a tím dočista odříznout veškerý obchodní styk s Hanochem.

11. Potom budou mít Hanochité co dělat jen s námi; my však nebudeme blázni a nebudeme od nich kupovat výrobky za závratné obnosy, nýbrž budeme vyrábět sami, čeho je nám zapotřebí.

12. Hanochité ať si pak skákají hlady přes své městské zdi, jak chtějí, a prodávají své krásné ženy a své jiné přednosti, komu budou chtít a moci. My, kteří je ze všech stran oblehneme, od nich kupovat nebudeme, leda za hanebně nízké ceny,

13. Já myslím, že takovým způsobem musí Hanoch za krátký čas buď zcela padnout, anebo si bude muset dát líbit přijetí našich podmínek, které se jistě nebudou smět počítat v náš nepospěch.“

14. Tato rada se všem zalíbila a již v nejbližších dnech se shromáždilo 200.000 nejsilnějších ozbrojených mužů. Napadli oněch deset měst a jednou ranou téměř bez odporu je dobyli.

15. Když se však Hanochité dozvěděli o této ráně, rozzlobili se, začali zhotovovat nejstrašnější válečné zbraně, a tak za jediný rok vyzbrojili armádu čítající milion lidí, dali jí náčelníky, kteří vojsko vycvičili a pak se s ním vypravili proti mocným vnějším národům.

16. A jak ta válka dopadla, ukáže se v následujícím.

* * *

Kapitola 135.

Porážka armády Hanochitů. Řeč Istivého vojevůdce vítězů. Jednání o mír krále Uraniela. Zavedení trhu s plodinami vně Hanochu. Rada tisíci.

7. října 1843

1. Tak vytáhl celý milion bojovníků s ostrými oštěpy, kopími a meči, kteří se rozdělili venku v deset oddílů a každý oddíl měl za úkol napadnout jedno z deseti měst.

2. Ale zahraniční národové si dovedli opatřit zprávu o vojenském plánu Hanochitů a podle ní se vyzbrojil na odpor. Zatarasili vchody do měst a obsadili je nejvycvičenějšími lučištníky, rovněž tak i všechna okna a pavlače domů.

3. Když Hanochité přišli za velkého povyku k městům, letělo jim ihned bleskurychle vstříc mnoho tisíc ostrých šípů, jimiž jich bylo mnoho usmrceno a ještě více silně poraněno.

4. Jelikož Hanochité neznali tuto zbraň, byli nuceni k víře, že za velké národy bojují zlí duchové, a proto ti, kdo tu ještě zůstali, prchali s největším chvatem zpět k Hanochu, neboť se domnívali, že zlí duchové budou pádit se smrtelnými šípy za nimi, a proto také zalezli do svých domů.

5. Když však cizí národové zpozorovali, jaký zmatek způsobili mezi Hanochity, rozhodli se napadnout nyní také ještě Hanoch.

6. Ale známý rádce, kterého zahraniční národové učinili svým hlavním vůdcem, řekl k představeným oněch deseti měst:

7. „Nechme této odvážné věci! Zde jsme ve zřejmé výhod. Přitáhneme-li však k Hanochu a brány budou zavřeny, pak se pro nic za nic vystavíme vrhání kamenů z vysokých okružních zdí.

8. Násilným rukama nelze nikdy toto město dobýt, a nám by se pod jejich zdmi nedařilo ani o chlup lépe než jim pod zdmi našich domů a pod našimi barikádami, kde jejich vojsko bylo přes dobrou polovinu našimi šípy načisto potřeno a po bitvě – jak víte – jsme měli asi 14 dní co dělat, bychom pohřbili všechny mrtvé.

9. Hanochité obdrželi od nás nyní tak důkladnou lekci, že jistě dojdou k poznání, že jim jejich okružní zeď málo prospívá, a také brzy poznají, že je lépe žít s námi jako otevření přátelé a bratři, než se nám nepřátelsky uzavírat.

10. Jsou námi kolkolem obleženi a nemohou nikde k nám, hlad je však jistě co nejdříve přiveďte jako přátele do naší náruče – a pak jim již učiníme správné mírové podmínky, které nebudou, jak jsem již posledně poznamenal, k naší nevýhodě.“

11. Tato rada byla opět všeobecně přijata a rádce měl pravdu, neboť již sedmého týdne přišli vyslanci krále Uraniela z Hanochu k představeným deseti měst a navrhovali jim mírové podmínky, ovšem k výhodě Hanochitů.

12. Ale představení náležitě poučeni rádcem, pravili: „My jsme zřejmě nyní vašimi pány, proto máte přijmout, co žádáme. A nechcete-li, pak vás k tomu donutí hlad; neboť obležení nebude zrušeno ani o okamžik dřív, dokud nepřijmete naše podmínky!

13. Podmínky pak znějí zcela prostě takto: Zřídíme kolem vašeho města vně zdi plodinový trh, a vy musíte za náležitou cenu kupovat od nás potraviny a tisíc našich mužů musí být přijato v Hanochu po boku králově jako spolurádci a musejí být vámi zaopatřeni.

14. Je-li vám to vhod, pak jděte a přineste nám královo přijetí; není-li vám to vhod, pak ve svých zdech vyhladovíte!“

15. Poté se vyslanci odebrali opět do Hanochu; a král byl nucen do tohoto kyselého jablka kousnout.

16. Poslové se pak opět navrátili a přinesli svolení královo a již příštího dne byl zřízen kolem Hanochu plodinový trh, a Hanochité téměř vyhladovělí kupovali požitiviny takřka za každou cenu.

17. A tak také 1.000 spolurádců vtáhlo do Hanochu a vzali krále zcela do středu, aby musel tancovat, jak oni pískají.

18. V dalším se pak ukáže, jak se pískalo a tancovalo.

* * *

Kapitola 136.

Státní zřízení vnucené králi radou tisíce.

10. října 1843

1. Jak znělo pískání onoho tisíce zahraničních spolurádců?

2. Králi bylo uloženo, předně aby obehnal okružní zdi také oněch deset knížecích měst, aby mohlo být každé město ochranným místem.

3. Rádcové to však učinili proto, aby mohli zřídít, jak proti králi, tak i proti mocným Hanoचितům dostatečně silné protipevnosti a toto velké město držet, jak říkáváte, náležitě v šachu.

4. 1.000 rádců se potom usadilo pevněji a pevněji v oněch deseti městech a byli vlastními pány nad Hanochem, a král byl nyní vždy víc nucen činit jen to, co páni deseti měst uznali za dobré a co vždy pevně chtěli.

5. Z tohoto případu neshledáme nic více a nic méně než ústavu mezi králem a národem; zároveň však také již vidíme vznikat jakousi národní šlechtu a zavádět národní kastovníctví, jímž byly zejména vlastní děti nížiny, a obzvláště mužské pohlaví, určeny a používáno pro práce nejnižší.

6. A uvnitř bylo pány deseti měst pevně stanoveno, že se právě tyto děti mužského pohlaví nikdy nesmějí povyšovat nad svůj stav.

7. Dále bylo také stanoveno, že muž ze stavu rádců aneb pánů nesměl si vzít – kvůli své vážnosti – ženu z nejnižšího stavu.

8. Jestliže se však přesto nějaká dcera z nejnižšího stavu zalíbila pro svou krásu někomu ze stavu pánů, musela být napřed ve zkrášlujícím ústavu jsoucím stále ještě v silném rozmachu králem jaksi zušlechtěna a za dceru adoptována a takto se teprve stala způsobilou stát se ženou pána.

9. Adoptce spočívala zejména v tom, že král musel dát takové adoptované dceři náležitě věno ze svého pokladu. Toto způsobilo pak teprve úplné zušlechtění.

10. Takovými prostředky dovedli spolurádcové převést poklady Hanochu náležitě na sebe a králi vždy více připravit jen pouhé královské zdání.

11. Během asi 10 – 15 let po opevnění deseti měst, které se uskutečnilo asi v 5 letech po známé velké bitvě, poklesl Hanoch tak velice, a byl tak vysát, že se král, tehdy již letitý, dal před tisíci rádci do pláče a pravil

12. „Poslyšte mne, bratři! Jde-li vám o to, abyste nás zničili, pak se chopte zbraní a usmrťte nás, a zmocněte se pak raději najednou všech pokladů těchto měst; ale jednáte příliš bezbožně, zamýšlíte-li jen pomalu nás trápíce usmrtiti!“

13. Hlavní rádcové však pravil: „Dobrá, chápeme tvá slova, jsme-li však rádcové tvoji a rádcové lidu, zda můžeme jednat jinak?! Zda nemá lid větší práva než nějaký slabý král města Hanochu?!”

14. Chceš-li však spatřit Hanoch opět kvetoucí, pak nám odevzdej zcela vedení, zůstaň naší úřední silou jako král, zahalený v tajemnou posvátnou bytost, - a uzříš brzy toto město v největším rozkvětu!

15. Tu si pomyslel král: „Co učiním? Bude-li městu pomozeno, pak mu přinesu obět!“

16. Proto na radu rádců svolil. Rádci se pak stali úplnými pány města, ostatních měst, a tak celé velké země, a král musel nyní podpisoval všechna rozhodnutí, nevěda, co vlastně podepisuje.

17. Tím byl lid sice toho mínění, že to vše přichází od krále, ale král o ničem nevěděl.

18. A tak se z této ústavy utvořila nejhanebnější aristokracie.

* * *

Kapitola 137.

Vláda nové aristokracie nad Asií. Vznik lenních říší a knížectví. Vládce jako neomylný a ukrutný papež lidu. Smrt krále Uraniela.

11. října 1843

1. Aristokracie se vytvářela stále víc a více. Páni z Hanochu stávali se stále mocnější. Jejich říše se rozšiřovala stále dále. Zřizovali nové kolonie, budovali všude nová města a až na říši dětí Sihina byla zalidněna brzy celá Asie.

2. Jen vysoké horské krajiny zůstaly Hanoचितy ušetřeny; byly však zabrány Horadalisty, známým nám bojovným národem Lamešským, který v hordách zaujal lepší horské pastviny.

3. Páni z Hanochu založili 100 lenních říší a knížectví.

4. Kdekoli uprostřed nějaké nové kolonie dali zbudovat nějaké nové město, tam je také ihned dali v léno jednomu jimi učiněnému knížeti. Tento kníže musel odváděti ročně mírný poplatek do Hanochu; jinak byl však neomezeným pánem své země a svého lidu.

5. Takový kníže byl lidu vše ve všem. Byl vládcem ve své zemi a náladovým zákonodárcem; byl ve svém městě jediným velkoobchodníkem, jediným výrobcem i n omnibus (ve všech věcech; vyd. orig.) svého lidu, aby tento lid musel nutně vše u něho kupovat.

6. Pak byl také zároveň – bez Mé vůle – knězem lidu, jenž mu byl poddán; jeho učení se však zřídka dotýkala Mne, nýbrž většina jen jeho důstojnosti, a pravilo * („pravilo“ je nutný doplněk vyd. orig.) že obětuje-li někdo jemu, pak obětuje také bohu, jehož on je zástupcem na Zemi, a že závisí jedině na něm, zda někdo obdrží po smrti těla od Boha věčný život duše, anebo ne.

7. Časem, když se nějaký národ více rozšířil, byli sice ustanoveni také nižší kněží, ale ti směli hlásat jen slovo knížecí, a nikdy slovo vlastní; neboť takové slovo bylo knížetem také již při nejnepatrnější svobodné vůli zatraceno, a provinilec musel vykonat nezřídka směšně kruté skutky pokání, aby se od takového smrtelného hříchu před knížetem osvobodil.

8. Takové skutky pokání záležely v chytání hadů, v usmrcování určitého počtu tygrů, lvů, medvědů, hyen a podobného více; kajícímu bylo však nicméně dovoleno najmout si dobrovolného spolukajícího.

9. Menší skutky pokání záležely v obětech. Kdo nemohl poskytnout obě, byl bit.

10. Ženy měly většinou mnohem volnější zákony a při přestupcích jim bylo za pokání pouze přisouzen určitý počet ran metlou na holý zadek.

11. Právo vykonávat trest smrti vyhradil si však jediný Hanoch; a záleželo v tom, že odsouzený byl pověšen mezi dva 10 sáhů vysoké pilíře řetězem za nohy a pak byl po celý den houpán, ovšem s tělem a hlavou dolů visícím.

12. Ukázal-li někdo na konci dne ještě stopy života, nebyl dále houpán, nýbrž opět uvolněn. Přišel-li k sobě, mohl jít dál, zemřel-li však během noci, byl zrána pohřben. Zemřel-li však mocným houpáním, byla jeho mrtvola vržena divokým zvířatům, která již tehdy chovali ve zvláštních ohradách. Smrt na houpačce byla důkazem, že odsouzený si smrt zasloužil.

13. Ti, kdož byli shledáni hodni smrti, museli tudíž také vždy být posláni lenními knížaty do Hanochu.

14. Netrvalo však mnoho let a v Hanochu muselo být zřízeno již as sto takových houpaček, a nebylo jich vidět ani jeden den odpočívát.

15. Takto trvala tato aristokratická vláda asi sto let a skončila smrtí Uranielovou, jenž dosáhl celkem věku téměř 300 let a nakonec musel zemřít v největší nouzi, ale nicméně ve stavu opět dosažené milosti Boží, které byl jinak zcela pozbyl.

16. Jak to však od nynějška šlo dál, to vše se ukázalo v následujícím.

* * *

Kapitola 138.

Výchova 7 dětí Uranielových na výšině. Řeč Páně k Uranielovi. Útlak Hanochu a jeho národů 1.000 rádců. 2 královští synové jako misionáři v Hanochu a jejich neúspěch.

12. října 1843

1. Uraniel zanechal se svými dvěma ženami sedm dětí, pět dcer a dva syny. Dcery byly neobyčejně krásné, a synové byli pravými obry. Ale ani synové, ani dcery nebyli vychováni doma v Hanochu, nýbrž na výšině.

2. Neboť když se Uraniel ve svém velkém soužení obrátil opět k Pánu a prosil Ho o změnu bída města Hanochu, ostatních měst a celé země v nížině, tu mu pravil Pán:

3. „Poslyš Mne, slepče, kdybys mne byl o to o 77 let dříve poprosil, byl bych mohl vyslyšet tvou prosbu. ale nyní je příliš pozdě.“

4. Slepý a hloupý lid, jakým byl na počátku za Lamecha, lze snadno obrátit, neboť při své slepotě má přece jen otevřené věřící srdce, ale takový vysoce kultivovaný průmyslový národ se považuje za moudřejšího, než jsem Já. Ano, on Mne vůbec nepotřebuje, neboť svět se podle jeho mínění (mínění doplněno vyd. orig.) stvořil sám a ve svém vzniku stvořil také poněkud nutně své zákony, pod nimiž trvá a všechny věci na něm. Co mám s takovým národem dělat?

5. Mé děti již dávno opustily své výšiny a vzaly si v nížině ženy a zplodily s nimi děti silné a plné světského rozumu, které se staly jak svou silou, tak i svým rozumovým mistrovstvím pány všeho světa a všech věcí. Hle, co Já zmohu přitom?

6. Proto ti nemohu pomoci. Jelikož jsi Mne však pohnul, abych mluvil s tebou, a prosil jsi Mne nyní as po 7 let, abych ti pomohl, dám ti pro blaho tvých dětí radu:

7. Hle, na výšině žijí ještě Metuzalém, Lamech, jeho syn Noe a tvůj otec a tvá matka! Dej jim své děti na výchovu; neboť necháš-li je zde, budou ti duchovně i tělesně usmrceny, neboť tvoji rádcové hledí vždy víc a víc strhnout všechnu vládu na sebe.

8. Dáš-li je však na výšinu, zavděčíš se svým rádcům.

9. Oni ti však sice vezmou všechnu moc k vedení lidu a budou tě držet v zajetí jako ptáka v kleci, ale já tvé syny na čisté výšině posílím a pak je pošlu dolů jako mocné učitele, až ty již nebudeš kráčet po Zemi.

10. Obrátí-li se lid, pak vezmu Své právo trestat zpět, jestliže však učitele vystrčí, pak budu veškeren lid, velký i malý, mladý i starý, a tak také veškerá zvířata na Zemi soudit a usmrcovat a na očištěnou zemi dám pak jiné pokolení!“

11. Když byl Uraniel toto uslyšel, dal ihned své děti i se dvěma ženami za doprovodu několika svých osvědčených přátel dovést na výšinu.

12. Tato celá rodina žila na výšině v domě Muthaelově a byla matkou Puristou ve vší bázni Boží a lásce vychovávána a také dosud žijící Lamech a obzvláště Noe a jeho bratr Mahal se velmi obírali bohubílou výchovou těchto dětí.

13. Když však, jak je již známo, král Uraniel v nížině zemřel, rozdělilo tisíc rádců velkou říši mezi sebou a svou mocí začali veškeren lid strašně potlačovat, zřídili ještě několik knížectví a požadovali od knížat nesmírný poplatek.

14. Neboť chtěli Hanoch tak velice zvětšit tím, že by bylo deset měst úplně přivtěleno k městu Hanochu.

15. Při této příležitosti jsem pak vyslal oba mocné syny dolů do nížiny a dal jsem skrze ně kázat.

16. Ale synové byli brzy zajati, svázáni, pak mocně zbiti a posláni pryč s poznámkou, aby již nepřicházeli; neboť lid Hanochu zná Boha lépe než dva takoví hloupí horští lakýmci!

17. Kdyby se jim však opět zachtělo přijít ještě jednou do Hanochu jako Boží hlasatelé, pak dostanou okusiti houpačky.

18. A tak se oni dva synové Uranielovi vrátili smutni zpět a vypravovali na výšině, co je potkalo.

* * *

Kapitola 139.

Porada otců o záchraně pokleslé nížiny.

14. října 1843

1. Někteří otcové na výšině žasli nad tak úplnou pokleslostí nížiny, která byla tak nádherně kvetoucí za Lamecha, za Thubalkaina a ještě dlouhý čas za Uraniela.

2. Lamech pravil k svému synovi Noemovi: „Co soudíš: Kdyby byli tito dva synové Uranielovi vyzbrojeni záračnou silou takového Henocha, anebo silou, jakou Pán Sám vyzbrojil Kisehela a jeho bratry, když je vyslal poprvé do nížiny, nemohli by tím dosáhnout většího úspěchu svého poslání, než pouze silou slovní ráznosti?“

3. Synu, já vím, že Pán dá velice na tebe a že vždy vyslyší spíš tebe než mne. Ano, ty s Ním můžeš mluvit, kdykoli tě napadne, zatímco já musím často celé dny volat, než mne pán vyslyší a ke mně promluví!

4.

Co kdyby ses ve svém srdci obrátil na Pána a přednesl Mu mé přání? Snad by ti vyhověl.“

5. Noe pravil: „Milý otče, já myslím, že zde se již nedá mnoho dělat, neboť pokud vím, v době Lamechově, kdy byl ještě sluhou hadovým, byl v podstatě obrácen jen Lamech sám. Tyranizoval lid a lid celé nížiny úpěl pod jeho tyraní a byl v zajetí; ale toužil po vysvobození.“

6. Tehdy stačilo obrátit jen Lamecha a skrze něho byl pak, jakoby rázem obrácen a vysvobozen celý národ.

7. Ale nyní je tomu jinak; nyní to tu v srdci každého člověka vypadá téměř již tak, jak to tehdy vypadalo jedině v srdci Lamechově

8. Lamech byl až k smrti souzen a teprve vlastní činností a největším sebezapíráním musel pak na sobě napravit a oživit, co na něm a v něm soudil a usmrtil obracející ho Kisehelův zázrak.

9. Jak zhoubně velký a rozsáhlý musel by však nyní být zázrak, aby takto obrátil miliony (lidí), kteří všichni jsou stokrát horší ve svých srdcích, než byl kdy Lamech ve své ukrutnosti!

10. Po mém mínění budeme moci býti spokojeni, získáme-li jen tu a tam snad některé přesvědčující silou slova; ale na všeobecnou změnu v jednání u těchto národů nebude možno již celkem vůbec myslet.

11. Pán vyzbrojí tedy ony dva syny jen silou moudrosti a pošle je pak opět do města Hanochu.

12. Pořídí-li tu něco proti zlé svobodné vůli několika Hanochitů, bude dobře. Nebudou-li to však moci, pak přenecháme vše Pánu a On pak již učiní, co bude správné! Nejsi s tím úplně srozuměn?“ Lamech viděl pravdu výpovědi Noemovy a nežádal pak již, aby Pán oba naplnil zázračnou silou.

14. Ale oba byli naplněni božskou moudrostí a museli se pak odebrat opět do nížiny.

* * *

Kapitola 140.

2 misionáři jako zedníci v Hanochu a jejich povýšení na rádce (sboru) 1.000 rádců.

16. října 1843

1. A takto božskou moudrostí vyzbrojeni odebrali se oba podruhé do velkého města Hanochu; a když tam přišli, dali se najmout ihned za dělníky, a to u velkých spojovacích staveb, které se táhly přímočaře od Hanochu k deseti městům, která tím byla považována za předměstí Hanochu.

2. Tyto přímočaré stavby se skládaly ze dvou řad jednopatrových domů, které z obou stran přirozeně uzavíraly širokou ulici a navenek byly chráněny mocným na obou stranách nahozeným náspem.

3. Nejkratší z těchto ulic byla půl dne cesty dlouhá a nejdelší dobrý den cesty.

4. A právě na této nejdelší ulici, která se právě ještě stavěla a kterou prováděl Uvrak, dali se naši dva poslové najmout jako zdatní zedníci.

5. Za tuto práci sice neobdrželi žádnou mzdu, jelikož při těchto stavbách byla již zavedena robota, ale jako zedníci měli právo dát se zaopatřovat od nádeníků. Všem nádeníkům bylo pak 1.000 pány Hanochu pod trestem houpačky nařizeno, aby se starali střídavě o potravu, aby zedníci nebyli ve své důležité práci zdržováni.

6. Tak byli také oba naši poslové jako zedníci poněkud lépe na tom než nějaký obyčejný nádeník.

7. Jako zedníci se však vyznamenali tak velice, že upozornili na sebe dohlízející pány, neboť jejich stavby stály tu tak ozdobné a stejnoměrné, jako by byly ulity.

8. Obdivovali jejich prozíravost a moudré používání materiálu a brzy je povýšili na stavbyvedoucí.

9. Když se pak stali stavbyvedoucími, upravovali své stavební parcely s takovým důmyslem a dovedností, že jejich domy vypadaly tak divuplně nádherné, že se každý před nimi zastavil a nemohl se nádhře jejich staveb dost vynadivit.

10. Páni z Hanochu litovali, že nepoznali a neocenili jejich vlohy dřív.

11. Ježto však zbývalo nicméně postavit velký úsek ulice, byli oba učiněni ihned vrchními stavebními řediteli a vedli tedy povšechnou stavbu; a všechny jejich stavby byly nejdříve obdivovány.

12. Když však byla tato nesmírná stavba dokončena, a to během deseti let – ovšem však za pomoci milionů rukou, při kteréžto příležitosti zahynulo tisíce a tisíce lidí, dílem hladem, dílem špatným nakládáním a dílem nezhodná epidemicky šířenými nemocemi – tu byli naši dva poslové všemi tisíci pány zároveň přijati do rady a bylo jim svěřeno veškeré nejvyšší vedení ve stavebnictví.

13. Ježto však při takovémto zvětšení města Hanochu přibýlo rovněž městských obyvatel s jejich potřebami a tím byli nuceni ukládat okolním knížatům stále větší břemena, která již nemohli sehnat, tu knížata povstala; některá se protivila násilně, jiná však prchla do dalekých zemí.

14. A tak byl Hanoch vydán na pospas největší nouzi a neměl již žádného pramene, kterým by se byl mohl zachránit alespoň před hladem.

15. Tu byli oni dva rádcové z 1.000 pánů otázeni, co by se nyní mělo učinit, aby bylo město zachráněno.

16. Oba však odložili odpověď na sedm dní; neboť pravili: „Velké a důležité věci potřebují čas ke zralému uvážení; proto můžeme teprve za sedm dní připravit k tomu náležitý plán.“

* * *

Kapitola 141.

Řeč dvou poslů ke shromážděným rádcům.

17. října 1843

1. Po sedmi dnech se sešlo 1.000 pánů opět k radě a oni dva poslové, nyní jako vysocí spolurádcí, se objevili uprostřed tisíce rádců a jednohlasně pravili toto:

2. „My jsme vše zrale uvážili a nezvratně jsme shledali, že to s nynějším státním zřízením již dál nepůjde. Co je moc, to je moc!

3. Našemu městu Hanochu se dostalo nesmírně velkého rozšíření. Již za doby krále Uraniela bylo příliš velké, a kdyby nebyla kolem něho vedena nejvyšš nešťastně projektovaná okružní zeď, stál by tu Hanoch ještě jako kvetoucí město.

4. Že je však nyní blízké svému úplnému zániku toto nejstarší z měst na zemi, to si můžete tak dobře jako my vypočítat na prstech!

5. Považte, nás nyní jakoby 1.000 králů! Každý o sobě vede dvůr s tisíci lidmi obého pohlaví ke zvelebení a zajištění svého úřadu, což činí, s námi započteno, desetkrát sto tisíc lidí. Tito lidé i s námi nepřiloží ruce k půdě, přesto však chtějí dobře žít!

6. Táži se: Kdo má, kdo může pro takový nesmírný počet lenochů zajistit chléb? -

7. Pojďme však dál. V každém z deseti předměstí sedí také sto tisíc úředníků, zbrojnošů a lenivé služebnictvo výše postavených úředníků a mnohých starých šlechticů.

8. Ti všichni nemají s půdou zemskou co činit, ale přesto chtějí znamenitě žít! Život by byl zajištěn správně; ale odkud vzít, co nepřináší půda zemská?!

9. Ale jen dál! Nyní počítáme v našem velké městě 10 ústavů pro zkrášlování žen. Každý je úplně napěchován a obsahuje nezřídka as 10 – 20.000 žen a vedle toho dobrou třetinu profesorů a jiných sluhů. Ti všichni chtějí a musejí nadmíru dobře jíst a půdu zemskou, na níž roste chléb, znají sotva podle jména!

10. Ale jen dál! V tomto velkém městě Hanochu žije nyní podle našeho soukromého výpočtu 200.000 šlechtických rodin se svým služebnictvem, celkem asi 30 krát sto tisíc lidí. Také ti se v celém svém životě zemské půdy rukama nedotkli, a přesto chtějí jíst nadmíru dobrý chléb!

11. A jen dál! Bezúčelně stálou touhou po zvětšování města bývá půda zemská bezúčelně umrtvována, a tam, kde se postaví velký nový dům, neroste již obilí.

12. Za druhé: Taková nádherná budova vábí však majetné, dříve výdělečně činné venkovany do města. Oni koupí dům, obývají jej, žijí pak ovšem ze svých prostředků, ale nemají již pozemky k obdělávání a nyní kupují, co potřebují.

13. To je dobré a slušné, ale půjde-li věc tak daleko, usídlí-li se denně 10 – 20 rodin z venkova ve městě, od koho se pak bude kupovat chléb, stane-li se veškeren venkovský lid pološlechtickými, práce se štítlými měšťskými občany anebo aspoň sluhy měšťských občanů?!

14. Všem vašim vazalům předpisujeme dále poplatky na poplatky. Tím děláme lidu venkovský život opovržením hodný. Prchají buď do dalekých nám neznámých zemí anebo se tu a tam mocně protíví naším nespravedlivým požadavkům.

15. Táži se: Kdo nám bude nadále dodávat chléb? -

16. Hleďte, tak to s tímto státním zřízením na žádný způsob již nepůjde! Poradte se nyní tedy o našem svědomitém návrhu, a my vám pak dáme k ruce prostředky, kterými se bude moci tomuto zlu aspoň poněkud odpomoci.

17. Takto pravili jsme my jako spolurádcové ve vsí vážnosti podle pravdy před vaší tisícovou vznešeností.“

* * *

Kapitola 142.

Záchranný plán dvou poslů a jeho uskutečnění.

18. října 1843

1. Celá vysoká rada zapřísahala však ony dva, aby mluvili dále; neboť poznala hlubokou pravdu jejich výpovědi, proto se chtěla dozvědět ještě víc a konečně také prostředky, jak by tomu zlu mohlo býti odpomoženo.

2. A oba se jali opět takto jednohlasně mluvit: „Račte nás tedy, vysocí radové, vyslechnout. Také svým životem zaručujeme nejúplnější pravdu toho, co vám nyní sdělíme. Nevykoná-li se to, pak vám ručíme za to, že ve 14 dnech bude v tomto městě napočítáno víc než milion mrtvol a k tomu ještě bude povstání lidu proti nám, jakého země ještě nikdy nezažila. Lidé se budou zabíjet, nás však zabijí nejdříve, a pak se budou naši krví a tělem sytit!

3. Aby však bylo možné vyhnout se a předejít této jistě hrozné události, která by se jistě dostavila, jsou nám nyní zřejmě ponechány – však jen na nejvýš krátký čas – jediné tyto cesty:

4. Prvá cesta je, že co nejrychleji zrušíme všechny hrozně nákladné ústavy ke zkrášlování žen, že vyšleme na všechny strany ihned rychlé posly a dáme jimi celému světu oznámit, že tyto ženy lze nyní mít zcela zadarmo ještě i s přídatkem pokladů a prostředků k živobytí, nahromaděných v těchto ústavech.

5. Profesoři a umělci v oboru zkrášlování se však musejí vystěhovat, a to každý aspoň s třemi ženami. Tyto ženy budou vedle některých pokladů a prostředků k živobytí jejich bene (statkem; vyd.orig.) Země je velká a pohoří jsou téměř vylidněna. Jistě naleznou své zaopatření.

6. Potom však budou tyto velké budovy zbořeny a z velkých míst, které druhy zaujímaly, vzniknou úrodné zahrady, takže již za rok bude si z toho moci 10.000 pilných lidí vydobývat prostředky k živobytí!

7. Dále je zde téměř nespočítatelné množství opravdových zahaleců, kteří se nazývají šlechtici, nemají však nic jiného, než svou podvodnou hubu. Ven s nimi! Každému se dá s sebou žena ještě trochou zlata obdařená a naše město bude zbaveno ihned několika statisíců lidí, kteří se zde dočista k ničemu nehodí!

8. Budou-li se tázat, kam mají jít, ukážeme jim cestu na pohoří. Jistě tam naleznou zaopatření!

9. Stejným způsobem zmenšíme také my své tělesné strážce z 1.000 na 100 a propuštěným dáme s sebou na půl roku zaopatření, a tak tím odejmeme městu opět množství nepotřebných, nic nevydělávajících spotřebitelů, a tím mu zjednáme ulehčení, jímž se vlastnímu občanstvu usnadní, aby se spíše mohlo přirozeným způsobem zaopatřovat.

10. Příčinnivému občanstvu pak oznámíme, aby předně proměnil všechna velká městská náměstí v úrodné zahrady; za druhé: ulice, které jsou široké, ať osází ovocnými stromy; za třetí: terasy domů ať přemění rovněž v zahrady; za čtvrté: rovněž tak velkou městskou zeď, která sama může poskytovat pro 100.000 lidí všelikou zeleninu a ovoce; za páté: vnější obvod města s houpačkami bude proměněn v pole; za šesté: Každá zbytečná budova bude zbořena a rovněž v zahradu přeměněna, a již touto manipulací budeme uvedeni za rok do tak příznivého stavu, že jej bude možno jistě nazvat záviděníhodným!

11. Bude-li tato rada provedena, přikročme pak teprve k radě další!

12. Tato rada byla s velkým souhlasem přijata a ještě téhož dne byly přiloženy ruce k dílu, a ve 14 dnech to bylo v městě Hanochu lidmi již tak prořídilé, že se pozorovateli zdálo, jakoby se nacházel v lese domů; přesto však žilo v něm ještě přes dva miliony pilných občanů, kteří proměnili vše v úrodné zahrady.

* * *

Kapitola 143.

Další reformní návrhy dvou poslů; návrh na otevření chrámu a zavedení uctívání Boha. Spor mezi 1000 rádcí.

19. října 1843

1. Když po uplynutí jednoho roku bylo vše dost v pořádku a také se opět několik lenních pánů přiznalo k mírnému poplatku, jímž se vydatně pomohlo velmi sníženému počtu obyvatelstva Hanochu – aspoň na tak dlouho, než se staly všechny nově založené zahrady náležitě úrodné – sešlo se tisíc rádců opět k radě, aby uslyšeli od oněch dvou rádců pravidla, jak se chovat dále.

2. Když byla rada shromážděna, a oni dva byli požádáni, aby se vyslovili k dalšímu všeobecnému dobru, tu oba opět povstali a mluvili takto:

3. „Poslechněte nás tedy, vysocí rádcové města Hanochu! Dosud jste se přesvědčili, že vše, co jsme vám radili, mělo nejlepší úspěch a bude mít ještě stále lepší, podle toho, jak se bude vše co se nyní započalo, stále víc a více upevňovat a zdokonalovat. O tom můžete být předem přesvědčeni.

4. Tak také naši vasalové se rádi přiznají k dani, budeme-li vždy více s to daň snižovat tím, že ve vnitřních značných prostranstvích města budeme produkovati tolik, kolik je třeba pro naše skrovné živobyčí.

5. Také náš střídmy způsob života jistě snadno nepřivábí do města novousedlíky, zato však tím spíš koupěchtivé našich užitečných výrobků, které jim chceme a také budeme schopni za mírné ceny dodávat.

6. Tím budeme udržovat my, jakož i naši potomci, budou-li kráčet po našich cestách, toto nejstarší, úcty nejhodnější město světa stále ve stavu největšího rozkvětu, a žádný z jeho obyvatel nebude si naříkat na nouzi.

7. Nebudeme-li se chtít dál nikdy obohacovat na úkor okolních národů, a nebudou-li také objevovat na nás žádné bohatství, nýbrž jen občanskou činnost a skromnost, pak nebude nikdy nějakým mocným se stavší národ podněcován k tomu, aby nás podmanil a vzal nám poklady. Ty mít nebudeme, ale v opačném případě si nebudeme ani hodinu jisti před přepady a pleněním.

8. To všechno je nyní dobře propočítáno, a nepřerušené štěstí Hanochu kovovým písmem napsáno.

9. Ale jen jedno jsme ještě nevyslovili k úplnému uskutečnění naší rady, a vyhradili jsme si to jako korunu všeho naposled!

10. A toto jedno je, že se předně musíme sami začít zcela vážně držet všemohoucího Boha, a to jediného Boha našich otců, na kterého však také všichni obyvatelé tohoto města vesměs zcela zapomněli. Musíme se opět učit ho poznávat, vzývat a milovat!

11. Bez tohoto zabředne nejlepší rada nás všech do prachu nicoty, a několik let postačí, abychom se uvedli do ještě větší bídy, než jsme kdy zakusili!

12. Proto musíme oba chrámy Lamechovy opět otevřít a přinést v nich Bohu, jedinému Pánu, náležitou děkovnou a prosebnou oběť!“

13. Při této řeči začali mnozí rádcové zcela mocně ohrnovat nosy; ale ne nepatrný počet byl nicméně s oběma srozuměn, jen navrhoval zřízení několika chrámů.

14. Ale část rádců nechtěla o tom nic vědět, nýbrž hlasovala pro to, aby také místa oněch dvou chrámů byla proměněna v zahrady, a tak vznikl mezi rádci spor.

15. Další nám ukáže, jak to dopadlo.

* * *

Kapitola 144.

Opětné povolání oněch dvou moudrých rádců. Zesvětšující reformní ideje rady tisíců. Odpor dvou moudrých a jejich návrat na výšinu.

21. října 1843

1. Celý rok uplynul za tohoto vzájemného sporu, aniž by se urovnal; nezbylo jim tedy nic jiného, než aby vzali ony dva spolurádce opět na poradu, co se tu má ve všeobecně nejpříjemnějším případě stát.

2. Neboť rádcové se shodli v tom, že uznávání Boha, v čas potřeby také několika bohů, je k zachování pořádku u lidu třeba; jen by se nesmělo takové uznávání, mělo-li kdy být přijatelné, docilovat u lidu prázdným žvaněním kazatelů opírajících se o slepou víru. Mělo by se docílit po-

mocí čisté vědy, tedy bádáním přírody, matematikou, filozofií a uměleckým, boha důstojným podáním.

3. Tím by obdržel lid něco držitelného a přesvědčujícího namísto temného, jedině na slepé víře postaveného mysticismu, v němž by o sobě samém právě tak dlouho opět zůstal, dokud by žili mystičtí učitelé. Kdyby však tito učitelé svou přirozeností nuceni museli sami jednou zemřít, pak s nimi umře také jejich celé učení, a lid tu pak bude stát načisto oklamán. A kdyby byli národové takto častěji nějakým mystickým Bohem napalováni, pak by je nebylo možno již přivést ke zcela žádnému uznání Boha.

4. V tomto smýšlení bylo našich tisíc rádců ve shodě, a proto se vlastně obrátili na ony dva.

5. Ti dva však pravili: „Vysocí rádcové velkého města Hanochu! Před rokem jsme vám ukázali správný plán zvěstováním Božím, vy jste jej však zavrhlí! Co tu máme nyní ještě více činit?“

7. Tento plán jsme vám oznámili; leč vy jste jej zavrhlí a stanovili jste nyní jiný, podle vašeho mínění trvalejší. Uvedte je tedy podle vašeho názoru také ve skutek a dejte se z následků poučit, co dobrého jste tím dokázali.

8. My však na něm podíl mít nechceme a nebudeme vám v provedení vašeho plánu ani v nejmenším nějak překážet.

9. Učíte tedy s Hanochem co se týká Boží nauky, jako jste to učinili s lenními knížaty, kdy jste každému dali s sebou jinou Boží nauku, abyste je podle takové různé nauky snadno rozeznali a tak od nich také vymohli snáze nájemné, tak se brzy dožijete v Hanochu jistě týchž výsledků, jakých jste se dožili s vasaly!

10. Ze všeho jste se dosud přesvědčili, že vše, k čemu my jsme vám radili bylo předně snadno proveditelné, a že to za druhé bylo rozhodně ku prospěchu celého velkého města.

11. V ničem jsme vás neoklamali, nýbrž vždy jsme to mínili s vámi k vašemu dobru, co nejpoctivěji, a o ničem k našemu vlastnímu blahu jsme se vám nikdy ani slůvkem nezmínili.

12. Tak byl také před rokem námi vyslovený plán podán k uznávání a k počtě Boha k dobru nás všech; vy jste však hned zpočátku na něj narazili, celý rok jste se pak pro něj rvali, až jste se nakonec shodli v tom nejzavržitelnějším, a proto vám nemůžeme také žádnou cestu k provedení radit.

14. Čiňte tedy, jak za dobré uznáváte; my však jsme ve vašem středu domluvili a dosloužili! Proto vás nyní opustíme a nežádáme žádnou odměnu, abyste poznali, že jsme se vždy starali o vaše blaho.

15. Kdo však chce odtud odejít s námi, ať to učiní, než bude příliš pozdě!“

16. Poté opustili oba velký poradní sál, vzali své služebnictvo a odebrali se opět na výšinu.

17. Co se však potom v Hanochu vše uskutečnilo, ukáže následující.

* * *

Kapitola 145.

Návrat a zpráva dvou poslů na výšině. Lamechova prosba k Pánu. Odpověď Páně a vyslání deseti ohnivě mocných misionářů do nížiny.

23. října 1843

1. Když přišli opět na výšinu, vypravovali dosud žijícímu Lamechovi, Noemovi a jeho bratru Mahalovi, co vše je potkalo v nížině, a zároveň se jich také tázali, zda se nikdo z nížiny, kdo asi před třemi léty došel, neusídlil zde na výšině

2. Starý Lamech odvětil: „Milé děti, ta otázka bude brzy zodpovězena; neboť pokud zde sahá náš na celé dny rozsáhlý majetkový okrsek výšiny, neobjevil se ani člověk. To ať vám poslouží za odpověď, zaručující nejuplnějši pravdu na vaši otázku.“

3. Ale tím větší pozornosti zasluhuje vaše předchozí vypravování; neboť z něho jasně vychází, že v krátké době přejde všechen lid v nížinách buď do modlářství, anebo se zcela oddá bezbožnosti.

4. Ó, Pane a Otče, dej nám zde, svým slabým dětem, radu, co tu činit, aby ti národové byli opět uvedeni na pravou cestu.“

5. Pán pravil ihned, všem zároveň dobře slyšitelně: „Jděte do jižní krajiny. Tam bydlí roztroušeně ještě 107 rodin; jsou to potomci oněch sedmi, které jsem poslal kdysi za dob Lamechových dolů do Hanochu, aby hlásali ztracenému městu pokání.

6. Mezi těmito rodinami naleznete deset mladých, velmi statných mužů, kteří si dosud nevzali žen. Vkládej na ně, Lamechu, ve jménu Mém ruce a Já je zázračně obdařím mocí ohně. Budou-li pak na kterémkoli místě v nížině volat ze Země oheň, tam přijde a stráví, kolik tito ohně mocní budou chtít.

7. Tito takto vyzbrojení půjdou pak do nížiny a tam budou po sedm let všude hlásat pokání. Budou-li je chtít někde chytit, ať se obklopí ohněm. Tento oheň srazí vždy jejich nepřátele k zemi a zničí všechny jejich zbraně.

8. Jestliže se lid v sedmi letech obrátí, pak ať zůstanou jako kněží v nížině; jestliže se však lid neobrátil, ať obklopí Můj chrám v Hanochu neuhasitelným ohněm a pak se opět odeberou na výšinu. Toto se staň!

9. Já však odvrátím Svou tvář v té době od nížiny, abych neviděl, co se stane! Amen.“

10. Tu povstala společnost, odebrala se ihned do jižní krajiny a hledala oněch deset označených mužů.

11. Když byli nalezeni, učinil s nimi starý Lamech ihned, jak mu to Pán přikázal, a oněch deset vyzkoušelo ihned svou moc ohně a odebralo se pak za mnohonásobného žehnání do nížiny.

* * *

Kapitola 146.

Pokyn k ocenění časových údajů v duchovním způsobu vypravování. Přijetí deseti poslů v Hanochu.

24. října 1843

1. Od doby návratu obou synů Uraelových domů až do doby tohoto poslání oněch deseti ohněmocných poslů uplynuly asi dva roky, ač to v jednom vypravování vypadá, jako by se ta věc odehrála v jednom dni.

2. To je řečeno k lehčímu porozumění celku, protože v duchovním způsobu vypravování sdělují se častěji skutky, jako by se staly v jednom dni, zatímco pozemsky časově uplyne mezi nimi nezřídka několik let.

3. Tak se také dokonce častěji ve Svatém Písmu praví: „A téhož dne“, zatímco si taková pro jeden den líčená skutečnost vyžádala ve vnější skutečnosti nezřídka l é t a.

4. To tedy k snazšímu porozumění podobných vypravování.

5. Jak bylo však našich deset poslů v Hanochu přijato a jakým shledali v této krátké době toto město a tento národ?

6. Když přišli k bráně, byli ihned zadrženi a přísně soudcovsky dotazováni na výkaz svého původu a zda písemný cestovní pas (byla v oné době v Hanochu také již zřízena přísná policie.)

7. Poslové však pravili: „Jsme posláni shora k vaší spáse, a Bůh, Pán nebes a Země je náš cestovní pas.

8. Jsme k vám posláni, abychom vám hlásali vážné, přísné pokání, anebo, neobrátili-li se poté, nevyhnutelný Boží soud, který vás od základu zničí úplným přívalem Božího hněvu!“

9. Když poslové vyslovili před slavným soudem policie u brány tato „nenáležitá“ slova, bylo zle. Byli ihned prohlášeni za urážce majestátu Vysoké rady a jati jako zřejmí pobuřovatelé lidu a prohnání přívrženci jiných zahraničních knížat.

10. Ale tu jim prospěla moc ohně; neboť v tom okamžiku, kdy je zajala policejní stráž u brány, vyrazily ze Země plameny a zahnalý stráž na nejhanebnější útěk do města. Naši poslové vešli pak nerušeně do města.

11. Od této brány byl pak ještě malý den cesty až k zlatému sídlu tisíce rádců, kteří však nyní již zvolili ze svého středu naoko krále, který však neměl žádnou jinou moc, než vždy potvrdit, na čem se usneslo oněch tisíc rádců.

12. Jelikož tedy naši poslové nemohli téhož dne dosáhnout místa zlatého hradu, byli nuceni v jednom z mnohých nově zřízených hostinců přenocovat a teprve příštího dne se přiblížit k zlatému hradu.

13. Avšak toto přenocování bylo již počátkem onoho příznivého přijetí, kterého se našim poslům později dostalo v celém Hanochu; neboť předně byli pokud možno již v tomto městském okrsku rozhlášení prchající stráž s přesným popisem jejich podoby a za druhé lze si snadno představit, s jakou vlídností byli proto v našem hostinci přijati.

14. Když požádali o občerstvení, tu hospodský a jeho lidé uprchli, a když hledali nocleh, našli všechny dveře uzavřeny; neboť lidé se báli, že by mohli zapálit celý dům. Proto je nechali ležet pouze ve světnici, do níž zprvu vstoupili.

15. Takové tedy bylo prvé přijetí ve městě; pokračování pak ukáže, jak to vypadalo dále.

* * *

Kapitola 147.

Mistrovské dílo policejní organizace v Hanochu. Útěk ostře ozbrojené armády před deseti ohnivými posly.

25. října 1843

1. Že však naše policejní stráž brány neprchala nikam jinam než právě k tisíci pánům, lze zcela snadno poznat a rukama nahmatat.

2. V jiném případě by toho ovšem neměla zajisté zapotřebí; neboť policejní kultura Hanochu byla v nejuplnějším smyslu již ve svém prvním vzniku nejvyšším dokonalým mistrovským dílem, proti němuž veškerá nynější vyzvědačská zařízení jsou naprostou hudlařinou.

3. Neboť předně každý majitel domu v Hanochu měl povinnost vydržovat na vlastní útraty jednoho nad celým domem bdícího policistu.

4. Veškeré občanstvo každé ulice si ještě muselo udržovat jednu, dvě až tři kanceláře, v nichž byly sbírány policejní zprávy z celé ulice a teprve odtud se pak podávaly dvoru.

5. Všechny ulice byly pojmenovány, domy v každé ulici opatřeny čísly, a každý majitel domu obdržel dvě jména, jedno jméno domu a jedno pro svou osobu; všichni ostatní obyvatelé domu měli jméno jen ad personam, to je každá osoba pro sebe měla zvláštní jméno.

6. Každá ulice a každé náměstí mělo pak předepsanou barvu a předepsaný kroj, a majitel domu měl nosit na svém svrchním šatu kousek zlatého plechu, na němž muselo být číslo jeho domu; každý jiný člověk musel pak nosit číslo domu, který obýval, na bílém šátečku přišitým na jeho šatu.

7. Tato policejní opatřnost byla učiněna proto, aby mohl být každý člověk, kdyby se kdekoli i jen v nejmenším prohřešil proti nějakému předpisu, pouliční stráž uchopen a ihned odveden do domu, který obýval, kde domácí pán musel zaplatit pokutu předně uličnímu úřadu, a za druhé také onomu uličnímu úřadu, kde se někdo dopustil něčeho protipolicejního.

8. Ježto však všechny uliční úřady dostaly třetinu pokuty a zároveň měly právo určovat v každé ulici protipolicejní činy, je pochopitelné, co tu vše bylo za krátkou dobu jako protipolicejní vymačkáno, a nebylo pak v ulici téměř majitele domu, který by nemusel denně zapravit nějakou pokutu.

9. Měl však ovšem právo dát se od svých provinilých domácích druhů odškodnit. Jestliže však nic neměli, pak byl odkázán na čekací banku a nedostal desetkrát nic.

10. Jestliže zvláště hospodský ubytoval cizí hosty a ihned o tom neuvědomil uliční úřad, pak to byl již hrubý přestupek, na který byl ustanoven velký trest.

11. Z toho důvodu běžel také náš hospodský ihned na uliční úřad a oznámil tam vše, co byl na těchto deseti poslech pozoroval a co o nich slyšel od uprchlé stráže brány.

12. Odtud se pověst o ohnivých mužích rozšířila brzy po celém městě, uprchlá stráž oznámila s přiměřeným zveličením zjev oněch deseti ohnivých mužů u dvora, a již příštího dne byla svolána branná a zbrojní pohotovost a poslána do hostince, kde se zdržovalo našich deset poslů.

13. Několik tisíc mužů náležitě ozbrojených oštěpy a kopími oblehlo zrána příštího dne hospodu a hospodský pravil hostům: „Jděte ven a braňte se nyní proti mnoha tisícům oštěpů a kopí!“

14. A oněch deset bylo posíleno, povstalo, vyvolalo ihned oheň ze země - a v okamžiku začaly všude na ulici vyrážet mocné plameny a zahaly veškeré mužstvo na nejohavnější útěk. Našich deset tu stálo samo a chválilo Boží všemohoucnost.

15. Hospodský padl pak před nimi strachem a hrůzou na kolena; neboť byl toho mínění, že to jsou skutečně buď bohové anebo duchové ohně, kteří by zničili celé město.

16. Příště bude ukázáno, co se stalo dále-

* * *

Kapitola 148.

Jednání deseti poslů s hospodským. Průvod tisíce ke hradu. Třetí zázrak s ohněm: požár hradeb.

26. října 1843

1. Oněch deset pravilo však hospodskému „Povstaň, a nepovažuj nás za něco, co nejsme! Neboť nejsme ani bohové ani snad duchové ohně, nýbrž my z výšiny jsme lidé jako vy a byli jsme vyzbrojeni Bohem mocí ohně jen k vašemu blahu, abyste nás uznali za opravdové posly Boží k vám a podle našeho slova se budoucně obrátili.

2. Učiníte-li to, budete vbrzku nastávajícího soudu Božího ušetřeni; jestliže se však podle našeho slova neobráte, pak z naší moci ohně poznáte, že vám všem sedí hněv Boží již na šíji, neboť oheň, jenž nás poslouchá, je jako hněv Boží!

3. Včera večer jsme tě prosili o večeři. Proč jsi nám tedy nedal večeři? Myslíš, že bychom ti ji byli zůstali dlužní?

4. Ó, pohleď, máme s sebou poklady z nebes. Těmito poklady bychom tě byli co nejbohatěji odměnili!

5. Ty jsi však před námi zamkl své spižírny, a tak zavíráme nyní také my poklady nebes před tebou, a budoucně uvidíš, zda se ti dostane něčeho z pokladů, které máme podle určení Boha Samého hojně rozdat v tomto městě!“

6. Hospodský však pravil: „Já jsem neznal vás, a naše hanebné zákony vyžadují vůči cizincům největší opatrnost, za jejíž zanedbání jsou stanoveny nejtrpčí tresty, proto mně již musíte promiout, byl-li jsem nucen těmito strašnými zákony vůči vám tak jednat.

7. Já však nyní vše opět napravím a ubytuji vás a opatřím vším, čeho je k vašemu pobytu třeba v tomto velkém městě, neboť nyní, ježto jsem viděl vaši moc, žádného soudu se již nebojím. Vraťte se tedy opět do mého domu a přijměte tu stravu i ubytování; neboť mé nejlepší pokoje a má nejlepší strava budou vám ustavičně k službám! Jen mne podle vaší hrozby neopouštějte. O to vás, milí mužové, pro vašeho všemohoucího Boha prosím!“

8. Poslové pravili: „Pán Bůh je pln slitování ke každému hříšníku, jenž doznává svůj hřích, oškliví si jej a zcela se ho zbavuje.

9. Tak také my nejsme nesmiřitelní; odpouštíme ti tvé chování a poklady nebes ti nebudeme zadržovat.

10. Ale ubytování u tebe zatím nemůžeme přijmout; neboť musíme k pánům tohoto města, kteří hanebnými zákony způsobují, že všechen lid odpadá od Boha. Ti musejí být nejdříve obráćeni.

11. Až se to stane, pak se k tobě vrátíme a využijeme, žehnajíce ti, tvé nabídky.“

12. Hospodský však pravil: „Milí mužové! Toto město je strašně veliké, je v něm několik tisíc ulic a mnoho tisíc domů. Jak naleznete opět tuto ulici a tento můj hostinec?“

13. Poslové pravili: „O to se nestarej; neboť jako ty sám nalézáš svou ulici a svůj dům, tak jej nalezneme také my. Neboť naším Vůdcem je Bůh, a Ten zná zcela dobře tvůj dům a ulici, v níž stojí.“

14. S těmito slovy zanechalo oněch deset požehnutí v hostinci a pak se všichni odebrali do města a již za půl dne došli ke zlatému hradu, který dal postavit Uriael.

15. Ale o vstupu dovnitř nebylo tentokrát ani řeči, neboť vše bylo již zataraseno a zabarikádováno a obsazeno ostrými lučištníky.

16. Pán však pravil poslům: „Nepřibližujte se příliš k hradbám a zůstaňte zde stát, až vám proklestím cestu Já.“

17. Tu se poslové zastavili, a z hradeb vyrazily vzhůru ihned mocné plameny a vše strávily: barikády, zbraně a také lidi, kteří dosti rychle neutekli.

18. Toto byl třetí div ohně v městě Hanochu.

* * *

**Pán poučuje deset poslů ohně před jejich vstupem do hradu.
Deset poslů promlouvá k tisíci členům rady v radním sále.**

27. října 1843

1. Když byla nyní tímto nejvyšším zázračným způsobem prokletěna cesta do zlatého hradu, pravil Pán opět k poslům: „Nyní můžete jít dál!

2. Nenuťte však nikoho k obrácení násilím, nýbrž hlásejte spravedlivé pokání, a kažte ve jménu Mém! Žádejte otevření obou chrámů a varujte co nejživěji rady před veškerým uctíváním obrazů a modloslužbou a hlásejte co nejdůtklivěji Můj brzký soud! Toť vše, co zde učiníte!

3. Obrátí-li se poté dvůr, pak zde zůstaňte, jak jsem vám na výšině řekl, jako kněží. Obrátí-li se však dvůr po vašich slovech jen naoko, pak mu vytkněte přísně jeho licoměrnost, odejděte poté ihned ode dvora a odeberte se na náměstí a ulice, a zvěstujte pak vážné pokání ve jménu Mém veřejně.

4. Zbraní bezmocných se nebojte, neboť zahladím je ještě, než vás bude moci někdo pln smrtelné žádostivosti uchopit.

5. A tak kažte ve městě po celé tři roky. Budou-li se vám posmívat, odejděte z města a kažte pak ještě po čtyři roky venkovskému lidu. Jestliže se někde lid ke Mně zcela obrátí, pak ho nechte jít na výšinu. Já Se tu budu o něho starat a opatřím ho ihned vším, co bude na světě k životu potřebovat.

6. Kde se však lid neobrátil, tam jej ihned opět opustěte, a jděte na místo jiné!

7. Na venkově však zůstaňte jen čtyři roky; a až vás zavolám, pak se, neohlížejíce se vraťte, ihned opět na výšinu!

8. Nyní víte, co máte činit, a tak tedy jděte ve jménu Mém do hradu. Amen.“

9. Tu naši poslové pokračovali opět v další cestě, a odebrali se ihned do zlatého hradu a zastihli v něm v nesmírně velkém sále oněch tisíc rádců shromážděných se zdánlivým králem uprostřed ve velmi důležité poradě.

10. Právě se mezi sebou radili, jak by se zbavili těchto 10 netvorů ohně.

11. Když však právě za tím účelem vypracovali velmi ošklivý licoměrný plán, podle něhož se usnesli, že vyslechnou na oko s velkou zbožností slova deseti a vnějšně se podle nich obrátí, vnitřně však nicméně neopomenou žádný prostředek, jímž by dostali posly ohně z města, - tu vstoupilo náhle k úžasu všech tisíc radů i s jejich zdánlivým králem oněch deset do poradního sálu a pravili:

12. „Pokoj vám! Podle vašeho plánu nás nikdy z města nedostanete; až však naše doba uplyne, pak k vašemu zániku již beztoho město opustíme, ale nikoli podle vaší ničemnosti, nýbrž podle vůle Toho, jenž nás poslal k vám!

13. Pochopte především toto a připravte se na zprávu, kterou jsme vám nuceni podat od Boha, všemohoucího Pána! Proto otevřete nyní uši, a poslyšte. Amen.“

* * *

**Řeč jednoho z tisíce rádců k deseti poslům.
Promluva jednoho z deseti poslů k tisíci rádcům.**

28. října 1843

1. Jeden z tisíce rádců však povstal a šel vstříc oněm deseti, podle dvorního mravu se před nimi uklonil a řekl:

2. „Mocní vyslanci bezpochyby nějakého nám neznámého knížete a pána nade všemi oheň chrlícími horami, jichž je velké množství kolem nás! Přistupte blíž, ano, pojděte do našeho středu a zhoštěte se svého rozkazu pro nás, neboť hleděte, sál je veliký a nás je mnoho! Proto se musíte postavit doprostřed sálu, abychom mohli všichni slyšet váš jistě vážný návrh, neboť jsme velcí přátelé dobrých návrhů a uposlechneme vás také ve všem, co uznáme za dobré.

3. Kdyby však v nich měla být nějaká titěrná věc, pak jako jistě mužné bytosti vyššího druhu poznáte ještě lépe než my, že ji nebudeme moci přijmout podle naší svobodné vůle.

4. Jako vyšší bytosti můžete nás k tomu sice svou strašnou mocí přinutit, ale pak vy tím pramálo dosáhnete a my z vašeho mimořádného poselství rovněž pramálo získáme.

5. A tak tedy račte nám laskavě tamto uprostřed přednést svůj návrh; neboť my všichni i s králem jsme ochotni naslouchat vašim slovům a očekáváme od tak mimořádných bytostí, jakými jste, právem něco nejvýš mimořádného.“

6. Tu se oněch deset odebralo podle přání tohoto rádce doprostřed sálu, a jeden z nich se obrátil ve jménu všech deseti těmito slovy na celé vysoké poradní shromáždění:

7. „Přátelé a bratři, rozpomenete-li se na své otce, pak zajisté musíte doznat, že oni všichni byli vesměs potomky Adamovými, a vlastně dětmi Božími ještě v dobách, kdy Lamech, vrstevník dosud žijícího Lamecha na výšině, vládl krutě jako Bohu se rouhající král zde v tomto městě nad lidem nížiny.

8. Nemůže jistě být některým z vás zcela cizí a úplně neznámé, co vše v téže době učinil Pán nebes a Země, aby předně zničil leckteré pošetilosti na výšině a pak očistil nížinu ode všeho velmi zlého neřádu - jistě vám ne zcela neznámého, starého hada.

9. Dále asi víte, jak vaši otcové opustili čisté, Bohem tak vysoce požehnané hory a odstěhovali se dolů do stále již zase víc a více znečišťovaných nížin, ač jim velekněz Lamech na výšině, jenž dosud žije, jistě dostatečně ukázal, jak nevděčné, Boha, jejich svatého Otce, nedůstojné a neblahé je takové počínání.

10. Leč vaši otcové se obrátili k Lamechovi zády; zachtělo se jim jemných žen nížiny, běhali v zástupech dolů, mnozí dokonce zanechali ženu a děti na výšině.

11. To je nepopíratelná skutečnost; můžete si ji dát tisíci dosud žijícími svědky ověřit, kdybyste nám nevěřili.

12. Jste však nyní dětmi dětí Božích na výšině, vnutili jste se sami za mocné vládce nížiny, aniž byste k tomu byli i jen v nejmenším povoláni.

13. Nejprve jste svedli, pak potlačili a usmrtili právoplatného krále Uraniela, jeho synům jste jednou namrskali, jindy jste se jim vysmáli, když vás upomínali na Boha⁴. Místo přikázaného otevření obou chrámů Páně jste utvořili jen bídnou městskou policii a zavedli již mnohostranně modloslužbu, a víru v j e d n o h o pravého Boha jste přímo zakázali a lid jste zatížili daněmi hodnými největšího prokletí.

15. Řekněte, posuďte nyní sami, jakou odměnu jste tím od věčně pravého Boha a Pána zasloužili!

16. Mluvte nyní, my vás se vši trpělivostí vyslechneme; a až domluvíte, pak budeme opět dále s vámi mluvit. Sudťe a mluvte tedy! Amen.“

* * *

Kapitola 151.

Tajná rozmluva tisíce rádců. Námitka deseti poslů, pravých čtenářů myšlenek. Ultimatum deseti poslů a jejich odchod z hradu. Rozpačitost rady tisíce.

30. října 1843

1. Když toto rádcové od oněch deseti uslyšeli, ohrmovali mezi sebou zcela strašně nosy a rozmlouvali mezi sebou potají takto:

2. „Co nám tu jiného zbývá, než přímo či nepřímou kousnout do ysopového keře, i kdyby byl sebe kyselejší, trpčí a stahující, než je; neboť vzepřít se proti tomu mocí, neznamenalo by nic jiného než vlévat olej přímo do ohně.

3. Tak je tomu také s politikou! Můžeme ji sice použít na slepé lidi; ale co s ní pořídíme proti těmto deseti, kteří nás již na prvý okamžik prohlédli?!

4. Co však nicméně můžeme naproti tomu činit, je to, že než přijmeme žádost těchto poslů, dáme jim napřed okusit obzvláště kritické protidůvody.

5. Nejsme padlí na hlavu a svůj rozum jsme nezaklínovali. Ten dá těmto deseti až do otevření obou chrámů ještě dost co dělat. A při tom ať zatím zůstane.“

6. Po tomto tajném rozhodnutí se pak jeden z deseti obrátil k rádcům a pravil:

7. Myslíte, vy domněle moudří, přechytrí rádcové, že nám ušlo vaše tajné rozhodnutí? To se přeevelice mýlíte!

8. Pán nebes a země zostřil sluch našeho ducha tak velice, že slyšíme vaše nejskrytější myšlenky jako přehlasitě vyslovená slova!

9. Co tedy chcete učinit se svou prohnanou chytrostí?

10. Myslíte, že bychom byli sotva s to čelit vaší bídné rozumové kritice?

11. Pošetilci, co je nyní váš rozum? Nic jiného než nanejvýš mdlý pablesk oné jasné moudrosti, kterou měli kdysi vaši praotcové v tak silném lesku, že se vyrovnal vycházejícímu slunci!

12. Tutéž moudrost z Boha máme však my dosud v nezkalené míře. Vy se chcete s ní měřit se svým pableskem?!

13. Jaké pošetilosti je třeba k tomu, abyste nepoznávali, že temnota se bude moci udržet jen po tak dlouho, dokud nepřijde světlo. Přišlo-li světlo z nebes, co tu ještě chcete se svou temnotou?!

14. Věru, jako noc prchá před vycházejícím Sluncem a všude bere úplně za své před nejjasnějším leskem Slunce, tak musí také veškeren váš rozum tu a tam náhle ustoupit a úplně vzít za své, kde začne zářit z nás světlo Boží.

15. Zde však vůbec nezáleží na tom, abychom se pouštěli s vámi do dlouhých pouček a rozmluv, nýbrž my vás budeme pouze žádat, a vy nám vyhovíte.

16. Naši vůli, Bohem nám danou, jsme vám sdělili, a víc netřeba.

17. Budete-li podle ní jednat, bude blaze a dobře pro vás a pro celý národ. Nechcete-li však, pak přijměte od nás úplné ujištění, že vás nebudeme k ničemu nutit, ani naší mocí ohně, a ještě méně řečí naší moudrosti.

18. Neočekávejte tedy, že se budeme nyní déle mezi vámi zdržovat a vám srdce dojímající napomínání dávat. To je jen pro chudé a slabé.

19. Pro vás však není nic jiného než buď slepá p o s l u š n o s t, jak vy ji od lidu žádáte, anebo soud, neboť Pán učiní s vámi, jako vy to činíte s lidem!

20. To byla naše poslední slova k vám; čiňte podle nich, anebo nečiňte! Amen.“

21. Tu oněch deset opustilo ihned sál a hrad a vrátili se odtud k hospodskému, který jim předtím nabídl stravu a ubytování.

22. Rádcové se však zaškrabali mocně za ušima; neboť nyní byli ze všech stran zabeďněni, a nevěděli kudy kam. Neboť učiní-li podle slov oněch deseti, obnaží se před lidem; a učiní-li podle vlastní rady, budou míti proti sobě pohrůžku oněch deseti.

23. Proto zde byla pro tyto rádce dobrá rada velmi drahá.

* * *

Kapitola 152.

Porada tisíce rádců. Moudrá řeč jednoho a jeho návrh k vystěhování. Nejednotnost tisíce rádců.

31. října 1843

1. „Co nyní učiníme?“ byla všeobecná otázka rádců, jakož i jejich krále na oko.

2. Avšak jeden ze středu rádců povstal a hlasitě pravil: „Bratři, poslyšte mne. Mně nyní proběhla hlavou náramně chytrá myšlenka!

3. Vy všichni jste se předtím ještě v přítomnosti těch hrozných mužů vyslovili, že dostanou naším rozumem ještě leckterý ořech napřed rozlousknout, než uvedeme v dílo to, co od nás žádají.

4. Tedy věc jsme položili na vítězství našeho r o z u m u. Ano, náš rozum má také zvítězit nad jejich moudrostí! Ale jak?

5. Já pravím: Nejlepším a nejlehčím způsobem na světě.

6. My všichni, jako já, nyní jistě poznáváme, že s naším panstvím v tomto světě je úplný konec.

7. Co tu ještě chceme dále? Buď očekávat zřejmé pronásledování, které nás čeká od lidu, bude-li jednou rozeštván a proti nám pobouřen těmito deseti posly, proti nimž my nic nezmůžeme, anebo vyčkávat výsledek hrozby, která nám byla co nejslavněji oněmi deseti zaslíbena?

8. Myslím, že tu je to jedno hloupé jako to druhé.

9. Jděte a otevřete lidu ony dva staré chrámy a řekněte mu, aby přestal uctívat námi zavedené sochy. Co potom lid učiní? Bude se nás tázat na příčinu, proč se nyní toto děje.

10. Kladu velmi významnou otázku: Co potom řekneme?

11. Lhát nesmíme; neboť před tím nás varuje hrozba oněch deseti, v zájmu zachování našeho života.

12. Potichu nemůžeme chrám otevřít, neboť chrámy mají své určité tajné strážce, kteří by se nás před lidem nejprve tázali, proč to činíme. A tu musíme – volky nevolky – s pravdou ven a pod hrozbou ztráty vlastního života musíme říci:

13. „My jsme vás, staří obyvatelé tohoto města, lstí a násilím z ohledu na vaši hrabivost a pannačnost podvedli. Jediného, věčného pravého Boha a Pána jsme vám vzali, a dokonce pod krutým trestem smrti vypudili.

14. Nyní však Se tento váš starý pravý Bůh při vaší nesnázi, na níž jsme sami vinni, slitoval, poslal k nám, vašim falešným pánům, velmi mocné trestné posly a dal nás jimi mocí ohně trestat a dohnat k tomu, abychom před vámi museli staré chrámy pravého Boha opět otevřít a veškerý podvod na vás opět nyní napravit.“

15. Hleďte, toť holá pravda. Kdo z nás však bude k lidu tuto chvalitebnou přednášku mít?

16. Neuskutečníme-li ji, pak budeme ihned vidět krásné plameny kolem nás vyrážet ze země; neboť o tom mne jeden z deseti zcela potají jaksi potěšitelně ujistil.

17. Učiníme-li však tuto nádhernou přednášku, pak bych věru nechtěl být očitým svědkem nadmíru plodného deště kamení, který se vyleje z velmi pružných rukou lidu na naši velevznešenost!

18. Neučiníme-li však vůbec nic a zůstaneme zde v hradu, stále se na poradě sedět, pak nás lid již nalezne, a přijde nám vstříc s osvědčením úcty, nad nímž nám všem zajde sluch i zrak!

19. Má rada vůči všem těmto jistým nesnázím byla by tedy tato: Poněvadž nám zde zřejmě pšenice již nekvete, nechme zavčas vše pěkně tu.

20. Země je veliká. Odejeme se svými ženami a dětmi a se svými poklady, pokud jich potřebujeme – tím s naším rozumem zřejmě proti těmto deseti mudrcům zvítězíme. Vyhledáme si na Zemi někde místočko a budeme tam pak dále před podobnými posly nerušeně žít dál a přitom necháme starého Boha při Svém.

21. Co říkáte této mé radě?“

22. Někteří s ní byli srozuměni, jiní však byli toho mínění, že takový odchod by byl jistě spojen s nesnázemi. Ostatně jsou toho mínění, že kdyby učinili správně, pak by je oněch deset před zuřivostí lidu spíše chránilo než aby je v té zuřivosti vydalo všanc.

23. A tak zůstali po tři dny rozdílného mínění; v dalším se však ukáže, jak byla věc na konec rozhodnuta.

* * *

Kapitola 153.

Vystěhování 650 rádců do Horního Egypta.

2. listopadu 1843

1. Prvý řečník z rádců, jemuž šlo pouze o to, aby práskl do bot, nepřemýšlel dlouho o námitce těch, kteří chtěli jednat správně, nýbrž byl ihned pohotově s námitkou, která zněla takto:

2. „Víte, co? Protože shledáváte své předsevzetí vhodnější než mé, učiníme to takto: Ti z vás, kteří jsou lépe srozuměni se mnou, ať následují mou radu, vezmou jako já své ženy, děti a poklady, naloží vše na naše krotké velbloudy a odejdou se mnou jako vítězové rozumu.

3. Ti však, kteří zůstanou zde, protože chtějí jednat správně a mají velkou chuť být od lidu pozdraveni kamením anebo za nejlepších okolností při nejmenším aspoň z města vypráskáni, ať zde podle své vůle všech těchto muk vyčkají a ať si pak ze smutných následků vezmou toto poučení:

4. „Bývalo by přece jen lépe odejít se zdravou kůží se ctí vítěze rozumu než s kamenovaným anebo aspoň napráskaným hřbetem a za mnohostranné hanby, posměchu, potupy a proklínání.“

5. Já však jsem prvý, který půjde! Kdo mne chce následovat, ať následuje; kdo však nechce, ať učiní, co se mu zdá být prospěšnější a lepší.“

6. Tu jich 650 povstalo a řeklo: „Budeme následovat tvou radu. Kdyby se nám však u brány, kterou budeme vycházet, špatně dařilo, pak hled, aby se ti tak jistě míněné vítězství tvého rozumu nestalo příliš krátké!“

7. Tu se odporučili ti, kdož se odhodlali k útěku, a odešli do svého příbytku, kde vzali své ženy, děti a poklady, naložili je na velbloudy a ještě téhož dne se vydali na cestu.

8. Mnoho lidu bylo shromážděno na ulicích a nemálo jich žaslo nad tímto průvodem jejich jinak přísných pánů. Nikdo nevěděl, co to má znamenat, a každý byl pln nejúzkostlivějšího očekávání, co z toho bude.

9. Mnozí však pravili: „To je zvláštní! Páni s ženami a dětmi a všelikými zavazadly se stěhují a při tom žádné ozbrojené mužstvo! Co to znamená? Jaký to má význam?“

10. To se nepodobá nijak procházce a ještě méně nějakému cestování po zemi; neboť při takových příležitostech jdou vždy i celé zástupy ozbrojených mužů.“

11. Krátce, lid kladl otázky. Běžel do uličních úřadů a ptal se; avšak ani ty nemohly odpovědět.

12. A naši rádcové odcházeli odtud jako vítězové rozumu, aniž by byli v nejmenším nějak zdrť. Nikdo se neodvažoval otázkati se odcházejících, kam jdou.

13. Oni se však dali takovým směrem, že přišli do dnešního Egypta a usadili se v horní části v krajině Elephantine, postavili si tam ihned malé městečko a bydleli tam.

14. A to byli první obyvatelé této země.

15. Hrůzy této země je přinutily, aby se obrátili opět k Bohu; a tak se stala tato země brzy bohatou a mocnou.

16. A co učinili nyní zbylí rádcové? O tom v dalším.

* * *

Kapitola 154.

Porada zbylých rádců. Vystěhování dalších 250 rádců.

4. listopadu 1843

1. Jeden z rádců, kteří tu zůstali a chtěli jednat správně, třetího dne však povstal a pravil k ostatním:

2. „Poslyšte mne, vy rádcové, kteří jste se mnou chtěli správně jednat. Podle zprávy, kterou jsme dostali od stráží u brány, jsme seznali, že se našich 650 radů bez nejmenší překážky vystěhovalo. Nic jim nikde nepřekáželo.“

3. Nyní víme, že se jim vítězství jejich rozumu podařilo. Zda se nám však tak podaří naše správné jednání, to není ještě nikde napsáno. Zda se nám snad dokonce nestane podle slov odešlého bratra spolurádce!? To také není nikde napsáno.

4. Proto myslím, že bychom se měli také my chopit toho jistějšího a následovat příkladu statečnosti našich bratrů než zde chtít stále očekávat nejvyšš povážlivé východisko našeho pochybného chtění správně jednat. Je nepochybně lépe odejít jako pán, než být nakonec vypuzen jako opovrženíhodný podvodník lidu.“

5. Jiný však povstal proti němu a pravil: „Příteli, ty mluvíš, aniž jsi uvážil příznivou okolnost pro nás, která záleží v tom, že my tu nyní jsme přede vším lidem zajisté ve velmi výhodném postavení tím, že nyní můžeme veškerou hanebnost a tyranskou libovůli ve státní správě svalit na naše uprchlé bratry a můžeme ještě k tomu v náš prospěch a bez nejmenší omluvy říci: my sami bychom mocí své řeči vyhnali ty zuřivce, abychom nyní opět zavedli starý božský řád, jaký kdysi byl za Lamecha.“

6. A osudnou pravdu, kterou bychom měli před lidem říci, můžeme také nyní bez závady a bez zlých následků svalit na naše odešlé bratry. Pak budeme před lidem stát jen jako mimořádní dobrodinci, ale nikoli jako prokletí tyrani, kteří v každém ohledu tak nanejvyš hanebně potlačovali lid.

7. Při takovém působivém prohlášení bude muset lid jistě nad námi jen jásat a jistě se nechopí kamení anebo prutů. Tento prostředek je nyní nejnevinnější a nejneškodnější a účel je úplně podle vůle starého Boha. Co chceme víc? Proto, budeme-li takto jednat, pak musí vše dobře jít.“

8. Prvý řečník odpověděl tomuto řečníku: „K této zdánlivě příznivé okolnosti ti přeji velmi mnoho štěstí a k tomu mimořádně krásnou pohodu, že však já se budu při této tvé zdánlivě příznivé přednášce k lidu držet trochu v povzdálí, to můžeš mít ještě dnes ode mne napsáno na kovové tabuli.“

9. Copak jsi neslyšel, co náš odešlý předřečník pravil? Co může každý lhář před oněmi deseti posly očekávat?! Chceš-li však lid v náš prospěch takto obelhat, táži se: Mluvil jsi již s oněmi deseti a obdržel jsi od nich ujištění, že při takovéto příležitosti neučiníš z tebe ihned hořící pochodeň?

10. Nebyli jsme vždy jen my tou nejlomyslnější a nejpanovačnejší částí?! Nebyli jsme to hlavně my, kteří zavedli modloslužbu, utvořili policii a ustanovili všechny ty nesmírné daně?! A nyní máme to vše svalit na ty, kteří odešli a kteří byli vždy lepší než my?!

11. Tu ti gratuluji! Čiň, co chceš; já však půjdu. A kdo ještě?!

12. Tu povstalo jich opět 250 a odebrali se odtud s ženami, dětmi a s mnohými sluhy.

13. Našich deset je potkalo na ulici a tázali se jich: „Kam jdete?“

14. Oni však odpověděli: „S vaším svolením ven, kde je konec světa. Lhát nesmíme, a tak je pro nás lépe zmizet, než se nechat kamenovat.“

15. A oněch deset je nechalo nerušeně odejít, aniž se za nimi ohlédlo

* * *

Kapitola 155.

Slova Páně deseti poslům a jejich ultimatum 100 zbylým rádcům. Rádcové v úzkých.

6. listopadu 1843

1. Pán však pravil k deseti poslům: „Jděte nyní ke zbylým ještě stu rádcům, vyslechněte je a předložte jim pak moji věc.

2. Dejte jim lhůtu 7 dnů a řekněte jim: „Nesplníte-li během této doby vůli Páně, můžete následovat příkladu vašich předchůdců. Splníte-li však vůli Páně, bude vás krýt naše pěst.“

3. Takto pravil Pán k oněm deseti. Tito se rychle odebrali ke zbylým ještě stu rádcům.

4. Když rádcové spatřili těchto deset mužů hrůzy, ulekli se tak velice, že se chvěli, jako by stáli již na kraji věčné propasti.

5. Oněch deset však pravilo: „Pokoj shora budiž s vámi! Nebojte se nás příliš, neboť my nejsme poslové neštěstí k vám, nýbrž jsme jen pro vás Bohem vyvolení doručitelé Jeho vůle.

6. Naše věčně pravé poselství nese na štítě vaše časné i věčné blaho, proto vás napomínáme, abyste učinili, co jste nedávno od nás slyšeli, a za tím účelem vám stanovíme lhůtu, podle níž máte ještě sedm dní na uváženou, abyste naplnili, anebo nenaplnili na sobě slovo Páně.

7. Nebudete-li je plnit, pak můžete ihned následovat vaše předchůdce, anebo ať vás kryjí pěsti vaše a pěsti vašich společníků, Budete-li však plnit slovo Páně, budou vás krýt pěsti n a š e.

8. Takto zní vůle Páně, tedy slovo Páně.

9. Splníte-li je svobodně, pak budete svobodni. Splníte-li je jako sluhové, zůstanete také sluhy. Splníte-li je nuceně, budete budoucně pod nucením jako je zvířectvo lesní, a svoboda nebude nikdy vaším údělem. Prchnete-li však, zůstanete uprchlíky až na konec všech časů.

10. Běda však každému lháři z vás; neboť kdo lže, toho Pán plamennými pruty potrestá! Amen.“

11. Tu opustilo oněch deset opět rádců. Když však byli pryč, povstal ihned jeden ze 100 dosavadních rádců a pravil:

12. „Přátelé, bratři! Nyní stojíme a sedíme ze všech stran pevně přikováni zde i tam!

13. Sedm dní lhůta! Ať činíme, co činíme, jsou nad námi buď pěsti anebo věčný útěk anebo věčné otroctví. Stálé nucení, anebo plamenné pruty!

14. Podle toho nemůžeme zde nic jiného učinit, než ze všech nabízených zel zvolit to nejmenší, a tím je podle mého mínění zřejmě útěk! Vyslovte však také vy své mínění, bychom byli v nejlepší části zajedno!“

15. Tu se rádcové po tři dny spolu radili. Pokračování pak ukáže, k jakému rozhodnutí nakonec přišli.

* * *

Kapitola 156.

Správná řeč a odvaha k oběti jednoho ze sto rádců. Otevření chrámů.

1. Jiný z rádců povstal a pravil: „Bratři, domnívám se, že jsem slovům oněch deseti porozuměl správněji, než někdo jiný, a proto myslím, že nemám nepravdu, prohlásím-li se přímo p r o t i útěku.“

2. Neboť krýt pěstmi přece neznamená zřejmě někoho t l o u c i, nýbrž jen někoho c h r á n i t. Bude-li nás však oněch deset chránit, budeme-li správně jednat, proč by měl být útek považován za správný a jediné nejlepší prostředek?!

3. Učiníme-li svobodně, co je správné, můžeme být ujištěni, že nám za to nebude ani vlas na hlavě zkřiven; neboť starý Bůh, který je věrný a pln lásky a ohledu k těm, kteří se kajícně vrátili úplně opět do Jeho svatého řádu, nenechá také na nás pršet žhavé kamení, vrátíme-li se opět s kajícným a věrným srdcem do jeho svatého řádu, který ustanovil od věčnosti.

4. Vydejte mi zlaté klíče, a já se nebudu ostýchat vyjít se 100 hlasateli, všude ve městě hlasitě oznamovat otevření chrámů a pak v tváři nesčetného davu lidu otevřít chrám v rovině i na výšině!

5. Kdo z vás chce jít se mnou, ať jde. Kdo se to však učinit neodvažuje, ať zůstane ve jménu Páně doma! Ale na hanebný útek by neměl již nikdo z nás myslet, neboť oněch deset poslů jej prohlásilo zřejmě za naprostý trest!

6. Já se však chci opět zcela vážně navrátit k Bohu, a proto nebudu nikdy prchat. Raději chci být na tomto místě plameny Božího hněvu stráven, než abych i jen jeden krok prchl před všemožným Bohem, který mne může všude uchopit a soudit.

7. Tobě, ó, Bože a Pane, však slibuji a přísahám zde své úplné obrácení a pak po celý život věrnost! Tobě jedinému chci od nynějška sloužit a Tebe ze všech svých sil milovat po celý čas svého života! Amen.“

8. Tato energická řeč zarazila všechny ostatní rádce, a žádný se již neodvažoval vystoupit proti němu.

9. On si pak vyžádal klíče od rádců, a rádcové pravili: „Chceš nás tedy uvrhnout všechny do záhuby?“

10. Řečník však odvětil: „Nikoli, to nechci a neučiním! Dejte mně však klíče a já vezmu za vás všechnu vinu jediné na sebe! Ano, zde chci dělat lháře a chci jako nejméně vinný mezi vámi sebe jako jediné vinného před veškerým lidem obžalovat, aby celý trest přišel na mne a vy abyste se objevili svobodní a ospravedlněni. Ale dejte mi klíče, abych vás zachránil.“

11. Tu dali rádcové řečníkovi klíče, a on je vzal s velkým pohnutím srdce, a vzal ještě 100 dobrých řečníků z mnohých dvorních sluhů a šel potom a ve všech ulicích oznamoval otevření starých chrámů.

* * *

Kapitola 157.

Úspěšná činnost statečného radního pána jako kazatele pokání mezi lidem.

8. listopadu 1843

1. Statečně po tři dny ohlašoval náš rádce se svými 100 pomocníky v celém městě otevření obou chrámů a za tím účelem vyslal ještě jiné, v městě nově získané řečníky do dalekých předměstí a dal tam rovněž oznámit, co se stalo v Hanochu.

2. Všechny uliční úředníky a všechny strážce bran učinil ihned samými apoštoly a několik dobře poučených vyslal dokonce do dalekých provincií a dal obyvatelům těchto provincií, a zejména lenním knížatům oznámit otevření chrámů. Jakož i poručit přísné obrácení k starému Bohu.

3. Všude bylo řečeno, aby se každý, kdo jen může odejít, dostavil k otevření obou chrámů, aby tu byl poučen a požehnán nově přítomnými zázračnými posly Božími.

4. Tento rádce byl přijat přesto, že se přiznával všude před lidem ke všem hanebnostem, které (bral je většinou na sebe) nechával dopouštět, s takovým jáсотem a byl téměř na rukou ve všech ulicích nošen, že nikdo něco podobného neslyšel, a o nějakém kamenování nebylo již vůbec ani řeči; neboť všude, kamkoli přišel, vléval olej a nejdrahocennější balzám na raněná srdce obyvatelům velkého města.

5. Mnozí občané se ho s největší mírností a láskou tázali: „Ale jak je možné, vznešený pane, že ses stal ty, před nímž se druhdy chvělo každé lidské srdce, spásonosným andělem utěšitelem“

starého Boha, tohoto svatého, věčně jedině pravého Otce všeho? Vede tě tvůj vlastní duch, anebo duch Jehovy?

6. Věru, není vznešenějšího pohledu, než když se nějaký nepřítel stane přítelem; ale ještě dojmavější je pro každého, když se nějaký pronásledovatel dobré věci stane nakonec jejím nejhorlivějším podporovatelem! Ty jsi nejživoucnější případ tohoto.

7. Jak šťastni jsme nyní skrze tebe! Věru, ty zůstaneš jedině naším správcem a vůdcem.

8. Ale proč se tedy vzdálilo z města jistě asi 900 pánů při této tak nekonečně nás všechny oblažující příležitosti a ze žádné strany se již nevrací?"

9. Tu pravil apoštolský rádce: „Co se tu týká vaší první otázky, vede mne zřejmě Duch Jehovy, který mně byl dán z úst 10 nových zázračných poslů božích z výšiny, a s kterými se seznámíte při otevření chrámů.

10. Co se týká vaší druhé otázky, vyšlo oněch 900 pánů na všechny časy z města proto, že byli lepší než já. Dlužili vám méně než já; proto šli, aby vám ušetřili břemena.

11. Já však jako váš největší dlužník nemohl jsem z města dříve, dokud vám nezaplátím leckterý velký dluh! Nyní jsem však přišel k vám, abych vám vyrovnal všechn dluh; proto mne také poznejte jako takového a následujte mé volání!"

12. Čím více však náš rádce bral dluh na sebe a ostatní omlouval, s tím větší láskou byl přijímán a od lidu na rukou nošen.

* * *

Kapitola 158.

Otevření brány chrámové Ohladem, dobrým radním pánem.

9. listopadu 1843

1. Sedmidenní lhůta skončila, a na osmý den, kterým byla právě sobota, bylo oním jedním rádcem ustanoveno otevření chrámu.

2. Tisíce a tisíce lidí každého věku a pohlaví čekalo na rozsáhlém místě kolem kruhové před síně.

3. Onen jeden rádce, jménem Ohlad, stál rovněž již dlouho pohotově před zlatou branou před síně; avšak oněch deset poslů meškalo a nechtělo se objevit.

4. „Co to má znamenat? Kde tedy zůstává oněch deset zázračných poslů? Přihodilo se jim snad něco? Či není jim ten den vhod?“, tak se sem tam dotazovali, a nikdo nedovedl dát druhému odpověď.

5. I obrátili se na rádce Ohlada a podobně se ho dotazovali

6. On však odpověděl: „Bratři a přátelé! Trpělivost je první povinnost člověka; neboť bez trpělivosti se zkazí vše ušlechtilé, jež pěstoval.

7. Pán Bůh Sám má největší trpělivost a může 100 let čekat na naše polepšení; a nenastane-li v této době, pak teprve pošle posly, a mocné učitele, kteří mají za úkol přivádět zbloudilé lidstvo se vši trpělivostí opět na pravou cestu.

8. Stalo-li se to, pak vezme Pán opět Svůj trestní soud zpět a přihlíží pak dlouho zase nadmíru shovívavě a trpělivě, jak lidé začínají poněnáhu na něho zapomínati a obracet se ven k světu a k smrti.

9. Je tedy také naší povinností, abychom byli při každé události t r p ě l i v í. Jestliže Se velkému Bohu zalíbí, pak již oněch deset poslů přijde. Kdyby snad také vůbec nepřišli, pak nebudeme proto reptat, neboť nikoli kvůli poslům, nýbrž jen kvůli všemohoucímu velkému Bohu budou chrámy otevřeny.

10. Mimoto jsem také nedal nikomu naprosté ujištění, že musí snad být poslové při otevření chrámu zcela určitě přítomni, nýbrž já jsem jen řekl, že budou zřejmě přítomni, což však ještě nezaručuje nejúplnější jistotu.

11. Proto také nyní nebudu již déle na posly čekat, nýbrž dám se ihned do svatého díla, neboť jak řečeno, nikoli poslům, nýbrž jedině Pánu Bohu platí otevření chrámu.“

12 S touto řečí byl veškerý lid srozuměn a chválil rádce Ohlada.

13 Ohlad zanotoval nyní Jehovovi velmi dojemný chvalozpěv a vstrčil klíč do pevného zámku brány a chtěl jím již otočit.

14. Tu zvolaly náhle silné hlasy: „Zadrž; neboť ještě není úplně na čase!“

15. Ohlad se rychle ohlédl a spatřil přispěchat oněch deset. Když je spatřil, rozechvělo se jeho srdce největší radostí a pravil lidu: „Hledte, hledte, Boží posvěcení přicházejí.“

16. A lid začal křičet a Boha chválit a žehnal Ohladovi, jelikož v něm nyní poznal zcela opravdového muže.

17. A oněch deset přišlo zatím k Ohladovi a žehnali mu a vkládali ihned ruce na něho.

18. Když to se stalo, tu jej teprve vyzvali, aby otočil klíčem; neboť teprve nyní byl Ohlad způsobilý chrám beze škody otevřít.

19. Co se však stalo při otevření dále, ukáže následující.

* * *

Kapitola 159.

Ohnivý mrak na chrámové kopuli. Ohladova důstojná řeč. Rozmluva deseti s Ohladem. Silný Ohlad.

10. listopadu 1843

1. Když byla brána nyní otevřena, tu byla kulatá bář chrámu náhle pokryta ohnivým mrakem a tisíce nejprudčeji a nejmocněji rachotících blesků a nejmocnější hřmění se řítily z ní.

2. Veškeren lid bědoval a stál tu většinou hrůzou omámen a očekával velmi hrozný soud.

3. Mnozí by byli rádi odtud prchli, ale netroufali si; neboť se obávali, aby se pak Bůh nestal ještě hněvivější.

4. Ohlad však, sám mocně dotčen, pravil oněm deseti: „Přisahal jsem Pánu Bohu věrnost. Proto se blesků nebojím, a ať se na mne sesypou hustěji, než se řítí z oblohy nejmocnější krupobití, a ať stráví mne i celou Zemi! Mé tělo mohou k smrti ohnout, ale mou vůli věčně nikdy!

5. Všemohoucí Bože! Ty jsi mne dal těmito Svými mocnými posly probudit! Má láska k Tobě je probuzena, můj duch Tě, ó, velký Bože, objevil a se dozvěděl, že Ty jsi věčně jedině Ten Pravý, Věrný a nadevšecko Mocný; tak Tě tedy budu také v ohni Tvého hněvu a Tvé zlosti milovat a ctít!

6. Zahal Svůj svatý chrám zcela ohněm a já ve své lásce k Tobě přece jen půjdu a otevřu Tvou svatyni a pak v ní budu Tvé nejsvětější jméno vysoce velebit!“

7. Když Ohlad skončil tuto silnou promluvu, tu užaslo oněch deset nad jeho spravedlivou vážností a jeden z nich mu řekl:

8. „Bratře, mnoho jsi Pána chválil, a velmi vážně a v pevné vůli zněla tvá slova. Ale co bys učinil, kdyby tě Pán vystavil vážné zkoušce?“

9. Neboť hle, naše vůle je sice dost silná pro nás navzájem, tedy mezi námi, lidmi, ale vůči Pánu jsou všichni lidé nic, a jiskérka jeho vůle může učinit celé stvoření ztrnulým, neřku-li teprve vůli lidí, jakými jsme my!

10. Proto vezmi svou příliš velkou vážnost raději snad v pravý čas zpět, jinak by se mohlo stát, že by Pán vyzkoušel tvou pevnou vůli.“

11. Tato slova neoslabila ani v nejmenším spravedlivé smýšlení Ohladovo. Naopak odpověděl jen oněm deseti: „Mocní přátelé Boží, můžete mít zajisté pravdu! Kdybych přísahal svou věrnost a lásku č l o v ě k u, pak by se snad dalo se mnou jednat, avšak já jsem přísahal věrnost a lásku B o h u, a tu mne spíš ohnivá propast pohltí, než bych ustoupil i jen o atom od svého Bohu zasvěceného předsevzetí. Zde je svatý klíč! Tam, k svaté bráně s ním! Amen.“

12. Ještě Ohlad nedořekl tato slova, a celá obloha se velmi hustě zahalila; začaly zuřit vichřice, miliony blesků se řítily ze žhoucích vlnících se mraků, a kolem chrámu vyšlehl náhle z půdy mocné plameny a velmi divoce zuřily.

13. Všechen lid trnul hrůzou a oněch deset se tázalo Ohlada: „Nuže, co chceš nyní činit?“

14. Ohlad však pravil: „Má vůle se nechvěje, proto kupředu! Neboť blesky, plameny a vichřice nejsou zdmí pro toho, kdo má pravou lásku k Bohu.“

15. I když také bude toto tělo zničeno, pak proniknu svým duchem do chrámu; neboť plamen ve mně je silnější než všechny tyto hrůzy. Tedy kupředu! Amen.“

* * *

Kapitola 160.

Ohlad ve zkoušce ohněm.

11. listopadu 1843

1. Poté se již nedal Ohlad zdržovat a šel rychle k chrámu, jenž se začal stále víc zahalovat do plamenů.

2. Když se přiblížil na 10 kroků k plamenům, tu mu šlo vstříc takové horko, že již nebyl s to je snést a zlaté klíče chrámu byly tak horké, že je ani nemohl v ruce udržet.

3. Proto se na krátkou chvíli zastavil a za stálého strašlivého zuření vichřice, nesčetných blesků a mocného ohně přemítal: „Co mám nyní učinit?“

4. K chrámu se ještě více přiblížit je nemožné, neboť příliš velké je horko plamenů. Klíče nyní nemohu téměř již udržet, jak se staly horké. Jak žhavé se však teprve stanou, přiblížím-li se ještě víc k nesnesitelně horkým a hrozně zuřícím plamenům?!

5. Vím však nyní, co učiním! Kdyby bylo vůlí všemohoucího Boha tuto jeho svatyni otevřít, pak by mně jistě nekladl do cesty nejvyšší strašné překážky!

6. Jistě tedy není jeho vůlí dát chrám otevřít! Proto, budou-li se někteří mým výrokům opět protivit, udělám to nyní tak, jako jsem to učinil jako rádce. Stáhnou se zcela skromně zpět a nechám chrám otevřít, komukoli bude libo.

7. Bylo by věru největší pošetilostí, kdyby se chtěl jen slabý člověk pustit v zápas se silou obrovského tygra, který je dost silný, aby rychlostí blesku srazil hlavu obrovskému býku. Jak teprve pošetilým by však musel člověk být, kdyby se pustil do nejotevřenějšího boje s Bohem, najmocnější Bytostí od věčnosti?!

8. Ó, ne! Ó, ne! Toho nikdy neučiním; neboť oheň je horký, pálí strašně! S tímto živlem se člověk nemůže pustit v zápas. Proto již nyní neříkám: „Jen kupředu!“, nýbrž zcela skromně: „Jen zpět, a to co možno nejrychleji!“

9. Ohlad se obrátil a šel velmi rychlým krokem zpět tam, kde stálo oněch deset poslů.

10. Když k nim přišel, tu se ihned dotazovali, zda chrám již otevřel.

11. On však odpověděl: „Vznešení přátelé Pána, všemohoucího Boha! To můžete učinit v y , kteří jste s ohněm jistě blíže spřízněni než já. Já jsem však nyní svou školu již prodělal a nabyl jsem zcela jasně zkušenost, že se člověk nemá nikdy odvažovat na nemožného.“

12. Zde jsou ještě velmi horké klíče. Odevzdávám je vám, a tím svou celou úřední důstojnost. Čiňte s nimi, co chcete; já však budu Boha v Jeho moci vzývat a ustoupím zcela zpět do obyčejného občanského života.

13. Neboť kde to s Bohem má tak mocný háček, tam Mu nelze sloužit. Já Ho nyní poznávám a miluji, ale dál s Ním nechci mít co činit.

14. Že jsem nebyl neochoten Jemu s největší vážností sloužit, to jsem přede vším světem, tak jako před vámi, ukázal; jestliže mne však za to strká před nos takovou podívanou, která příliš mocně přesahuje mou sílu, pak se stáhnou zpět a přenechávám tuto záležitost každému jinému.“

* * *

Kapitola 161.

Ohladovo poučení jedním z deseti poslů.

14. listopadu 1843

1. Jeden z deseti se postavil Ohladovi do cesty a řekl mu: „Ohlade, kam chceš uprchnout, aby ses mohl skrýt před Bohem?“

2. Pohled na velikou nebeskou pokrývku, na toto ohnivě mračno, z něhož se řítí stále tisíce a tisíce blesků! Víš, kde je jejich konec?

3. Nemyslíš, že tě Pán Bůh může do veškeré věčnosti pronásledovat a že se před Ním nemůžeš nikde skrýt?!

4. Poslyš mne však dál: Touto ohnivou bouří nechce tu dát Pán, tvůj Bůh, najevo, že není jeho vůlí, abys otevřel chrám, nýbrž chce tím tobě a všem dalekým i blízkým a zde přítomným národům oznámit, že Mu jde o vás zcela vážně.

5. Nechce si s vámi hrát, nýbrž chce vás buď získat k věčnému blahu, anebo soudit k vaší záhubě, neboť svobodně myslící a svobodně chtějící bytosti nestvořil Bůh za hříčku, nýbrž z věčných, nejvyšších důležitých důvodů je stvořil a dal jim nejvyšší moudré svobodné zákony, které mají zachovávat, a také jim vždy skutečně ukázal, že tito tvorové jsou Jeho děti, které miluje neko-nečnou věčnou láskou.

6. Mají-li se tedy věci tak, pak bude zajisté snad jasné, že touto ohnivou bouří dává Bůh najevo jen Svou vážnost, nikoli však Svou nevoli k otevření chrámu!

7. Neklesej tedy na mysli; jen na ní příliš mnoho nestav. Neboť hle, silné Země zkouší Pán vždy svou silou, slabé, mírné a pokorné však Svou láskou a mírností.

8. Ty však jsi předtím ukázal vůči Pánu velkou sílu, proti čemuž jsme ti dali pokyn. Ty však jsi nicméně minil proniknout silou své vážnosti před Bohem a proti Bohu!

9. Proto ti také dal pocítit jiskérku Své vážnosti, aby tě tím pokořil. Nyní jsi však úplně pokořen, a tak zralý k otevření chrámů. Pusť se tedy nyní, námi provázen, do toho nejvznešenějšího díla, a nic ti v tom již nebude překážet.

10. To, že Pán nepohlíží u lidí na určitou vysokomyslnou vážnost v síle, nýbrž jen na skromnou pokoru, kterou člověk rozumně před Bohem doznává, že ničím před Ním není, to ukázal několikrát na výšině.

11. Tak chtěl jednou jistý Abedam z jihu z velké lásky k Pánu jít podle svého prohlášení do ohně anebo až na konec světa.

12. Pán mu však ukázal, že člověk nemá dělat příliš velká zaslíbení.

13. Abedam však trval na tom, a hle, stačila tvrdošíjná moucha, aby byl Abedam v nejkratší době přiveden téměř k zoufalství.

14. Tak chce Pán ve všem jen pokoru člověka, neboť i ta nejspravedlivější vysokomyslnost je před Pánem ošklivostí.

15. Toto tedy nyní pochop a následuj nás, neboť tak se ti nestane klíč horkým a plameny tě nebudou nikterak pálit! Amen.“

* * *

Kapitola 162.

Ohladova spravedlivá pokora. Evangelium o pravé pokoře.

15. listopadu 1843

1. Když Ohlad uslyšel od jednoho z deseti tuto řeč, byl ihned jinak naladěn a pravil:

2. „Bratři, mají-li se věci tak, pak jsem úplně ochoten být činným podle vaší vůle. Ale jen o jedno vás budu při tom prosit, a to záleží v tomto:

3. Až bude dílo otevření chrámu dokonáno, pak mne nechte v pokoji odtud odejít a nedosazujte a neustanovujte mne třeba za kněze obou chrámů; neboť jako takový bych musel nutně u ostatních lidí požívat jisté přednostní vážnosti a musel bych být u nich v přednostní platnosti a moci.

4. Mně se však během 41 let jako spoluvládnoucímu rádcí toho vícebytí před ostatními lidmi tak přesytě dostalo, že bych chtěl být raději někde nepozorovatelně nejposlednějším, než abych byl v nějaké přednostní platnosti a moci.

5. Je skutečně bídým požitkem být bratřím velitelem a těšit se z toho, když se ubozí bratři chvějí před svým příkazujícím bratrem, který jen nejvyšší zřídka příkazuje ku prospěchu bratrů, zato však tím častěji k vlastnímu blahu a k rozmnožení své vážnosti.

6. Jak bylo řečeno, nechci o nějakém dalším jakémkoli představenství již nic slyšet, ani vidět, neboť nyní jsem si nanejvyšší zošklivěl veškeré lidské přednostní důstojenství a těším se nadmíru na to, abych mohl být někde tím nejposlednějším.

7. Proto vyslyšte, vznešení bratři, ve jménu Páně tuto mou prosbu, a nechte mne – jak jsem již předtím naznačil – bez přednosti.“

Bylo mu řečeno: „Hle, Ohlade, plamen kolem chrámu uhasl, a my se odebereme k bráně a otevřeme ji.

9. V chrámu však již beztoho uslyšíš vůli Páně a Pán ti dá bez našeho přičinění zcela jasně poznat, co máš činit – zda zůstat, anebo se odtud odebrat.

10. Chceš-li však být opravdu bohu libě pokorný, pak jím musíš být podle vůle Boží, nikoli však podle svého vlastního dobrozdání. Neboť jsi-li pokorný svým vlastním předsevzetím, pak je tvá

pokora dítětem tvé sebelásky, a k ničemu tedy neprospívá a před Bohem cenu nemá, neboť za takovou pokorou vězí vždy domněle záslužná sebespokojenost, sebechvála a nakonec zakulená pýcha.

11. Řekneš-li však ke všemu a vždy ze základu svého života: „Ó, Pane a Otče, jedině tvá svatá vůle se staň nyní jako věčně!“ Pak jsi vpravdě pokorný před Bohem, a tvá pokora má před Pánem cenu.

12. Kdo se podle své vlastní vůle sebe více snižuje, přitom však nedbá vůle Boží, pak nečiní v podstatě nic jiného než ten, kdo se o své ujmě vnucuje za vládce národa.

13. Jen ten, kdo zajme svou vlastní vůli a místo ní učiní v sobě platnou a vládnoucí vůli čistě Boží, je Bohu libý a jeho pokora je před Pánem spravedlivá

14. Lépe je být podle vůle Páně lumpem, než za zády Páně hrdinou. Lépe je pociťovat vždy svou vlastní nicotnou důstojnost, než být přesvědčen o své bezvadnosti.

15. Tak je také lépe být ze svého vlastního kajícího provinění hříšníkem, než být na vlastní účet spravedlivým.

16. Neboť Pán hledá jen to ztracené, sílí to slabé a léčí nemoc ze Svého slitování; ale dlužníkem nechce být navěky nikomu.

17. Toho nyní předem dobře dbej, dokud ti Pán v chrámu neučiní podrobnější sdělení, a následuj nás k bráně! Amen.“

* * *

Kapitola 163.

Slova Ohladova a mocné průvodní zjevy při otevírání pravého chrámu. Vstup Ohladův a deseti poslů do chrámu.

16. listopadu 1843

1. Tu šel Ohlad s oněmi deseti k bráně chrámové, vzal klíč, přiložil jej na prsa a pravil:

2. „Můj Bože a můj Pane! Zde stojím, já hříšný, bezmocný červ před tvou svatyní. Pociťuji velikost své nehodnosti, mám-li vstoupit do této Tvé svatyně. Stavím-li ale na Tvé nekonečné otcovské lásce a slitování, odvažuji se nicméně splnit, co jsi mně, ó, Bože, Pane a Otče, přikázal učinit ústy Svých pomazaných poslů.

3. Kdyby však, ó, Pane, ó, Otče, měla být má noha nehodná vstoupit do tohoto, tebou tak vysoce posvěceného domu, pak jej nech jen mně, ubohému hříšníku otevřít a pak, před otevřenou branou, na tváři ležícím, Tebe ze všech svých sil milovat a vzývat!

4. Ó, můj Bože, můj Pane, můj nadevšecko svatý Otče, Tvá svatá vůle se děj nyní jako věčně! Amen.“

5. Po tomto vhodném srdečném oslovení políbil Ohlad sedmkrát klíč, nasadil a otevřel bránu.

6. Když byla brána otevřena, tu vyrazil kouř a plamen ze všech z Hanochu viditelných hor. Země se ustavičně chvěla, a kdekoli jen byla v celém velkém městě postavena nějaká modla. tam také vyrazily z půdy zemské pustošící plameny, strávily obraz a neušetřily ctitele těchto obrazů, ať se zdržovali kdekoliv.

7. 99 zbylých rádců i se zdánlivým králem upadlo do horečky ze smrtelné úzkosti a za stálého bédování a úzkostlivého vytí vyčkávali svůj domnělý zánik.

8. Někteří srdnatější si však dělali nejtrpčí výčitky, že nenásledovali dobré rady prvního odešlého rádce.

9. Všechn lid města, jakož i deseti předměstí a celé rozsáhlé říše, neviděl nic jiného než jistý zánik světa. Nebylo v nížině duše, která by se nechvěla před strašným očekáváním věcí, které nyní přišly a ještě hůře asi přijdou na okresek zemský.

10. K zvýšení úzkosti bylo Slunce spoustami mraků a kouře ze všech těch tisícových hořících pahorků zastřeno, bylo jen hrozné světlo od nesčetných nepřetržitých blesků a ještě větší hrůzu budící světlo od nejmocnějších horských požárů.

11. Tu a tam vyzdvihly podzemní mocnosti ohně velké části plochého území a vytvořily za nejvyšší mocného rachotu a hřmění nová pohoří, a to vše započalo tehdy, když Ohlad otevřel bránu chrámu.

12. Zoufalý lid však, puzen příliš velkou bází a úzkostí, začal prchat do předsíně chrámové a při tak velkolepě hrozném pohledu na pustošící světové výjevy sotva se již bál ustavičných blesků ze střeby chrámové.

13. Když pak takto tisíce bázlivých lidí obého pohlaví naplnilo brzy předsíní, tu teprve Ohlad, který při otevření chrámu padl ihned na tvář a až do této chvíle v největší zkroušenosti srdce se modlil k Bohu, vstoupil s oněmi deseti v nejvyšší uctivosti do chrámu a padl tam ihned na tvář před oltářem, na němž se uprostřed ohnivých Cherubů nacházelo jméno Jehova a nad ním bílý oblačný sloup, který, jak známo, sahal až ke stropu, a modlil se asi hodinu k Nejsvětějšímu.

* * *

Kapitola 164.

Ohlad povolán pánem za krále. Zjevení Páně v podobě Ohladově.

18. listopadu 1843

1. Když se však takto Ohlad dobrou hodinu modlil leže před oltářem na tváři, tu zvolal jakýsi hlas z bílého oblačného sloupu:

2. „Ohlade, Já jsem shlédl na tebe! Povstaň a vzchop se, abych přišel k tobě a pomazal tě olejem Své lásky a slitování a opásal tě Svou moudrostí na znamení smlouvy, již se mnou uzavřel tento lid, kterou však nedodržel, nýbrž velmi brzy nejvyš hanebně porušil a zapomněl na všechna Má dobrodiní a Má velká slitování!

3. Nyní tě chci ustanovit za pravého krále nad tímto národem, a zákony, které dáš národu, ať jsou potvrzeny také Mnou! A tak tedy povstaň!“

4. Tu povstal Ohlad pln úžasu nad tímto podivným zvoláním a otázal se ihned oněch deseti: „Kdo z vás mluvil nyní tak nejvyš zřejmě dokonale ve jménu Páně ke Mně?

5. Či je snad jeden z vás Pán Sám? Ó, sdělte mně, jak je to s touto přepodivnou věcí! Neboť hlas, který mluvil ke mně, byl vznešenější než hlas kteréhokoli člověka. Já jej považuji za hlas Boží anebo aspoň nějaké Duchem Božím nanejvyš naplněné bytosti.

6. Ó, mluvte tedy, mocní přátelé Boží a řekněte mně, kdo mluvil tato svatá slova ke mně, nejnehodnějšímu!“

7. A jeden z deseti pravil k Ohladovi: Ó, člověče, co se tážeš? Co by ses chtěl dozvědět? Hle, Pán je na tvé straně! Hlas Boží mluví k tobě; Otec tě volal. Co tu chceš od nás?!

8. Můžeš-li rozeznat hlas Boží od hlasu člověka, proč se nás tážeš tam, kde přichází k tobě Pán a chce tě pomazat k plnomocnému svědectví o velké nevěrnosti všeho lidu vůči němu?

9. Kdo tě volal, Tomu se také ihned ohlas, a nehledej Ho mezi námi, kteří jsme jen lidé jako ty; neboť Pán Sám tě pomaže rukou vlastní, a ne naší. Obrat se tedy na Pána. Amen.“

10. Tu se začal Ohlad co nejuctivěji kolem sebe ohlížet, aby viděl, kde je Pán.

11. Pán však pravil ihned opět Ohladovi: „Ohlade, přístup sem za oblačný sloup, a uvidíš Toho, který mluvil s tebou; neboť Já, tvůj Bůh, tvůj Pán a tvůj Otec, čekám zde již velmi dlouho na tebe. Proto, pojď, a přesvědč se, že to jsem Já, který tebe volal a který ti nyní praví: Pojď a viz!“

12. Dojat největší úctou a láskou, odebral se Ohlad ihned za bílý oblak a našel tu k svému největšímu úžasu svou nejvyš úplnou vlastní bytost jako tak zvaného dvojníka.

13. A tento jeho nejdokonalejší obraz pohlédl pevně na něho a nepohnul se s místa.

14. Tento zjev Ohlada přemohl. Začal se bát.

15. Ale obraz pravil: „Neboj se, Ohlade; neboť Já Sám to jsem, tvůj Pán a tvůj Bůh a tvůj Otec!

16. Nediv se však naší úplné podobě. Vždyť jsem tě stvořil podle Svého obrazu! Proto se nediv tomu, co bylo založeno v Mém řádu již od věčnosti!“

17. Tato slova uklidnila opět Ohlada, stal se pozorným a prosil Pána ve své podobě, aby k němu promluvil a sdělil Svou nejsvětější vůli.

* * *

Kapitola 165.

Spravedlivé otázky Ohladovy dané Pánu a odpověď svatého Otce.

1. Teprve po této řeči přišel Ohlad náležitě k sobě a začal v hloubi chápat, odkud pochází velká podobnost mezi ním a Pánem, a dodal si také tolik odvahy, aby se mohl Pána tázat a jemu odpovídat.

2. Proto se tázal, ovšem s největší úctou a v nejhlubší pokoře Pána: „Ó, všemohoucí Pane! Ty jsi mi řekl, abych byl v Tvém jménu všemu lidu pravým králem, tedy také pánem. Neboť kdo má právo dávat posvěcené zákony, které má každý člověk přesně zachovávat, je zřejmě pánem.

3. Já však jsem jen člověk, jako každý z lidu, a Ty jedině jsi Pán! Jak tu mám být vedle tebe pánem těm, které Ty jsi stvořil, a kteří mají život i se mnou z Tebe?!

4. Ó, Pane, ušetři mne, nejnehodnějšího před tebou, této hodností! Nech mne budoucně ustoupit raději do nejobyčejnějšího stavu občanského; neboť požíval jsem sice, ovšem nejvýš neoprávněně, asi po 40 let slávy a dosud jsem se úplně přesvědčil, jak těžké je vládcí zůstat bratrem, jak těžké je vyhnout se lidovým poctám, které patří jedině, ó, Pane, Tobě.

5. Dám-li také vše to u sebe samého Tobě, ó, Pane, ve svém srdci zase zpět, zdá se mi na druhé straně přece jen nemožné dokázat to, aby lid nectil nikdy krále, nýbrž vždy zcela jedině, ó, Pane, jen Tebe!

6. Nyní však poznávám, že jen Ty zcela jediný jsi hoden brát od nás lidí všechnu slávu, všechnu chválu, všechno velebení, všechnu čest, všechnu lásku a vzývání. Proto bych Tě, ó, Pane, prosil, kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, abys tento úřad a tuto důstojnost, budící v mé celé mysli hrůzu, udělil někomu mnohem důstojnějšímu a mnohem silnějšímu, mne však abys nechal co nejmilostivěji ustoupit do stavu nejnižšího.“

7. Pán přistoupil k Ohladovi a řekl mu: „Ohlade, teprve nyní tě opět poznávám jako Svého syna a přibližuji Se k tobě jako Otec.

8. Jestliže však jsem Já, tvůj Otec, Pánem od věčnosti, jak bys mohl chtít jako nyní Můj syn zůstat otrokem a sluhou? Či nectí lidé na Zemi zároveň rodiče, vzdávají-li úctu jejich dětem?!

9. Tak bude také Otec od věčnosti ctěn ve Svých pravých dětech; neboť pravé děti nepodržují pro sebe, co patří jedině Otci. A Otec pak vkládá Svou největší úctu do Svých dětí; neboť jen v dětech a skrze děti bývá Otec ctěn.

10. Jestliže tedy Já jako tvůj věčný Otec činím tebe, Svého syna, králem a dávám ti zákonodárnou moc, pak tu nepředstavuješ sama sebe, nýbrž jen Mne, svého Otce.

11. Jako však nežádám žádného marnivého uctívání pro Sebe, nýbrž žádám jedině ve vaši lásce následování Mé vůle, a říkám: Kdo plní mou vůli z lásky ke Mně, ten je, který Mne ctí v duchu a pravdě!“ Tak pravím také v stejném významu:

12. „Kdo plní vůli toho, kterého jsem ustanovil Já, a poslouchá ho v srdci, ten poslouchá a ctí Mne; neboť Já volím a pomazávám jen Své děti, a tyto děti jsou úplně jedno s Otcem, který jsem Já!“

13. Proto se tedy dej pomazat za krále nade vším lidem v nížině; neboť koho pomazávám za krále Já, ten je spravedlivý, neboť Já vím, proč toto činím.

14. Tu vložil Pán ruku na hlavu Ohladovu a vedl ho pak před oltář, kde stálo oněch deset.

* * *

Kapitola 166.

Pomazání Ohlada na krále a deseti poslů na ministry.

21. listopadu 1843

1. Když přišel do popředí oltáře, kde stálo oněch deset, pravil Pán k jednomu z deseti: „Jdi ven, v bráně předsíně zastihneš člověka. Má tykvovou láhev naplněnou olejem. Nech si jej dát a přines jej sem, abych jím pomazal přirozeně i duchovně Ohlada na krále nade vším lidem v nížině a pak pomazal také vás na ministry a rady a k uchování moci ohně ze Mne; neboť nyní již nepůjďte na výšinu, neboť lid se opět ke Mně obrací! A tak jdi a přines Mi ten olej.“

2. A on šel a našel u brány označeného člověka s tykvovou lahví plnou nejdrahocennějšího nardusového oleje.

3. Posel pravil k vlastníku oleje: „Tebe označil Pán, všemohoucí Bůh nebes a země, že máš u sebe láhev drahocenného oleje k pomazání! Právě tento Bůh však chce, abys mi ten olej ihned odevzdal, abych jej donesl do chrámu a aby tam Pán Bůh osobně a vlastnoručně Sám pomazal dřívějšího rádce Ohlada na krále nade vším lidem.“

4. Vlastník oleje odevzdal ihned olej a s největší úctou pravil poslovi: „Velký držiteli moci nade vším ohněm v zemi a ve vzduchu! Mně se dnes v noci zdálo, že přišel někdo zcela v jasných plamenech ke mně a řekl mně: „Nezapomeň zítra doma svou láhev oleje, až se budeš, puzen velkou bázní blížit k Božímu chrámu, neboť Ten, jemuž patří chrám, bude skrze mne žádat od tebe olej.“ A proto tedy jsem také vzal s sebou olej, a hle, nyní se mé vidění naplňuje.

5. Bohu Všemohoucímu, Jehož přesvaté jméno je napsáno v tomto chrámu, budiž všechna má chvála, všechna má láska a vzývání za tuto nekonečnou milost a slitování, které prokázal mně, nejubožejšímu hříšníku tím, že si tak přemilostivě vzpomněl na mne a můj olej!“

6. Tu padl vlastník oleje na tvář a v největší zkroušenosti srdce se modlil k Bohu.

7. Posel se pak odebral s olejem ihned do chrámu a odevzdal jej tam s největší láskou a úctou Pánu.

8. Pán vzal olej a pomazal jím hlavu Ohladovu. A když pomazal jeho hlavu, řekl mu: „Nyní jsi pravým králem z milosti svého Boha, svého Pána a svého Otce! Přijmi nyní také Mého Ducha, a s pomocí těchto deseti, které ti nyní také pomazávám a ponechávám za ministry, veď lid ve jménu Mém.

9. Kdybys potřeboval někdy vyšší rady, pak se odeber sem, kde jsem tě nyní pomazal, zde se ti také vždy dostane vyšší rady!

10. Nyní však vystoupíme a představíme všemu lidu nově pomazaného krále! Tak se staň!“

* * *

Kapitola 167.

Ohnivá bouře a zemětřesení během pomazání. Úzkost lidu. Pán se odhaluje lidu.

22. listopadu 1843

1. Vnější ohnivá bouře se však ve své moci zdvojnásobila, a Země kolem chrámu se chvěla tak mocně, že lidé byli sotva s to zpřítomně se udržet, zatímco Pán v chrámu pomazával Ohlada a oněch deset.

2. A lidé začali malomyslnět, ježto se domnívali, že je země živé pohlí, a že Bůh nepřijde již nikomu na pomoc, neboť se příliš naplnil hněvem a zlostí pro mnohé ohavnosti, které byly spáchány v Hanochu a jeho okolí.

3. Ale právě v nejhroznějším okamžiku, když se začala země dokonce již kolem předsíně chrámové trhat a z trhlin vyrážely s nejstrašnější duněním ohnivě jako věž vysoké paprsky a i z dlažby předsíně se začalo tu a tam kouřit a místy se stávala horkou, vystoupil Pán s nově pomazaným králem Ohladem, provázen deseti posly, z chrámu.

4. Lid však Pána nepoznal, zato však oněch deset poslů a Ohlada. Padl tedy také před oněmi deseti na kolena a hlasitě volal, aby pro něj vymohli milost u Boha.

5. Oněch deset však pravilo: „Copak není Bůh právě tak dobře vaším jako naším Otcem? Obratťte se tedy na Otce a On vám poskytne milost, budete-li jí hodni.

6. My však jsme takoví jako vy a nemáme před vámi u Boha žádné přednosti a žádnou větší platnost, proto také nemůžeme vaši prosbu vyslyšet a podle ní jednat, neboť tím bychom si osobovali božské vlastnosti a stali bychom se před Bohem většími zločinci, než jsou vrahové otců, matek a bratří!

7. Zde však je král Ohlad pomazaný Pánem Samým. Promluvte s ním, a on vám ukáže cestu k Otci, jenž jediný Se může slitovat a také Se slituje nad vámi, obrátíte-li se k němu vážně v srdci s kajícími nad vašimi hříchy.“

8. Tu se snažně prosící obrátili na Ohlada a jako zoufalí ho prosili, aby jim ukázal cestu k Bohu, Pánu a Otci.

9. Ohlad se obrátil k Pánu a pravil: „Otče, zjev Se lidu, aby se mně nedostávalo pocty, jako bych byl s to víc než lid přes Tvou nejsvětější vůli!“

10. Tu teprve předstoupil Pán, pozdvihl Svou všemohoucí ruku a pravil: „Země, zklidni se, ty, slunce, nech opět zcela nerušeně dopadávat své paprsky na půdu zemskou. Amen.“

11. Když Pán toto promluvil, tu umkla náhle všechna bouře v Zemi, na Zemi a nad Zemí. Na celé obloze nebylo možno již vidět ani mráčku a žádná hora nikde již nehořela.

12. Všechen lid padl náhle na kolena a chválil a velebil Boha za toto zachránění, neboť tento náhlý úplný zánik bouře byl pro všechnen lid příliš velkolepým, přenádherným zjevem, než aby mohl být někdo jiného mínění, aby v něm nepoznával moc a lásku a milost Boží.

13. Co se však poté stalo, ukáže následující

* * *

Kapitola 168.

Řeč svatého Otce k shromážděným dětem. Lásky a trpělivost Páně s lidmi. O poměru lidu ke králi.

23. listopadu 1843

1. „Děti“, pravil Pán k lidu, „přistupte sem, a nebojte se Mne, vašeho věčného Otce, neboť navštívil jsem vás, ne proto, abych vás soudil, nýbrž abych vám poskytl milost a slitování.

2. Tentokrát to však stálo mnoho! Ohněm Si musel Otec razit opět cestu k vašim srdcím a musel všude zraňovat Zemi, aby se dostal tu a tam ještě k poněkud oživeným útrobám a pomohl v nich novým dechem života ze Mne, vašeho Boha a Otce, zcela zakrnělému duchu!

3. Velkou smrtelnou úzkostí ve vás jsem musel sbírat vaši úplně rozptýlenou duši a takto ji úplně nově přetvořit, aby se stala opět způsobitou uplatnit v sobě život ducha ze Mne a dala se vést jeho velmi jemnou silou.

4. Věru, velkou námahu jste Mně způsobili! Vaše stále rostoucí hříchy vystavily Mou trpělivost a shovívavost nadmíru silné zkoušce. Mnoho již nechybělo, aby nebylo jinak nejvyšší mocné vlákno Mé trpělivosti uprostřed přetrženo, ježto velké a těžké břímě vašich hříchů se až příliš napjalo, ztenčilo, a tedy oslabilo.

5. Má láska však napjala ihned nové vlákno; tímto vláknem jsem Se nyní opět spojil znovu s vámi a probudil a pomazal jsem vám nového krále, jenž vás povede na Mých cestách, které jsou vždy rovné a přímé.

6. Tohoto krále bude nutno vám, jakož i všemu lidu v nížině, ve všem co nejpřísněji poslouchat. Bude vám dávat zákony, které budete muset zachovávat, a kdo se bude těmto zákonům protivit, bude ihned po posvěcení zákona potrestán.

7. To je nyní Má vůle. Od nynějška budu vám však dávat ustavičně krále. Dobré, zůstanete-li v Mé lásce, ale také tyranu, odvrátíte-li ode Mne svá srdce. To si dobře zapamatujte.

8. Jestliže se však proti králům, proti správcům a vůdcům srotíte, pak se srotíte proti Mně, a Otec Se přetvoří a přemění v Soudce a dá vám všem soud, jehož jméno bude sahat až na konec všech časů pro tuto Zemi.

9. Kdybyste však byli s králem nespokojeni, pak se obraťte na Mne, a Já se postarám o to, aby se vám dostalo správného krále. Začnete-li však sami tu a tam pomazávat si krále, pak Svou starost o vás vezmu zpět a přenechám vás vši tyranii vámi zvoleného krále.

10. Nyní víte Mou vůli z Mých viditelných úst. Jednejte podle ní, a tak se vám povede dobře na Zemi a Já vás padnout nenechám; v opačném případě zůstává však soud nevyhnutelný. Amen.“

11. Po těchto slovech vyzval Pán lid, aby se rozešel, ustanovil poté dřívějšího dárce oleje chrámovým strážcem a odebral Se pak s králem a ostatními deseti na horu, kde stál druhý chrám.

12. Co dále, v následujícím.

* * *

Kapitola 169.

Řeč Páně k Ohladovi na chrámové hoře. Účel vnějšího chrámu. Pán zmizí.

24. listopadu 1843

1. Když přišli na horu, kde stál chrám, pravil Pán Ohladovi:
2. „Hle, zde jsem pomazal Lamecha moudrostí dokonale na kněze, protože postavil tento chrám z velké lásky ke Mně a zasvětil jej podle Mé vůle k chvále moudrosti, které se mu dostalo ze Mne.
3. Připomínám ti to proto, abys v sobě živě poznal, v jakém smyslu duchovně tento chrám zde stojí, a co máš v něm ty a kdokoli jiný hledat.
4. Každý člověk má sice živý chrám moudrosti v sobě, vzdal-li Mně však v něm chválu moudrosti, pak zajisté může tento chrám postrádat.
5. Ale přesto jsem zde zbudoval také vnější, viditelný chrám na památku vnitřního živého chrámu, aby si každý člověk, jenž vstoupí do tohoto chrámu, připomněl, že jedině Já jsem Pánem a jedině Já mám všechnu moc, jak v nebesích a nade všemi nebesy, tak také v Zemi a pod Zemí.
6. Kdyby lidé nížiny byli, jako jsou ovšem ještě nemnohé z Mých opravdových dětí na výšině, nepotřebovaly by viditelný chrám. Leč jsou hrubé jako tato vnější hmota, z níž je zhotoven tento chrám; proto musejí mít také znamení pro hrubé smysly a musejí narážet na tuto vnější tvrdou hmotu a rozbíjet o ni vlastní hmotu, aby se teprve potom jejich nitro osvobodilo a mohli pak vejít z tohoto vnějšího hrubého, mrtvého, do vnitřního, živého chrámu, jestliže vážně chtějí.
7. A v tomto smyslu ti nyní odevzdávám tedy také tento chrám. Uč proto také lid, aby v tomto smyslu vstupoval do tohoto chrámu a hledal a našel v něm ten pravý, živý vnitřní chrám. Pak se dostane tobě i každému, kdo bude vážně následovat tuto tvou nauku opravdové vnitřní živé moudrosti ze Mne.
8. Kdo však bude vstupovat do tohoto chrámu jen z určitého zvyku, aby uchlácholil své pošetilé svědomí, ten učiní lépe, zůstane-li venku; neboť kdo nenarazí na tento chrám a neroztříští svou hmotu, ten v něm život ducha a jeho moudrosti nenalezne, za to však soud svého ducha do hmoty a tuto smrt.
9. Toto jsem ti nyní sdělil v přítomnosti tvých ministrů a Mých sluhů, a tak tedy nyní také v tomto smyslu otevřeme opět svým vstupem tento chrám! Amen.“
10. Tu šli Pán, Ohlad a oněch deset do chrámu. Pán jim všem i chrámu opět požehnal a poté pravil:
11. „Nyní je opět zřízen starý řád! Bďte a buďte činni ve jménu Mém; obraťte lid, a Má láska, milost a slitování budiž vaší odměnou na věky! Amen.“
12. Poté Pán zmizel, a Ohlad byl naplněn duchem a odebral se se svými novými ministry do starého hradu Lamechova.
13. Co se tu však dále stalo, ukáže následující.

* * *

K a p i t o l a 170.

Setkání krále Ohlada s 99 rádcí Hanochu. Všeobecná řeč jednoho rádce a Ohladova rázná odpověď.

25. listopadu 1843.

1. Když přišel domů do starého hradu Lamechova, přidělil ihned deseti ministrům příbytky a pak se rovněž s těmi deseti odebral do nové velké zlaté rezidence někdejších 1.000 rádců, aby tam dal zbylým ještě 99 rádcům consilium anenndi! (radu, aby odešli, vyd.orig.) kdyby se nechtěli podrobit Božímu zákonu.
2. Ohlad, kterého oněch devětadevadesát považovalo za ztraceného, vstoupil však s oněmi deseti do velkého poradního sálu právě, když bylo oněch ještě zbývajících devětadevadesát shromážděno kolem svého zdánlivého krále radíce se, zda by neměli radu tisíce opět doplnit, či ne. Anebo zda by měli zůstat při oněch sto a jen místo Ohlada zvolit jednoho muže z občanů? Anebo zda by měli dokonce zůstat jen při svém nynějším počtu?
3. Leč náhlé objevení Ohladovo uprostřed deseti mužů hrůzy uvedlo oněch 99 rádců i s jejich zdánlivým králem do největších rozpaků a mimoto do velké úzkosti.
4. Proto také přerušili ihned radu, povstali se svých míst a přijali zpočátku Ohlada i s těmi deseti naoko s největší vlídností, tázali se ho však přitom nicméně velmi zvědaví, jak dopadla jeho

dobrá, ale nejvyšší odvážná věc při tak neslýchaných živelných pohromách a jaký toho bude následek.

5. Ohlad však pravil: „Zde jsou nyní moji ministři! Ti vám dají správnou odpověď!“

6. Když oněch 99 slyšelo z úst Ohladových tato slova, tu již věděli, jak asi věc dopadne, a jeden z nich poněkud vtipně pravil:

7. „Jsou-li těch deset tvoji ministři, pak máme již odpověď, a já vidím potvrzenou svou starou zásadu, podle níž si štěstí vyhledává vždy nejhoupější individua a moudré nechává sedět.“

8. Neboť tvůj podnik s opětovným otevřením chrámů je až příliš odvážný, než aby o něm vpravdě střízlivý a moudrý muž i jen jedině neužitečné slovo ztratil.

9. Že se však tobě, jako nějaké slepé slepici, podařilo vyváznout se zdravou oslí kůží a učinit si oněch deset ohnivých tygrů ihned jako nějakého vrávorajícího osla, příteli, to patří do letopisů světa pod nápisem se zlatými značkami. Nejvyšší vrcholný bod oslovského štěstí!“

10. Že jsi byl mezi námi všeobecně uznán nejhoupějším rádcem, nebude ti zajisté neznámé, a to z té okolnosti, že jste losovali ty a tento náš nynější zdánlivý král, který rovněž tak jako ty nevyalezl děláni zlata, pro tuto hodnost; neboť bylo ujednáno, že nejhoupější má býti králem!

11. Krátce a dobře, co ti tehdy odepřel osud, to ti nyní dala tvá oslí kůže! Ty jsi král, a oněch deset žroutů ohně jsou tvoji ministři! V zimě ti však poskytnou zřejmě ty nejlepší služby! Že však my zde pod tvým královstvím nezůstaneme, to přece bude snad také jisté!“

12. A Ohlad pravil: „Ano, budete vymrskáni; ale napřed obdržíte s sebou na cestu ode mne ještě několik zákonů! Tyto zákony budete muset všude přísně zachovávat, jinak vás bude Pán Bůh plamennými pruty trestat!“

13. Hleďte, také to patří k oslovskému štěstí, že Mně Pán v každém okamžiku představuje jako trestajícího vůči přestupníkům mých zákonů!

14. A tak se tedy připravte k přijetí mých zákonů! Amen.“

* * *

Kapitola 171.

Odpověď mluvčího 99 o zákonech a jejich účelu. Protest 99 proti zákonům Ohladovým. Ohladova královsky moudrá odpověď. Pokora vrcholným bodem vši lidské svobody.

27. listopadu 1843

1. Řečník 99 rádců však pravil, místo aby se připravoval na přijetí zákonů:

2. „To by nám ještě scházelo! Podrž si jen své jisté ne významné zákony jen hezky zcela u sebe i s božskou trestní sankcí; neboť dost na tom, že se dobrovolně vystěhujeme a přenecháme ti tedy samovládu!“

3. Ale přijetím nějakých schválených zákonů uznat tvou samovládu také nad námi, kamkoli bychom se odebrali a se ubytovali, to neuděláme a proti násilnému vnučování dokonce budeme protestovat.

4. Neboť je-li nějaký Bůh, který ti pomohl na starý trůn tohoto města, pak musí být spravedlivý a moudrý. Je-li však takový, pak nemůže chtít vnučovat bytostem, které mají být podle jeho tvůrčího plánu svobodné, zákony, jimiž by je uvedl do všelikého otroctví!

5. Svobodný tvor pod zákony je zajisté největším rozporem, největším nepořádkem, do pytlů nacpaným větrem! Jak by se kdy měl vyskytovat takový rozpor v Bohu, který je a věčně zajisté musí být nejvyšší svoboda Sama!?

6. Ano, kde žijí pospolu velké lidské společnosti, jako zde v Hanochu, tam je mravně občanských zákonů třeba, ale jejich důvod není vlastně žádný jiný než udržování svobody každého vzdělaného člověka, a naopak: pro člověka ještě nevzdělaného školou ke vzdělání jeho osobnosti k svobodě.

7. Hle, zde je určitých zákonů třeba, neboť bez nich by byl vzdělaný člověk mezi nevzdělanými právě tak postaven, jako kdyby se nacházel mezi dravými obyvateli hustého lesa.

8. Usídlí-li se však někde na dosud volném místě Země nějaká zcela vzdělaná lidská společnost, která podle svého vysokého vzdělání jistě dobře ví, co má činit, k čemu a proč by se tu měla vázat zákony nějakého člověka, s nímž nebude mít již na věky co činit?

9. Řekni, může proti tomu i nejvyšší moudrost v božské bytosti podai i jen jeden zpola rozumný důvod?

10. My si postačíme! Shledáme-li nutným mít mezi sebou zákony, pak si je již dáme sami, dokud však toho není, zůstaneme svobodnými a budeme žít pod jediným zákonem vzájemného přátelství. A budeme-li chtít něco provést, pak se vzájemně poradíme. Co většina shledá dobrým, při tom se zůstane.

11. Tak je také nyní naším všeobecným rozhodnutím za žádné podmínky nepřijmout od tebe zákony, ať jsou obsahu jakéhokoli! Ano, dokonce si zakazujeme radu z tvé nyní samokrálovské strany.

12. Nech nás tedy volně odejít, jako jsme tě nechali odejít k otevření chrámu, ať však zůstane jedině při tom, co my od tebe žádáme a od tebe pak také přijmeme.“

13. Když toto Ohlad uslyšel, rozčílil se a pravil: „Amen, pravím, a vy tuto budovu neopustíte dříve, dokud neskloníte svou ztmulou vůli a svou velkou pýchu pod mé žezlo!

14. Zním váš úmysl, jest odbojný. Proto je vám nyní mým prvním zákonem to, že tu budete tak dlouho drženi, dokud neuznáte pokoru za vrcholný bod lidské svobody.

15. Neboť nikoli o vaši fyzickou, nýbrž o vaši duchovní svobodu se zde jedná. Ta však spočívá v pokoře, a nikoli v odbojné pýše. Přemožte nejprve tuto pýchu, a pak se ukáže, zda vás budou mé zákony ve vaší svobodě rušit, anebo ne! Tak se staň! Amen.“

* * *

Kapitola 172.

Moudrá odpověď mluvčího 99 rádců o účelu rozumu srdce a rozumu hlavy a svobodné vůle.

28. listopadu 1843.

1. Po této Ohladově domluvě se řečník oněch 99 jak náleží sebral a zcela vážnými slovy se obrátil na Ohlada, jakož i zároveň na oněch deset ministrů:

2. „Co zde mluvíš o pýše, a odbojném smýšlení? Považuješ mne za nějakého podvodníka a nejhanebnějšího lháře, zbabělého sketu, který by se měl před tebou chvět, jako se snad chvěje listí topolu před bouří? Velmi mocně se mýlíš!

3. Myslíš, že si za pomoci těchto svých bratří shromáždím venku vojsko a pak s ním potáhnu sem a vypudím tebe z trůnu Bohem tobě zajištěného? Tu pravím tobě, že se nemusíš ničeho na světě méně obávat než toho.

4. Myslíš, že já nevím, že tě Duch Božství viditelně v chrámu pomazal na krále a dal ti těchto 10 ohnivých mužů za nepřemožitelné ministry?

5. Myslíš, že mně ušly všechny ty výjevy ohnivých bouří, které vyvolalo těchto deset? Ó, ne, neboť já jsem tě dal svými sluhy přesně pozorovat.

6. Proto tedy také nyní vím, co mám učinit. Či považuješ mne tedy skutečně za tak hloupého, že bych se chtěl pustit do boje s těmi, jimiž jsou k službám všechny živly, a že bych snad dokonce vytáhl do pole proti všemohoucnosti Boží?

7. „Hrubý pošetilče! Pros nejprve Toho, jenž tě pomazal za krále, za osvícení tvého mozku, abys poznával lidi, kteří jsou tvými bratry, takže jsou nicméně tvoji svobodní bratři, třebaže nyní nad nimi sedíš na trůně!

8. Bůh dal každému člověku rozum srdce a rozum hlavy a vedle toho svobodnou vůli a v těchto třech věcech také zároveň tři hlavní zákony; a to: rozum srdce, aby jím člověk postřehoval vše dobré a pravdivé; a rozum hlavy, aby pořádal, co postřehuje a poznával, co je čisté; a svobodnou vůli, aby pak to zcela čisté svobodně zvolil, podržel a podle toho se stal činným.

9. Není tomu tak? Není to božský řád, že Bůh člověka takto stvořil a těmito třemi nejvyššími zákony vyzbrojil, aby byl podle toho činným?!

10. A činím já snad něco jiného?! Nejednám podle těchto božských zásad?! Nejednám podle Božího řádu, jednám-li podle oněch očištěných tří zásad, tedy čistě podle rozumu srdce, úplně podle rozumu hlavy a dobrovolně ze sebe sama nedávaje se omezovat žádným jiným zákonem, protože v sobě poznávám ono prabožské a vážím si ho více než každého lidského, jež není čisté

již tím, že člověk chce jen tehdy jinému vzdělanému člověku vnutit zákon, nepovažuje-li čistě božské ve svém bratru již za nic – což je právě nyní u tebe vůči nám!

11. Ty jsi mne varoval před pýchou a odbojem; já se tě však táži: Kdo z nás je nyní pyšnější a kdo více odbojníkem?!

12. Ty nás chceš mít skloněné pod tvým žezlem a chceš nás obtížit zákony?! Nejsi ty tu odbojníkem proti svatým božským právním v prsou každého vzdělaného člověka a nejsi ty pyšný, když nás, své bratry, chceš mít skloněné pod svým žezlem?!

13. Proto jdi a pros Boha za osvícení svých tří základních zákonů v sobě; pak teprve přijď, a posuď, zda naše zákony nejsou téhož původu jako zákony tvé!

14. Uč se napřed poznávat a vážit si božského ve svých bratrech a pak teprve posuď, zda vedle božských živých zákonů potřebujeme také tvé mrtvé zákony!

15. Toto pochop ke své potřebě. Já jsem k tobě takto mluvil ve jménu všech!“

* * *

Kapitola 173.

Ohlad se radí se svými ministry. Úspěšná řeč ministerského předsedy k devadesátidevítí rádcům.

29. listopadu 1843

1. když však Ohlad uslyšel tuto řeč od řečníka devadesátidevítí, obrátil se ihned k svým ministrům a tázal se jich, co tu s tímto tvrdošíjným odpůrcem učinit. Má se nechat bez božského poučení o povinnostech odejít, anebo se má mocí ohně donutit k tomu, aby naslouchal nadmíru dobře míněné nauce o povinnostech?

2. A 10 ministrů jednohlasně pravilo: „Ty víš, že kde Pán používá moc, tam také již soudí. Kdybychom to měli nyní ve jménu Jeho činit, pak by nás k tomu jistě výslovně zmocnil. Leč my všichni jsme odkázáni na trpělivost, proto také musíme při ní zůstat tak dlouho, dokud nám Otec nedá pokyn jiný.“

3. Dávej dobré za špatné, jemné za hrubé, med za žluč, olej za ocet, zlato za sůl, drahokamy za hlínu a ihned se ukáže, co s těmito silnými odpůrci udělat. Napadni je jejich vlastními zbraněmi, a co nejdříve a nejsnáze je přemůžeš.“

4. Ohlad však pravil: „Máš pravdu, to by byla zajisté nejjistější cesta; ale tu bych musel mít lepší jazyk! Já sice slyším v sobě zcela jasně, a zřetelně, co mám tomuto hrdinovi jazyka odpovědět, ježto jsem se však ještě příliš málo cvičil takto mluvit z nitra na venek, jde mi to trochu těžko. Ty jsi v tom již dosáhl největší dovednosti; proto tě prosím, nejmilejší bratře, promluv místo mě vhodné slovo ty, to jistě zakrátko tyto zarputilce pokoří.“

5. A hlavní řečník z deseti ihned to Ohladovi přislíbil, ujal se slova a obrátil se ihned těmito slovy na oněch devěadesát:

6. „Poslyš, mocný zástupce svých druhů! Proč se tak velice vzpíráš přijmout nauku od toho, o němž víš, že byl Samým Duchem Božím pomazán v chrámu na krále?“

7. Ty dobře víš, jakou moc máme od Boha, a my naproti tomu jsme co nejuplněji v sobě předsvědčení, že vůči nám se nebudeš moci nikdy se žádnou mocí uhájít, a proto nám naprosto není třeba, abychom se před tebou i jen v nejmenším nějak obávali; neboť moc a metlu vložil Pán do našich rukou, a tak nám nemůžete ani s pomocí celé Země v ničem uškodit.

8. My však naprosto nepomýšlíme vás jako své bratry trestat, nýbrž chceme vám jen dát na cestu s sebou nauku, podle níž se můžete stát jen nadmíru šťastni, nikdy však ne nešťastni. Toto také zaručujeme při vši Bohem nám propůjčené moci.

9. Řekněte Nechcete ani za takovéto podmínky žádnou nauku jako životní normu od nás přijmout?“

10. A řečník devadesátidevítí pravil. „Ano, za takové podmínky přijmeme každou nauku jako vaši svobodní bratři, ale zotročit se nedáme ani zákony Bohem Samým schválenými. Spíš ať nás nechá i s celou Zemí spálit!

bude-li se nám líbit, ale – pochopte dobře – bez sankcí!

12. A tak můžete mluvit dál.“

* * *

Kapitola 174.

Rozdíl mezi mrtvými a božskými zákony. Ohladova krátká jasná řeč o Boží vůli k devadesáti devíti rádcům.

1. prosince 1843

1. Poté se obrátil řečník oněch deseti opět k Ohladovi a řekl mu: „Nuže, bratře, můžeš odejít a sdělit oněm devadesáti devíti vůli Páně. Oni tě poslechnou.“

2. Ale o sankci nemluv ani slova, neboť zjevená Boží vůle, která vyvěrá z věčného Božího řádu, se schvaluje sama sebou. Rozumíš tomu?

3. Vůbec zákon, který podléhá schvalování, je již proto špatný, zavržitelný, nepřátelský a prázdný, že neobsahuje sankce jako přirozeně spravedlivý následek jeho přestoupení. A právě takových prázdných zákonů se tito hrdinové bojí, a to právem; neboť takové zákony dělají člověka vždy pravým otrokem.

4. Ale zákonů shora, z věčného Božího řádu, se tito hrdinové nebojí; neboť nevědí, že tyto zákony chovají v sobě již od věčnosti sankce, tak jako každý člověk v sobě chová trestajícího ducha ve svém svědomí.

5. Proto nyní jdi a oznam jim Boží vůli, a tím přijmou současně vůdce a soudce. Tak to učiň.“

6. Tato slova Ohlad velmi dobře pochopil, šel tedy ihned k oněm 99 a obrátil se na hlavního řečníka z 99 těmito slovy:

7. Ježto jsem obdržel skrze svého ministra vaše svolení, podle něhož mne chcete vyslechnout, otevřu tedy také já před vámi ve jménu Pána nebe a země ústa a zcela málo slovy vám oznámím, co Pán od vás žádá a čeho je vám všem třeba k vašemu časnému, jakož i jednou k vašemu věčnému blahu. A proto vás jako váš bratr prosím, abyste mne zcela trpělivě a klidně vyslechlí.

8. Takto tedy zní božská vůle ve mně, k vám a ke každému člověku: „Poznávejte a milujte Boha nadevšecko, všechny své bratry a sestry však tak, jako miluje každý svůj vlastní život. Vystříhejte se nadbytečných požitků těla a považte, že je jen j e d e n Pán a my lidé jsme navzájem samí bratři. Tak budete spravedlivými a čistými před Bohem a vším světem, ať budete kdekoli, a Pán vám požehná a povede vás všude vstříc k vašemu věčnému štěstí.“

9. To je božský řád, v němž jedině mohou být všechny věci jako jsoucí myšleny, bez něho však není věčně žádné bytí.

10. Chcete-li nyní odejít, anebo zůstat, to je mi jedno, jen si musíte dát líbit, že byste si sami vydobývali chléb, aby byl občan osvobozen od těžkého břemene.

11. Ostatně já nebudu před srdce občanů zastrkovat závoru, tak jako ne před srdce své.

12. Já však sám budu hledět velice omezit potřeby své i svých deseti ministrů a ulehčit co možno život občanům

13. Čiňte rovněž tak, a budete moci zůstat a tento hrad obývat.“

* * *

Kapitola 175.

Odpověď mluvčího 99 rádců a jeho rozumové námítky.

2. prosince 1843

1. Když oněch 99 uslyšelo toto od Ohlada, povstal opět jejich hlavní řečník a řekl Ohladovi: „Ty nemáš v podstatě zrovna nepravdu, ovšem jen tehdy, uvažuje-li se o věci jen povrchně; zkoumá-li se však věc blíže, pak jsi nám tím zde sdělil nejvyšší protipřirozenou šílenost.“

2. Abys však viděl, že jsem ve jménu svých bratří nepostavil snad naproti tobě nějakou zle míněnou větu, náležitě ti ji osvětlím. Budeš-li mně ji moci vyvrátit, pak přijmeme od tebe všichni okamžitě každý zákon; nebudeš-li to však nejvyšší jistě s to, pak odejdeme a darujeme ti tvou nauku i s tímto zlatým palácem. A tak mne tedy račiž dobromyslně vyslechnouti.

3. „Co se týká tvé rady týkající se poznávání Boha, tu ti nepravím nic jiného než: Pokus se jednou vstříc najednou do úst horu a pak ji naráz pohlíti. Myslíš, že je ti to možné?“

4. Anebo přečerpej celé moře a všechny velké řeky do malé nádoby. Myslíš, že se ti to podaří?
5. Nyní si však představ nekonečně velkého věčného Boha v Sobě Samém, jakož i v Jeho nekonečných velkých a nesčetně mnohých dílech, a k tomu pak sebe, zaprášeného, co nejtěsněji omezeného a ohraničeného červíčka. Řekni, jak začneš s poznáním věčného nekonečného Boha.
6. Bude Jeho nekonečné vše mít místo v tvé úplné nicotě před Ním? Či můžeš se chlubit s poznáním Boha, znáš-li snad o Něm nanejvýš tolik jako já?!
7. Či myslíš snad, že jsi viděl celého Boha, jestliže Se ti postřehovatelně představil vylévajícím Duchem, tedy jen pranepatrným paprskem síly z Něho?!
8. Jak pošetilým musíš ještě být, věříš-li tomu!
9. Věru, já považuji za nejpyšnějšího a největšího pošetilce na světě toho, kdo by se chtěl chlubit – buď svými skutky anebo svými slovy – že se snaží Boha buď poznat, anebo že Ho dokonce již poznal, což se právě zdá být silně u tebe, neboť jsi nám poznání dokonce na prvním místě tak doporučil, jako bys byl již o jeho výhodě již bůhvíjak velice přesvědčen.
10. Tento nesmysl, který se ještě dá poslouchat, zajisté uznáš.
11. Ale jak je tomu s oním: „Miluj Boha nadevšecko!“?! Bratře, příteli! Kdybych ti nyní mohl nasadit svou hlavu se svým d o s t i jen jasným rozumem, zhrozil by ses své hlouposti.
12. Hle, co my nazýváme láskou, je vlastní životní síla člověka! Čím je jeho láska silnější, tím silnější je jeho život. U starých lidí lásky ubývá, a v témž poměru také života. Smrt je konec lásky a tedy také života; tomu nás učí denní zkušenost. Kolik ti dovoluje tvůj objem, neboť mimo sebe ještě nikdy žádný člověk nežil.
14. Touto životní silou aneb láskou můžeš zajisté uchopit tobě příbuzné a s tebou stejně velké bytosti. Pro jednu až deset žen, třebas s ní několik let jakž takž vystačíš, ale pro sta anebo tisíce ve spojené síle ani hodinu. Zcela zemdlen sklesneš a ve své pošetilosti úplně vyhasneš.
15. Z toho však vyplývá, že člověk může milovat jen tolik, kolik činí jeho objem. Kdo chce milovati v í c e , ten se podobá někomu, kdo aby se stal moudrým, chápe se všech odvětví vědy a nakonec ví za všeho něco nepatrného, vcelku však nic, a proto je nepotřebným člověkem!
16. Ty však žádáš, abychom milovali nekonečného Boha – a k tomu ještě nadevšecko!
17. Avšak čím a jak, táži se tě. Jsi schopen s pochodní v ruce v noci celou Zemi osvětliti a ohřáti? – Ne, praví ti tvá zkušenost.
18. Jak tedy potom chceš vstrčiti do svých prsou nekonečné Božství a prohřáti a prosvítiti je svou láskou dokonce na ně rozšířiti?!
19. Máš-li jen za atom zdravého rozumu, pak musíš na prvý pohled poznati pošetilost, kterou jsi na nás uvalil!
20. Prosím tě tedy, abys tuto mou jasnou námitku uvážil a podle toho učinil s námi jiná opatření; neboť svými bláznivými námitkami nás přece nechceš učiniti!“

* * *

Kapitola 176.

Ohladova mrzutá rozpačitost a rada jeho ministrů, jak s takovými rozumovými hrdiny jednat. Přerušování jednání.

5. prosince 1843

1. Když však Ohlad uslyšel tuto řeč hlavního řečníka 99, tu nevěděl, co by na to odpověděl. Bylo v jeho povaze, že pro nějakou malou zlost v mysli nemohl ze sebe vypravit ani slova, a tak mu bylo zde tím nesnadnější dát tomuto velmi kritickému odpůrci odpověď.
2. Oněch deset však zpozorovalo dosti silné rozpaky Ohlasovy; proto šli k němu a jeden z nich mu řekl: „Ohlade, nezlob se nadarmo, neboť hle, před námi tu jsou zcela slepí lidé, kteří nemají tolik světla, aby mohli rozeznat nejtemnější noc od nejjasnějšího dne! Bylo by tedy také zcela marné více s nimi mluvit.“
3. Lidé, kteří to se svou rozšafností a rozumem přivedli tak daleko, že by chtěli svobodného ducha a jeho lásku, která je jeho podstatou a je dočista z Boha, vpěchovat do pytlů, nejsou již schopni žádného vyššího poučení.
4. Neboť se podobají kuklám, které se jednou zapletly do své vlastní příze, a tím se samy odřízly ode všeho vyššího přítoku světla.

5. I když se také tyto kukly časem opět ožíví a stanou se krásnými motýly, jaký to je však ubohý obraz?! Nepředstavuje nic jiného než obtížný počet všelikých zahalečů, lenochů a krasoduchů, kteří kladou své ideje, jako motýli své vejce, do mladých rostlin lidského pokolení, z nichž velmi brzy povstane nesčíslný počet nejškodlivějších housenek a rovněž tak brzy rozhodá a uvede v záhubu všechny nádherné, živé výhonky duchovního života.

6. Proto necháme nyní také tyto nejslepější lidské kukly rozšafnosti a rozumu co nejdříve od tud odejít, neboť nyní svítí mezi námi věčné a živé Slunce ducha. Jeho teplotou by mohly být tyto kukly brzy vylíhnuty a pak by kladly svou zhoubnou havěť do našich nových rostlin.

7. Nebudeme tedy s těmito lidmi vyměňovat již žádná mamá slova, nýbrž necháme je ihned odejít. A ať si jdou tam, kam je stočí vítr, neboť každý červ zná svou bylinu, která mu chutná, a kterou pak dychtivě požívá.“

8. Řečník 99 však pravil: „Ano, kde lidé mluví takto s lidmi, pak také nemohou pospolu zůstat a přebývat. Hlásají pokoru – a jsou přitom pyšnější než páv, když mu narostl plně ocas. Proto odejdeme - a věru, nalezneme jistě někde svou bylinu!“

9. Řečník deseti však pravil: „Ano, odejděte odtud, neboť zde pro vás již žádná bylina neroste.“

10. Lidé, kterým jsme vše přiznali, kdyby byli přijali náš snadný zákon, se nehodí pro nás, kteří víme, že Bůh zařídil naše srdce právě tak jako oko, které je sice také mnohem menší než viditelné velké stvoření, ale přesto je může do sebe přijmout a pozorovat. A tak nepřijde na objem, nýbrž jen na v ů l i život nesoucí bytosti.

11. Odejděte nyní, neboť tu pro vás není žádného trvání! Tři dny jsou vám dopřány, abyste shromáždili své věci; pak již však ani okamžik více.

12. Pochopte to dobře, a tak se určitě staň.“

* * *

Kapitola 177.

Rozednívání sebepoznání u 99 rádců. Prostota slova Božího pohoršením u hrdinů rozumu. Obrácený Danel a Ohlad jako bratři.

6. prosince 1843

1. Tato slova způsobila velkou změnu mysli u oněch devětadevadesáti, zejména podobenství o oku u přirovnání se srdcem projelo všem jako elektrická jiskra všemi údy, žilami a útroby.

2. Proto se také hlavní řečník ihned otočil a obrátil se na své bratry těmito slovy: „Poslyšte mne, bratři. Řeč mocného posla, jenž je nyní prvním ministrem Ohladovým, kterého Pán Bůh Sám pomazal za krále nad námi, ukázala mi veškerý můj omyl.“

3. Nyní vím, jak na tom vlastně jsme se vši svou rozšafností a rozumem, a to postačí k poznání, že jsme skutečně pro duchovní a božské názory více ještě než úplně slepí.

4. Neboť jsme také zároveň úplně hluší a přitom hrozně domýšliví a hloupí! A tak se nám také děje zcela právem, budeme-li nyní nuceni jaksi s hanbou odejít z tohoto města, v němž jsme si hráli tak dlouhý čas na pány; a mně se děje tím více po právu, neboť jsem byl mezi vámi vždy nejtvrdšíjším odpůrcem všeho čistě duchovního a božského.

5. Kdo z nás si nepřipomíná událost, jak nás nakonec ti dva rádcové, kteří k nám přišli z výšiny jako nádeníci a pak se stali brzy stavbyvedoucími všech našich velkých staveb, upomínali na Boha, jediného, všemohoucího Pána nebe a země?!

6. Ale jejich nádherná slova bila u nás všech, a zejména u mne, na hladké uši. Nechali jsme však ty dva, nám nejdůležitější muže od nás odejít, než abychom byli přijali jejich velmi mírná božská slova.

7. Se svou rozšafností a se svým rozumem jsme odporovali vždy slovu, které k nám nějak přišlo od Boha; nejsme tedy nyní také již hodni, než abychom byli v náležitém výplatním dni z tohoto města vypuzeni!

8. Já však vím, co pro sebe učiním: Odejdu jako probuzený kající. Vy však můžete činit, co chcete. Vůle všemohoucího Boha se mnou a s vámi!“

9. Po této řeči se obrátil opět na Ohlada a na oněch deset a velmi dojemně je prosil, aby mu odpustili jeho tvrdšínost a děkoval jim za nauku, která jej tak probudila, a poté chtěl odejít

10. Ale Ohlad mu řekl: „Daneli, pravím tobě: Takovým, jakým nyní jsi, zůstaneš, neboť Pán tě přijal, ježto tě obdařil takovou milostí, a tak budeš také přijat ode mne!

11. Neboť nikoli vás, bratry, chci vyobcovat, nýbrž jen vaši tvrdošijnost. Vyobcujete-li tu však ze sebe, pak není třeba, abyste se sami se svým hříchem dávali na útěk, neboť stačí, že jste se rozloučili s hříchem!

12. Vyobcovává-li však bratr bratra, pak se také vyobcovává od svého bratra, od toho mám však daleko.

13. Zůstaň tedy a hled', aby také ostatní bratři zůstali, neboť budeme mít všichni ještě mnoho co dělat.“

* * *

OBSAH

Číslo kapitoly	Název	Strana
.1.	Panna Purista rádkyní Páně. Prosba člověka jako zbožná rada Pánem žádaná. Otcova milost a láska k Jeho dětem	1
.2.	Pán s Puristou , Ghemelou, Purou a Naeme v chatě Puristině. Otázky a domněnky venku stojících zvědavců. Henochova hluboce duchovní a objasňující řeč k pochybovačům a kritikům.	2
3.	Zaražení mužové. Žvást zvědavých žen. Dobrý názor sestry Aory	4
4.	Rozmluva zkormoucené Miry s Henochem	6
5.	Vstup Miry do chaty a její zkouška, očištění a přijetí Pánem	7
6.	Mira umírá láskou a Pán ji znovuoživuje. Bouře ohnivé lásky a náhlé zmizení Pána. Návrat Páně a příprava snídaně.	8
7.	Miřino bezvýsledné pozvání otců k snídani v chatě. Napomenutí Páně k pokoře Opětovné pozvání otců Mirou a jeho výsledek	9
8.	Hostina v chatě Puristině. Řeč Páně o Jeho spolku lásky s dětmi Země a viditelné společenství nebe a Země	10
9.	Zviditelnění duchů Abela, Sehela a Zuriela. Set se Sehelem, Adam s Ábelem v rozmluvě.	11
10.	Otázky Ghemely o životě na tomto a na onom světě. Odpověď ducha Zuriela	12
11.	Ghemelin nadměrný dík a řeč Páně o veliké ceně lásky. Zaslíbení Ghemele a Puře jako budoucí Marie. Puřino vytržení	13
12.	Adamova omluva a prostá prosba k Pánu, aby vzal zpět důtku a hrozbu soudem. Pamětihodná odpověď Páně.	14
13.	Adamova prosba o odpuštění. Významná řeč Páně o člověku jako slepém tvůrci svého osudu a závěečném kameni stvoření	17
14.	Uranion se táže Pána, zda Ho mohou lidé urazit. Kladná odpověď Páně.	17
15.	Pán povolává satanu v podobě draka v přítomnosti Kisehelově, Henochově a Lamechově. Drzá řeč drakova a jeho předpověď týkající se ukřižování Páně.	18
16.	Kisehel horlí pro pomstu a Pán ho uklidňuje. Pán se táže satany a satana se zdráhá odpovědět. Kisehel potrestá a pokoří rozzuřeného draka	19
17.	Satan doznává své lži a přiznává zlomyslnost své tvrdošijnosti	20
18.	Lež o věčném trestání satany. Ženská krása původní podoby satany. Smrt Páně na kříži a satanina lhůta svobody	21
19.	Kisehelova obava z moci satana a uklidňující slova Páně. Zlomená moc satany, odpadlé Boží ženy.	22
20.	Satana prosí Pána o znovu propůjčení srdce, aby mohla Boha milovat	23

21. Odpověď Páně a poukázání na Jeho námahy o obrácení a získání satany	24
22. Samolibá a drzá obžaloba Pána satanou. Smutek Páně pro tvrdošijnost a neposlušnost satany	25
23. Přání satany, aby mohla být proměněna v muže, a jeho splnění. Nepolepšitelnost satany. Čistá sluneční žena. Satan mizí	27
24. Vnitřní příbuzná podstata satany, Adama, Evy, Kaina a dělení a oslabování satany.	28
25. Lamechova otázka. Jak je to možné, že satana jako z Boha stvořená bytost je tak zlá? Odpověď Pána v podobenství	29
26. Pošetilé myšlenky Kisehelovy o souloži satany s Bohem, Jasně vysvětlení Páně o podstatě a účelu satany jako ženy Boží.	30
27. Bohem chtěná omezenost lidského poznání. Sdělení Páně o mužském a ženském principu v Bohu a v člověku. Stvoření Luciferovo.	31
28. Čistá láska a skutek lásky nejvznešenějším příkázáním. Nebezpečí měst a žen nížiny.	33
29. Otázka Muthaelova týkající se rozporů v podstatě ženy. Sdělení Páně o podstatě muže a ženy	34
30. Otcové udivení odpovědí Páně. Další odhalení Páně o polární podstatě muže a ženy	35

Číslo kapitoly	Název	Strana
31.	Kenan žádá více světla o svém vidění deseti sloupů. Moudrá rada Páně. Náhlé zmizení Páně.	36
32.	Satanův Istivý plán svádět lidi krásou ženy. Hlas shora. Poselství Horadalovo u Adama a Henocha	37
33.	Henochovo oznámení učiněné Horedovi, Lamechovi, Naeme, Adě a Cile, Jubalovi a Jabalovi. Odchod do Hanochu za vedení Henocha	38
34.	Příchod Henocha a jeho průvodců před Hanoch. Lamech obdivuje díla v Hanochu a Henochova moudrá rada	39
35.	Setkání Henochovo s králem Lamechem. Nebezpečí uctívání lidí	40
36.	Lamech běží vstříc svým, Henoch ho následuje. Trojí prorocký smysl tohoto Henochova jednání. Právě prorokování a svoboda člověka	41
37.	Bouře radosti krále Lamecha a nadměrná děkonná modlitba. Henochovo varování před ukvapenými sliby	42
38.	Radost krále Lamecha ze shledání s jeho rodinou a velká vděčnost Pánu. Henochova rozmluva s Lamechem z výšiny o obrazné oběti srdce krále Lamecha a jeho rodiny	43
39.	Vstup do Hanochu. Prozatímní dopuštění uctívání svatých pamětihodných míst v Hanochu. Přijetí v paláci Lamechově.	44
40.	Přijetí hostů dvořanstvem v trůnním sále. Přípravy k slavnostní hostině. Nařízení krále Lamecha o překování všech zbraní v užitečné náradí. Láska jako svatá prazbraň Páně. Nádherné zaslíbení králi Lamechovi.	45
41.	Rozmluva Henochova s Lamechem z výšiny o dobrém řádu a o zlém lidském řádu hodnostním	46
42.	Postavení druhého stolu v trůnním sále. Hostina. Zdravice neznámého u druhého stolu.	47
43.	Úžas krále Lamecha nad slovy neznámého hosta. Řeč neznámého o dvojí potravě dvojného člověka.	48
44.	Přirozené duševní a duchovní nasycování. Dlouhá chvíle hladem duše a vědychtivost hladem ducha.	49
45.	Otázka tvrdě rozumových kritiků o síle slova a slova moudrého řečníka o vnitřním živém slově srdce.	50
46.	Řeč moudrého hlavního řečníka o vnitřní řeči ducha a vnější řeči úst.	51
47.	Nucení, nesvobodná víra a svobodná, láskou k Bohu živou se stavší víra	52
48.	Pokoření neupřímného, zevlujícího kritika. Způsobilost ústního slova ke lži	53

49. Král Lamech a Henoch v rozmluvě o moudrém Řečníku a o svěcení horského chrámu. Vnitřní podobenství chrámu. Král Lamech zve moudrého Muže k svěcení chrámu.	54
50. Mudrcova řeč o účelu svěcení chrámu. Pozvání všeho lidu.	55
51. Henochova rozmluva s králem Lamechem o pravdě. O poslušnosti a řádu srdce. Průvod lidí k horskému chrámu.	56
52. Tlačení lidu na hoře. Lamechovy rozpaky pro nastávající západ slunce. Rada a řeč moudrého Muže o pravém svěcení chrámu.	57
53. Živé svěcení chrámu planoucí láskou krále Lamecha k jeho bratrům a sestřím. Zářící srdce nad chrámem.	58
54. Pokorné sebezpoznání krále Lamecha a jeho ostych vstoupit do chrámu. Řeč Mudrce o slově Páně a o božském duchu člověka. Vstup do posvěceného chrámu.	59
55. Symbolický význam zjevů při svěcení chrámu. Bohulibá chudoba Lamechovo velké tušení	60
56. Lamechův mylný pojem o srdci nad chrámem a jeho poučení Pánem. Jak a kde Boha hledat.	61
57. Lamech poznává svou pošetilost a Pána v moudrém řečníkovi. Řeč Páně o podstatě ducha Božího v člověku.	62

Číslo kapitoly	Název	Strana
58.	Proč se Pán jako člověk jen nemnohým zjevuje. Marné námahy Lamechovy, aby pozdvihl lid na zemi ležící. Smutek osamělého Lamecha.	63
59.	Úvahy osamělého Lamecha za rozednávání, jeho smutek a jeho zmatení	
60.	Strašné vidění krále Lamecha a probuzení z jeho stavu snění. Vysvětlení Lamechem z výšiny.	65
61.	Král Lamech s Lamechem z výšiny Pánem v chrámu láskyplně přijati. Vysvětlení toho, co zažil král Lamech ve spánku. Domovní a hodnostní řád nebeského Otce.	66
62.	Polární vnitřní řád země a všech organických těles jako podobenství pro pořad v sezení zvolený Pánem.	67
63.	O mnohoženství. Božský řád manželství a plození.	69
64.	O touze po vlastnictví mnoha krásných žen. Uzrání citových sil člověka v lásce k Pánu.	69
65.	Podobenství o rosné kapce. O průběhu vývoje duše.	70
66.	Lamech žasne nad moudrostí Páně. Milost pokoření lidské moudrosti. Zuby symbolem moudrosti.	71
67.	Původ a podstata zla.	72
68.	Lamech před svatostí Boží oněmí. Hranice Boží všemohoucnosti. Přemostění propasti mezi Bohem a člověkem milostným poměrem Otce a dítěte	73
69.	Život tvora jako část života Božího. Člověk jako zpevněná Boží myšlenka. Tajuplná otázka týkající se lidské svobody.	74
70.	Lamech je v rozpacích pro jemu neřešitelnou otázku a doznává svou pošetilost. Pokora jako pravá moudrost	75
71.	Lamechovo duchovní zření myšlenkových výtvorů v jeho nitru a jejich obdoba s prapůvodem lidí v Bohu.	76
72.	Způsobitost těla k bolesti. Bolest dobrodincem a ochráncem života. Jak lze žít bez bolesti.	77
73.	Zurielův důkaz pro pocit bolesti ducha	77
74.	O podstatě života. Důvod schopnosti bolesti a oblažování.	78
75.	Řeč Henochova o životě ducha jako nutném boji polárních sil.	79
76.	Trojnost každého poměru v životě spočívající v přirozeně – lidském, duchovně lidském a božsko lidském. Nezbadatelnost posledních tajemství.	80
77.	Vysvěcení Lamecha na velekněze horského chrámu. Útěšné zaslíbení Páně, co se týká Jeho stálé přítomnosti v chrámu.	81
78.	Řeč Lamechova k lidu shromážděnému kolem chrámu. O viditelných	

	návštěvách Božích.	81
79.	Ustanovení Henocha a obou Lamechů za hlavní vůdce všeho lidu.	82
80.	Proměnění Páně před lidem a s hrůzou spojená úcta lidu. Otcovská slova Páně k poznavšímu Ho lidu. Pán zmizí.	83
81.	Pomník 7 moudrých kamenů v chrámu. O původu kamene mudrců. Průvod zpět do města.	84
82.	Vyslání poslů. Božský vzorný řád státu a města Hanochu. Odchod Henocha a krále Lamecha na výšinu.	85
83.	Cesta kolem osudní jeskyně.	85
84.	Henoch ničí dračí jeskyni a uklidňuje své druhy.	86
85.	Satanovo vystoupení v strašné podobě. Henoch vyzývá satana, aby sdělil svůj hlavní zlý úmysl.	87
86.	Lstivé zvrácení zaslíbení Páně tlučubou satanem.	88
87.	Henochova silná odpověď satanovi a satanovo vyhnanství do středu Země.	89
88.	Lamechova otázka. „Jak může být duch držen hmotou v zajetí?“ Henochova odpověď.	89
89.	Příchod poutníků na návrší a jejich pozdravení Adamem.	90
90.	Hostina u Adama. Řeč krále Lamecha k Adamovi naplněná pokorou a úctou. Dobrá odpověď Adamova.	91
Číslo kapitoly	Název	Strana
91.	Adam vypráví o Muthaelově ucházení se o Puristu. Henochova dobrá odpověď.	92
92.	Cesta na návrší. Nádherná vyhlídka. Král Lamech velebí Pána pro spatřené nádheru Země.	93
93.	Návrat z hory domů. Požehnaná hostina v chatě Adamově. Rozhovor Adamův s Henochem o svěcení soboty.	93
94.	Návštěva jeskyně Adamovy. Lamechův obdiv a velebení lásky Páně.	94
95.	Henochovy moudré životní zkušenosti týkající se tělesné a světské lásky lidí.	95
96.	Průvod k chatě Puristině. Přijetí hostů Puristou. Lamech obdivuje krásu Puristy.	96
97.	V chatě Páně. Stížnost Puristina na úklady zamilovaného Muthaela. Moudrá odpověď znalce srdcí Henocha.	97
98.	Henoch uzdravuje na mysli nemocného zamilovaného Muthaela.	98
99.	Adam se diví vnitřní proměně Muthaelově. Purista na rozpacích. Řeč Muthaelova o marnivosti všech náklonností. Lítost a prosba Puristy za odpuštění.	99
100.	Moudrá a mužně ušlechtilá řeč Muthaelova k Puristě.	100
101.	Muthaelovo podceňování hostů z nížiny a jeho pichlavá otázka králi Lamechovi. Lamechova solená břitká odpověď.	100
102.	Zahanbený Muthael zdržen Henochem při odcházení. Řeč Henochova o podstatě žen.	101
103.	Muthael v rozmluvě s Lamechem. Lamechova moudrá řeč o pravé podstatě urážky. Muthael, usmířen s Lamechem, prosí ho o radu.	102
104.	Lamechova odmítavá odpověď a dobrá rada obrátit se na Pána. O rozdílu mezi slovem Božím a slovem lidským	103
105.	Muthaelovo čekání na slovo Páně a jeho samomluva. Adamova starost o Muthaela a Henochova uklidňující slova. Odchod do přírody.	104
106.	Uranion jako hospodský. Purista povolána na výšinu k Muthaelovi. Zvědavost Adamova a prospěšná hrůza.	105
107.	Henochova řeč o dvojích skutečnostech, hmotné a duchovní.. Podobenství Adamova vidění.	106
108.	Kenanův zpěv o podstatě života. Adamova břitká kritika tohoto zpěvu. Henochova uklidňující slova.	107
109.	Stížnost zarmouceného Adama a jeho pošetilý úmysl ode všech odejít.	108
110.	Lamechova umírňující řeč k Adamovi. O moci zvyku a o požehnání duchovních lomcovatelů. Účel našich slabostí.	108
111.	Henochovo smutné pravdivé proroctví a mírné, ale vážné pokárání Adama. Adamův nezdařilý pokus o ospravedlnění.	109

112.	Porušený noční odpočinek Adama a Evy v chatě Uranionově. Adamova palčivá zvědavost zkrocená Evou.	110
113.	Eva a Adam povstávají s lůžka a jsou Henochem poučeni o příšlých hostech. Muthael se svou ženou Puristou a dva nebeští hosté. Hluboká slova Páně k Adamovi.	111
114.	Řeč Páně na rozloučenou. Návrat krále Lamecha a jeho průvodců do Hanochu. Pravý zlatý věk.	112
115.	Prvá církev a pozdější úpadek lidstva. Adamova řeč na rozloučenou, jeho závěť a smrt.	113
116.	Smutek nad skolem Adamovým. Stoupající vážnost Evy. Smrt Evina.	114
117.	Asketismus mezi dětmi výšiny. Smrt Setova a zrození Noemovo. Henochova a Lamechova rozmluva o tělesné smrti lidí. Henochoův smutek Lamech výšiny hledá Henocha. Vysvětlující slovo Páně Lamechovi. Lamechova pošetilá, trpká řeč ke shromážděnému jeho lidu.	116
119.	Zastavení plození na výšině. Pán varuje Lamecha. Lamechova vyčítavá odpověď Pánu.	117
120.	Vážná kárná slova Lamechovi. Svědectví duchů Henochova a Adamova o věčném životě člověka.	117
Číslo kapitoly	Název	Strana
121.	Pokračování styku se zemřelými. Lamechovo obrácení a lítostná řeč. Láskyplná řeč Páně o Otcovském bolu při trestání dětí. Lamech zástupcem Henochovým.	118
122.	Lamechův slib, že znovuzřídí starý božský řád. Varování Páně před hadem v ženském těle. Pán a blažení mizí. Shromáždění starších.	119
123.	Částečný úspěch poselství Lamechova k národům. Rafinovaný materialismus u dětí výšiny. Lamechův hněv nad tím a útěšná slova Páně.	120
124.	Řeč Páně o podstatě věrných a nevěrných. Nepolepšitelnost těch, kteří touží po rozptylování.	121
125.	Rozmluva Lamecha s Metuzalémem. Kdo zde na světě miluje něco více než Boha, není Ho hoden	122
126.	Mravní a duchovní úpadek mezi dětmi výšiny. Poslední ustanovení a smrt krále Lamecha. Thubalkain nástupcem Lamechovým	123
127.	Začátek vojska. Vymření kmene Lamechova smrtí Thubalkainovou. Uraniel, syn Muthaela a Puristy, králem v Hanochu	123
128.	Hanochité zbožňují dvě krásné dcery zemřelého Thubalkaina. Uranielova nerozhodnost. Odřeknutí Pána. Uranielův sňatek s dvěma dcerami Thubalkainovými	124
129.	Počátek dvojženství v Hanochu. Zřízení ústavu pro zkrášlování žen. Obchod s lidmi a stavovský rozdíl. Pokyn o manželství.	125
130.	Podrobnější zprávy o ústavu pro zkrášlování žen. Počátek obchodu se ženami	126
131.	Čištění výšiny. Řeč Lamechova k 10.000 ženám táhnoucím do nížiny. Smutek Lamecha a Muthaela a útěšná slova Noemova.	127
132.	Příchod 10.000 žen do nížiny a úspěšná politika obchodu s lidským masem krále Uraniela	128
133.	Ovoce pěstění žen výšiny a Hanochitů, mechanikové, umělci a chemikové. Vynález skla a ražených peněz. Stavba pevnostní zdi kolem Hanochu, Skvělé obrovské město.	129
134.	Válečná rada a válečná lest mocných kolem Hanochu. Dobyť 10 předměstí Hanochu. Protizbrojení Hanochitů.	129
135.	Porážka armády Hanochitů. Řeč Istivého vojevůdce vítězů. Jednání o mír krále Uraniela. Zavedení trhu s plodinami vně Hanochu. Rada tisíce.	130
136.	Státní zřízení vnucené králi radou tisíce.	131
137.	Vláda nové aristokracie nad Asií. Vznik lenních říší a knížectví. Vládce jako neomylný a ukrutný papež lidu. Smrt krále Uraniela.	132
138.	Výchova sedmio dětí Uranielových na výšině. Řeč Páně k Uranielovi. Útlak Hanochu	

a jeho národů 1.000 rádců. Dva královští synové jako misionáři v Hanochu a jejich neúspěch.	133
139. Porada otců o záchraně pokleslé nížiny.	134
140. Dva misionáři jako zedníci v Hanochu a jejich povýšení na rádce (sboru) 1.000 rádců.	1
141. Řeč dvou poslů ke shromážděným rádcům	136
142. Záchranný plán dvou poslů a jeho uskutečnění.	137
143. Další reformní návrhy dvou poslů; návrh na otevření chrámů a zavedení uctívání Boha. Spor mezi 1.000 rádců.	138
144. Opětné povolání oněch dvou moudrých rádců. Zesvětšující reformní ideje rady tisíců. Odpor dvou moudrých a jejich návrat na výšinu.	138
145. Návrat a zpráva dvou poslů na výšině. Lamechova prosba k Pánu. Odpověď Páně a vyslání deseti ohnivě mocných misionářů do nížiny.	139
146. Pokyn k ocenění časových údajů v duchovním způsobu vypravování. Přijetí deseti poslů v Hanochu.	140
147. Mistrovské dílo policejní organizace v Hanochu. Útěk ostře ozbrojené armády před deseti ohnivými posly.	141
148. Jednání deseti poslů s hospodským. Průvod tisíce ke hradu. Třetí zázrak s ohněm: požár hradeb.	142

Číslo kapitoly	Název	Strana
149.	Pán poučuje deset poslů ohně před jejich vstupem do hradu. Deset poslů promlouvá k tisíci členům rady v zadním sále.	143
150.	Řeč jednoho z tisíce rádců k deseti poslům. Promluva jednoho z deseti poslů k tisíci rádcům.	144
151.	Tajná rozmluva tisíce rádců. Námitka deseti poslů, pravých čtenářů myšlenek Ultimatum deseti poslů a jejich odchod z hradu. Rozpačitost rady tisíce.	145
152.	Porada tisíce rádců. Moudrá řeč jednoho a jeho návrh na vystěhování. Nejednotnost tisíce rádců.	146
153.	Vystěhování 650 rádců do Horního Egypta.	147
154.	Porada zbylých rádců. Vystěhování dalších 250 rádců.	147
155.	Slova Páně deseti poslům a jejich ultimatum stu100 zbylých rádců. Rádcové v úzkých.	148
156.	Správná řeč a odvaha k oběti jednoho ze sta rádců. Otevření chrámů	149
157.	Úspěšná činnost statečného radního pána jako kazatele pokání mezi lidem.	150
158.	Otevření brány chrámové Ohladem, dobrým radním pánem.	150
159.	Ohnivý mrak na chrámové kopuli. Ohladova důstojná řeč. Rozmluva deseti s Ohladem. Silný Ohlad.	151
160.	Ohlad ve zkoušce ohněm.	152
161.	Ohladovo poučení jedním z deseti poslů.	153
162.	Ohladova spravedlivá pokora. Evangelium o pravé pokoře.	154
163.	Slova Ohladova a mocné průvodní zjevy při otevírání pravého chrámu. Vstup Ohladův a deseti poslů do chrámu.	155
164.	Ohlad povolán Pánem za krále. Zjevení Páně v podobě Ohladově.	155
165.	Spravedlivé otázky Ohladovy dané Pánu a odpověď svatého Otce.	156
166.	Pomazání Ohlada na krále a deseti poslů na ministry.	157
167.	Ohnivá bouře a zemětřesení během pomazání. Úzkost lidu. Pán se odhaluje lidu.	158
168.	Řeč svatého Otce ke shromážděným dětem. Láska a trpělivost Páně s lidmi. O poměru lidu ke králi	158
169.	Řeč Páně Ohladovi na hoře chrámové. Účel vnějšího chrámu. Pán zmizí.	159
170.	Setkání krále Ohlada s 99 rádcí Hanochu. Všetečný řeč jednoho rádce a Ohladova rázná odpověď.	160
171.	Odpověď mluvčího 99 rádců o zákonech a jejich účelu. Protest 99 proti zákonům Ohladovým. Ohladova královsky moudrá odpověď. Pokora vrcholným bodem vši lidské svobody.	161
172.	Moudrá odpověď mluvčího 99 rádců o účelu rozumu srdce a rozumu hlavy	

a svobodné vůle.	162
173. Ohlad se radí se svými ministry. Úspěšná řeč ministerského předsedy k devadesáti devíti rádcům.	162
174. Rozdíl mezi mrtvými a božskými zákony. Ohladova krátká, jasná řeč o božské vůli k devadesátidevíti rádcům.	163
175. Odpověď mluvčího 99 rádců a jeho rozumové námitky.	164
176. Ohladova mrzutá rozpačitost a rada jeho ministrů, jak s takovými rozumovými hrdiny jednat. Přerušená jednání.	165
177. Rozednívání sebezpoznání u 99 rádců. Prostota slova Božího Pohoršení u hrdinů rozumu. Obrácený Danel a Ohlad jako bratři.	166

Korektura: 2012 Josefa Růžičková
ePub&Pdf: 2013 LiveSpirit